

ရွှေဥဒေါင်း

သုံးပေါက်ချွန်း
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရွှေဒေါင်း (၁၈၈၉-၁၉၇၃)

မန္တလေးမြို့ ဝါးတန်းရပ်ကွက်တွင် အဖ ဦးစရာ၊ အမိ ဒေါ်ရွှေတို့မှ ၁၈၈၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးပေသိန်း ဖြစ်သည်။

လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သီလရှင်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ ထို့နောက် လူကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အဘိအမ်ကျောင်းတို့သို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်သည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ် အသိအမှတ်ပြု အင်းထရင့်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်သည်။

မန္တလေး ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၊ အဘိအမ်ကျောင်းနှင့် ကန့်ရွာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတို့တွင် ကျောင်းဆရာ၊ ရွှေဘိုအရေးပိုင်ရုံး သစ်တောစာရေး၊ မန္တလေး လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် သမဝါယမ မင်းကြီးရုံး၌ တောလိုက်စာရေး၊ 'သူရိယမဂ္ဂဇင်း' အယ်ဒီတာ၊ 'မြန်မာ့ဗျူဟာ ကျားနယ်' တွဲဖက် ထုတ်ဝေသူ၊ 'နယူးဘားမား သတင်းစာ' တိုက် စက္ကရီတေရီ (၁၉၂၆)၊ 'ပဲခူးမြို့ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်း ဘာသာပြန်ဆရာ(၁၉၃၀)၊ 'သူရိယ သတင်းစာ' အယ်ဒီတာ(၁၉၃၆)၊ 'လူထု သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ်၊ 'လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ် (၁၉၆၄-၆၈) စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၈ ရက်နေ့ညတွင် ရန်ကြီးအောင် ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ရေးသည်။ ဝတ္ထုရှည် (၅၀)ကျော်၊ ဝတ္ထုတို(၃၀၀)ကျော်ကို ဆီလျော်အောင် မှီငြမ်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်၍ လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ စုံထောက်မောင်စံရှား၊ ဂူမဒါ ကိုကိုကြီး၊ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ၊ ပထမဆရာသိန်း၊ ဇော်ဟိတ်၊ သူတော်စိန် စသည်တို့မှာ ထင်ရှားသော အမှီးဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ရတနာသိုက်၊ မျှော်တလင့်လင့်၊ သူရဲကောင်း သုံးယောက်၊ သွေးစုပ်မြေ စသည်တို့မှာ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုရှည်များတွင် ရန်ကြီးအောင်မှာ ထင်ရှား၏။ ဘာသာရေး၊ အထွေထွေ ဗဟုသုတ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ကြီးပွားရေး စာအုပ် များကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ မျှော်တလင့်လင့် ဖြင့် ၁၉၅၂ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု၊ သွေးစုပ်မြေဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု၊ တစ်သက်တာမှတ်တမ်း နှင့် အတွေးအခေါ်များဖြင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆု ရရှိခဲ့သည်။

၁၀ ဩဂုတ် ၁၉၇၃ တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

“နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။”

- ပြည်သူ့သဘောထား**
- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချမှန်းကြ။

၂၀၀၁ နှင့် ၂၀၀၂ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၁၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ယက်စ်တူရှင်ကို [ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ]
- ၁၄၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၅။ ခင်မျိုးချစ်၏ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို
- ၁၄၆။ ကျော်အောင်၏ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အနုပညာ
- ၁၄၈။ ဦးရွှေအောင်၏ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း
- ၁၄၉။ မြင့်သန်း၏ ဗရန့်(စ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ [၁၁၀၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် အပိုင်းအစများ]
- ၁၅၀။ ကြယ်နီ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၅၁။ မြသန်းတင့်၏ လွမ်းမောဖွယ် ကဗျာစု
- ၁၅၂။ မောင်သိန်းအောင်(နိုင်ငံခြားနေ)၏ ဟစ်တလာ၏ အမာခလက်ရုံး ဒေါက်တာဘိုးဘဲ
- ၁၅၃။ မောင်ရဲခိုင်၏ ဆည်းလဲ (The Age of Discretion by Simone de Beauvoir)
- ၁၅၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နှင့်အောင်မွှေး
- ၁၅၅။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ ကုန်းဘောင်ရှင်းတမ်း
- ၁၅၆။ မောင်ထင်၏ ဂါလီဇာ၏ ခရီးစဉ်
- ၁၅၇။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ကိုယ်ရဲတော်
- ၁၅၈။ ကြည်အေး၏ အိပ်မက်နှင်းဖြူ ဝတ္ထုတိုစု
- ၁၅၉။ သခင်ဘသောင်း၏ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များ
- ၁၆၀။ ရဲမြလွင်၏ ကြိုးကြာတစ်ထောင်
- ၁၆၁။ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ ထောင်ပြေးစပိုင်
- ၁၆၂။ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ) ၏ နှစ်လေးဆယ် ဘဝမှတ်တိုင်များ
- ၁၆၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၆၄။ ဂါဘရီယယ် ဂါဇီယာ မားကွက်စ်၏ လက်ရေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

၂၀၀၂ ခုနှစ် မေနှင့် ဧပြီတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁၆၅။ မောင်သူတ၏ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (မောင်ခင်မင်-တည်းဖြတ်)
- ၁၆၈။ ကမ္ဘာ့အကြီးကျယ်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် တီထွင်သူများ
- ၁၆၉။ စိုးမြိုင်(မြန်မာပြန်) မရုဏ်တောင်ကြား(ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုရှည်)
- ၁၇၀။ ကိုကို (မြန်မာပြန်) ဟိမင်းဝေး၏ ခေါင်းလောင်းသံ
- ၁၇၁။ ဇော်ဂျီနှင့် မင်းသူဝဏ် ၏ ခရီးသည်
- ၁၇၂။ ဦးတင်မောင်ရင်၏ သီပေါမင်းနှင့် အင်းဝမြို့စား ဝပ်ဖရင်

ရွှေဥဒေါင်း
သုံးပေါက်ချွန်း
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်းနံပါတ် ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)

[၁၊ ဧပြီ၊ ၂၀၀၂]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၄၇၉/၂၀၀၁ (၁၂)]

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၂၀/၂၀၀၂ (၂)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဘုရား [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်

အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အောက်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

Too Late The Phalarope by James Tormey နှင့်

The Verger by Bill Heyes တို့ကို ဒီဇိုင်းပို့စည်းသည်။

တန်ဖိုး

၆၂၀၀ကျပ်

မာတိကာ

- စစ်ကိုင်းအေးလွင်၏ ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု	၈
၁။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန်	၂၁
၂။ ဖွတ် မရ၊ ဓားမ ဆုံး	၄၂
၃။ နှစ်ကိုယ် တစ်စိတ်	၆၅
၄။ တကယ့်မေတ္တာ	၈၄
၅။ လေးကွက်ကျား	၁၀၆
၆။ တောသူစုံထောက်	၁၂၇
၇။ သုံးပေါက်ချွန်း	၁၅၈
၈။ စိတ္တဇ (သို့မဟုတ်) စိတ်ကြောင့် သေ	၁၇၀
၉။ ပညာသင်စုံထောက်	၁၉၀
၁၀။ ဌာနတကာ ဘုရင်	၂၂၅
၁၁။ စုံထောက်ဦးလှဝ ပင်စင်ယူရပုံ	၂၄၈
၁၂။ နှစ်ပတ်ကျော	၂၆၉
၁၃။ မစွတာ ဘတ်(ခဲ)၏ ကိုယ်တွေ့များ	၂၈၈
(လက်တုံပြန်ဆော ကျား)	

အဘိဓာန်ကိုတောင် သိပ်မကြည့်ခဲ့ဘူး။ စာပေဗိမာန်ရတဲ့ မျှော်တလင့်လင့် ဝတ္ထုဆိုရင် တော်သလို ဘာသာပြန်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မူရင်း စာရေးဆရာ ရဲ့ အာဘော်ကို မိအောင် ဂရုစိုက်ပါတယ်'

ဆရာကြီးသည် ဘာသာပြန် တော်လှပြီဟု အထင်မကြီးသော်လည်း၊ မြန်မာစာရေးဆရာများအနက် ဘာသာပြန် ဝါအရင့်ဆုံး စာရေးဆရာကြီး အဖြစ်နှင့် သတ်မှတ်ရပေမည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် သွေးစုပ်မြေဝတ္ထုအတွက် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု ရပြီးနောက် ဆရာကြီး ရွှေဒေါင်းသည် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုကြီးများကို ရေးသားပြန်ဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။ အခြားဝတ္ထုများကို ရေးသားရမည် ဆိုပါလျှင်လည်း ကျွမ်းကျင်သော စုံထောက်ဝတ္ထု၊ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကို "မိုးငြမ်း" ရေးသားရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝတ္ထုကို မရေးဘဲ လေးနက်သော ဆောင်းပါးများကိုသာလျှင် ရေးသားခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုများကို ရံဖန်ရံခါ ရေးသားလျက် ရှိသေး၏။

ဆရာကြီးသည် စာရေးသူအား လီယိုတော်လ်စတိုင်း ရေးသားသည့် War And Peace ဝတ္ထုကြီးကို ဘာသာပြန်ဆိုရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ ရှိနေရာတွင် ၁၉၅၆ ခုနှစ်အတွင်းက War And Peace ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသည် မန္တလေးမြို့၌ ပြသလေ၏။ ဆရာကြီးမှာ စာရေးသူ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ထိုဇာတ်ကားကို သွားကြည့်ရာ စိတ်ပျက် သွားလေသည်။ ဇာတ်ကားမှာ မူရင်းဝတ္ထုကို လုံးဝမမိဘဲ ညံ့နေသောကြောင့် ပင်တည်း။

'ငါတော့ ဘာသာပြန်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ ဝတ္ထုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်အုပ်ဆို တစ်အုပ်ဆိုသလောက် ကောင်းအောင် ရေးထားတာပဲ။ ရုပ်ရှင်ကျတော့ "ကာရိုက်တာ" တွေ ပေါ်အောင် မရိုက်နိုင်တဲ့ အပြင် ဇာတ်လမ်းကလည်း မပြည့်စုံဘူး။ စာအုပ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ရုပ်ရှင်ကားဟာ အလွန်ညံ့နေတာကို တွေ့ရတယ်။ လူတွေကလည်း ရုပ်ရှင်ကို သိပ်

ရွှေဒေါင်းနှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု

နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး ရွှေဒေါင်းသည် မြန်မာဝတ္ထုလောကတွင် စုံထောက်ဝတ္ထုရေး ဝိဇ္ဇာအဖြစ်နှင့်သာမက ဘာသာပြန်စာရေးဆရာကြီး အဖြစ်နှင့်လည်း ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော စာပေများသည် စွန့်စားခန်း၊ လျှို့ဝှက်သည်ဖို၊ စုံထောက်ခန်းများအပြင် အချစ်ဝတ္ထုများလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုစာပေများသည် များသောအားဖြင့် တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းရေးသားသော စာပေများ ဖြစ်သည်။

ရွှေဒေါင်းသည် ဘာသာပြန်ဆိုသော နေရာ၌ တိကျ ပြတ်သားကာ မူရင်း စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မိအောင် ပြန်ဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာ စာရေးဆရာထဲ၌ ရခဲ့လှသော စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုကို နှစ်ထင်ကွမ်း ရခဲ့ပေသည်။

ဆရာကြီးသည် စာပေဗိမာန်ဆုရ ဘာသာပြန် တတ်ကျွမ်းနိုင်နင်းသူ အဖြစ်နှင့် အထင်မကြီးလှပေ။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူအား မကြာခင် ပြောပြဖူးသည်။

ငါတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာသာပြန် တော်လှပြီလို့ မအောက်မေ့ပါဘူး။ ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကလည်း မနည်းလှဘူး။ ပြီးတော့ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းမှာ စောစောပိုင်းကတည်းက လုပ်ခဲ့လေတော့ နာမည်ရလာတာပေါ့။ များသောအားဖြင့် ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်တဲ့ နေရာမှာ

မကြိုက်ကြဘူး။ ငါတော့ ဘာသာမပြန်တော့ဘူးဟေ့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးတဲ့ လူက ရုပ်ရှင်မကောင်းတာနဲ့ စာအုပ်ညံ့တယ် ထင်နေမှာ ခိုးရသေးတယ်' ယင်းသို့အားဖြင့် ဆရာကြီးသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် အကောင်းဆုံး ဘာသာပြန်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော ရည်ရွယ်ချက်သည် ပထမအကြိမ် ပျက်ခဲ့ရပေသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်အတွင်းက သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာတက်တိုးက "ခိုးချ ဘာသာပြန်" ဆောင်းပါး ရေးသား၍၊ ခိုးချသော စာပေများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန် ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးက စာရေးသူအား.....

'တက်တိုးကတော့ အတော်ကလေး ဆော်နေပြီဟေ့၊ ငါလည်း ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ မရေးချင်တော့ပါဘူးကွာ။ မှီငြမ်းရေးရင်လည်း ခိုးချဘယ် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ပင်ကိုရေးတော့လည်း တွက်ခြေမကိုက်လှဘူး၊ ဒီတော့ ဆောင်းပါးတွေပဲ ရေးပါတော့မယ်' ဟု ပြောဖူးသည်။

ထို့ပြင် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ပြည့်စုံထံသို့ ပေးစာထဲတွင်-

"ဆောင်းပါးများကိုတော့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရမည့် အမျိုးအစားသာ ရေးသားပေးပို့ပါမည်။ ဝတ္ထုများကိုတော့ ခိုးချရမည် ဖြစ်၍ မရေးချင်တော့ပါ။"

စသည်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထား၏။

ဤသို့ ဘာသာပြန်ကိစ္စ၊ ခိုးချကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ၁၉၅၇ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကြီး ဘစ်ပုဒ် ရေးသားပြန်ဆိုရန် ကြိုးစားပြန်လေသည်။ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတိုက်၏ ကားကမ်းလှမ်းချက်အရ တော်လီစတိုင်၏ War And Peace ကို ဘာသာပြန်ဆိုရန် ဖြစ်လေ၏။

စာရေးသူက ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် ဆရာကြီးအား ဘာသာပြန်ဆိုရန်

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

တိုက်တွန်းလေသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ အကြောင်းကား ဤသို့ တည်း။

၁၉၅၈ ခုနှစ် မေလအတွင်းက ဆရာကြီးသည် ဘာသာပြန်ဆိုရန် စီစဉ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ သွားရန် အဆင်သင့် ပြုလုပ်နေဆဲမှာပင် နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်လာပါလေသည်။ ဆရာကြီးမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ခဲ့လှသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာကြီးသည် တစ်လနီးပါး မကျန်းမမာဘဲ ရှိနေခဲ့ရာ၊ ဘာသာပြန်ဆိုမည့် ကိစ္စတွင် အပင်ပန်း မခံနိုင်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး စာအုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဟိုတွန်းက စာအုပ်တွေ ဘာသာပြန်ခဲ့သလို လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်နဲ့ အချိန်ကောင်းကောင်းယူပြီး အပင်ပန်းခံ အလုပ် လုပ်ရမှာကွ။ ငါလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ အပင်ပန်း မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်လူတွေ လုပ်ကြပါစေတော့ကွာ'

ဤသို့ စာရေးသူအား ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ပြောပြလေသည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဝတ္ထုကြီးကို ဆရာကြီး ဘာသာပြန်မှသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

ဆရာကြီးသည် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သည်မှာ ၁၉၁၆ ခုနှစ်က စတင်ရေးသားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကလောင်သက်တမ်း ၄၃ နှစ် ရှိလေပြီ။ ဆရာကြီးသည် နိုင်ငံခြား စာပေများမှ မှီငြမ်းရေးသားခြင်းနှင့် တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရေးသားခဲ့၏။

ဆရာကြီးမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက အင်္ဂလိပ်စာဘက်တွင် ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်ကျွမ်းကာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် များစွာကို လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့၏။ ရေးနိုး၊ မက်ကောလေး၊ ဒစ်ကင်း၊ စကော့၊ ဒူးမား စသော ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ကြားခဲ့ပေသည်။

၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် သူရိယ ဦးဘဘေ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ Mrs

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

Henry Wood ရေးသည့် East Lynne ဝတ္ထုကို ရတနာပုံ အမည်ဖြင့် ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆို ရေးသားလေသည်။

ရတနာပုံ ဝတ္ထုမှာ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းသုံး စာအုပ်အဖြစ်နှင့် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့်အပြင်၊ အေဝမ်းမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး ပြသခဲ့လေသည်။

• ရတနာပုံဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာကြီးက ရေးသားခဲ့ပုံမှာ....

“ရတနာပုံဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးကဲခြင်းတစ်ရပ်မှာ ၎င်း ဝတ္ထုကို ရေးသားသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်တည်းဆုံးသော ကာလအဆစ်အပိုင်းဖြစ်၍ စားပွဲ ကုလားထိုင်မျှပင် မရှိသောကြောင့်၊ ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။”

ဟု ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထား၏။

ရတနာပုံ ဝတ္ထုကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုရေးသားပြီးနောက် လူကြိုက်များ၍ လာပေရာ၊ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုမှ မြန်မာဇာတ်အိမ်ဖြင့် မှီငြမ်းရေးသားသော ဝတ္ထုများကို ရေးသားရလေသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာကြီးသည် “ရွှေဥဒေါင်း” ကလောင်နာမည်ကို မသုံးဘဲ “မန္တလာသိန်း” ဟု သုံးစွဲရေးသားလေသည်။ မောရစ်ကောလစ်၏ She Was a Queen ကို စောဒေဝီ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားသော စာအုပ်၌ပင်လျှင် ရွှေဥဒေါင်း ဆိုသော အမည်ကို ဖော်ပြပါရှိခြင်း မခံရသေးပေ။

ဆရာကြီးသည် သူရိယတိုက်၌ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေစဉ်၊ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းထံမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုလေသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကြိုက်လှသဖြင့် ‘ရတနာပုံ လုပ်နည်းမျိုးနှင့် မြန်မာလို မှီငြမ်း ရေးသားရရင် ကောင်းမှာပဲ’ ဟု ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ပြောမိရာ၊ ပီမိုးနင်းက ‘ခင်ဗျား လုပ်ချင်ရင် ယူသွားပေါ့’ ဟု ဆိုလေသည်။ ဤတွင်

ဆရာကြီးသည် ဆာ ရိုက်ဒါ ဟက်ဂ်ဒ် ရေးသော She ဝတ္ထုကြီးကို ရူပနန္ဒီ အမည်ဖြင့် မှီငြမ်းရေးသားလေသည်။

ရူပနန္ဒီ ဝတ္ထု၏ ကောင်းမွန်လှပုံကို စာရေးဆရာ သူရိယကန္တိက ဝတ္ထုရေးလိုသော် စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ချီးကျူးရေးသားထားလေ၏။

“ရူပနန္ဒီ ဝတ္ထုကို သူရိယ နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ရေးသားဖော်ပြစဉ်က ၎င်းဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ယုံကြည်ဖွယ်ရာ မရှိသော်လည်း၊ Sir Rider Haggard ရေးသော She ဝတ္ထုကို မဖတ်ဖူးသူနှင့် မကြားဖူးသူတို့က တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားထားသည်ဟု ယူဆကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် ရူပနန္ဒီ ရိုရာ အရပ်သို့လည်း မရောက်စဖူး။ ရူပနန္ဒီ ဘုရင်မကိုလည်း မမြင်စဖူး။ သို့သော် သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေနှင့် စိတ်စေတသိက်၌ ခံစားမှုကို စိတ်ကူးဉာဏ် ကစားကွန်မြူးလျက် သဘာဝကျအောင် ရေးသားထားသဖြင့် ဖတ်ရသူများ၏ စိတ်၌ တကယ် ဖြစ်နိုင်လောက်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုဟု ယူဆမိလေသည်။”

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ရူပနန္ဒီ ဝတ္ထု ရေးပြီးနောက်၊ သူရိယ မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၁၇ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စုံထောက် မောင်စံရှား ဝတ္ထုများကို Sherlock Holmes ဝတ္ထုများမှ မှီငြမ်းရေးသားခဲ့၏။ မူရင်းဖြစ်သော ရှားလော့ခ်ဟုမ်း နာမည်နှင့် နီးစပ်စေချင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ “ရှား” တစ်လုံး ပါချင် ပါရစေဆိုကာ “မောင်စံရှား” ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု အမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့လေသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ခရစ်ယာန် စာပေအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော ဘာသာပြန် စာအုပ်များကိုလည်း အမြောက်အမြား ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော (၁) ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုထားသော (၀၁) မှီငြမ်းရေးသားသော ဝတ္ထုများနှင့် (၂) တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုကြီးများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

(ဤစာရင်းသည် ပြည့်စုံလုံလောက်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ မှတ်မိသရွေ့ သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။)

မှီငြမ်းရေးသားသော ဝတ္ထုများ

(၁) **ရတနာပုံ** (၁၉၁၆-၁၇)- သူရိယတိုက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ မစ္စဟင်နရီ ဝဒ်၏ အီစလင်း ဝတ္ထုမှ မှီငြမ်းရေးသားသည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်၏။ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ပြဋ္ဌာန်း၏။ အဝမ်းမှ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးသည်။ ဉာဏ်ပူဇော်ခဋေ ပထမ ရိုက်နှိပ်စဉ်က ၁၁၅ ကျပ်သာ ရသည်။

(၂) **ဂူပနန္ဒီ** (၁၉၁၇)- သူရိယတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ရိုက်ဒါ ဟက်ဂဒ်၏ She ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းရေးသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် တစ်ကြိမ် ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်သည်။ သူရိယတိုက်မှ ဉာဏ်ပူဇော်ခဋေ ၂၀၀ ကျပ် ပေးသည်။

(၃) **စုံထောက် မောင်စံရှား** (၁၉၁၇)- ရှားလော့ခ်ဟုမ်းကို မှီငြမ်း ရေးသည်။

(၄) **ရတနာပူရ** (၁၈၁၈-၁၉) ဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး Reynolds (၁၇၂၃-၉၂) ရေးသားသော Bronze Statue ဝတ္ထုကို မှီငြမ်း ရေးသား၏။ သူရိယ သတင်းစာတွင် ၆ လခန့် အခန်းဆက် ဝတ္ထုအဖြစ် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ ရတနာပူရ ဝတ္ထုအတွက် ငွေ ၆၀၀ ကျပ် ရရှိ သဖြင့် ထိုစဉ်အခါက ဆရာကြီး ရေးခဲ့သမျှတို့တွင် အများဆုံး ရရှိခဲ့သည်။ စာအုပ်အဖြစ်သို့ မရောက်သော ဝတ္ထုမှာလည်း ဤဝတ္ထုပင် ဖြစ်၏။

(၅) **ခင်စက်မေ** (၁၉၂၁)-တိုင်းချစ်သတင်းစာ၌ ဖော်ပြခဲ့သော

ဝတ္ထုဖြစ်၏။ အဆုံးသတ် မရေးဖြစ်ပေ။ ဝိုင်ကီးကိုလင်း၏ The Woman in White ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းရေးသားသည်။

(၆) **ဂျပဒါကိုကိုကြီး ဝတ္ထုများ** (၁၉၃၀)-ကိုနင်ဒိုင်းလ်၏ ဗိုလ်မှူး ဂျရဒ် ဝတ္ထုများမှ မှီငြမ်းရေးသားသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် မြဝတီ မဂ္ဂဇင်း ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြ၏။

(၇) **သိန်းထိုက်ဝတ္ထု** (၁၉၃၅) ခုနှစ်တွင် သူရိယတိုက်မှ ထုတ်ဝေ သော စုံထောက်ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ မူရင်းစာအုပ်မှာ Moon Stone ဖြစ်၍ ၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်ပြည်၌ ထုတ်ဝေသော ပထမဆုံး အင်္ဂလိပ် စုံထောက်ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ စုံထောက် ဆာဂျင်ကလိမ် ပါဝင်သည်။ ဆရာကြီး က သိန်းထိုက်ဝတ္ထု အကြောင်းကို ၁၉၃၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထုတ် သူရိယ မဂ္ဂဇင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့၏။

“သိန်းထိုက်ဝတ္ထုမှာ စုံထောက်ဝတ္ထုသက်သက် မဟုတ် သော်လည်း၊ စုံထောက် မောင်စံရှား၏ ဆင်ခြင်တွေးတောပုံ အမြောက်အမြား ပါရှိလေသည်။ ၎င်းဝတ္ထု၌မူကား စုံထောက် မောင်စံရှား၏ အကြောင်းကို ကိုသိန်းမောင်၏ အရေးနှင့် မဟုတ်ဘဲ စာရေးဆရာ၏ အရေးနှင့် ရေးသားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ ပတ္တမြား ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံထောက်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင် ကြားသိခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာ အားလုံးတို့ကို ၎င်း၏ မျက်စိနှင့် မြင်ရသည့်အတိုင်း မကွယ်မဝှက် နှစ်လင်စွာ ရေးသားထား ရကား။ ဖတ်ရှုသော သူတို့သည် ဆင်ခြင်တွေးဆတတ်သော အလေ့ အထ ရှိ၍ ပါးနပ်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် “လက်သည်” ပေါ်အောင် ကြိုတင် တွေးတောနိုင်ခွင့် ရှိကြလေသည်။”

(၈) **ဂူပကလျာဏီ** (၁၉၃၇)- လောကစံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေ သည်။ Return of She ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းရေးသားသည်။

(၉) ဝသုံးလုံး (၁၉၃၉-၄၀)- ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။
အက်ဂါဝဲလေ့စ်၏ ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းရေးသားသည်။

(၁၀) ပထမဆရာသိန်း (၁၉၃၉-၄၀)- ကြီးပွားရေး။

(၁၁) စွန့်ခွဲသူ (၁၉၄၅)- ကြီးပွားရေး။

(၁၂) ဂဠုန်နက်ဂိုဏ်း (၁၉၅၂)- ရှုမဝတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။
Sapper ၏ Bull Dog Drummomd ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းရေးသားသည်။

(ဝတ္ထုတို အမြောက်အမြား မှီငြမ်းရေးသားခဲ့သည်ကို ဆောင်းပါး
ရှည်သွားမည်စိုး၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။)

တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန် စာအုပ်များ

(၁) ဘူကာတီဝါရှင်တန် (၁၉၃၀)- ခရစ်ယာန်စာပေအသင်းအတွက်
ဘာသာပြန်ဆိုသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။

(၂) ဟန်မောင်ဝတ္ထု (၁၉၃၀)- ခရစ်ယာန် စာပေအသင်းမှ ထုတ်ဝေ
သည်။

(၃) ယဉ်ကျေးခြင်း၏ မှတ်တိုင်များ (၁၉၃၁)- ခရစ်ယာန် စာပေ
အသင်း။

(၄) ခရစ်တော်အတူ (၁၉၃၂) ခုနှစ်တွင် ခရစ်ယာန် စာပေအသင်းမှ
ထုတ်ဝေသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ Thomas Aquinas ရေးသားသော Imitation
of Christ ကို တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

(၅) စောဒေဝီ (၁၉၃၇)ခုနှစ်တွင် သူရိယာတိုက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ
သည်။ Morris Collis ၏ She Was a Queen ကို ပြန်ဆိုသည်။

(၆) အိုင်ဗင်ဟို (၁၉၄၀-၄၁)- ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေ
သည်။ ကမ္ဘာကျော် စကော့လူမျိုး စာရေးဆရာကြီး ဆာဝဲလ် စကော့ [Sir
Walter Scott (1772-1832)] ရေးသားသော Ivanhoe ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်
ထားသည်။ အလွန် ဖတ်၍ကောင်းသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၏။

(၇) စောလမုန်သိုက်- (၁၉၄၁)ခုနှစ်တွင် ဒဂုန်ခင်ခင်လေး ဝတ္ထု
တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ရိုက်ဒါ ဟက်ဂဒ် ရေးသားသော King Solamon's
Mine ဝတ္ထုကြီးကို တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထားသည်။ ရိုက်ဒါ ဟက်ဂဒ်၏ ဝတ္ထု
ကို ဆရာကြီး ရှေ့ခေါင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုခြင်း
ဖြစ်၏။

(၈) ရတနာသိုက်- (၁၉၄၁)ခုနှစ်တွင် ဒဂုန်ခင်ခင်လေး ဝတ္ထုတိုက်မှ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီး အလက်ဇန္ဒြာ
ဒူးမား ရေးသော The Count of Monte Cristo ဝတ္ထုကြီးကို တိုက်ရိုက်
ပြန်ဆိုထားသည်။ စာအုပ် သုံးတွဲခွဲ၍ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရ၏။

(၉) အာဗျဟံလင်ကွန်း (၁၉၄၁)- နဂါးနီမှ ထုတ်ဝေသည်။ သမ္မတ
လင်ကွန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ဖြစ်၏။

(၁၀) အာဟာရဖြင့် ကျန်းမာနည်း- (၁၉၄၃)ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့
ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အမေရိကန်
မှ ဒေါက်တာဟေးလ် ရေးသော Health via Food စာအုပ်မှ ပြန်ဆိုရေးသား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ငွေ ၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် လူထုဦးလှ၊ ဒေါ်အမာတို့ထံ
ရောင်းခဲ့ရသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် တစ်ဖန် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်သည်။

(၁၁) အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး- (၁၉၄၄)ခုနှစ်တွင် ကြီးပွားရေး
ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် စက္ကူရောင်စုံဖြင့်
ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရာ အောင်မြင်ခြင်း မရှိလှပေ။ Think and Grow Rich
စာအုပ်ကို ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

(၁၂) ဘာစကားစီးလ်ခွေးကြီး- (၁၉၄၆) ခုနှစ်တွင် ကြီးပွားရေး
ပုံနှိပ်တိုက် မန္တလေးမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒိုင်းလ်၏
Hound of Vescarviles ဝတ္ထုမှ တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားသည်။ စုံထောက်
မောင်စံရှား လုံးချင်းစာအုပ် အဖြစ်နှင့်လည်း မှီငြမ်းရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

(၁၃) ဂမုန်းနက် (၁၉၄၇)- ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး အလတ်မြောဒူးမား၏ Black Tulip ကို တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုရေးသားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။

(၁၄) သူရဲကောင်းသုံးယောက် (၁၉၄၉)- ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ပထမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်း ခွဲ၍ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရ၏။ ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး ဒူးမား၏ The Three Musketeers ဝတ္ထုကြီးကို တိုက်ရိုက်ပြန်ဆို ရေးသားထားသည်။

(၁၅) အနာကရီနီများ- (၁၉၅၀)ခုနှစ် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကြီး၊ မူရင်းဝတ္ထုကို လီယိုတော်လ်စတိုင်း ရေးသည်။

(၁၆) မျှော်တလင့်လင့်- (၁၉၅၀) ခုနှစ်တွင် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် အကောင်းဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထုအဖြစ် နှင့် စာပေဗိမာန်ဆု ရရှိ၏။ မူရင်း ရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း (၁၈၁၂-၇၀)ဖြစ်၏။ Great Expectations ဝတ္ထုကို တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားသည်။

(၁၇) ကိုယ်ရဲတော် (၁၉၅၀)- ပြည်သူ့အလင်းတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ဒူးမား၏ Compinon of Jehu ဝတ္ထုကို တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားသည်။

(၁၈) စိတ်ထားဝတီ (၁၉၅၁)- ကြီးပွားရေး ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ ဆာ ဝေါလ်တာ စကော့၏ Old Mortality ဝတ္ထုမှ ပြန်ဆိုရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

(၁၉) အိုင်ဗိုရီချိုင်း (၁၉၅၃)- မန္တလေးမြို့ ရဲရင့်စာပေ ဦးဘစ်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ရိုင်ဒါဟက်ဂ်၏ Ivory Child ဝတ္ထုမှ တိုက်ရိုက် ပြန်ဆို ရေးသားထား၏။

(၂၀) သွေးစုပ်မြေ (၁၉၅၅)- ရှုမဝတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ သွေးစုပ်မြေ ဝတ္ထုမှာ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ရေးသားခဲ့ပြီး ထုတ်ဝေသူများ လက်ထဲတွင် မထုတ်ဝေသဖြင့် ကြန့်ကြာ၍ နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် အကောင်းဆုံး

ဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်၍ စာပေဗိမာန်ဆု ရရှိသည်။ Upton Sinclair ရေးသား၍ ၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်မှ ထုတ်ဝေသော Jungle ဝတ္ထုကို တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု မြောက်မြားစွာကို ရေးသားခဲ့လေသည်။ မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများစွာ ရေးသားထည့်သွင်းခဲ့၏။

ဤသို့ ဘာသာပြန်ခြင်း၊ မှီငြမ်းရေးသားခြင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာကြီးက ရေးသားထားသည်မှာ-

“ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသော အချိန်မှ စ၍ အခြားစာအုပ်များမှ “မှီငြမ်း” ၍ ရေးမည်ဟူသော အကြံအစည် လုံးဝ မရှိ။ “မှီငြမ်းခြင်း” ဟူသည်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ခိုးချခြင်း (Plagiarism) ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ခဲ့သည်။”

ဟု ရေးသားခဲ့၏။

တစ်ဖန် ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍ “တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်” နှင့် “မှီငြမ်း ရေးသားခြင်း” ကို ခွဲခြားကာ ရေးသားထားပုံကား-

“သို့ရာတွင် သူရိယတိုက်မှ ဦးဘဘော၊ ဦးလှဖေတို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ဝတ္ထုရှည် နှစ်ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုတို အမြောက်အမြား “မှီငြမ်း” ခဲ့ရာတွင် Original ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ရေးရခြင်းထက် အချိန်ကုန် သက်သာ၍ ငွေရ တူသည်က တစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကောင်းများကို မြန်မာများ ဖတ်ရှုခွင့် ရစေသည်က တစ်ကြောင်း၊ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ခြင်းသည် နာမည်များကို မှတ်ရန် အခက်အခဲ ရှိသည့်အပြင် သူတစ်ပါး တိုင်းပြည်များ၌ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းထက် မိမိ တိုင်းပြည်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကူး၊ တိုက်ရိုက်လည်း ဘာသာမပြန်တော့ဘဲ “မှီငြမ်း” သော အလုပ်တွင်

မြန်မာပြည်၌ ရှေးဦးစွာ လမ်းထွင်ခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာပြည်၌ Original ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် ဝမ်းစာ ရှာဖွေသူတို့မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာ အဖြစ်နှင့် လူတန်းစေ နေနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက် မည်မျှရ၍ လူတစ်ယောက် သည် တစ်နှစ်အတွင်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ဝတ္ထုရှည် ဘယ်နှပုဒ် ရေးနိုင် ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်အဖို့ကား ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အခြားသော စာများ အတွက် အသုံးချ၍၊ ဝတ္ထုများအတွက်မူ “မိငြိမ်း” သည် ဟူသော နာမည်ဆိုးဖြင့်သာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မိပါတော့သည်။”

ယခုအခါတွင် ဆရာကြီး ရွှေဇင်ဒေါင်းသည် “မိုးချသည်”၊ “မိငြိမ်း သည်” ဟူသော နာမည်ဆိုးကို မခံယူတော့ဘဲ လေးနက်သော ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးများကိုသာ ရေးလျက် ရှိပေသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဇင်ဒေါင်းသည် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသား တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့မှာကား ဘာသာပြန်ဆရာ ရွှေဇင်ဒေါင်းအဖြစ်နှင့် ယနေ့တိုင်အောင် မြန်မာစာပေလောက၌ နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားလျက် ရှိသော ဆရာကြီး၏ စာပေများ လေ့လာဖတ်ရှုကာ ချီးကျူးနေရတုန်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

(ရွှေဇင်ဒေါင်းနှင့် ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများ အကြောင်း ဆက်လက် ရေးသား ပါဦးမည်။)

အေးလွင် (စစ်ကိုင်း)
[သွေးသောက်၊ ဇူလိုင် ၁၉၅၉]

လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန်

တစ်ခေတ်က ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြေးတမ်းစား လက်ဝှေ့သမားများဖြစ်သည့် ကပ္ပလီလူမျိုး ဂန်းဘုတ်ဂျက်၊ ယိုးဒယားလူမျိုး “နယ်ဆမန်း” နှင့် တရုတ်၊ ကုလား နပန်းသမား ချန်ပီယံများ လာရောက်ကြစဉ် မြန်မာပြည် (အထူး သဖြင့်) ရန်ကုန် မြို့သို့ မြို့သားများသည် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့နှင့် နပန်းကို ခြင်း စသော သတ်ပုတ်နည်းများတွင် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။ ဂန်းဘုတ်ဂျက်မှာ လာသမျှသော လက်ဝှေ့သမားများကို (အိကျစ်ရှင်းလူမျိုး ဟမိနှင့် မတွေ့မီ) နိုင်လိုက်သည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချီသတ်လျှင် နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ သရေကျသည်ဖြစ်စေ၊ သည်ဖြစ်စေ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ပေးပါမည် ဝန်ခံချက် ရရှိမှသာလျှင် သတ်ပုတ်လေ့ရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့သတ်နည်းမှာ လက်အိတ်ကြီးများစွပ်လျက် ထိုး သတ်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နာကျင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု မှတ်ထင်တတ် ကြသော်လည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် လက်သီးရော ဒူးပါ ထိုးသတ်ရသော မြန်မာ လက်ဝှေ့ထက် လက်သီးချက်ပေါင်း များသည်အလျောက် ကြည့်ရှု၍လည်း ကောင်းလှပေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း မြန်မာလက်ဝှေ့သမားများသည် ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ကျပ် စသော ဆုငွေမျှလောက်အတွက် ထိုးသတ်ကြရပေရာ၊ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့အတွက် ဂန်းဘုတ်ဂျက် ရရှိဖူးသော ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်မှာ အများဆုံး မဟုတ်သေးချေ။

ထိုစဉ်အခါက “ဘင်တန်ဝီတီ” အဆင့်အတန်းတွင် ချန်ပီယံစွဲလာ ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လက်ဝှေ့သမား “သော်တာစိန်” သည် ဂျူဘလီဟော ရုံကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကစ်လူဝီကို ဆယ်ချီသတ်ပွဲအနက် ငါးချီတွင်

လဲအောင် ထိုးပြီးသည်နောက် အဝတ်လဲလျက်ရှိစဉ် “ချဲလင်း” လုပ်သော စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။ ၎င်းစာတွင် အမည်မဖော်လိုသူ တစ်ယောက်က သော်တာစိန်နှင့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်လိုကြောင်းနှင့် ဖော်ပြပါရှိ၏။ သော်တာစိန်မှာ မိမိကိုယ်ကို မြန်မာပြည်တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိဟူ၍ မှတ်ထင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား။ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်ရန်ပွဲကို လက်ခံကြောင်းနှင့် ပြန်စာ ရေးသား ပေးပို့လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် သော်တာစိန်နှင့် ကစ်လူဝီတို့ လက်ငွေသတ်ပုံများ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပြီးသည့် အဆုံး၌ သော်တာစိန်သည် အမည်မသိ လူတစ်ယောက်နှင့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်ရန် လက်ခံပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သောအခါ၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး မှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွား၍ ၎င်းပွဲကို ကြည့်ဖို့ မျှော်လင့်လျက် ရှိကြ၏။ အမည်မသိ ဆိုသော လူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုလည်း အမျိုးမျိုး တွေးတောပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ သတ်ကြသော လက်ငွေပွဲ လှိုင်းဂယက်သည် အနီးအပါးရှိ မြို့ကလေးများသို့တိုင်အောင် ရိုက်တတ်ပေရကား။ သော်တာစိန်နှင့် အမည်မသိ လူတစ်ယောက် ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း ထိုးသတ်ကြမည် ဟူသော သတင်းသည် ပဲခူးမြို့ နေရှင်နယ် ဟိုက်စကူးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းသူများကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ၎င်းကျောင်း၌ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်းတွင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် သမီးချစ်ချစ် ဆိုသူ တစ်ယောက်ရှိလေရာ၊ ကာယဗလဆရာ ကိုကျော်ညွန့်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်သို့ ထွက်ဝင်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းသားများက ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလှသည်ဟု သမုတ်ခြင်း ခံကြရသူများ ဖြစ်၏။ ကျောင်းကော်မတီများ အနက်တွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ သမီး ချစ်ချစ်ကို ပိုးပန်းနေသည်ဟု ကျောင်းသားများ တွေးထင်ကြသည့် မြန်စီပီယံလူကြီး ဘသန်းတင်မှာလည်း ဥစ္စာဓန အတော်ကြွယ်ဝ

သည် အလျောက်၊ ဓနဂုဏ်ရောက်လျက် မည်သည့်မိန်းမ မဆို ငါ ပိုးရလျှင် နိုင်ဟု မှတ်ထင်နေဟန် ရှိ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ကျောင်းချိန် နောက်ကျသည့် ခိုးသည်နှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာစဉ်၊ ချစ်ချစ်က အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်နှင့် မငြင်းတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရလေ၏။

ချစ်။ ။ (သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင်လျက်) ‘လက်ငွေပွဲက သိပ် ကောင်းတာပဲ ဆရာ၊ ဆရာ သွားကြည့်သေးသလား’

ညွန့်။ ။ ‘ကျွန်တော် မကြည့်ရပါဘူး၊ မြန်မာ အမျိုးသမီးဆိုပြီး လက်ငွေပွဲအကြောင်း

ချစ်။ ။ ‘ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မသာ ယောက်ျားကလေး ဖြစ်ရင် သွားကြည့်ပြီး ကြာလှပြီ။ ကျွန်မက လူဆိုတာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ နေသလို လာပြီးစော်ကားရင် ထပြီးတွယ်တဲ့ လူမျိုးမှ ကြိုက်တယ်။ ဒါထက် သော်တာစိန်နဲ့ သတ်မည့် အမည်မဖော်တဲ့လူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာ’

ညွန့်။ ။ ‘ကျွန်တော် ဘယ်သိမှာလဲ ချစ်ချစ်ရယ်’

ချစ်။ ။ ‘ဆရာလည်း လက်ငွေ ဝါသနာပါတယ် ဆို’

ညွန့်။ ။ ‘ဝါသနာပါပေမဲ့ နာမည်မဖော်တဲ့လူကို ကျွန်တော် တွေးကြည့်ပါ့မလား။ ဒါထက် ကျောင်းနောက်ကျနေတော့မယ်၊ ကျွန်တော် သွားကြည့် ကြီးမယ်’

ထိုနေ့ညနေ၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး ကျောင်းပြောမည်ဟု မှန်းထားလာခဲ့ရာ၊ အိမ်ထဲတွင် အခြေတကျ ထိုင်လျက် မြစ်နဲ့ ဓကားပြောနေသော ကျောင်းကော်မတီလူကြီး ဘသန်းတင်ကို ချစ်ချစ်သည်နှင့် စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲမိ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်မဆုတ်သာသောကြောင့် မိမိသိင်ရလေ၏။

တင်။ ။ (အထက်သံ ပါပါနှင့်) ‘ဟေ့ ဆရာ၊ လက်ငွေပွဲ သွားကြည့် သေးသလား’

ညွှန်။ ။ 'ကျွန်တော် မကြည့်ပါဘူး'
 တင်။ ။ 'တယ်ကောင်းတဲ့ လက်တွေ့ပွဲပဲ၊ သော်တာစိန် ဆိုတဲ့ အကောင် သတ်ပုံက ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ကြိုက်တာပဲ'
 ညွှန်။ ။ '(အံ့ဩလှန်နှင့်) 'ခင်ဗျား သွားကြည့်သေးသလား'
 တင်။ ။ 'ကြည့်တာပေါ့ဗျ'
 ညွှန်။ ။ '(တိုး၍ အံ့ဩလှန်နှင့်) 'နို့ မြင်ခဲ့ရရဲ့လား'
 တင်။ ။ 'ဘယ်နှယ်မေးတာလဲ၊ ကြည့်တယ်ဆိုရင် မြင်တာပေါ့ဗျ။ ဒါထက် သော်တာစိန်ကို သတ်နိုင်တဲ့ အမည်မဖော်တဲ့လူ ဆိုတာက.....'
 ညွှန်။ ။ '(ထိုင်ရာမှ ထ၍) 'ကျွန်တော် ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ချစ်ချစ် သွားချည်ပါဦးမယ်'
 ၎င်းနောက် ဆရာကျော်ညွှန်လည်း ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘသန်းတင်သည် ချစ်ချစ်ဘက်သို့ လှည့်၍-
 တင်။ ။ 'ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် သူ့ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် အချစ်ရဲ့'
 ချစ်။ ။ 'ကျွန်မနာမည် "ချစ်ချစ်" ပါတဲ့'
 တင်။ ။ 'လူကြီးတွေကတော့ "အချစ်" လို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား'
 ချစ်။ ။ 'မိဘများ ခေါ်သလို၊ သူတစ်ဦးတွေက လိုက်ပြီးခေါ်လို့ ကျွန်မ မကြိုက်နိုင်ပါဘူး'
 ဘသန်းတင်မှာ စက်ပိုင်မြဲနီစိပါယ် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ပြင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့်၊ မိမိကဲ့သို့ သော လူတစ်ယောက်က ရင်းနှီးစွာ ခေါ်တော်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဖို့သာ ရှိသင့်ပါလျက် ချစ်ချစ်က ကန့်ကွက်ခြင်းကို အံ့ဩသည့်အပြင် စိတ်လည်း နာသွား၏။ သို့ဖြစ်၍ ခပ်ထေ့ထေ့ အမူအရာမျိုးနှင့်

တင်။ ။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သူများ စိတ်ဆိုးရင် မခေါ်ပါဘူး'
 ချစ်။ ။ 'စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မကြိုက်တာ ပြောတာ ပါ။ ဒါထက် ဆရာကျော်ညွှန်ကို ဆန်းတယ်လို့ပြောတာ ဘာကြောင့်လဲရှင်'

တင်။ ။ 'ကျောင်းဆရာအလုပ်ဟာ လခ ဘယ်လောက်များ ရလို့လဲ၊ ဒါနဲ့တောင် သူက မော်တော်ကားနဲ့ သားသားနားနား ဝတ်လို့ စားလို့ နေနိုင်တဲ့အတွက် ဆန်းတယ်လို့ ကျုပ် ပြောတာပေါ့'
 ချစ်။ ။ '(မခံချင်သော မျက်နှာမျိုးနှင့်) 'ရှင်တို့လို စက်ပိုင်တွေသာ မော်တော်ကား စီးရမယ်၊ လုပ်စားကိုင်စားတွေ စီးတာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒီလိုလား'
 တင်။ ။ 'ဆရာကျော်ညွှန်ကို ထိလို့ မခံနိုင်ဘူး မှတ်တယ်။ ကျုပ်က တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ လခ နည်းနည်းကလေးနဲ့ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ကို ငွေထိန်းအလုပ် ပေးထားခြင်းဟာ တော်တော်ကြာတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်ကုန်မှာတွေ စိုးရိမ်လို့ပါ'
 ချစ်။ ။ '(သားငယ်ကို ရန်မူမည့် ရန်သူအား ကျားမကြီးက ခုခံမည် ပြုသော အမူအရာမျိုးနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလျက်)' 'ဆရာကျော်ညွှန်က ကားတွေ ဘာတွေ ဝယ်စီးနေတာဟာ ကျောင်းရန်ပုံငွေထဲကလို့ ရှင်က ဆိုချင်လို့လား။ လူတစ်ဦးကသားကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲခြင်းဟာ'
 တင်။ ။ 'ကျုပ်က စွပ်စွဲတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မတော်တဆ'
 ချစ်။ ။ 'တော်ပါရှင်၊ ကိုယ် မကြောင်းတော့ သူတစ်ပါးကို မကောင်းထင် ဆိုတဲ့ စကားလို လူမြင်တိုင်း အရမ်း စွပ်စွဲတာကို ကျွန်မ မကြားချင်ပါဘူး'
 ဟု ပြောလျက် ချစ်ချစ်သည် အလွန်မုန်းတီးရွံရှာသော မျက်နှာ ထားမျိုးနှင့် ဘသန်းတင်အား ကြည့်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘသန်းတင်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းပေါ်၌ လျှောက်သွားသည်ကို ချစ်ချစ်သည် မိမိအခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ရင်း မဲ့ရွဲကာ ပြလိုက်သေး၏။

တစ်နေ့သော နေ့လည်အချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်းသည် ဘသန်းတင်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၍ 'သမီးရေ..... အချစ်ရေ၊ ဟောဒီက ကိုသန်း

တင် အတွက်ပါ လက်ဖက်ရည်ပိုပြီး ဖျော်လိုက်ပါကွယ်၊ သူ့ခမျာမှာ အစည်းအဝေး အချိန်နီးခါမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ကလေး အတွက်နဲ့ အိမ်ပြန်နေရမှာ စိုးလို့ပါ'

ဘသန်းတင်သည် သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါမူကား လက်ဖက်ရည်တိုက်သည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြေပေးနေရသည်ကို စိတ်ထဲက နာမိမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် စိတ်၌ ထိခိုက်ဟန် မရှိဘဲ သွားဖြိုလျက်သာ လိုက်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် အတူထိုင်၍ သောက်ကြစဉ် ဘသန်းတင်က ချစ်ချစ်အား သွားဖြိုလျက် ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာထားကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ ယမန်တစ်နေ့က ချစ်ချစ် ပြောလိုက်သော စကားများ အတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မရှိ၊ အမှတ်လည်း မထားဟု ဆိုလိုဟန် တူ၏။

ကျောင်းကိစ္စများကို နှိုးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကြစဉ် ဆရာကျော်ညွန့် အကြောင်းကို ဘသန်းတင်က မကောင်းပြောချေမည်လောဟု ချစ်ချစ်က နားစွင့်လျက်ရှိရာ၊ ဘသန်းတင်ကမူ ဆရာကျော်ညွန့် အကြောင်းကို လုံးလုံး ရှောင်ကွင်းလျက်၊ ဦးမြင့်သန်းက သာလျှင် ထည့်သွင်းပြောဆိုလေ၏။

သန်း။ ။ 'ဒါ့ထက် မြို့ထဲမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား ကိုသန်းတင်၊ ဒီအထဲမှာ ဆရာကျော်ညွန့်လည်း ပါနေတယ်'

တင်။ ။ '(စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်) 'ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရဲ့'

သန်း။ ။ 'ဒီလိုဗျ၊ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ်ကွက်ထဲမှာ မိုက်ကြေးခွဲစားနေတဲ့ ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီအကောင်က သူ့မယားကို လမ်းလည်ကောင်မှာ တုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်လားနှက်လား လုပ်လေတော့ ဘကြူးဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ဖျန်သတဲ့။ ဒီတော့

ကျော်ခေါင်က သူ့မယားကို လွှတ်ထားလိုက်ပြီး ဝင်စွာရမလားဆိုပြီး ဘကြူးရဲ့ လည်ပင်းကို ဖျစ်ထားသတဲ့။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဆရာကျော်ညွန့် ရောက်လာလေတော့ ဘကြူးကို လွှတ်လိုက်ဖို့ အေးအေးသက်သာနဲ့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ကျော်ခေါင်က ဘကြူးကို လွှတ်ခဲ့ပြီး ဆရာကျော်ညွန့်ကို တုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုကိုး'

ချစ်။ ။ 'တော်တော် နာသွားသတဲ့လား ဖေဖေ'

သန်း။ ။ 'နာရင်လည်း တစ်ချက်ပေါ့၊ နောက်တစ်ချက် ရိုက်မယ်လို့ မရွယ်ရသေးမိ ဆရာကျော်ညွန့် လက်သီးနဲ့ ကျော်ခေါင်ရဲ့ ပါးချိတ်နဲ့ ခိတ်ဆက် အဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်တာ ကျော်ခေါင် နာနတ်ယူရ ဆိုပါကလား'

တင်။ ။ '(ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်) 'အရပ်ထဲမှာ ကျောင်းဆရာက သတ်လားပုတ်လား လုပ်ခြင်းဟာ ကျောင်းသားများအဖို့ မကောင်းသော နမူနာဖြစ်တယ် ဆရာကြီး'

သန်း။ ။ 'ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခွန်အားနည်းတဲ့ဘက်က ဝင်ကူခြင်း အတွက် ကောင်းသော နမူနာတစ်ခု ဖြစ်တယ်'

ချစ်။ ။ 'မှန်တယ်၊ တို့ဖေဖေ မှန်တယ်' ဟု ဩဘာပေးလေရကား ဘသန်းတင်မှာ ထပ်၍ မပြောဝံ့တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ သောက်နေလေတော့၏။

သန်း။ ။ 'ဒါထက် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ရန်ကုန်က ချန်ပီယံ သော်တာမိန်ကို အမည်မဖော်တဲ့ လူတစ်ယောက်က သတ်ဖို့ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတော့ တခြားလူ မထင်ဘူး၊ ဆရာကျော်ညွန့်ပဲလို့ ထင်နေတယ်'

တင်။ ။ '(စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်) 'ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး'

သန်း။ ။ 'ဒီလူက လက်ဝှေ့လည်း အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ကို ဘီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း သူ့မျက်နှာထားဟာ တယ်ပြီး နေရာကျဘူး'

တင်။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့ လူ ရုံးမှာပေါ့။ အရပ်သား တစ်

ယောက်ဟာ ဘယ်လိုတော်သော်လည်း ကြေးတမ်းစားကိုတော့ မိနိုင်ပါရိုးလား ဆရာကြီးရယ်'

သန်း။ ။ 'မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သို့သော် ဆရာကျော်ညွန့်ဆိုတဲ့ လူကတော့ ဘယ်နေရာမှ အရမ်းလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး' တင်။ ။ 'ဒီဟာကို အသာထားပါဦး၊ ယခု သတ်ကြဲမှာက ဆုပေးပွဲရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တမ်း ဆိုပါကလား။ ၃၀၀၀ ကျပ်ဆိုတဲ့ ငွေဟာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ကလေးကစားတာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုအခါ ချစ်ချစ်သည် ဘသန်းတင်၏ မသင်္ကာသော စိတ်ထားကို ရိပ်မိသည်နှင့် စားတော့ဝါးတော့မည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဘသန်းတင်လည်း စကားစပ်ကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဘသန်းတင်သည် ကျောင်းခန်းထဲ၌ ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးသို့ ထ သွားသောအခါ

ချစ်။ ။ 'ဖေဖေ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကိုသန်းတင်ဆိုတဲ့ လူကို ဖေဖေ သဘောကျရဲ့လား'

သန်း။ ။ 'အဆန်မရှိဘဲ ဟန်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ သမီးရယ်၊ ပိုက်ဆံကလေး ရှိတာနဲ့ လောကကြီးမှာ သူ့လောက် နားလည်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ အောက်မေ့နေတဲ့ လူပဲ'

ချစ်။ ။ 'ဟောတာမှ တို့ဖေဖေ' ဟု ထိုနေ့အတွင်း ဒုတိယအကြိမ် ဩဘာပေးပြန်လေ၏။ ထိုနောက်

ချစ်။ ။ 'ကျောင်းရန်ပုံငွေကို ဆရာကျော်ညွန့် ကိုင်ရတယ်ဆိုတာ ငွေသားတွေလား ဖေဖေရဲ့'

သန်း။ ။ 'မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ရန်ကုန်က အစုစပ် ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာအစုတွေ ဝယ်ထားပြီး ရှယ်ယာလက်မှတ်တွေကို သူက သိမ်းထားရတယ်'

ချစ်။ ။ 'သူက ထုတ်ရောင်းချင်လျှင် ဖြစ်နိုင်မလား' သန်း။ ။ 'လက်မှတ်တွေ လိမ်ထိုးရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့'

ထိုနေ့မှစ၍ ဘသန်းတင်သည် သော်တာစိန် လက်တွေ့ပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မနေမနား ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက် ရှိ၏။ သိရှိရသော အခြင်းအရာများမှာ သော်တာစိန်နှင့် အမည်မသိ လက်တွေ့ပွဲသမားတို့သည် လောင်းကြေးဖြစ်သော ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကို အင်္ဂလိပ် ၅ ရက်နေ့တွင် ခိုင်လုံကြီးများ၏ နားမည်ဖြင့် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားရမည့်အကြောင်း၊ ဆရာကျော်ညွန့်သည် အင်္ဂလိပ်လက်တွေ့ ထုံးစံအတိုင်း မိမိကိုယ်ကို သက်လုံကောင်းစေရန်အတွက် ပြေးခြင်း၊ ခုန်ပေါက်ခြင်း၊ ရေကျင်းခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး လေ့ကျင့်လျက် ရှိသည့်အကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား အမည် မဖော်သော လူမှာ ဆရာကျော်ညွန့် ဖြစ်ရမည်ဟု ဘသန်းတင် စိတ်ထဲ၌ တုံးတုံးချလျက် ရှိ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဆရာကျော်ညွန့်သည် လိုအပ်သော ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့် ရှာကြိုနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအတောအတွင်း ကျင်းပမည့် ကျောင်းကော်မတီ အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် လက်တွင်ရှိသော ကျောင်းရန်ပုံငွေမှ အစုရှယ်ယာများ၏ နံပါတ်စာရင်းကို တောင်းယူ မှတ်သားထားလေ၏။

ထိုပြင် ဘသန်းတင်သည် ဤစုံစမ်းမှုကို ထောက်လှမ်းရန်အတွက် ရန်ကုန်မှ ကြမ်းပိုး စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ယူမွေးမြူထားသေးရာ၊ ထိုသူသည် ပဲခူးမြို့သို့ ရောက်လာကတည်းက စာတိုက်ဗိုလ်၊ မီးရထားရုံဗိုလ်၊ ဈေးသည်များ စသည်တို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းထားလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိနေအိမ်တွင် ကြမ်းပိုးစုံထောက်နှင့် တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။ စုံထောက်က ဘသန်းတင်အား ပြောပြသည်မှာ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်းနေ ပွဲစား ဦးဘကျော်ထံသို့ ရေစခွရီ စာအိတ်တစ်လုံး တင်ပို့လိုက်သည်ဟု စာတိုက်ဗိုလ်ထံမှ သိရှိရ

ကြောင်း၊ ၎င်းလိပ်အတိုင်း ရန်ကုန်သို့ မိမိ လိုက်သွား၍ စုံစမ်းသောအခါ ပွဲစားဦးဘကျော်၏ စာရေးနှင့် မိမိ သိကျွမ်းဖူးသည်နှင့် စာအိတ်တွင် ပါရှိသော အရာများမှာ ရှယ်ယာလက်မှတ်များ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိကြောင်း၊ လက်မှတ်များမှာ သူရိယတိုက်မှ အစုရှယ်ယာ တစ်ထောင်ဖိုး၊ အာရ်အီးတီ ကုမ္ပဏီမှ အစုနှစ်ထောင်ဖိုး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် လက်တွင် ရှိသော ကျောင်းရန်ပုံငွေ အစုရှယ်ယာစာရင်းကို ယူကြည့်ရာ၊ သူရိယတိုက် အစုများနှင့် အာရ်အီးတီ ကုမ္ပဏီမှ အစုများ ပါရှိသောကြောင့် ကျေနပ်လျက် ရှိလေ၏။

တင်။ ။ 'ဒီဟာတွေကို ဘာလုပ်ဖို့တုလဲ'

စုံထောက်။ ။ 'ဒီဟာတွေကို ရောင်းပြီး သောမတ်စ် ဘဏ်တိုက်မှာ လက်ဝှေ့လောင်းကြေးဆိုပြီး အပ်ထားလိုက်ပါလို့ မှာထားသတဲ့'

တင်။ ။ 'ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ..... နေရာကျလှပြီ'

စုံထောက်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဆရာကျော်ညွန့်ကို ဖမ်းဖို့ စီမံလိုက်ရမလား ဆရာ'

တင်။ ။ 'နေဦး၊ ကျုပ်က ဒါမျိုး မကြိုက်ဘူး၊ လုပ်မယ့်လုပ်ရင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပြချင်တယ်'

စုံထောက်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ'

တင်။ ။ 'နက်ဖြန်ည ကျုပ်အိမ်မှာ အငြိမ်ပွဲခဲမယ်၊ ဒီတော့ကာ ဆရာကြီး သားအဖရော ကိုကျော်ညွန့်တို့ရော လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှ ခင်ဗျားက ဆရာကျော်ညွန့်ရဲ့ အိမ်ထဲ တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲမှာ ထားတဲ့ မှတ်တမ်းစက္ကူတွေကို ယူကြည့်ရမယ်။ ကြည့်ပြီး အရေးကြီးတာတွေကို ကူးမှတ်လာခဲ့ရမယ်'

စုံထောက်။ ။ 'အိမ်ထဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဝင်မလဲ ဆရာ'

တင်။ ။ 'သူ့အိမ်မှာ ကံဘော်ဆိုတဲ့ အညာသားကလေး တစ်

ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကို ကြိဖန်ထုတ်ပြီး စားပွဲကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်တာပေါ့၊ ဖွင့်တတ်ရဲ့လား'

စုံထောက်။ ။ 'သော့ဖွင့်တာလောက်တော့ မခက်ပါဘူး ဆရာ'

တင်။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ နေရာကျအောင် လုပ်ခဲ့၊ နေရာကျလျှင် ခင်ဗျား

ကို ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ဆုချမယ်'

စုံထောက်။ ။ 'စိန်လိုက်ပါ ဆရာ'

နောက်တစ်နေ့ည၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိ၏ နေအိမ်တွင် လစ်ဘာတီမြေရင် အငြိမ်ပွဲ က စေ၍ ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများနှင့်တကွ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများကို ပင့်ဖိတ်လေရာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၊ သမီး ချစ်ချစ်၊ ကာယဗလ ကျောင်းဆရာ ကျော်ညွန့်တို့လည်း လာရောက်လေ၏။

ထိုည၌ ဘသန်းတင်သည် ချစ်ချစ်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောဆိုခွင့် ရစိမ့်သောငှာ အထူးသဖြင့် လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံပြုစုလေရကား၊ ချစ်ချစ်သည် ဆရာကျော်ညွန့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘသန်းတင်အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးထားဖူးသော်လည်း လောကဝတ် ကောင်းလွန်းသည့် အတွက်ကြောင့် အားနာပါးနာနှင့် လက်ခံစကား ပြောရလေ၏။

တင်။ ။ 'ချစ်ချစ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ်၊ လိုက်

နာမလား ချစ်ချစ်'

ချစ်။ ။ 'ကောင်းလျှင် လိုက်နာဖို့ပေါ့ ကိုသန်းတင်'

တင်။ ။ 'သော်တာစိန်တို့ လက်ဝှေ့ပွဲကို မကြည့်ချင်ဘူးလား'

ချစ်။ ။ '(စဉ်းစားနေပြီးနောက်) 'လက်ဝှေ့ပွဲကို မိန်းမ ကြည့်လို့ တော် မထင်ပေါင်ရှင်'

တင်။ ။ 'ပဲခူးမှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဘိုမဲတွေတွင် မကဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ၊ အရာရှိကတော်ကြီးတွေတောင်

ကြည့်ကြတာကပဲ။ ပြီးတော့လည်း အမည်မဖော်တဲ့ လူဆိုတာ ချစ်ချစ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမယ်'

ချစ်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်တာကပဲရှင်'

တင်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်ဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်က သူ့ ဟုတ်ကြောင်းကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ်'

ချစ်။ ။ '(စဉ်းစား စိတ်ကူးနေပြီးနောက်) 'တကယ်လို့ နာမည်မဖော်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားဟာ ဆရာကျော်ညွန့် ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် သူ နိုင်နိုင်ပါ့မလား ရှင်'

တင်။ ။ 'ဘာကြောင့် မနိုင်နိုင်ရမလဲ၊ ဆရာကျော်ညွန့်ဟာ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့ အလုပ်မှာ အင်မတန်တော်တယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးထားတယ်'

စင်စစ်သော်ကား ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် ရုံးလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားသည့် အတွက်ကြောင့် ချစ်သူ ချစ်ချစ်၏ရှေ့တွင် အရှက်ခွဲလိုသော သဘောနှင့် ချစ်ချစ်အား ၎င်းလက်ဝှေ့ပွဲကို ကြည့်စေလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ချစ်။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် ကျွန်မ ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်တာပဲ။ ရန်ကုန်က ကျွန်မတို့ ကြီးကြီးက ကျွန်မကို အလည်လာဖို့ ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ ကြီးကြီးဆီ သွားလည်မယ်လို့ ဖေဖေပြောပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ ကြည့်ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ'

တင်။ ။ 'ဒါဖြင့် သိပ်နေရာကျတာပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား။ လက်ဝှေ့ပွဲတော့ ကျုပ် လိုက်ပြမယ်လေ'

ချစ်။ ။ 'ကြည့်တော့ သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ၊ သို့သော် တကယ်လို့ နာမည်မဖော်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားဆိုတာ ဆရာကျော်ညွန့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်မကို ကြီးကြီးအိမ် ပြန်ပို့ရမယ်နော်'

တင်။ ။ 'ပိုပါ့မယ် စိတ်ချပါ၊ ဆရာကျော်ညွန့် မဟုတ်လျှင် ကျုပ် တောင် မကြည့်ချင်ပါဘူး။ သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ဆရာကျော်ညွန့်ကို မပြောနဲ့နော်'

ချစ်။ ။ 'မပြောဘူးရှင်'

ထိုည၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် အငြိမ်ပွဲတွင် ချစ်ချစ်ကို တွေ့ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း၊ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့် မရနိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်စွာ နှင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

အငြိမ်ပွဲ ပြီးသည့်နောက် စုံထောက်ကြမ်းပိုးသည် ဘသန်းတင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံ၍ ဆရာကျော်ညွန့်အိမ်မှ ကူးယူလာခဲ့သော စာများကို ဘသန်းတင်အား ပြလေ၏။ ၎င်းစာများမှာ ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ဆောင်းပြီး၍ အမှာအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးကြောင်း ရေးသားထားသည့် ပွဲစားဦးဘကျော်ထံမှ တစ်စောင်၊ သောမတ်(စ)ကု ဘဏ်တိုက်မှ လက်ဝှေ့လောင်းကြေး အတွက် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် လက်ခံရရှိကြောင်း ပါရှိသည့် စာတစ်စောင် ပြင်လေသည်။

တင်။ ။ '(ဝမ်းသာသော အမူအရာနှင့်) 'သိပ်တော်တဲ့ လူပဲ၊ ငါ့လူဘော့ ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ရဖို့ လမ်းနီးနေပြီကော'

စုံထောက်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲဆရာ၊ ဒီလူကို မဖမ်းသေးဘူးလား' တင်။ ။ 'နေစမ်းပါ၊ ဒါက ကျုပ်အလုပ်ပါဗျ။ သူ့ရည်းစားရှေ့မှာ နှုတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင် အထိုးခံရလို့ ရုံးပြီးတဲ့နောက်မှ ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်ရင် သာမကောင်းဘူးလား'

စုံထောက်။ ။ 'ကျောင်းရန်ပုံငွေ ဆုံးသွားရင်ကော ဆရာ'

တင်။ ။ 'ဆုံးပေစေ၊ ကျုပ်က စိုက်လျှော်တန် လျော်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီလူကို ကျကျနန နှိပ်လိုက်ရရင် တော်ပြီ'

လက်ဝှေ့ပွဲနေ့၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ရန်ကုန်သို့ သွားရန် ကိစ္စရှိသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အခွင့်ခံယူရရှိပြီးနောက် ချစ်ချစ်အား နှုတ်ဆက်နေ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၏ အိမ်သို့ ဝင်သွားသောအခါ၊ ချစ်ချစ်မှာ ဆုံနေစောစော ရထားနှင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကြီးကြီးထံသို့ လိုက်ပါသွား

ကြောင်းနှင့် ဦးမြင့်သန်းက ပြောပြသဖြင့် မျက်နှာကလေးငယ်ငယ် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

သန်း။ ။ 'ထိုင်ပါဦး ဆရာကျော်ညွန့်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေကြတာပဲ မောင်ရယ်'

ညွန့်။ ။ 'ဘာတုံး ဆရာကြီးရဲ့'

သန်း။ ။ 'လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရိပ်မိပြီးသားပါ။ လက်တွေ့သတ်တာတော့ ကျုပ်က မကန့်ကွက်ချင်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် ဆိုတော့ တစ်ဆိတ် မများဘူးလား။ ဒီလောက် အားပေးမည်လူ ရှိရဲ့လား'

ညွန့်။ ။ 'ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ငွေပါ ဆရာကြီး'

တင်။ ။ 'ဪ..... ဒါဖြင့် ကောင်းပါလေရဲ့၊ နိုင်ပါစေဗျာ။

ကျုပ်တို့ အားလုံး ဆုတောင်းပါတယ်'

၎င်းနောက် ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ်၏ မျက်နှာကို မမြင်ခဲ့ရသည်နှင့် စိတ်လေးစွာနှင့် ဘူတာရုံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ချစ်ချစ်သည် ရွှေတောင်တန်း၌ရှိသော ကြီးကြီးအိမ်၌ တည်းခိုလျက် ရှိစဉ်၊ ထိုညတွင် ကြည့်ရမည့် လက်တွေ့ပွဲအကြောင်းကို တစ်နေ့ပတ်လုံး စိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။ အကယ်၍ နာမည်မဖော်သော လူသည် ဆရာကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်၍ ရုံးခွဲလျှင် ဘယ်ကဲ့သို့ ကြည့်ရက်နိုင်ပါမည်နည်း။ မသွားဘဲ နေရလျှင် ကောင်းမည်လော ဟူ၍ပင် ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိနေမိ၏။

အချိန်နီးလတ်သော် ဘသန်းတင်က ကားနှင့် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်မည့် အနေမျိုးဖြင့် ခေါ်ငင်သောအခါ၊ ကြီးကြီးဖြစ်သူမှာ ပဲခူးမှ အတူလာကြသော မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ချယုံကြည်စွာနှင့်ပင် ထည့်လိုက်လေ၏။ ဘသန်းတင်မှာမူ မိမိ စီစဉ်ထားသော ကိစ္စများအားလုံး ညီညွတ်လျက် ရှိသောကြောင့် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် ခေါ်သွားလေ၏။

ထိုည၌ လက်တွေ့ပွဲတွင် သော်တာစိန်တို့ အဆိုင်းအပြင် အခြားအရေးမကြီးသော လက်တွေ့အဆိုင်းများလည်း နှစ်ဆိုင်းခန့် ပါသေးရာ၊ ၎င်းအဆိုင်းများမှာ ပွဲဦးထွက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘသန်းတင်သည် ၎င်းတို့ပြီးစီးဖို့ အချိန်လောက်တွင်မှ ချစ်ချစ်ကို ဂျူဗလီဟော ရုံကြီးထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွားလေ၏။

ချစ်ချစ်နှင့် ဘသန်းတင်တို့သည် ရုံထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ၊ တစ်ရုံလုံးမှာ မှောင်ချလျက် လက်တွေ့သတ်မည့် စင်မြင့်ပေါ်၌သာလျှင် ဓာတ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းထားလေ၏။ ချစ်ချစ်မှာ လက်တွေ့ပွဲသို့ ပထမအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လက်တွေ့သတ်သောနေရာအနီး ရှေ့ဆုံးတန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ်၊ အခြားသော မြန်မာမိန်းမ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တို့ကို မြင်မိသော်လည်း အလွန်တရာ မျက်နှာပူလျက် ရှိ၏။

ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် လောင်း၍သတ်သော လက်တွေ့ပွဲမျိုးမှာ ရန်ကုန်မြို့၌ပင် ကြိုကြိုခဲလှပေရကား ချစ်ချစ်သည် မိမိနေရာမှထိုင်လျက် တစ်ရုံလုံးသို့ လှည့်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၊ နေရာတိုင်းတွင် ပြည့်နှက်နေအောင် စည်ကားလှသဖြင့် မျက်နှာချင်း ထိလှမတတ် ညပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မတော်တဆ ဆရာကျော်ညွန့်ဖြစ်၍ ရုံးခွဲလျှင် ဤလူများက ဆရာကျော်ညွန့်ကို မည်မျှလောက် အထင်အမြင်သေး၍ လှောင်ကြပြောင်ကြမည်နည်းဟု တွေးတောရင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထ မိသေး၏။ ယင်းသို့ စဉ်းစားမိစဉ် ချစ်ချစ်သည် မိမိ လာခဲ့မိခြင်း မှားလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင်မှ ပြန်ဆုတ်ရန်မူကား မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံး ပွဲဦးထွက် လက်တွေ့အဆိုင်း ပြီးသော်လည်း သော်တာစိန်တို့၏ ပွဲမှာ မစသေးဘဲ ရှိနေရာ၊ စင်စစ်မှာ သော်တာစိန် မရောက်လာသေးသည့်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ဟု သိရှိရ၏။ သို့ရာတွင် သော်တာစိန်မှာ အိမ်မှ ထွက်လာပြီဖြစ်၍ လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်နေပြီဟု တယ်လီဖုန်းဖြင့်

အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဒိုင်လုပ်သူများလည်း စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိ လျှို့ဝှက်ထားသော အကြောင်းအရာများကို ချစ်ချစ်အား ပြောမပြော မနေနိုင်တော့သည် ဖြစ်၍ ဆရာကျော်ညွန့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလာခဲ့ပုံ အခြင်းအရာများကို ချစ်ချစ်အား တီးတိုးပြောပြလေရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ အံ့အားသင့်စွာနှင့် နားထောင်နေရ လေတော့၏။

ထိုခဏ၌ ဘသန်းတင်နှင့် သိကျွမ်းသူ တစ်ယောက်သည် ရုံထဲသို့ ဝင်လာ၍၊ ဘသန်းတင်၏ တစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ဘသန်းတင်နှင့် စကားပြောနေလေ၏။

တင်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ၊ နာမည်မဖော်တဲ့လူ ဆိုတာကကော ရောက်နေပြီလား'

လူ။ ။ 'ရောက်နေပြီကောဗျ၊ လက်စသတ်တော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အထက်မြန်မာပြည်က မြန်မာလက်တွေ့ချန်ပီယံဟောင်း ကျားနက်ကလေး ဆိုတဲ့ လူပဲ တဲ့။ ဒီလူက မြန်မာလက်တွေ့ဘက်မှာ ဗိုလ်စွဲပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်လက်တွေ့ဘက် ကူးပြီး လေ့ကျင့်ထားတဲ့ လူတဲ့ဗျ'

တင်။ ။ '(စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့်) 'ဒါဖြင့် ဆရာကျော်ညွန့် ဆိုတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား'

လူ။ ။ 'ဘယ်က ဆရာကျော်ညွန့် ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကြား မကြား ဖူးပေါင်ဗျာ'

ချစ်။ ။ '(၎င်းစကားများကို နားထောင်လျက် ရှိရာမှ) 'ဒါဖြင့် ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့ ကိုသန်းတင်၊ ကျွန်မ မကြည့်နိုင်တော့'

ချစ်ချစ်၏ စကားမဆုံးမီ ပရိသတ်တို့သည် ကျယ်လောင်စွာ သြဘာပေးလိုက်ကြလေရာ လူတစ်ယောက်သည် "ဒရက်ဆင်းဂေါင်း" ခေါ် အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုဝတ်လျက် ကြီးတန်းအောက်မှလျှိုးကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုက်

လေ၏။ ထိုသူသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ပရိသတ်တို့၏ သြဘာပေးခြင်းကို ခံယူပြီးနောက် မီးရောင်အောက်တွင် အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ကာ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်နေလေရာ ထိုသူသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မြန်မာ့လက်တွေ့ ချန်ပီယံဟောင်း ကျားနက်ကလေး ဆိုသူပင် ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ဝါသနာအိုးများ သိရှိကြရလေ၏။

၎င်းနောက် ပထမ သြဘာသံထက် ကျယ်လောင်သော သြဘာသံကြီးသည် တစ်ရုံလုံး ပဲ့တင်ဟည်းမျှ ဆူထွက်သွားလေရာ၊ ဒုတိယ လက်တွေ့သမား တစ်ယောက်သည် ကြီးတန်းများအောက်မှ ငဲ့လျှိုး၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော အမူအရာနှင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်များက 'သော်တာစိန်က သော်တာစိန်' ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ကာ သြဘာပေးကြပြန်၏။ သော်တာစိန်သည် ပရိသတ်များကို ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ချစ်ချစ်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ အကြောင်းမူကား စင်မြင့်ပေါ်မှ အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ချစ်ချစ်အား ငဲ့ကြည့်လျက်ရှိသော သော်တာစိန် ဆိုသူမှာ ဆရာကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပေတည်း။

ဘသန်းတင်မှာ ပါးစပ်ကြီး ဟောင်းလောင်းနှင့် စိုက်ငေးလျက် ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် လက်တွေ့သမား နှစ်ယောက်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် ပထမအချို့ ထိုးသတ်ကြလေရာ ချစ်ချစ်မှာ ငဲ့ချည်တစ်ခါ၊ ခုန်ချည်တစ်လှည့်၊ ရုန်ချည်တစ်ခါ၊ မတ်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ကျင်လည်စွာ တိမ်းရှောင် သတ်ပုတ်လျက်ရှိသော သော်တာစိန် သို့မဟုတ် ဆရာကျော်ညွန့်အား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ တဖုန်းဗုန်း တဗင်းဗင်း၊ တအုန်းအုန်း တအင်းအင်း အသံများဖြင့် လက်တွေ့သမား နှစ်ယောက်တို့သည် အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်နေကြရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ လက်အိတ်ချင်း ထိသည် မသိ။

မည်သူ့လက်အိတ်က မည်သူ့မျက်နှာကို ထိသည်မသိ၊ ဆူညံသော အသံများနှင့် ဩဘာသံများကိုသာ ကြားနေရလေ၏။ ကျားနက်ကလေးမှာ ၁၀ ချီ သတ်ပွဲအနက်၊ ပထမ ၆ ချီလောက်တွင် မိမိက အတင်းမဝင်၊ သော်တာစိန်၏ လက်သီးချက်များကိုသာ ကြည့်၍ရှောင်ရန် ဆရာ ဆရာကြီးများ၏ သွန်သင်ချက်ကို မနာယူဘဲ၊ တတိယအချီလောက်နှင့် သော်တာစိန်ကို ပမာမခန့် သဘောထားလျက် ဇွတ်အတင်းဝင်ကာ လက်သီးချက်များကို မိုးသီးများလောက် လွှတ်လေ၏။ လက်ဝှေ့အကြောင်း နားလည်သူတို့မှာ၊ မိမိက တအားကျုံး၍ လက်သီးတစ်ချက် လွှတ်လိုက်သည့်အခါတိုင်း မိမိ၏မျက်နှာတွင် အကာအကွယ် မရှိဘဲ လမ်းဖွင့်ပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို နားလည်ကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တအားကျုံး၍ ထိုးလိုက်သော လက်သီးချက်များသည် မိမိ ချိန်ရွယ်သည့်အတိုင်း “စွဲ” ပါမူကား တော်ပါ၏။ ထိုသို့ မဟုတ်မူ၍ တစ်ဖက်သားသည် လာမည့် လက်သီးချက်ကို မြင်သဖြင့် ရှောင်တိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကာကွယ်သည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်ပါမူကား တအားသွန်၍ ထိုးသောသူအဖို့ အခက်ကြုံတတ်၏။ သော်တာစိန်မှာ မျက်စိ အလွန်ရှင်သည့်ပြင် စိတ်ရှည်လှသော လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရကား ကျားနက်ကလေးအား စိတ်ထွက်အောင် ဆွ၍ ဆွ၍ ပေးလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျားနက်ကလေးသည် စတုတ္ထအချီတွင် စိတ်ဆိုးလာသည်နှင့် ဆရာများ၏ ဩဝါဒကို မေ့ပြီးလျှင် သော်တာစိန်ကို အတင်းဝင်၍ ထိုးလေရာ၊ သော်တာစိန်သည် လာမည့် လက်သီးချက်များကို မဆွကပင် ကြိုတင်၍ မြင်ထားသည်နှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသည်အထိ တိမ်းရှောင်ခြင်း မပြုဘဲ လက်ယာဘက်မှ လာသော လက်သီးချက်ကို လက်ဝဲဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့ရုံမျှ လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်မှလာသော လက်သီးချက်ကို လက်ယာဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့လိုက်ရုံမျှ လည်းကောင်း တိမ်းရှောင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျားနက်က ဘာလုပ်မည်ဟု မသိလိုက်ရမီ၊ ကျားနက်၏ ပါးချိတ်ဆီသို့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးချလိုက်ရာ ကျားနက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သော်လည်း ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ သော်တာစိန်သည် ကျားနက်၏ မခုခံနိုင်သော အဖြစ်ကို မြင်သည်နှင့် ဒိုင်လုပ်သူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဒိုင်လုပ်သူကမူ အနိုင်ပေးသေးဘဲ ထိုးမြဲတိုင်း ထိုးစေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား သော်တာစိန်သည် ဆက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တက်ကာ ကျားနက်၏ ခြေကို လက်ယာလက်သီးဖြင့် တစ်ချက်တည်း ဆတ်ထိုးလိုက်ရာ၊ ကျားနက်မှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန် ထိုးကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ လူတစ်ဖက်သား နာကြည်းခြင်းကို မြင်ရမှ အားရတတ်သော ပရိသတ်သည် ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေရာ၊ ကျားနက်မှာ ၁ မှ ၁၀ တွင်မက ၁၀၀ တိုင်အောင် ရေတွက်သော်လည်း ထ နိုင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် တွဲ၍ ထုတ်ကြရလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိသော ချစ်ချစ်မှာလည်း နားထဲတွင် တစ်စီမိသော အသံများ ကြားရ၍ မျက်စိများ ပြာလာသည်နှင့် တွေးလားထိုင်နောက်မှီကို လက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲထားရသေးရာ သော်တာစိန်၏ နာကျောကျောညှန့်က စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ‘ချစ်ချစ် သတိထားမှပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်မှ သတိကောင်းစွာ ရလာလေတော့၏။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၏ နေအိမ်တွင် ဆရာကျော်ညွန့်သည် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလျက် ရှိလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အဖေက၊ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းမှာ နာမည်ကျော် လက်ဝှေ့သမားကြီး ဦးထွန်းကျော်ပါတဲ့။ ဦးထွန်းကျော်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးလျှင် ဖြန်းဖြန်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့သမားကြီးဟု ဟုတ်တုန်းက ဦးနွဲ့ကလေးတို့ ကောင်းစားစဉ်အခါမှာ မန္တလေးမြို့ပေါ် အထက်ပိုင်းလို လက်ဝှေ့ပွဲ ရှိလေတော့ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့အလုပ်နှင့် ထမင်းစားနိုင်တဲ့လူတွေ အပုံကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်အဖေက ကျွန်တော်အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ထားပြီး အင်္ဂလိပ်စာ သင်စေတဲ့အပြင်၊ အရေး

အကြောင်း ရှိလျှင် ကာကွယ်တတ်ဖို့ရာ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက လက်ဝှေ့အတတ်များကို သင်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။

သန်း။ ။ 'သူ သင်ပေးတာက မြန်မာလက်ဝှေ့ ဟုတ်လား'

ညွန့်။ ။ 'မှန်ပါတယ်။ မြန်မာလက်ဝှေ့မှာ အခြေခံရပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ ခေတ်စားလာတဲ့အခါမှာ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ကိုပါ ကျွန်တော် လေ့လာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သတ်နည်းဖြစ်ဖြစ် အထုံပါရမီ လို့ရင်းပါပဲ။ တစ်ခုမှာ ကျွမ်းကျင်ဖို့ သူတစ်ပါးထက် ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်လာလျှင် နောက်တစ်ခု လေ့ကျင့်တဲ့ အခါမှာလည်း သူတစ်ပါးထက် ထူးချွန်တတ်တာပါပဲ'

သန်း။ ။ 'နို့ ခုသတ်တဲ့ ကျားနက်ကလေးကော ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ'

ညွန့်။ ။ 'သူလည်း လူတော်ပါပေပဲ။ ကျွန်တော်မှာတော့ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ဆိုတာလို သွေးထဲမှာကို သတ်ပုတ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် ပါလာလို့သာပါ။ ဒီပြင်လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကျားနက်ကိုနိုင်ဖို့ တော်တော်ခက်ပါတယ်'

သန်း။ ။ 'သော်တာစိန် အမည်ခံပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး'

ညွန့်။ ။ 'ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ဆရာဖြစ်ကျောင်း တက်နေတုန်းမှာ ကာယဗလဘက် လိုက်စားရင်း လက်ဝှေ့သတ်ခြင်း အလုပ်ကိုလည်း ဝါသနာအလျောက် တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ဝင်သတ်တော့ ကျွန်တော် သတ်တိုင်းဟာ တစ်ခါမှ ရှုံးတယ်လို့ မရှိဘူး။ နိုင်တာချည်းပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သော်တာစိန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး (ဦးသော်တာဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေ နာမည်ပါ) လက်ဝှေ့သတ်လိုက်တာ ပိုက်ဆံ တော်တော်ကလေး စုဆောင်းမိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ပြည်မှာ လက်ဝှေ့သမား အလုပ်ဟာက ဂုဏ်မရှိလေတော့၊ အသက်မွေးတော့ ကာယဗလဆရာ အဖြစ်နဲ့ ကျောင်းတွေမှာ ဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်'

ချစ်။ ။ 'တစ်နေ့ကတုန်းက ရန်ကုန် သွားသတ်တာက ဘာကြောင့်

လဲ'

ညွန့်။ ။ 'ဒါကတော့ ကစ်လူဝီဆိုတဲ့လူက အပြောကြီးလွန်းလို့ မခံချင်လို့ သတ်မိပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လူမည်းတွေဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့မှာ တကယ် မတော်နိုင်ဘူး ပြောလေတော့၊ လူမျိုးအတွက် မခံချင်လေတော့ ဝင်ပြီး သတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ချစ်။ ။ 'ကျွန်မက မေးတော့ ရှင် မကြည့်ရဘူးဆို'

ညွန့်။ ။ '(သွားဖြိုလျက်) 'ကိုယ်တိုင် ဝင်သတ်တာနဲ့ ကြည့်ရကြည့်တာနဲ့ တခြားစီပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာ မုသား မပါပါဘူး'

ချစ်။ ။ 'နေပါဦး။ ကိုသန်းတင်က ကျောင်းရန်ပုံငွေတွေကို ထုတ်ပြီး ရှင် လောင်းတယ်ဆို'

ညွန့်။ ။ 'မဟုတ်ရပါဘူး ချစ်ချစ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း သူရိယအစုနဲ့ အာရ်အီးတီ အစုတွေ ဝယ်ထားပါတယ်။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် မလုပ်ဝံ့ပါဘူး'

ချစ်။ ။ 'ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပါလေ့ရှင်'

သန်း။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း စကားပြောရစ်ကြဦး၊ ကျောင်းစာရင်းတွေ သွားပြီး ရှင်းလိုက်ရဦးမယ်'

ဆရာကျော်ညွန့်မှာ ချစ်ချစ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်သည်။ ချစ်ချစ်က ဆရာကျော်ညွန့် အထိုးခံရသော လက်သီးချက်များအတွက် မိမိ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်သွားရပုံများကို ပြောပြရင်း နောက်နောင် အခါ ဘယ်တော့မျှ လက်ဝှေ့မသတ်ဖို့ တောင်းပန်ရာတွင်၊ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ် မကြိုက်သည့် အရာကို ဘယ်အခါမျှ ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ရယ်ကာ မောကာ ပြောဆိုနေရစ် ကြလေတော့သတည်း။

[ကြီးပွားရေး၊ အောက်တိုဘာ ၁၉၄၁]

၎င်းကျောက်တိုင်မှာ သင်္ဂြိုဟ်သော နေရာတွင် စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင် အမှတ်အသား မဟုတ်တန်ရာသဖြင့် ဤနေရာတွင် ၎င်းသူငယ် သေဆုံးသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရာ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ ထွက်လာကြသဖြင့် သုံးဖာလုံးခရီးခန့် ရောက်ကြပြန်သော အခါတွင် အခြား ကျောက်တိုင်တစ်ခု တွေ့ကြရပြန်လေရာ၊ ၎င်းတွင်ကား အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စာလုံးများ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။

ဥတ် မရ၊ စားမ ဆုံး

မိုးကုတ်နှင့် သပိတ်ကျင်းလမ်းမှာ ယခုခေတ် ကာလတွင် မော်တော်ကား ပေါက်ပြီ ဖြစ်၍ အိမ်ဦး ကြမ်းပြင်ကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်း ပြုနိုင်သော်လည်း၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့် အခါကမူကား ၎င်းလမ်းကို ဝန်တင်ကားများ၊ မြင်းများဖြင့် ခရီးသွားကြရသည်ဖြစ်၍ တစ်ခေါက်ဆိုလျှင် ဆိုသလောက် တပင်တပန်း သွားကြရသည်ပြင် အသွားအပြန်ခရီးကို ချော မောစွာ ပြန်ရောက်သော လူများသည် မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ မှသာလျှင် မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ချေပြီတကားဟု “ဟင်း” ချနိုင် ကြပေတော့သည်။ ၎င်းခရီးတွင် လူဆိုး သူဆိုးများသည်လည်း မိုးကုတ်မှ ဆင်းလာသော ကျောက်ကုန်သည်များကို တိုက်ခိုက် လုယူတတ်ကြသည် ဖြစ်၍၊ သာမန်အားဖြင့် ခရီးမသွားဝံ့ဘဲ ယုတ်စွအဆုံးအားဖြင့် ခရီးသည် ၂၀၊ ၃၀ မှ ဖုပေါင်းသွားလာ ကြရလေသည်။

မော်တော်ကားများ မပေါက်သေးမီ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးသည်တစ်စုတို့နှင့်အတူ မိုးကုတ်သို့ ဝန်တင်လားများနှင့် တက်လာခဲ့၍ ဝါးဖြူတောင်စခန်းကို ကျော်လွန်သဖြင့် ၁၀ မိုင်ခရီးခန့် ဆိုက်ရောက်သော အခါတွင်၊ လမ်းနံဘေး၌ စိုက်ထူထားသည့် ကျောက်တိုင်တစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ် စာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရလေ၏။

**“ဆန်နီပေါတာ” ၊ အသက် ၆ နှစ်
၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် သေဆုံးသည်။**

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

**ဤနေရာတွင် ၁၉၁၁ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်နေ့၌
“လူသားစားသော ကျားတစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရသည်။”**

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာကို တွေ့ရပြန်သောအခါ အထက်တွင် ဖော်ပြ ခဲ့သော ကျောက်တိုင်၌ ရေးထားသည့် စာလုံးများနှင့် စိတ်ထဲတွင် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မိသဖြင့် ခုနှစ် သက္ကရာဇ်တို့မှာ တစ်လတည်း၊ တစ်ရက်တည်း ဖြစ်နေ သည်ကို သတိရ၍၊ ဆန်နီပေါတာ သေဆုံးခြင်းနှင့် လူသားစားသော ကျား တစ်ကောင်ကို ဤနေရာ၌ ပစ်သတ်လိုက်ခြင်းတို့မှာ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိလေ သလော၊ အကယ်၍ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိခဲ့လျှင်လည်း ထိုသူငယ်ကို ကိုက် သော ကျားအား ဤနေရာ၌ ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသလော စသည် ဖြင့် တွေးတောရင်း ခရီးစဉ်အတိုင်း တက်လာခဲ့ကြလေ၏။

တစ်မိုင်ခရီးခန့်မျှ ဆက်လက် လျှောက်လာကြသော အခါတွင် ခရီးသည်များ စခန်းချနေကျ ဖြစ်သော နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသဖြင့် အခြား ခရီးသည်များသည် ညနေ ၅ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ မိမိတို့၌ ပါလာသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လျက် ရှိကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာမူ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ယောက်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ၎င်းစခန်း၌ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော သာသနာပြု ဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ နေအိမ်သို့ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ လေ၏။ ခရီးသည်များမှာ ထိုစခန်း၌ပင် ညအိပ်ကြမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လည်း အဆိုပါ သာသနာပြု ဆရာကြီး၏ နေအိမ်တွင် တစ်ညမျှ တည်းခိုရန် အကြံနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်မိနစ်ခန့်မျှ လျှောက်မိလျှင် ရှမ်းရွာကလေးတစ်ရွာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေရာ၊ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘုံအိမ်တစ်ဆောင်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ၎င်းနေအိမ်သည်ပင်လျှင် သာသနာပြုဌာန ဖြစ်တန်ရာ သည်ဟု အောက်မေ့၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက် သော်အခါ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ရှိ သာသနာပြု ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏စာကို ထုတ်၍ပြသော အခါတွင်၊ ထိုဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လောကွတ်ပျူဌာ ဧည့်ခံပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အကြောင်း ကို ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းရင်း အတော်ပင် စကားလက်ဆုံ ဝင်မိကြလေ၏။

သာသနာပြု ဆရာကြီး၏ အမည်မှာ မစ္စတာ “ဒါလင်တန်” ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ တပည့်ရင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် ညစာများကို ပြင်ဆင်စေ၍ ကာဖီတစ်ခွက်ကို ရှေးဦးစွာ သောက်နှင့်စေရန် တိုက်တွန်းရင်း ဘီစကွတ်မုန့်များကိုလည်း တည်ခင်း ကျွေးမွေးလေ၏။ မစ္စတာ ဒါလင်တန်သည် မုဆိုးဖိုကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်၍၊ ဒေစီ အမည်ရှိ ၆ နှစ် သမီးကလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ သာသနာပြုစခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြရာ၊ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဆရာကြီး များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များကဲ့သို့ ကျပ်တည်းသော သိက္ခာပုဒ် များကို ထိန်းသိမ်းရန် တာဝန်မရှိသော်လည်း သာမန်အရပ်သားများထက် လောဘ၊ ဒေါသ အတော်အတန် ခေါင်းပါးသည်ဟုကား ဆိုထိုက်ပါပေ သည်။ ထိုသူတို့သည် လောကကြီးပွားရေးကို များစွာ ဂရုမထားဘဲ မိမိတို့ ဘာသာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် မိမိတို့၏ အသက်တာကို အပ်နှင်းကာ ဝတ္တရား ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ညစာ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ၎င်းအရပ်တွင် အတော်အတန် ချမ်းအေးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်္ဂလိပ် ထုံးစံအတိုင်း စီမံထားသော

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

မိုးဖိုကြီးတစ်ဖို အနီး၌ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ်၊ သမီးကလေး ဒေစီသည်လည်း မပီကလာ ပီကလာနှင့် တွတ်တီးတွတ် ဘာ ပါဝင်စွက်ဖက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကြာခဏ ရယ်မောကြရလေ ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းခရီး၌ တွေ့ခဲ့သော ကျောက်တိုင် နှစ်တိုင်အကြောင်းကို သတိရသဖြင့် ဆရာကြီးအား မေးမြန်းမိရာ၊ ဆရာ ကြီးက ၎င်းကျောက်တိုင်များ၏ အဖြစ်အပျက်မှာ အတော်ပင် ဆန်းကြယ် လှ၍ ဝတ္ထုကလေးတစ်ခုကဲ့သို့ပင် ရှိပါပေသည်ဟု ပြောသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က သိလိုလှပါကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ရာတွင် မစ္စတာ ဒါလင်တန်သည် အောက် ပါ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလေ၏။

(ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာ ဒါလင်တန် ပြောသော စကားများကို ၎င်း ပြောသည့်အတိုင်း စကားသွားဖြင့် မရေးမှု၍ စာသွားဖြင့် ပြင်ဆင်ရေးသား ပေးပြလိုက်ရပေသည်။)

သို့ခေတ်အခါက မိုးကုတ်မြို့မှာ မိုးကုတ်ဒီစကြိုတ်၏ ဗဟိုဌာန ဖြစ်၍ အရေးပိုင် ရုံးစိုက်သောမြို့ ဖြစ်လေရာ၊ ပီ-ဒဗလျူဒီ လမ်းရုံးဘက်၌ အမှုထမ်း သော “မစ္စတာပေါတာ” အမည်ရှိသော ဘီလပ်သားတစ်ယောက် ရှိ၏။ သိုသူသည် အသက်အရွယ် အတော်ကြီးရင့်သော အခါမှ ဘီလပ်သို့ ပြန်သွား ၍ ရုပ်ရည် အလွန်ချောမောသည့် ဘီလပ်သူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး လျှင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့၍ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စတာပေါတာမှာ ရုပ်ရည် အလွန်တရာ ချောမောသည့်အလျောက် ဘီလပ်သူ အရာရှိကတော်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ အလွန် သိများသဖြင့် သူတစ်ပါး၏ ထမင်းစားပွဲသို့ လိုက်ရခြင်း၊ မိမိတို့ နေအိမ်၌ ညစာ စားပွဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးရခြင်း စသော လောကမှုကိစ္စတို့မှာ အလွန် များပြားလှပေ၏။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံမှာ မိတ်ဆွေ ပေါများသလောက်

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ပွဲနေပွဲထိုင် သွားရ၍၊ မိမိ နေအိမ်၌လည်း တစ်လှည့် တစ်ပတ် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန်မှာ ဝတ္တရားတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့၏။ မစွက်ပေါတာမှာ ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောသူဖြစ်၍ အင်ဂျင်နီယာဘက် ဌာနတွင်သာမက သစ်တောဘက်၊ နယ်ဘက်၊ ဆေးရုံဘက်မှ စ၍ အစိုးရ ဌာနအားလုံး၌ ရှိသော အရာရှိများ၏ ပိုးပန်းခြင်းကို ခံရလေရာ ဧည့်သည် များသလောက် ဧည့်ခံစရိတ်မှာလည်း များပြားလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ မစွတာ ပေါတာ၏ လခမှာ မယား၏ ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရခြင်းအားဖြင့် ကုန်လှ မတတ် ဖြစ်၍ မစွတာပေါတာမှာ အဝတ်အစား အသုံးအစွဲ စသည်တို့၌ လွန်စွာ မြဲမြံရလေသည်။ ၎င်းတို့၌ "ဆန်နီ" အမည်ရှိ ဖိနှိပ်အရွယ် သားငယ် တစ်ကောင် ရှိခဲ့လေရာ၊ တစ်နေ့သ၌ မစွတာပေါတာသည် အားလပ်ခွင့် ၃ လ ခယူ၍ စရိတ်အကုန်အကျ နည်းပါးစေခြင်းငှာ တောရွာကလေး၌ ရှိသော မစွတာ ဒါလင်တန် နေအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခို နေထိုင်ကြလေ ၏။

ထိုခေတ်အခါက တောသွား ခရီးသည်များကို အလစ်ချောင်း၍ ဆွဲလေ့ရှိသော လူသားစား ကျားကြီးတစ်ကောင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ၊ မတ်လနှင့် ဧပြီလအတွင်းတွင် လူပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှ သေဆုံးခဲ့ရဖူးလေ၏။ မုဆိုးများသည် ၎င်းကျားကြီးကို ချောင်းမြောင်းပစ်သတ်ရန် ကြိုးစားကြ သော်လည်း ကြာလေ ပါးလေ ဖြစ်နေသော ကျားကြီးသည် မုဆိုးများ၏ သေနတ်ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေ၏။

အစိုးရသည် ၎င်းကျားကြီးအတွက် ဆုငွေ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာမှ စ၍ ထောင်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင် တိုင်အောင် ဆုငွေထုတ်ပေးရန် ကြော်ငြာထားသည် ဖြစ်၍၊ သေနတ်သမားများသာမက ရွာသားများသည်လည်း အဆိပ်ခတ် သော အမဲသားများ၊ ကျင်းများ၊ ထောင်ချောက်များ၊ အစေးသုတ်ထားသော သစ်ရွက်များ စသည်ဖြင့် ဖမ်းမိရန် အနည်းနည်း ကြိုးစားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျားကြီးသည် မိမိသတ်သော အသားကိုမှ စားသည့်အပြင်

သတ်ပြီးသော အသားကိုလည်း အခြားသော ကျားများကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် လာရောက် စားသောက်လေ့ မရှိသဖြင့် အဆိပ်ဖြင့်လည်း မအောင်မြင်၊ လင့်စောင့်သော်လည်း အထိ မမြောက်ခဲ့ချေ။

ထိုကျားကြီးသည် မစွတာ ဒါလင်တန် တည်းခိုနေသော ဘိုတဲကို ဗဟိုချက်သဖွယ်ထား၍ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် တည်းဟူသော အရပ်လေးမျက်နှာတို့တွင် ၁၀ မိုင်ခန့် တိုင်အောင် လှည့်လည်သတ်ဖြတ် စားသောက်လေ့ ရှိ၏။

တစ်နယ်လုံးမှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိသဖြင့် တစ်ယောက် တည်း၊ နှစ်ယောက်တည်း ခရီးမသွားဝံ့အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ လေးငါး ဆယ်အိမ်မျှ ရှိသော အချို့ တောရွာကလေးများမှာ ၎င်းကျား၏ ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် ရွာကိုပင်စွန့်၍ ထွက်ပြေးကြရဖူးလေသည်။ လူများသည် ညအချိန်များတွင် ငွေမည်မျှ ရမည် ဆိုစေကာမူ နေအိမ်မှ မထွက်ဝံ့ဘဲ ငိုနေကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျားကြီးသည် ရွာကြီးများသို့ပင် အတင်းဝင် ၍ လူများကို ချီယူတတ်သဖြင့် ဆူးစည်း၊ ဆူးတံခါးတို့ဖြင့် ကာရံထားရလေ ၏။

မစွတာပေါတာသည် ဆရာကြီးအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုရာတွင် ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုရှိ၏။ ပထမအချက်မှာ တောစခန်းဖြစ်၍ ဧည့်သည်နည်း သဖြင့် စရိတ်ကုန် နည်းစေရန်နှင့် ဒုတိယအချက်မှာ အစိုးရ ကြေညာထား သော ဆုငွေ နှစ်ထောင်ကို ရစ်မိသောငှာ ကျားပစ်ရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပေါတာ သားအဖတစ်စုတို့နှင့် အာယားတစ်ယောက် သည် အစေ့တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဒါလင်တန်၏ နေအိမ်သို့ ဝန်စည်စလယ် များနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ၊ ဒါလင်တန်သည် ကြိုတင်၍ အကြောင်း ကြားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခန်းတစ်ခန်းကို ၎င်းတို့အတွက် အသင့် ရှင်းလင်းပြင်ဆင် ထားလေ၏။

မေလ တစ်ရက်နေ့၌ ပေါတာသည် ကျားအကြောင်းကို ရွာတစ်ရွာ

မှ သတင်းရရှိထားသည်ဖြစ်၍ အရက်တက်အချိန်တွင် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ရာ၊ မွန်းလွဲအချိန်တွင်မှ ပြန်လာ၍ ကျောက်တိုင် သတ်မှတ်ထားသော နေရာအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ပေါ်တာသည် မိမိရှေ့၌ တလှုပ်လှုပ် သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် မိအောင် လိုက်ခဲ့ရာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါတွင် ရှုပ်ပွေသော ဆံပင်များနှင့် ညစ်စုတ်ပေရေသော အဝတ်အစားများရှိသည့် ပြာလူးဇော်ဂျီ ခေါ် “ဖက်” တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ပေါ်တာက ဤဌာနတွင် လူသားစားသော ကျား တစ် ကောင် ရှိကြောင်း သတိပေးမည် ပြုရာတွင် ဖက်မှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဒုတိယ ဖက်မှာ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက်ရှိ၍ ဝမ်းဗိုက်မှ အူများ ထွက်နေသည့်ပြင် ၎င်း၏ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားတို့မှာလည်း သွေးများဖြင့် ရဲရဲနီအောင် စွန်းပေ လျက် ရှိသဖြင့် မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့ ရှိနေလေ၏။

အကြောင်းခြင်းရာကို ပေါ်တာက မေးမြန်းသောအခါ ပထမဖက်က မိမိတို့သည် တောထဲ၌ တောသစ်သီးသစ်ဥများ ရှာတွေ့ကြရာတွင် ကျားကြီး တစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၍ မိမိ၏ အဖော်အား အတင်း ဝင်ကိုက်သဖြင့် မိမိက တောင်ဆွေးနှင့် ရိုက်နှက်ခြောက်လှန့် လိုက်ရသည်ဟု ပြောပြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာမှာ ပေါ်တာ မဆိုက်ရောက်မီ မိနစ်အနည်း နှင့် ငယ်မျှ အတွင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သဖြင့် ပေါ်တာမှာ မိမိ တွေ့လိုသော ကျားကြီး နှင့် မိနစ်ခန့်မျှသာ လွဲသွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ပေါ်တာသည် လူသေအနီးမှ ကျားကိုစောင့်ရှုလျှင် ပစ်နိုင် လောက်သော အခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု အကြံရသည်ဖြစ်၍ ဖက်အား တိုင်ပင် ကြည့်ရာ၊ ဖက်သည် ပေါ်တာ၏ အကြံအစည်ကို သဘောမတူဘဲ အလောင်း ကို ၎င်းတို့ထုံးစံအတိုင်း မီးရှို့သဂြိုဟ်ရမည်ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျားကိုပစ်၍ ဆုငွေထုတ်ချင်လှသော ပေါ်တာသည် ဖက်၏ ငြင်းပယ်ခြင်း

ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုသူကို ၎င်းနေရာမှ အတင်း မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရာ၊ ဖက်သည် ပေါ်တာအား အန်တုပလ မပြုနိုင်သည်ဖြစ်၍ ကျိန်ဆဲလျက် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါ်တာသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ အခြေအနေ ကို ကြည့်၍ အလောင်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းပေါ်သို့ ဘက်ပြီးလျှင် ကျား လာမည်ကို သေနတ်နှင့် စောင့်နေလေ၏။ ယင်ကောင် များသည် အလောင်းတွင် တဝီဝီနှင့် ပျံဝဲလျက်ရှိရာ၊ ထိုနေရာနှင့် အတောင် ၂၀ ခန့် ကွာလှမ်းသော နေရာ၌မူ ချိုကြီးများရှိ၍ ကျားလာခဲ့လျှင် ၎င်းနေရာမှ လာရမည်ဟု ပေါ်တာ ခန့်မှန်းမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပေါ်တာသည် ၎င်းတောစပ်မှ အလောင်းအထိ နေရာတစ်လျှောက်လုံး လိုသောနေရာကို ပစ်နိုင်ရန် သေနတ် ဖြင့် အဆင်သင့် ချိန်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ၅ နာရီထိုးပြီ ဖြစ်၍ တစ်နာရီခန့်မျှ နေရောင် ကျန်သေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်မှ ကျော်လွန်ခဲ့မှ ဝိုးဝါးမျှရှိသော နေရောင်နှင့် လရောင်တို့ကိုသာ အားကိုးရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပေါ်တာ၏ စိတ်၌ကား ၎င်းကျားသည် တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာလျှင်လည်း လာရမည်၊ မလာလျှင်လည်း အလျှင်းလာတော့မည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ပေါ်တာသည် သစ်ပင်ခွကြီးတွင် ထိုင်၍ သေနတ်နှင့် အဆင်သင့် စောင့်နေစဉ် ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဖက်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူသည် အလောင်းအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မြေပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်လျက် ပေါ်တာအား လက်ညှိုး ဖြင့် ညွှန်ကာ ‘မောင်မင်းနှင့် မောင်မင်း အိမ်သားများ ဘေးအပေါင်း ရန် အပေါင်း သင့်ပါစေ’ ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပီသစွာ ကျိန်ဆဲလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ဖက်သည် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါ်တာသည် ဖက်ကြီး အလောင်းနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေ ရန်ခဲ့စဉ်၊ လူရှင်တို့ မည်သည်မှာ လူသေကို စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ချင်တတ်

သည်ဖြစ်၍ အလောင်းကို ရှောင်လွှဲကာ တောစပ်ကလေးဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့သော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိမိတို့ ကြောက်သောအရာကို ကြည့်လည်း မကြည့်လို၊ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပေါ်တာသည် အလောင်းကို ကျော်လွန်၍ တောစပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်စဉ် မျက်စိတစ်ခြမ်းသည် အလောင်းကို မြင်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုခဏ၌ ညည်းသံကြား၍ အလောင်းသည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် တောစပ်မှ ဦးခေါင်းပြုထွက်၍ အမြီးမှတစ်ပါး မည်သည့်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကိုမျှ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုဘဲ အလောင်းပေါ်၌ မျက်စိစူးစိုက်လျက် ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

သစ်ပင်ခွကြားတွင် ထိုင်၍ တစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ထိမှန်အောင် သေနတ်နှင့်ပစ်ရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ချေ။ ကျားကြီးသည်လည်း ပေါ်တာ ရှိရာသို့ စင်းစင်းတိတိ လှည့်လျက်ရှိသောကြောင့် ပေါ်တာမှာ နှာသီးဖျားမှတစ်ပါး မည်သည့်နေရာ၌မျှ ချိန်ခွင့်မရချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျား၏ နောက်ပိုင်းသည် ဦးခေါင်းနှင့် နှာသီးတို့၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဖုံးကွယ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

နှာသီးဖျားကို ပစ်ရန်မှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်ပြင် ၎င်းအခြေအနေ၌ သေလောက်သော နေရာသည် ခုံညင်းပမာဏထက် မကြီးသဖြင့်၊ ထိုနေရာမှ နံဘေးသို့ အနည်းငယ်မျှ တိမ်းချော်ခဲ့လျှင် ပွဲချင်းပြီး သေနိုင်သည် မဟုတ်တော့ချေ။

ပေါ်တာသည် သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ကျားကြီးကိုချိန်စမ်းစဉ် အဆိုပါ အခက်အခဲကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါ်တာ၏ အလုပ်မှာ မူလ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဆုငွေ ရရန်အတွက်သာမက မိမိ၏ စိမ်ချက်ဖြင့် ချထားသော ဖက်ကြီး၏ အသက်ကိုလည်း ကယ်ဆယ်ရန် ဝတ္တရား ရှိနေပြန်လေ၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် ထိုသူသည် မသေသေးဘဲ လှုပ်ရှားညည်းညူလျက်

နိုသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသောကြောင့်တည်း။ သို့ဖြစ်၍ ပေါ်တာသည် သေနတ်ပြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ တည့်အောင် တန်းလျက် မောင်းကို ခြုတ်လိုက်ရာ ကျားကြီးသည် “ဂုန်း” ခနဲမြည်၍ နောက်ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ချုံများ အကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ပေါ်တာသည် သေနတ်ကို တစ်ဖန် ယမ်းတောင့်ထိုး၍ သစ်ပင်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် လဲလျက်ရှိသော ဖက်အိန်းသို့ ချဉ်းကပ်လေရာ၊ ထိုသူသည် မျက်နှာ၌ ဖုံးထားသော အဝတ်ကို ဖယ်ရှားရန် လုံလုံပြုရင်း နေတောင်းလေ၏။ ပေါ်တာသည် အဝတ်ကို ဖယ်ပေး၍ မိမိ၏ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးလျှင် ထိုသူအား နေသာစေရန် ဦးခေါင်းကို မ ချပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် မည်သည့်နေရာတွင် ရေရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု စဉ်းစားလေရာ ရွာသည်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ နေအိမ်သည်လည်းကောင်း အတော်ပင် ကွာလှမ်းသေးသည်ဖြစ်၍ ဖက်ကို ကျားနှင့် ပစ်ထားခဲ့ရန် အလိုမရှိချေ။ သေနတ်ထိမှန်သော ကျားများသည် ထိမှန်သော နေရာသို့ ရုတ်ခြည်း ပြန်လာဖို့ရန် ခဲယဉ်းစေကာမူ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်လာဖူးခြင်းများကိုလည်း ပေါ်တာ ကြားရဖူး၏။

သို့ဖြစ်၍ ပေါ်တာသည် မိမိ၏ တာဝန် ဖြစ်နေသော ဖက်ကို စောင့်ပေးရန် ဝတ္တရားရှိသည်ဟု ယူဆ၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်ဖန် တက်ပြီးလျှင် နေဝင်သည်တိုင်အောင် စောင့်နေလေ၏။ ဖက်လည်း ညည်းညူလျက်ပင် ရိုသေးရာ မှောင်မိုက်စ ပြုသောအချိန်တွင် ပေါ်တာသည် သစ်ပင်မှ ဆင်းလာ၍ လူနာကို ကျောခိုင်းလျက် တောစပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ တစ်ညလုံး တောင့်နေလေ၏။

ယမ်းတောင့်ခြောက်ခု ကျန်သေးသည့်အနက် ပေါ်တာသည် နှစ်တောင့်မျှကိုသာ ချန်ထား၍၊ အခြား လေးတောင့်ဖြင့် ကျားကို လှံနံ့ပေးရန် အတွက် ရံဖန်ရံခါ ပစ်ဖောက်ပေးလေ၏။

သန်းခေါင်ကျော်လတ်သော ဖက်သည် ငြိမ်သွားသည်ဖြစ်ရာ၊ နံနက်

လင်းသော အခါတွင် ပေါ်တာသည် ထိုသူ အသက်ကုန်သည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရ၍ မိမိ၏တာဝန် ကျေပြီဟု အောက်မေ့လျက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မိမိ၏ မယားဖြစ်သူမှာ တစ်ညညီပတ်လုံး မိမိအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ရမည့် အကြောင်းကိုလည်း ပေါ်တာ စဉ်းစားမိ၏။ ညနေခင်းက သေနတ်တစ်ချက်နှင့်၊ ညတွင် ပစ်ဖောက်သော သေနတ်သံ လေးချက်တို့ကိုလည်း မစွက်ပေါ်တာ ကြားရမည်ဖြစ်၍ မိမိအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း ယုတ်လျော့ဖွယ်ရာ အကြောင်းမမြင်ချေ။ စင်စစ်မှာ မစွက်ပေါ်တာသည် လင်ယောက်ျားအတွက် သာမက အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။

နေအိမ်သို့ရောက်၍ ဝရန်တာ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော မစွက်ပေါ်တာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိရာတွင် မယားဖြစ်သူသည် ရုတ်တရက် ထထိုင်၍ အောက်ပါ အခြင်းအရာများကို ပြောပြလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ညနေခင်း အချိန်၌ သားကလေး ဆန်နီသည် ဝရန်တာတွင် ကစားလျက်ရှိရာ ၇ နာရီထိုးကာနီးတွင် မစွက်ပေါ်တာက ညစာစားရန် ခေါ်ယူသော်လည်း ထူးသံ မကြားတော့ချေ။ မစွက်ပေါ်တာသည် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၍ သားကို မမြင်ရာတွင် အာယားကိုခေါ်၍ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ရှာဖွေကြသော်လည်း အစအနကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ထိုအချိန်၌ မှောင်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်ရာ၊ အာယားသည် ဝင်းပြင်သို့ ထွက်၍ ဤဘက်၊ ထိုဘက် ဟစ်ခေါ်သော်လည်း ထူးသံ မကြားရချေ။ ထိုနောက် အခန်းတစ်ခုခုတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိချေမည်လောဟု အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ ရှာကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ၌ကား မှောင်မည်းလျက် ရှိချေပြီ။

ထိုအခါ မစွက်ပေါ်တာမှာ လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ထမင်းချက် ကုလားကို ခေါ်ပြီးလျှင် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်စေ၍ ရွာဘက်သို့

သွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ရွာပေါက်မှာမူ ဆူးတံခါးများဖြင့် ပိတ်ထားလေရာကား အကြိမ်ကြိမ် ဟစ်ခေါ်သော အခါမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ဆူးပြီးနောက်၊ ဤအချိန်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ တံခါးဖွင့်ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောကာ မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သားငယ် ပျောက်ဆုံးနေသော မိခင်မှာ ဤမျှလောက်ဖြင့် လက်မလျှော့ဘဲ ဆူးများကို လက်ဖြင့် အစူးအရှစ်၍ ဖယ်ရှားပြီးလျှင် ရွာထဲသို့ အတင်း ဝင်လာခဲ့လေ၏။ တစ်ရွာလုံးတွင် အိမ်တိုင်း တံခါးပိတ်လျက် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေ၍ ခွေးဟောင်သံမျှပင် မကြားရဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။

မစွက်ပေါ်တာသည် တစ်ခုသော အိမ်ပေါက်မှ သူကြီးအိမ်ကို မေး၍ လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သူကြီးအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြကာ အကူအညီ တောင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဋ္ဌာလုံးမှာ ကျားကြောက်လျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုညညီအဖို့၌ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အကူအညီ မပေးနိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

မစွက်ပေါ်တာသည် အိမ်အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် မိးအိမ်တစ်လုံးနှင့် လှည့်ပတ်ကာ 'ဆန်နီ...ဆန်နီ' နှင့် တစ်ညညီပတ်လုံး ဟစ်ခေါ်ပြီးနောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ အသံမျှပင် မထွက်တော့သည်တွင်၊ ဝရန်တာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပေါ်တာသည် တစ်ညညီပတ်လုံး ကျားစောင့်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်မေးမျှ မအိပ်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရသော အခါတွင် စားစရာ အနည်းငယ်မျှ စားသောက်၍ ရွာကလေးသို့ သွားပြီးလျှင် ရရာသားများအား ချောချည်တစ်ခါ၊ ခြောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လူလေးယောက် ရရှိလာခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် ပေါ်တာသည် လူလေးယောက်နှင့်အတူ တောဘက်သို့ သွက်လာခဲ့လေရာ လူများသည် ဤတစ်ယောက်၊ ထိုတစ်ယောက် ခွဲကာ သူငယ်ကို ရှာကြလိမ့်မည်ဟု ပေါ်တာ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မပြုဝံ့ဘဲ၊

သေနတ်ရှိသော ပေါ်တာအနီး၌ စုရုံးကာ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာဝံ့ကြအောင် ရှိနေကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ပေါ်တာက လူခွဲ၍ရှာရန် ကြိမ်းမောင်းရာတွင် လူများ သည် ရှာချင်ပြု၍ ရွာသို့ ပြန်သွားကြသဖြင့် ပေါ်တာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သတ္တိကောင်း၍ စွန့်စားသော လူတစ်ရာမျှသည် ဤကိစ္စတွင် တောနင်း ရှာဖွေခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြဖို့ ရှိသော် လည်း၊ တစ်ညပတ်လုံး အိပ်ပျက်ခဲ့သည့် ပေါ်တာ တစ်ယောက်တည်းမူကား ချောက်ကြို ချောက်ကြား၊ တောင်ကမ်းပါးနှင့် တောများ ထူထပ်လှသော ၎င်းဒေသတွင် သူ့ငယ်ကိုလိုက်၍ ရှာရန်ကိစ္စမှာ အနည်းငယ်မျှ မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိချေ။

ပေါ်တာသည် နေစောင်းသည့်တိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကြီးစားရှာဖွေခဲ့ပြီးနောက် နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ၊ မစွက်ပေါ်တာမှာလည်း ၎င်းနည်းတူ အခြားဘက်သို့ အစေခံများနှင့် သွားရောက်ရှာဖွေရာမှ တစ်ချိန် တည်းပင် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ မစွက်ပေါ်တာက လင်ယောက်ျားအား ငြောပြရန်ရှိသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ ဝရန်တာတွင် ဆန်နီ ကစား နေကျဖြစ်သော လက်တွန်းလှည်းကလေးတစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေခြင်းပင် ဖြစ် လေသည်။ ပေါ်တာတို့လူစု ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် မကြာမီအတွင်း၌ပင် မစွက်ပေါ်တာသည် ၎င်းပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးနေသည့် အကြောင်းကို သတိ ပြုမိခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါ်တာသည် တစ်နာရီခန့်မျှ နားနေပြီးနောက် တစ်ဖန် ထွက်သွားပြန်ရာ ဤအကြိမ်၌မူ နံနက်ကထက်ပင် ကျယ်ပြန့်စွာ ရှာဖွေ သဖြင့် ကျောက်တိုင်များ စိုက်ထုထားသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသည့် နေရာ များသို့တိုင်အောင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေလေ၏။ ပေါ်တာသည် ယမန်နေ့ညနေ ကလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာသို့ ဆန်နီ ရောက်နေ ခဲ့လျှင် တွေ့ဆုံကြမည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းနေရာ၏ လက်ဝဲ လက်ယာတို့၌ ကျောက်ဆောင် များသည် လွန်မင်းစွာ မတ်စောက်သည် မဟုတ်သောကြောင့်၊ သူငယ်သည် ဖက်ကြီးအား ကျားကိုက်သော နေရာကို ကွင်းရှောင်ကာ သစ်ပင်များ အကြား မ ဖြတ်သွားမည် ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်လောက်ပေ၏။

ပေါ်တာသည် နေမဝင်မီ အချိန်ရသမျှတွင် နားနေခြင်းမပြုဟု အားခဲ လျက် ဖက်ကြီး အလောင်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားရာတွင်၊ အလောင်းတွင် ခိုင်းအုံလျက်ရှိသော ယင်ကောင်များသည် ဝီခနဲ ဝီခနဲ ထ ပျံကြလေ၏။ တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်လာမိသော အခါတွင် ပေါ်တာသည် လမ်းနံဘေး၌ ရှိသော ချောက်စွန်းတွင် ဆန်နီ ကစားသော လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ပေါ်တာသည် လှည်းကလေးအနီးမှ ရပ်လျက် အောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ချောက်ကမ်းပါးသည် ဇောက်ထိုး ဆင်းသွား၍ အောက်၌ရှိသော မြေကြီးကို မမြင်ရဘဲ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ကို သာလျှင် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနေရာမှ သူငယ် လျှောက်ကျသည့် အမှတ် အသားများ ရှိခဲ့လျှင်လည်း ခြေရာကောက်ခြင်း အတတ်၌ အလေ့အကျင့် မရှိခဲ့သော ပေါ်တာသည် တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ချောက် စွန်း၏ အောက် ၁၀ ပေခန့်တွင်မူကား ကိုင်းညွတ်လျက်ရှိသော ချုံပုတ်တစ်ခု ကို တွေ့ရသည်ပြင် အပြာရောင်ရှိသော ဖလန်နယ် အဝတ်စတစ်ခုသည် လည်း ချုံစွန်းတွင် ချိတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာ ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်တာသည် အောက်သို့ဆင်းရန် လမ်းကို ခုံခမ်းလေရာ၊ ထိုနေရာတွင် မတွေ့ရဘဲ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် ကျော်လွန်သော အခါတွင်မှ ချောက်သည် လွန်မင်းစွာ မစောက်ဘဲ ခပ်ပြေပြေ လျှောဆင်း သွားသော နေရာကို တွေ့ရလေ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သားအတွက်ကြောင့် ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်လျက် ရှိသော ပေါ်တာသည် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို အချိန်ကြာရှည်စွာ မစဉ်းစားဘဲ ၎င်းနေရာမှ အောက်သို့ အလွန်ပင်ပန်း ခဲယဉ်းစွာနှင့် လျှောဆင်းလာ၏။

ပေါ်တာသည် ကျောက်စွန်းများကို ခြေနင်းကွက်ရှာလျက် လက်များဖြင့် လည်း သစ်မြစ်များနှင့် ကျောက်စွန်းများကို ကိုင်ဆုပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း လျှောဆင်းရာတွင် ခြေအောက်မှ ကျောက်စွန်းသည်လည်းကောင်း၊ လက်ထဲမှ ကျောက်စွန်း သို့မဟုတ် သစ်မြစ်များသည် လည်းကောင်း မတော်တဆ ပဲ့ကျသွားခဲ့ပါမူ ပေါ်တာမှာ ပေတစ်ရာထက်မနည်း နက်သော ချောက်ထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားရမည် ဧကန် ဖြစ်လေသည်။

အောက်ဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ပေါ်တာသည် လက်တွန်းလှည်းကလေး ရှိလှောက်သော နေရာနှင့် အောက်တည့်တည့်သို့ လျှောက်သွားရာတွင် ခြေချရသော နေရာမှာ ရေမရှိသော စမ်းချောင်းဟောင်းဖြစ်၍ ကျောက်လုံး ကျောက်တုံးကြီးများ၊ သစ်တုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ခက်ခဲစွာ ကျော်လွှား သွားရောက်ရလေ၏။

လက်တွန်းလှည်းကလေး အောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်လောက်ပြီ ထင်သဖြင့် ပေါ်တာသည် ဟုတ် မဟုတ်ကို ခန့်မှန်းရန်အတွက် အထက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် 'ကျွန်တော် ရေငတ်တယ် ဒယ်ဒီ' ဟု ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။

သူငယ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ ပက်လက်ကလေး လန်လျက်ရှိရာ၊ ဖခင်သည် အနီးတွင် ဒူးထောက်၍ ဤနေရာသို့ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာသည်ကို မေးသောအခါ 'ဖက်ကြီးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ် ဒယ်ဒီ' ဟု ပြောလေ၏။ နာကျင်သလောဟု မေးသောအခါ သူငယ်က 'မနာဘူး ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော်မှာ ခြေထောက် မရှိတော့ဘူး၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ရေငတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ရေငတ်တယ် ဒယ်ဒီ' ဟု ပြောလေ၏။ ပေါ်တာသည် သားငယ်ကို ဖွေချိ၍ ကျောက်တုံးနှင့် သစ်တုံးများပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ မိမိ ဆင်းလာခဲ့သော နေရာသို့ သွားလေ၏။ သူငယ်မှာ လှုပ်လည်း မလှုပ်၊ စကားလည်း မပြော၊ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာလေ၏။ မောင်လုနီးသော အချိန်တွင် ပေါ်တာသည် ဆင်းခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်လာ

ဆရာ သားငယ်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ချထား၍ တက်ရမည့်လမ်းကို နောက်ကြည့်လိုက်ရာတွင် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ခဲ့လေ၏။

ပေါ်တာသည် ၎င်းနေရာမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ်ကပင် ကတ်သီး ကတ်သတ်ဖြင့် အလွန်ခဲယဉ်းစွာ ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ သားငယ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖွဲ့လျက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပေါ်တာသည် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သားငယ်ကို ရစ်ပတ်ပေးပြီးလျှင် ရေသွား၍ ယူချည်ဦးမည်ဟု ပြော၍ ချထားခဲ့ရာ သူငယ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်လျက် ရှိလေ၏။

ပေါ်တာသည် မတက်လျှင် မပြီးသောကိစ္စ ဖြစ်သည့်အလျောက် အလွန် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာနှင့် ကျောက်စွန်းများ၊ သစ်မြစ်များကို ဆွဲကိုင်ဘွယ်ကပ်ကာ တက်လာခဲ့၍ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် လမ်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဩယ်များသည် ထွက်ပြုစပြု၍ နေကြလေပြီ။ အလျင်လိုသောကိစ္စ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အနည်းငယ်မျှ မနားဘဲ အိမ်ဘက်သို့ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့၍ လမ်းခရီးတွင် လက်တွန်းလှည်းကလေးကို မြင်သည်နှင့် အမှတ်မဲ့ပင် ကောက်ယူလာခဲ့လေ၏။ ၎င်း၏ ခါးပိုက်ဆောင် နာရီမှာမူ သားငယ်ကို ရစ်ပတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နာရီကြီးသည် ၈ နာရီခွဲလျက်ရှိရာ မယားဖြစ်သူမှာ အရူးမကဲ့သို့ ထိုမှ ဤမှ ပြေးလွှားနေရာမှ ဆန်နီ၏သတင်းကို ကြားရသောအခါတွင် အရွှင်ကြီး ရှင်လာခဲ့လေ၏။ ဆန်နီကို တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောသောအခါ၌ လက်တွန်းလှည်းကလေး အကြောင်းကို ပြောပြသော်လည်း အိမ်သို့အပြန်တွင် ကောက်ယူလာခဲ့သည့် အကြောင်းကိုကား မပြောမိချေ။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အစာရေစာနှင့် စောင်များကို ယူကြပြီးနောက် ချောက်ထဲသို့ဆင်းရန် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ရှာဖွေကြရာ၊ ထိုအိမ်တွင် ကြိုးမရှိသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ရွာထဲသို့သွား၍ ကြိုးငှားကြ

လေ၏။ ရှာပေါက်မှာ ယမန်ညဉ့်ကထက်ပင် လုံခြုံသော ဆူးတံခါးဖြင့် ပိတ်ထားလေရာ မည်မျှပင် ဟစ်အော် ခေါ်ငင်ကြသော်လည်း မည်သူကမျှ ထူးဖော်မရချေ။ မိဘနှစ်ယောက်တို့မှာ ချောက်ကြီးထဲ၌ သားငယ်ကို ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်အတွက် စိတ်ထဲ၌ မချီမဆုံဖြစ်၍ အလွန်အလျင်လိုလျက် ရှိကြသောကြောင့်၊ ကြီးမရရင် ရှိစေဟု သဘောထားပြီးလျှင် သူငယ်ကို ထားခဲ့ရသည့် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ သွားကြလေ၏။

ထမင်းချက်ကုလားနှင့် အာယားတို့မူကား ကျားကြောက်သည် အတွက်ကြောင့် အဖော်လိုက်ရန် ခေါ်၍ မရချေ။

လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် မှန်အိမ်တစ်လုံးကိုဆွဲလျက် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ ပေါ်တာမှာ ထိုအရပ်တွင် စဉ်းသည်တစ်ယောက်မျှ ဖြစ်၍ သွားနေကျ မဟုတ်သောကြောင့် မည်သည့်နေရာ၌ မိမိဆင်းသွားခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်အသား ရှာမတွေ့တော့ချေ။ ထိုအခါမှ လက်တွန်းလှည်းကလေး ကောက်ယူခဲ့မိသည့် အဖြစ်ကို သတိရ၍ ပေါ်တာမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကျိန်ဆဲမိ၏။

ပေါ်တာသည် ဦးခေါင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ ညှစ်ထုတ်၍ မိမိ ဆင်းခဲ့သော အမှတ်အသားများကို ရှာပါသော်လည်း ချောက်ကမ်းပါးမှာ ဆင်တူရိုးမှား ကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် မိမိဆင်းခဲ့သောနေရာကို မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ဟုတ်လောက်သည် ထင်သောနေရာတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရှာပါသော်လည်း ပေါ်တာမှာ ဤနေရာလိုလို၊ ထိုနေရာလိုလိုနှင့် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေလေ၏။

ဟုတ်လောက်သည်ထင်၍ ဆင်းကြည့်သော အခါများတွင် အနည်းငယ် ဆင်းပြီးမှ မဟုတ်ကြောင်းသိ၍ ပြန်တက်လာကြရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပေါ်တာသည် ချောက်ကမ်းပါးတွင်ရပ်လျက် သားငယ်၏ အမည်ကို ခေါ်၍ စမ်းသေး၏။ သို့ရာတွင် ပြန်၍ထူးသော အသံကို မကြားရချေ။ ချုံစွန်း၌ ညီနေသော ဖလန်နယ်စကို ရှာမည်ပြုကြသော်လည်း လမ်း၏အောက်တွင်

၁၀ ပေခန့်လောက်၌ ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်တွန်းလှည်းကလေး ထားခဲ့သည့် နေရာကို မမှတ်မိဘဲ ရှာဖွေရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကြ၍ 'ဆန်နီ...ဆန်နီ' ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီအောင်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အသံများ ဝင်လျက် ရှိကြ၏။ မစွက်ပေါ်တာမှာ ခပ်စောစောက မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ရွှင်ခဲ့မိသော မျက်နှာမျိုး အလျှင်းမရှိတော့ဘဲ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သကဲ့သို့ ဖျပ်ဖျပ်လူး ရှိနေလေတော့၏။ ရေငတ်လျက်ရှိသော သားငယ်သည် ထိုအချိန်အခါ၌ မိဘများကို အဘယ်မျှလောက် တ သ လျက် ရှိရာမည် အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း မိဘနှစ်ယောက်တို့မှာ အရူးများကဲ့သို့ လမ်းပေါ်တွင် ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားလျက် ရှိကြ၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ညညပတ်လုံး ရပ်တည်ရာမရဘဲ ချောက်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ဤမှ ထိုမှ ပြေးလွှားကာ တကြော်ကြော် ဟစ်ခေါ်ခဲ့ကြရာ၊ နံနက်လင်းသော အချိန်တွင် နှစ်ယောက်လုံးပင် ဖတ်ဖတ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့သို့ တစ်မိုင်ခန့် ကျော်လွန်သွားပြီးမှ မဟုတ်နိုင်မှန်း သေချာသည်နှင့် နောက်သို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြရာ၊ ဖက် အလောင်းဆီသို့ ရောက်သောအခါမှ ဤနေရာလည်း မဟုတ်နိုင်ဆို၍ ရှေ့ကိုတစ်ဖန် တိုးကြရပြန်လေ၏။ မောပင် မောကြသော်လည်း နံနက်လင်းသော အချိန်တွင် ဖလန်နယ်စကို မြင်နိုင်လောက်သည်ဟု အားတက်ကြ၍ ချောက်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ ကိုင်းနေသော ချုံပုတ်နှင့် ငြိနေသော ဖလန်နယ်စကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှာကြရလွန်းသဖြင့် မျက်စိများ ကြိမ်းဖန်လျက် ရှိကြ၏။

နေမင်းသည် တောင်ထိပ်မှ ပြုထွက်လာရာ၊ ပေါ်တာသည် ဤနေရာသည်ကား မိမိ ဆင်းသက်သောနေရာ ဖြစ်သည်ဟု အတော်စိတ်ချ၍ မိမိကိုင်းဆင်းခဲ့ဖူးသော ကျောက်စွန်းများနှင့် သစ်မြစ်များကို ကြည့်စမ်းလေ၏။

ပေါ်တာသည် ကမ်းပါးစွန်းတွင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက် အောက်သို့ဆင်းဖူးသည် လမ်းရာကို ငုံ့ကြည့်နေရာတွင် အတန်ကြာ မထဘဲ ရှိနေသဖြင့် မယားက ခေါ်ကြည့်ရာ မထူးဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ မစွက်ပေါ်တာက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ နှစ်ဖမ်းသည်တွင်မှ အိပ်ပျော်သွားသည် အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ မည်မျှပင် ကြီးစား၍နိုးသော်လည်း မရတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ပေါ်တာမှာ နှစ်ညလုံးလုံး တစ်မေးမျှ မအိပ်ခဲ့ရသည့်ပြင် တစ်နေ့ပတ်လုံးလည်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေခဲ့ရသောကြောင့် ပေတည်း။ ထိုအခါ၌မူကား မစွက်ပေါ်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိလေတော့၏။

မိခင်သည် နိုး၍မရသော လင်ယောက်ျားကို ထားခဲ့၍ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်မှ အောက်သို့မျှော်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ကြည့်သွားရာတွင် ၁၀ နာရီထိုး အချိန်ခန့်၌ ဖလန်နယ်စကို မြင်ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ လင်ယောက်ျားထံ ပြန်လာပြီးလျှင် နိုး၍ပြောသော်လည်း ပေါ်တာသည် ကမန်းကတန်း ထထိုင်ရာမှ ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေလေ၏။ မစွက်ပေါ်တာက 'နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြီးစားပါဦး' ဟု မျက်ရည်စက်လက်နှင့် တောင်းပန်ရှာသော်လည်း ပေါ်တာသည် တောက်တီးတောက်တဲ့ စကားတွေကို ပြောလျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မစွက်ပေါ်တာသည် ဖလန်နယ်စ ရှိရာသို့ တစ်ဖန် ထွက်လာခဲ့ပြန်၍ ပေါ်တာဆင်းဖူးသောလမ်းကို ကြီးစားရှာဖွေရာ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ဆင်းနိုင်လောက်သော နေရာကို မတွေ့ရချေ။

မွန်းတည့်အချိန်တွင် မစွက်ပေါ်တာမှာ ခွန်အားလုံးလုံး ကုန်ခန်းပြီဖြစ်၍ မျှော်လင့်ချက်များသည်လည်း လုံးလုံးထွက်ပြေးကြလေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ မစွက်ပေါ်တာသည် တစ်ညလုံး ထိုင်ရုံမျှ မထိုင်ခဲ့ဘဲ ဒေါက်တက်ခတ်ရှာဖွေခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ လွန်မင်းစွာ ညောင်းညာသည်နှင့် ထိုကဲ့သို့ စိတ်အားလျှော့သော အချိန်တွင် မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ချေ။

ထိုနေ့ညနေ ၄ နာရီအချိန်တွင် ဆရာကြီး ဒါလင်တန်သည် သပိတ်

ကင်းမှ တက်လာသော ဒေါက်တာ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပေါ်တာ လင်မယားကို ရှာဖွေရန် လိုက်လာကြရာတွင်၊ လမ်းနံဘေးတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော ပေါ်တာ လင်မယားကို တွေ့ရလေ၏။ ပေါ်တာကို နှိုးရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း မစွက်ပေါ်တာမှာမူ နိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငင်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောနိုင်လေ၏။

ထိုအခါ စည်းစေးတိုင်ပင်ကြ၍ အကြိတ်တစ်ခု ရသည်မှာ ဒေါက်တာ ဆရာတပည့်သည် အောက်သို့ဆင်း၍ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ လူခွဲပြီးလျှင် တစ်ယောက်စီ ရှာဖွေကြရန် ဖြစ်လေရာ၊ မစွက်ပေါ်တာနှင့် ဒါလင်တန်တို့က ကမ်းပါးထိပ်တွင် နေရစ်ကြပြီးနောက် ချောက်၏အတွင်း အောက်လမ်းကြောင်းက ရှာဖွေသော သူများနှင့် တစ်ယောက်စီ တည့်တည့်လိုက်နေရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်စီ တည့်တည့်လိုက်၍ စောင့်ခြင်းအားဖြင့် ချောက်ထဲက လူအချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း၊ လမ်းပေါ်က လူအချင်းချင်းမှာ မြင်နိုင် ခေါ်နိုင်ကြ၍ အားလုံး ဆက်သွယ်ပြီး ဖြစ်နိုင်လေ၏။

၎င်းနောက် သူတို့သည် ချောက်ထဲသို့ ဆင်းနိုင်သောလမ်းကို ရှာဖွေကြရာ ဖလန်နယ်စ တွေ့သောနေရာနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် ဆင်းနိုင်လောက်သော နေရာကိုတွေ့၍ ဆရာဝန်သည် ရှေ့မှ ဆင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် ဆင်းသက်ပြီးနောက် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်ဆို၍ ပြန်တက်လာလေ၏။ မစွက်ပေါ်တာနှင့် တပည့်သည် သည်းကောင်း၊ ဒါလင်တန်နှင့် ဒေါက်တာသည် လည်းကောင်း တစ်တွဲစီ သွဲ၍ ဝဲယာဖြန့်ကာ ဆင်းစရာလမ်းကို ရှာကြရာတွင် တဖြည်းဖြည်း လူကွဲ၍ ၄ ဖာလုံခန့် ကွဲကွာသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ၅ နာရီ ထိုးလေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ဒေါက်တာသည် အောက်သို့ဆင်းသော လမ်းကို တွေ့သွား၍ အတန်ကြာသောအခါ 'တွေ့ပြီ' ဟု အော်လိုက်သော အသံကို ဒါလင်တန် ကြားရလေ၏။ 'အသက် ရှိသေးသလား' ဟု မေးလိုက်ရာ 'သေတာ အတော်

ကြာနေပြီ။ တပည့်ကို လွတ်လိုက်ပါ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒါလင်တန်သည် မစွက်ပေါ်တာတို့ ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေရာ မစွက်ပေါ်တာသည် ဒါလင်တန်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဖြစ်အပျက်ကို ရိပ်မိခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဒါလင်တန်က ပြောပြသောအခါတွင် မစွက်ပေါ်တာက 'ဒီလောက်ကြာမှတော့ ကျွန်မလည်း မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ ဒုက္ခခံကြတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု ပြောကာ ပေါ်တာအနီးသို့ သွား၍ ထိုင်လေ၏။

တပည့်သည် ဒေါက်တာထံသို့ ရောက်ရန် ၁ နာရီနီးပါးမျှ ဆင်းရလေ၏။ ထိုအခါတွင် လမ်းပေါ်၌ပင် မှောင်စ ပြုသဖြင့် ချောက်ထဲ၌ကားသာ၍ မှောင်နေလေပြီ။ ဒေါက်တာ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် လက်လျှော့ရမတတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှ ည ၈ နာရီခန့်အချိန်တွင် ဆန်နီ၏အလောင်းကို လမ်းပေါ်သို့ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းလာကြ၍ လူအားလုံးတို့သည် တည်းအိမ်သို့ စုရုံးကာ ပြန်လာကြလေ၏။ ပေါ်တာမှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့ စကားတွေကို ပြောလျက် ရှိရာ၊ မစွက်ပေါ်တာမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အလျောက် ပူဆွေးဒုက္ခပင် ရောက်သော်လည်း ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မရှိခဲ့ပေ။

ထိုည၌ သူငယ်၏အလောင်းကို စဉ့်ခန်းတွင် ပြင်ထားကြ၍ လူအားလုံးသည် ၀ရန်တာ၌ အိပ်ကြလေရာ၊ နောက်တစ်နေ့တွင် နေအိမ်နှင့် မနီးမဝေး တောစပ်ကလေးတွင် ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေ၏။

ပေါ်တာမှာ ထိုနေ့မှစ၍ စိတ်ကတောက်ကတက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဆရာဝန်နှင့် ကုသသော်လည်း သက်သာရာ မရသဖြင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကုန်မြို့ စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆေးရုံကြီးသို့ ပို့လိုက်ရလေ၏။ လူတို့၏ ဦးနှောက်မှာ အလွန်သိမ်မွေ့သော စက်ကိရိယာကဲ့သို့ အလုပ် လုပ်တတ်သည် ဖြစ်ရာ၊ သံပတ်တင်းလွန်းလျှင် ဗယောက်ဗယက်နှင့် ကယောင်ချောက်ချား

ဖြစ်၍ ခုတ်နေကျ စက်အတိုင်း မခုတ်နိုင်ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ပေါ်တာ၏ ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ သူ၏နှာခေါင်းသည် ကြေးဖြင့် လုပ်ထားသည်ဆို၍ ကြေးချွတ်ဆေးများကို တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး ဝယ်ယူကာ နှာခေါင်းကို ပွတ်တိုက်လေ့ ရှိလေ၏။ အခြားသော နေရာများတွင်မူ အလုပ် မလုပ်နိုင်ခြင်းမှတစ်ပါး ထူးခြားခြင်း မရှိလှပေ။

မစွက်ပေါ်တာမှာ လင်ယောက်ျားနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါ သွား၍ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်များသည် ပေါ်တာကို လက်လျှော့ ရသော အခါ၌ အင်္ဂလန်ရှိ မိမိ၏ ဆွေမျိုးများထံ ပြန်သွားလေ၏။ လင်ယောက်ျား အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာကြီး ဒါလင်တန်ထံ ရံဖန်ရံခါ ဝံ့စမ်းမေးမြန်းသဖြင့် ဆရာကြီးက ပေါ်တာအကြောင်းကို ပြန်စာများ ရေးသားပေးပို့လေ့ ရှိလေ၏။

ဆရာကြီး ဒါလင်တန်သည် အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို ပြောပြ ပြီးသောအခါ အိပ်ချိန်တန်ပြီ ဖြစ်၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်မည် ပြုရာတွင်-

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ့်နယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီအဖြစ်အပျက်က ဒါနဲ့ ဆုံးရောလား'

တန်။ ။ 'ဆုံးပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ်မှာ ဆုံးသေးလို့လဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဖက်ကြီးကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ'

တန်။ ။ 'ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဆန်နီကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့နောက် ပေါ်တာ ပြောဖူးတဲ့ စကားအရ သပိတ်ကျင်းက ပုလိပ်ရော၊ မိုးကုတ်က ပုလိပ်ရော အားလုံး ဝိုင်းပြီး ရှာကြတယ်။ ဖက်ကြီးတွေတော့ နှစ်ယောက် သုံးယောက် တွေ့ပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ ဟိုလူကို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူကို မဟုတ်ဘူးနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ရှာမတွေ့ပါဘူး ဆိုပြီး လက်လျှော့လိုက်ရတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျောက်တိုင်တွေရော ဘယ်သူ ခိုက်တာလဲ'

တန်။ 'ဪ...ဟုတ်တယ်၊ မခွက်ပေါတာလည်း မစိုက်ဘူး၊ ဘယ်သူစိုက်မှန်းလည်း မသိရဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်တို့ တွေးတာတော့ ဖက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ပဲ တူတယ်။ သူ လက်စားချေတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့ဟာသူ အမှတ်အသားလုပ်ပြီး လာစိုက်သွားသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီလူမျိုးက သူများ နဲ့ မတူဘူး၊ သိပ်ထူးဆန်းတယ်'

ကျွန်ုပ်။ 'ကျားကော... ဆရာကြီးရဲ့'
တန်။ 'ဒီလိုဖြစ်ပြီး လေး ငါး ဆယ်ရက်လောက်မှာ ထင်းခုတ် သမားတွေက တောထဲကို ရှေးကအတိုင်း သွားဝံ့လာဝံ့ ရှိကြလို့ ထင်းခွေကြ ရာမှာ ပေါ်တာ ပစ်တဲ့နေရာနဲ့ ကိုက် ၁၀၀ လောက်မှာ လင်းတစားထားတဲ့ ကျားရိုးတွေကို တွေ့တယ်။ ဦးခွဲမှာ မျက်စိနှစ်လုံးကြား တည့်တည့် ကျည်ဆန် ပေါက်ကြီးနဲ့၊ ဧကန္တ ပေါ်တာ ပစ်တဲ့ ကျားပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် သူ ချိန်ပစ်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ထိတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ထင်းခုတ်သမားတွေက ဒီဟာကြီး တွေ့လို့ ဆုငွေထုတ်ကြမယ် လုပ်နေရာမှာ ကျွန်ုပ်က သတင်းရလေတော့ ပေါ်တာ ပစ်တာပါလို့ အစိုးရဆီမှာ သက်သေခံ၊ ဆုငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ထုတ်ပြီး မခွက်ပေါ်တာဆီကို ပို့လိုက်ပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ 'ကောင်းပါလေရဲ့ ဆရာကြီး ခင်ဗျာ'
[၅၃၀၊ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၇]

နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ်

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပေးရန် တာဝန်ခံထားသည် ဖြစ်၍ ရေးသားရန် အကြောင်းအရာများကို စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စိတ်ထဲတွင် စီစဉ်လျက်ရှိစဉ်၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မှတ်မိရဲ့လား' ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိနေသော ထိုလူ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရင်း မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ဖူးပါသနည်းဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးမိသည်။

၎င်း၏ မျက်လုံးများ ကြည့်ပုံရှုပ် အမူအရာတို့ကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ခုလုခုလု ဖြစ်နေမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း သွားကိုဖြုလိုက်သဖြင့်၊ သွားတက်ကလေးများသည် ပါးစောင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရမှ 'သိပြီဗျို့၊ ခင်ဗျား ကိုသိန်းတန် မဟုတ်လား' ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖော်လိုက်ရလေ၏။

ကိုသိန်းတန်မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျောင်းသားဘဝတွင် ဝတ်ပုံစားပုံ အလွန်စတိုင်ကျသည်ဟု နာမည်ရခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်က ကျောင်းသားများသည် ပါတီတံလုံချည်နှင့် ၁၉ ပိတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ကြသည်သာ များသော်လည်း ကိုသိန်းတန်မူကား ပိုးသား၊ ပိုးပုဆိုး ထည်လဲနှင့် တုမရှိအင်္ကျီကို ခေါက်ရိုးမကျိုးစေရအောင် နေ့တိုင်း လဲလျက်၊ ဒေါ်ဆင်ဖိနပ်ကို ဖိတ်ဖိတ် တောက်အောင် ပွတ်တိုက်စီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

စိန်ကိုင်းတပ်ထားသော ဒေါ်လာပြားကြီး တွဲရရှိပါသည့် ရွှေနာရီ ကြီးကြီးနှင့် ၅ ရတီခန့်ရှိ စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကိုလည်း လက်ဝဲ လက် သူကြွယ်တွင် အမြဲ ဝတ်ဆင်ကာ၊ ဘိုကေ တသသ နေတတ်သူ ဖြစ်၍ ကျောင်းသားများအနက်တွင် သူဌေးသားတစ်ယောက် ဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုခြင်း ခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

ပိုက်ဆံရှိသော လူများ၏ သားသမီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသိန်းတန် မှာ စာမကျက်ဘဲ အတန်းထဲတွင် အဖျင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ၊ အတန်းကြီး ရောက်အောင်ပင် မသင်တော့ဘဲ ၆ တန်း၌ သုံးနှစ်လောက် ကျပြီးနောက် ကျောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကျောင်းမှ ခွဲခဲ့ကြပြီးသည်နောက် သုံး လေးနှစ်လောက် ကြာသည်တွင် သင်္ဘောပေါ်၌ တစ်ကြိမ်တွေ့၍ ရေနံချောင်း မြို့ ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီ၌ စာရေးလုပ်နေသည်ဟု သိလိုက်ရ၏။

ထိုနောက်တွင်မူကား တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ရတော့ဘဲ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှ ကွဲကွာနေကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်မှာ ကိုသိန်းတန်၏ ရုပ်ရည်သည် အသက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပြောင်းလဲလျက် ပါးချောင်၊ နားချောင် ကျ၍ မေးရိုးကြီးများ ငေါထွက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ သွားတက်ကလေးများ ကို မမြင်လိုက်ရလျှင် အလျှင်းပင် ကျွန်ုပ် ဖော်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အလုပ်လုပ်ရန် ပျင်းရိသော အခါများ၌ လူတို့သည် အလုပ်ဖျက်ရန် အကြောင်းကောင်းတစ်ခု ရလျှင် သွက်လက်စွာ အလုပ်ဖျက်ချင်တတ်သော သဘာဝ ရှိသည့်အတိုင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကိုသိန်းတန်၏ ပိန်ကြံသော ကိုယ် ကာယနှင့် ဟောက်ကွင်း ဖြစ်နေသော မျက်လုံးအိမ်တို့ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွေးမွေးလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ 'လာဗျာ ကိုသိန်းတန်၊ လျှန်းစိန်ဟိုတယ် သွားလိုက်ကြဦးစို့၊ ခင်ဗျား အားတယ် ထင်ပါရဲ့' ဟု ပြောလိုက်ရာ 'ကျုပ် အားလိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး ဆရာ' ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုံတော်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ လေ၏။

ဟိုတယ်သို့ရောက်၍ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ကြပြီးနောက် 'ကိုင်း ဆရာ၊ မတွေ့တာကြာလို့ ကျွေးစမ်းပါရစေ၊ ဘာစားမလဲ ဆိုစမ်း။ ဘီယာ ကလေးများကော ဝါသနာပါရဲ့ မဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်လျှင်ပင် ကို သိန်းတန်မှာ သွားရည်ကျလာသည့် လက္ခဏာနှင့် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ရှိနေ၍ မျက်လုံးများလည်း ကြည်လင်ရွှင်လန်း လာလေတော့၏။ မှတ်သိပ်သော လူကို မြင်ရလျှင် ကျွေးချင်တတ်သော ဝါသနာအတိုင်း စားစရာ သုံးလေးပွဲ နှင့် ဘီယာ နှစ်ပုလင်းတို့ကိုပါ မှာယူပြီးနောက် 'ကိုင်း၊ ဝအောင် ကြိတ်စမ်း ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုသိန်းတန်မှာ ဖန်ခွက် တစ်လှည့်၊ တူ တစ်လှည့်၊ ခက်ရင်း တစ်လှည့်ဖြင့် စားစရာများကို အကတ်အသတ် မကျန် စေရအောင် ဖြန့်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ညစာ စားပြီးစ ဖြစ်သောကြောင့် အဖော်ရစေရုံမျှလောက် သာ ကူညီစားသောက်ရလေသည်။ ကိုသိန်းတန် စားနိုင်ပုံကို ထောက်ခြင်း အားဖြင့် အာဟာရနှင့် ကင်းကွာနေသည်မှာ အတော်ကြာနေသည့် လက္ခဏာ ရှိပေရာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ပိုးသား၊ ပိုးပုဆိုးကို ခါးမှ မချခွဲသူ တစ်ယောက်က ပလေကတ်လုံချည်၊ ဖျင်အင်္ကျီအနွမ်းနှင့် ဘုံဘိုင်ဖိနပ်တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ တွေးလုံးကို ထောက်ခံလျက် ရှိ၏။

စားသောက်ပြီး၍ ပိုက်ဆံရှင်းလင်းပြီးသွားလျှင် ကိုသိန်းတန်က 'ကိုယ့်လူ ကျုပ်ကို တစ်ခုတလေတော့ ကျေးဇူးပြုပါဦးဗျ' ဟု စကားစလိုက် ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကား လာမည်ကို ရိပ်မိပြီး ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မထည့်သေးဘဲ ဆိုင်းထားရာမှ 'ဆိုပါလေ၊ ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက်တော့ မငြင်းပါဘူး' ဟု ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်မှာ အလုပ်မရှိတာ ကြာပြီဗျ'

'ကျုပ်လည်း အောက်မေ့ပါရဲ့'

ကိုသိန်းတန်လည်း မချီသွားဖြဲပြီးလျက် 'တစ်သက်လုံး ဝင့်ဝင့်ဝါဝါ

ဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ မတောက်ပတာ မြင်တော့
ရိပ်မိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြန်ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ မဆုံးစေရပါဘူး’

‘ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လိုတာ ပြောပါ၊ ဘယ်လောက်လဲ’
‘သုံးဆယ်လောက် လိုချင်တယ်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်သည် ၁၀ တန် စက္ကူသုံးရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ပြန်ပေးနိုင်ရင်လည်း ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ မပေးနိုင်သေးရင်လည်း ကျုပ်
ကိုယ်တိုင် ကြံတွေ့ထားတဲ့ အဆန်းတစ်ခုဟာကို ဝတ္ထုလုပ်ပြီး ရေးယူပါ
တော့။ ခင်ဗျား ဝတ္ထုရေးဆရာ လုပ်နေတယ် ဆို’

‘တော်တော်ဆန်းသလားဗျ’

‘အို ဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ယုံချင်မှတောင် ယုံကြမယ်၊
ကျုပ်မှာတော့ ကိုယ်တွေ့ဗျ။ နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ် ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူး
ရဲ့လား’

‘ကျုပ် ကြားဖူးတာကတော့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဆိုတာ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် အင်မတန် ခင်မင်မြတ်နိုးကြတဲ့ သဘောလားဗျ’

‘အဲဒါက ဥပမာ တင်ပြောတဲ့ အသုံးကပဲ၊ ကျုပ် တွေ့ဖူးတာက
တကယ်ကို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် အစစ်ဗျ’

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်အားထက်သန်လာပြီး-

‘ဒါဖြင့် ကြားစမ်းပါရစေဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဘယ်မှာ ပြောရမလဲ၊ ဒီမှာပဲ မကောင်းဘူးလား’

‘လုပ်ဗျာ၊ အာမခြောက်စေရအောင် ဆေးကလေး တိုက်ရဦးမှာပေါ့’

ကျွန်ုပ်လည်း ဘီယာနှစ်ပုလင်း ထပ်မံမှာယူပြီးလျှင် ကိုသိန်းတန်
သည် ၎င်း၏ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြလေရာ၊ ၎င်းမှာ
အမှန်ပင် ဆန်းကြယ်လှပေသည်ဖြစ်၍ သွေးသောက်နှင့် ကိုက်သော ဝတ္ထု
ဖြစ်သည့်အတိုင်း သွေးသောက်သို့ပင် ပေးပို့လိုက်ရပေတော့သည်။

အောက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ ကိုသိန်းတန်၏ ကိုယ်တွေ့

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဝတ္ထုသွား အနေဖြင့် ပြင်ဆင်ရေးသား ပို့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၁၅ နှစ် မပြည့်မီ အရွယ်ကပင် ရည်းစားထားဖို့ နားလည်ခဲ့
သည် ဖြစ်သောကြောင့် စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းက
မှတ်ထင်ကြသော်လည်း၊ အသက် ၃၀ အရရယ်တွင် လူပျိုကြီးဘဝ၌ပင်
ရိုနေသေးသဖြင့် လူတိုင်းပင် အံ့သြကြ၏။ ဘီအိုစီ ကုမ္ပဏီမှ ဘို တစ်ယောက်
နှင့် မတည့်သဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ရေနံချောင်းမြို့၌
အစေခံတစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်လျက်ရှိစဉ်၊ ကသာမြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော
အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က အလည်အပတ်လာရန် စာရေးခေါ်ငင်သဖြင့်
ဇာပို့သဘောနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အစ်မ မခင်တင့်မှာ မိဘသဘောမတူသော လူတစ်ယောက်
နှင့် အကြောင်းပါ၍ ကသာမြို့အနီးရှိ ဧရပ်ချောင်းရွာကလေးတွင် နေထိုင်
လျက်ရှိရာ၊ ၎င်း၏ခင်ပွန်း ကိုဘိုးဦးမှာ ကရင်စပ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရာဇဝတ်
ရုံး စာရေးကြီးအဖြစ်မှ အမှုေရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နုတ်ထွက်လာကာ
၎င်းရွာကလေးရှိ ဝင်းခြံကြီးအတွင်း မြင်း၊ ဝက်၊ ကြက်တို့ကို အမြောက်
အမြား မွေးမြူလျက် ရှိ၏။

ကသာမြို့၌ သဘောဆိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်
ဘက်လာ၍ ခရီးသည်များကို အကဲခတ်ပြီးနောက် ‘ကိုသိန်းတန် ဆိုတာ
ခင်ဗျား မဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကြိမ်မှ
မမြင်ဖူးသော ယောက်ဖနှင့် ပထမအကြိမ် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနံ့ကျဉ်း၍ အလွန်အမင်း အလျားရှည်လှသော ကို
ဘိုးဦး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ငါ့အစ်မကြီးနယ်၊
ဘယ်လိုလူများ ယူထားပါလိမ့်” ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့မိလေရာ၊ ကိုဘိုးဦး
ဘလည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အကြံကို သိဟန်လကွဏာ ရှိသည့်ပြင် သနားကမား

နှင့် ခပ်ကြားကြား ဝတ်ဆင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာများကိုလည်း နှစ်သက်ဟန်မတူဘဲ လောကဝတ် အလွန်နည်း၍ မပြောမဖြစ်သော စကား လောက်မျှကိုသာ ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှည်းကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လာရင်း ၎င်း၏မျက်နှာကို အကဲခတ်မိရာ၊ အလွန်ရှည်သော နှာတံကြီးသည် မျဉ်းသားထားသကဲ့သို့ မောက်ဖြိုးစွာဖြင့် တစ်ပိုင်းနှင့်တစ်ပိုင်း ပိုင်းခြားထားလျက်၊ နှာသီးမှာလည်း အဖူးတွင် လက်သီးဆုပ်တမျှ ပွလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးမှာလည်း တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အလွန်ကွာလှမ်းလှသဖြင့် နံနားသို့ ရောက်တော့မတတ် မှတ်ထင် ရပေသည်။ မည်သူနှင့်မျှမတူအောင် ထူးခြားသော အင်္ဂါရုပ် ရှိသည် အလျောက် မည်သူနှင့်မှ မတူသော စိတ်ထားမျိုးရှိဟန် လက္ခဏာကလည်း ရှိပေ၏။

ကိုဘိုးဦးသည် လှည်းကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် လှည်းဦးမှ ထိုင် လိုက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည့် အမူအရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မသိမသာ တစောင်းကြည့်လျက် အကဲခတ်မိရာ၊ ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာတွင် နှစ်သက်စရာ တစ်ကွက်မှ မတွေ့မြင်ရဘဲ အခြားလူများနှင့် မတူသော အချက်များကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စကား တစ်ခွန်းတလေ ပြောလိုက်သဖြင့် ရယ်မောလိုက်သော အခါများ၌လည်း ကိုဘိုးဦး၏ ပါးစပ်ထဲ၌ သွားကြီးများသည် စုပြုံ ပြုတ်သိပ်လျက်ရှိသော ကြောင့် ၎င်း၏ပါးစပ်နှင့် ဆုံမှ ဆုံပါမည်လောဟု အောက်မေ့လောက် ပေ၏။ သွားများမူကား ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ညီညီညာညာ ကြီးမားလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကသာမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ရှိသော ပိုလိုကွင်း ကို ဖြတ်သန်း၍ လှည်းမောင်းလာကြပြီးနောက် ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်၍ ဧရပ်ချောင်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးသော်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်များ၏ အကြားမှ မောင်းနှင်လာခဲ့၍ ကိုဘိုးဦး၏ ဝင်းခြံသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ ဝင်းခြံအတွင်း၌ တိန်ညင်း၊ မာလကာ၊

ရွှေကပ်ပန်းနှင့် နှာနတ်ပင်များသည် စိတန်းကာ ပေါက်လျက်ရှိသဖြင့် ကို ဘိုးဦးမှာ စိုက်ပျိုးခြင်းအလုပ်တွင် အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်နားလည်သည်ဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိ၏။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီးအလယ်၌ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းနှင့် သက်ငယ်မိုးထားသော ဘိုအိမ်တစ်လုံး ရှိလေရာ၊ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝန်တာများနှင့် အလွန်ပင် အချိုးကျသောကြောင့် နေထိုင်ချင်စဖွယ်ရှိသည် ဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏အစ်မ မခင်တင့်သည် လှေကားအဦးမှ ဆီးကြို၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်သော အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ လင် မယား၏ အမူအရာကို အကဲခတ်မိသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်အမင်း ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း မရှိသည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အစ်မ မခင်တင့်မှာ အသက် ၄၀ ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဆံပင်ကောင်းကောင်းနှင့် အတော်ပင် ကြည့်၍ ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

အစ်မဝမ်းကွဲ ဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကွဲကွာသွားကြ၍ ပထမ တွေ့စအချိန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမ်းတမ်းတမ်း ရှိနေကြသေးရာ၊ နေ့ရက် အတန်ငယ်ကြာ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆုံရဖန် များသောအခါမှ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမ၌ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျား၌ဖြစ်စေ ရုပ်ရည်ချောမောခြင်း ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်သော ဝါသနာ ရှိပေရာ၊ မခင်တင့်မှာ ၄၀ အရွယ်ပင် ရှိသော်လည်း မိန်းမချောကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအလျောက် နှစ်သက်မြတ်နိုးမိ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ဆိုခြင်းအားဖြင့် မောင်းနှင့်နှမ သော်လည်းကောင်း မထားအပ်သော နှစ်သက်ချင်းမျိုး ဟူ၍ ကား အလျှင်းပင် မဟုတ်ချေ။ ဆိုလိုရင်းမှာ အရပ်ဆိုးသော အစ်မကြီး တစ်ယောက်ထက် အဆင်းလှသော အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို ပိုမို၍ ချစ်ခင် ဘတ်ခြင်း မျိုးမျှလောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ဆိုက်ရောက်သွားသည့်နောက် သုံးလေးရက်ခန့် အတွင်းတွင် မောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွဲကွာသွားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရခြင်း ဖြစ်သည် အလျောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြတ်တနိုး ရှိနေကြရာ၊ ယောက်ဖတော် ကိုဘိုးဦးကမူ ကျွန်ုပ်တို့ကို မသင်္ကာသည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။ မခင်တင့်၏ အမူအရာမှာလည်း ၎င်း၏စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အခြင်းအရာကို ရွံ့ကြောက်လျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုဘိုးဦးနှင့် အပြင်သို့မလိုက်ဘဲ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် အိမ်၌ ချန်နေရစ်စဉ် မခင်တင့်သည် ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကိုဘိုးဦးက ကျွန်ုပ် အား မသင်္ကာခြင်းကို စိတ်ထဲ၌ ရွံ့တွံ့တွံ့ရှိ၍ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု လိမ်လျာကာ ချန်ရစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘိုးဦးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို မသင်္ကာသည့် လက္ခဏာနှင့် ဘယ်အခါမှ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ဘဲ ၎င်းနှင့်အတူ ဘွဲ့၍ ခေါ်သွားလေ့ ရှိရာ၊ လေစပ်မတည့်သော လူတစ်ယောက်နှင့် အတူလိုက်ရခြင်းသည် ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းသည့်ပြင် မောင်နှင့်နှမ သဘောရိုးနှင့် ချစ်ခင်ခြင်းကို မသင်္ကာသည့် အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌ ခုတုတု ရှိသည်နှင့် တမင် အရွံ့စိုက်၍ သူနှင့်အတူ မလိုက်ဘဲ နေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မခင်တင့်သည် ကျွန်ုပ် ထိုင်လျက်ရှိသော ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ 'မောင်သိန်းတန်ကို အစ်မကြီး တစ်ခု မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလား' ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်ပုစ္ဆာမျိုးကို မေးချေမည် နည်းဟု မတွေးတောတတ်သဖြင့် 'ဖြေပါ့မယ် အစ်မကြီး' ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ၊ မခင်တင့်က-

'မောင်သိန်းတန် မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ အစ်မကြီး နေပုံထိုင်ပုံတွေဟာ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲလို့ မောင်လေး စိတ်ထဲမှာ မအောက်မေ့ဘူးလား'

'မအောက်မေ့ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ ဒီပြင်ဟာတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ခု မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကတော့ဖြင့် ဆန်းပါရဲ့၊ ဘာကြောင့် ဒီလို မေးတာလဲ အစ်မကြီး'

'အစ်မကြီးတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဘိုးဦးရော.... အစ်မကြီးရော နေကြ ထိုင်ကြပုံတွေ ထူးဆန်းတယ်လို့ ငါ့မောင် မထင်မီဘူးလား'

'မထင်ပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသလောက်တော့ အစ်မကြီး တို့ လင်မယားဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ပြီး စည်းဝါး မကိုက်ဘူး လို့တော့ အောက်မေ့မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို လင်မယားတွေ လောကမှာ အပုံကပဲ၊ ဒီဟာလောက်တော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး'

'ကိုဘိုးဦးကိုရော ငါ့မောင် ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ၊ ပြောစမ်း'

မခင်တင့်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က-

'အစ်မကြီး ယောက်ျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လို သဘောရသလဲလို့ မေးတာလား။ တော်တော်သိမ်မွေ့တဲ့ မေးခွန်းပဲ အစ်မကြီးရယ်၊ အဖြေပေးရ မှာ သိပ်ခွကျတာပဲ'

'မောင်နှမ အချင်းချင်းပဲ မောင်သိန်းတန်ရယ်၊ ကိုယ် ထင်တာကိုသာ ပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့'

'အစ်မကြီးက မေးလို့ရှိမှ ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ကိုဘိုးဦးကို သိပ်မကြိုက်လှဘူးဗျာ၊ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘော မကျဘူး။ ဒီလို လူတစ်ယောက်ကို အစ်မကြီး သွားယူတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မှားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ'

'ဟိုတုန်းကတော့ သူ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး မောင်သိန်းတန်ရဲ့၊ စိတ်ကူး စိတ်သန်းနဲ့ တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အခုလည်းပဲ ဒီဘက်ကတော့ သူ မညှဲလှပါဘူး။ ဒါထက် မောင်သိန်းတန်က သူ့မျက်နှာ အကြောင်း ပြောလို့ရှိမှ မေးစမ်းပါရစေဦး။ ကိုဘိုးဦးရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲ၊ တိုတိုတုတ်တုတ် တစ်ခွန်းတည်း ပြောစမ်း'

မယားဖြစ်သူက လင်ယောက်ျား၏ မျက်နှာအကြောင်းကို အခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်အား မေးမြန်းနေခြင်းမှာ အဖြေရခက်သော ကိစ္စ
တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသဖြင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေစဉ်၊
မခင်တင့်က-

‘ပြောသာပြောပါ မောင်သိန်းတန်၊ အားနာမနေပါနဲ့၊ ဘာနဲ့တူသလဲ
ပြေစစမ်း’ ဟု ထပ်လောင်း မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာပေါက်ကို မျက်စိထဲ၌ ကွင်းကွင်း
ကွက်ကွက်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ဆင်ခြင်လျက်ရှိစဉ် နှာခေါင်းရှည်ရှည်၊
နှာသီးပွပွနှင့် သွားကြီးကြီး ရှိနေသော အခြင်းအရာတို့ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ
သည်နှင့်-

‘ကျွန်တော့်မေးရင် သူ့မျက်နှာဟာ မြင်းနဲ့တူတယ်လို့ ဆိုမယ်ဗျာ’
ဟု လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မခင်တင့်က လိုချင်သောအဖြေကို ရသည့်လက္ခဏာနှင့်
‘ဟုတ်တယ် မောင်သိန်းတန်ရေ၊ ငါ့မောင်လည်း သတိပြုမိသားပဲကိုး’ ဟု
ပြောလိုက်၏။

၎င်းနောက် မခင်တင့်သည် ကိုဘိုးဦး၏ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ
များကို ကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံ ဖွင့်ဟ ပြောပြသည်မှာ ကိုဘိုးဦးသည် မြင်းများ
ကို အလွန်ချစ်တတ်၍ မြင်းသတ္တဝါများ၏ သဘာဝနှင့် စိတ်သဘောထား
များကို အံ့ဩဖွယ်ရာ နားလည်ကြောင်း၊ မြင်းသတ္တဝါများနှင့် ကိုဘိုးဦးမှာ
စိတ်ချင်း အဆက်အသွယ်ရှိသည့် လက္ခဏာနှင့် ကိုဘိုးဦးသည် မြင်းများ၏
သဘာဝကို နားလည်၍ မြင်းများကလည်း ကိုဘိုးဦး၏ စိတ်ဆန္ဒကို နားလည်
ကြကြောင်း၊ မခင်တင့်၏ တွေးဆပုံမှာ ၎င်း၏ ယောက်ျား ကိုဘိုးဦးသည်
လူစင်စစ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မြင်းသဘာဝတစ်ပိုင်း ရောစပ်နေသည်ဖြစ်၍
၎င်း၏ မျက်နှာသည်ပင်လျှင် တစ်နေ့တခြား ရှည်ထွက်လာပြီးလျှင် မြင်း
မျက်နှာမျိုးသို့ ပြောင်းလဲလျက်ရှိကြောင်း အစရှိသော အခြင်းအရာများကို

ပြောပြပြီးနောက်၊ ဆက်လက်၍ ၎င်းလင်းပြောပြ ပြန်သည်မှာ ‘ဒီလို မောင်
သိန်းတန်ရဲ့၊ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သို့က်တော့ အနံ့ကျဉ်းကျဉ်း၊ အလျား
ရှည်ရှည်၊ နှာသီးပွပွ၊ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က ခပ်ကျဲကျဲ ရှိနေလေတော့ မြင်းနဲ့
ဘုတ်တယ်လို့ အစ်မကြီးတို့၊ မောင်သိန်းတန်တို့ ထင်မိကြတာက ဒီလောက်
မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုဘိုးဦးရဲ့ အတွင်းဓာတ် သဘာဝတွေက မြင်းနဲ့တူတဲ့
အချက်တွေကို အများကြီး တွေ့ရသေးတယ်’ ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည်
ကိုဘိုးဦး အကြောင်းကို ဆက်လက်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။

၎င်းနောက် မခင်တင့်က ပြောပြသည်မှာ ၎င်းတို့ လင်မယား နှစ်
ယောက်သည် ကျွန်ုပ် မရောက်မီ နှစ်လလောက်ကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် မသင့်မတင့် ရှိနေခဲ့ကြကြောင်း၊ ကိုဘိုးဦးက အတင်းအဓမ္မ
ဆွဲမြန်းသဖြင့် မခင်တင့်က လင်ဖြစ်သူ ကိုဘိုးဦးအပေါ်၌ လင်စိတ် သားစိတ်
ဘုန်းခန်းနေကြောင်းကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံခဲ့မိကြောင်း၊
ဆိုင်နေမှစ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့မှာ ခပ်တည်တည် နေလာခဲ့ကြရာ
ကျွန်ုပ် ရောက်လာသော အခါတွင်မှ ဟန်မပျက်စေခြင်းငှာ အထိုက်
အလျောက် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြသဖြင့်
ကျွန်ုပ် သိရှိရလေ၏။

ကိုဘိုးဦးသည် မြင်းဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဝင်းခြံကြီး
အတွင်း၌ မြင်းလေးစီးမျှ မွေးမြူထားရာ၊ မြင်းများသည် ကိုဘိုးဦးကို အလွန်
ခင်မာရုံရှိ၍ ၎င်းက အမည်ကို ခေါ်လိုက်လျှင် တစ်ကောင်စီ အပြေးအလွှား
လာကြ၏။ ဆပ်ကပ်ပွဲ၌ မြင်းထရီန်နာသည် မြင်းများကို အထူးအဆန်း
လုပ်၍ ပြသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရဖူး၏။ ကိုဘိုးဦးက ဤကဲ့သို့ အထူး
အဆန်း လုပ်ပြနိုင်ခြင်းကား မဟုတ်။ သို့သော် ကိုဘိုးဦးသည် မြင်း၏
စိတ်သဘောကို နားလည်ဟန် ရှိ၍၊ မြင်းများကလည်း ကိုဘိုးဦး သဘောကို
နားလည်ကြ၏။

ပမာဆိုသော် မြင်းနက်ကလေး တစ်ကောင်သည် ကိုဘိုးဦးက ခေါ်

သည်ကို ရုတ်တရက် မလာဘဲ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသည်တွင်၊ ကိုဘိုးဦးသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မျက်နှာကို လှည့်ညှိုးနှင့် ထိုးကာထိုးကာ မြည်တွန်တောက်တီး လေရကား။ မြင်းကလေးသည် ဦးခေါင်းကိုလျှိုးကာ မျက်ရည်ပူအသွယ်သွယ် ကျလာသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရဖူး၏။

တစ်ခါက ကိုဘိုးဦးသည် မြင်းလေးကောင်တို့ ကုပ်ကုပ်ကလေးနေကြသည်ကို မြင်သဖြင့် 'ငါ့မြင်းတွေ ညောင်းသဟေ့' ဟု ဆိုကာ တစ်ကောင်ကို ကုန်းတင်စီး ထွက်သည်တွင်၊ ကျန်သုံးကောင်တို့သည် မြူးထူးခုန်ပေါက်ကာ နောက်မှ လိုက်ပြေးကြလေ၏။

မြင်းလေးစီးတို့အနက် "ဘော်ခဲ" အမည်ရှိ မြင်းဖြူကြီးသည် ကိုဘိုးဦးကို ချစ်သလောက် မခင်တင့်ကို မုန်းသည်ဟု မခင်တင့်က ပြောဖူး၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရာမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကိုဘိုးဦး မရှိနိုင် ဖြစ်သဖြင့်-

'ကံကောင်းလို့ မြင်းကိုက် မသေတယ် မောင်သိန်းတန်ရယ်' ဟု အလန့်တကြား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းသောအခါ မခင်တင့်က 'ဘော်ခဲပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒီသတ္တဝါကြီးက အစ်မကြီးကို ချောင်းနေတာ ကြာလှပြီ။ နွားမတွေ နို့ညှစ်ပြီး တဲကလေးထဲက နို့ပုံးကို ထွက်လာရာမှာ သူ့ကို ဘယ်သူက ကြီးဖြုတ်လွှတ်လိုက်သလဲ၊ သူ့ဟာသူ ရုန်းဖြတ်ခဲ့သလား မဆုနုပဲပါဘူး။ ပါးစပ်ကြီး ဖြတ်ပြီး အစ်မကြီးဆီ ပြေးလာလိုက်တာ၊ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နို့ပုံးကြီးမြောက်ပြီး ကာလိုက်လို့ပေါ့။ နို့မို့ရင် သူ့ပါးစပ်ထဲ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပါသွားပြီးသားပဲ။ ဒါနဲ့တောင် နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြီး ကိုက်ဦးမယ် လုပ်သေးတယ်။ အစ်မကြီးက သူ့ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကြားထဲကို နို့ပုံးကြီးပစ်သွင်းပြီး အိမ်ပေါ်ကို ကပျာကယာ တက်ပြေးပေးလို့ပေါ့။ အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ ကိုဘိုးဦးကို နို့ပြောပြန်တော့လည် သူက ခပ်အေးအေး လုပ်နေတယ်။ အစ်မကြီး ထင်တာတော့ ခုနကတည်းက သူ တကယ် အိပ်ပျော်ဟန် မတူဘူး။ မြင်းကြီးက လိုက်ကိုက်တာကို သူက

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကြည့်နေတယ် ထင်တာပဲ။ အစ်မကြီးက ပြောပြတာတောင် ပျာပျာသလဲ မရှိဘူး' ဟု ပြောပြလေ၏။

'မြင်းကြီးကို သူက မဆုံးမ ဘူးလား' ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြတ်၍ မေးလိုက်ရာ၊ မခင်တင့်က 'ဆူဖို့ နေနေသာသာကွယ်၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတိုဘူး။ ဘကယ် မကိုက်ပါဘူး၊ ခြောက်တာပါတဲ့၊ သူက ပြောသေးတယ်။ လူဖြင့် ကံကောင်းလို့ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပြတ် မသွားတယ်'

'အစ်မကြီး အထင်တော့ ကိုဘိုးဦးက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့လေ'

'သူ့မြင်းက သူ ခိုင်းတာတွေ အကုန် လုပ်ဖော်ရတယ် မောင်သိန်းတန်ရဲ့။ အစ်မကြီးကို လိုက်ကိုက်တာဟာ သူက အချက်ပေးထားလို့ ထင်တာပဲ'

'ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ ဒါမျိုးကို ခိုင်းလို့ ရနိုင်ပါ့ မလားဗျ'

'အို.... မောင်သိန်းတန်က ဘော်ခဲနဲ့ ကိုဘိုးဦးတို့ရဲ့ အကြောင်းကို မသိသေးဘဲဟာကိုး။ ကိုဘိုးဦးမှာ မြင်းစိတ်ပေါက်နေသလို ဘော်ခဲကလည်း ကိုဘိုးဦးစိတ် ပေါက်နေတာပဲ မောင်သိန်းတန်ရဲ့။ ရုပ်ကြီးကတော့ ချောပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ အစ်မကြီးပေါ်မှာ သိပ်ယုတ်တဲ့ မြင်းပဲ။ ကိုင်း...ကိုင်း။ ကိုဘိုးဦး မရှိနိုင်မှာ မြင်းကြီး သွားကြည့်စမ်းပါဦး မောင်သိန်းတန်ရဲ့'

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး မြင်းများ ထားသော နောက်ဆေး မြင်းစောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ၊ အမှန်ကိုပြောရလျှင် မခင်တင့်ပြောသော စကားများကြောင့် ရွံ့တွံ့တွံ့ ဖြစ်၍ မြင်းကြီး လွတ်နေမည်လောဟု တောင်မြောက်လေးပါးကို လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

မြင်းစောင်းမှာ တန်းလျားကြီးသဖွယ် ဆောက်လုပ်ထား၍ မြင်းလေးစီးတို့မှာ တစ်ခန်းစီ လှောင်ထားလေရာ အခြား မြင်းသုံးစီးတို့မှာ သုံးမျက်နှာတွင် အကာအရံ မရှိသော်လည်း၊ ဘော်ခဲ ထားသော အခန်းမှထု

လေးမျက်နှာလုံးတွင် ဝါးထရံများ ကာထား၍ ဝင်ထွက်ရန် အပေါက်မှာမှ တံခါးနှင့် သော့ခလောက်တို့ပါ စုံလင်စွာ ရှိနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်းမရဲတရဲနှင့် တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထပ်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဤမြင်းဖြူကြီးမှာ ခပ်မှောင်မှောင်ရှိနေသော အခန်းထဲ၌ ဖွေးဖွေးကြီး ရှိနေ၍ မြေကြီးပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်လျက် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြင်းကြီးမှာ အဆက်အကွင်း ကျ၍ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အစက်အပြောက် တစ်ခုမှ မရှိဘဲ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိသောကြောင့် အလွန်ချောသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း၊ ၎င်း၏ အနေအထားမှာ မြင်းသတ္တဝါတို့ နေမြဲအနေအထား မဟုတ်ဘဲ ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်လျက် ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောထဲ၌ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

သို့ရာတွင် အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုနေသော အခါ၌ မြင်းသည် မြင်းသာဖြစ်၍ လူတစ်ယောက်က ကြောက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ဟု စဉ်းစားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသဖြင့် ရွံ့ကြောက်ခြင်း ပြေပျောက်စ ပြုလာသည်တွင်၊ မြင်းကြီးသည် ပိတ်ထားသော မျက်စိနှစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ် ရှိရာဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်လျက် နှာသီးဖူးကြီး ပွစိပွစိ ဖြစ်လာလေ၏။

မြင်းကြီးသည် အပြင်၌ လူတစ်ယောက် ရောက်နေခြင်းကို ထရံပေါက်များ အကြားမှ မြင်နိုင်လောက်သော်လည်း၊ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူ၍မူကား သိနိုင်လောက်ဖို့ မရှိချေ။

သို့နှင့် နှာသီးဖူးကြီး ပွလာ၍ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်လာခြင်းကို ထောက်သော် မနှစ်သက်သော လူတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လျက် ရှိသည်ကို ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာ ရှိပေရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒူးများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ မြင်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းလည်း တဆတ်ဆတ်လှုပ်၍ နောက်

ဆုံးတွင် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရုတ်ခနဲ ဖြိုလိုက်လေရကား၊ သွားကြီးများ အချောင်းလိုက် ပေါ်ထွက်လာ၍ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာကို မြင်းမျက်နှာနှင့် တူသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးရာ၊ ထိုအခိုက်တွင် မြင်းကြီး၏ မျက်နှာသည် ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာနှင့် အလွန်တူလှ၍ ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင် ကွက်ခနဲ ပေါ်လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ခဲ့၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်၍ မခင်တင့်နှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မခင်တင့်က-

'ကိုဘိုးဦး ပြန်ရောက်လာပြီ၊ နေမကောင်းလို့တဲ့၊ အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်နေတယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ၊ ဘော်ခဲကို မြင်ခဲ့ရလား'

'မြင်ခဲ့ရပါဗျား၊ နောင်ကိုလည်း မမြင်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်လို သတ္တဝါကြီးရယ်လို့ မပြောတတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေရာက နီးလာလာချင်း အပြင်ဘက်မှာ လူရောက်နေတာကို ချက်ချင်းသိတယ်၊ အံ့ဩပါရဲ့ဗျာ'

'ဘယ်နှယ်လုပ်လိုက်သေးသလဲ'

'တံခါးပိတ်ထားလို့ ဘယ်နှယ်မှတော့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လုပ်များလုပ်ခွင့်ရရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကိုက်လိမ့်မယ်ထင် တယ်။ တော်ပါပြီဗျာ၊ အစ်မကြီးရဲ့ မြင်းတော့....'

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းမြင်းကြီးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မြင်ဖို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခဲ့သေး၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တလိမ်လိမ် တလွန်လွန် ရှိနေရာမှာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ခန့်တွင် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ပြတင်းပေါက်နှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့် ကွာလှမ်းသော နေရာ၌ ဖွေးဖွေးဖြူသော အရာဝတ္ထုကြီးကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ လပြည့်

ကျော် ၇ ရက် လမင်း၏အရောင်ဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာတွင် မြင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ် ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အလွန်မှန်းတီးသော မျက်နှာထားနှင့် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မခင်တင့်တို့အိမ်သို့ ရှေးဦးစွာ လာရောက်စဉ်က မပျော်လျှင် သဘောတစ်ပတ်၊ ပျော်လျှင် တစ်လခန့် နေမည်ဟု မှန်းရွယ်ခဲ့မိရာ၊ မရောက်ဖူးသော အရပ်ဒေသဖြစ်၍ တွေ့မြင်ရသမျှမှာ ခပ်ဆန်းဆန်းချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ပျော်သလိုလို ရှိနေ၏။

သို့သော် ယောက်ဖတော် ကိုဘိုးဦးက ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာသည့် မျက်နှာထားနှင့် ရန်လုပ်နေသည်ဟု မှတ်ထင်မိသောကြောင့် ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု စဉ်းစားမိ၏။ အမှန်အတိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က အတူနေခဲ့ကြဖူး၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေပြီးမှ ဆုံစည်းမိကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောရိုးနှင့် ကြင်နာခြင်း ရှိကြသည်သာဖြစ်၍ ကိုဘိုးဦး မသင်္ကာသည့် အတိုင်း အလျှင်းပင် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ မခင်တင့်က အလွန်ထူးဆန်းသော အမူအရာရှိသည့် ၎င်း၏ လင်ယောက်ျားနှင့် တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားရန် တောင်းပန်သဖြင့် ကရုဏာသက်၍ ပြန်မည်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းရပြန်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ည၌ ကိုဘိုးဦး လင်မယားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အေးသော ရာသီဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ခန်း အတွင်းဆောင် မီးဖိုအနီး၌ ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာထားကို မကြိုက်သဖြင့် စောစောကြီး အိပ်ရာသို့ဝင်ရန် မကောင်းသောကြောင့်သာ ထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်နေရကား။ သုံးယောက်စလုံးမှာ အာမရွှင်ကြဘဲ စကားစသည် မကြာခဏ ပြတ်သွား၍ ၎င်းတို့တတ်သောထိုင်လျက် ရှိကြ၏။

ခပ်စောစောပိုင်းကမူ ယမ်းတောင့်ထိုးထားသော သေနတ်ကြီးကို အိမ်ဦးခန်း၌ အသင့် ထောင်ထားရခြင်းမှာ မည်သို့သော ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ဖွယ် ရှိသောကြောင့်ပေးနည်းဟု ကိုဘိုးဦးအား ကျွန်ုပ်က မေးမိသေး၏။ ဆိုအခါ ကိုဘိုးဦးက သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ဝင်းထောင့်၌ရှိသော ဒဲခါးပင်အောက်သို့ ချေများ လာ၍ ဖန်ခါးသီးများ ကောက်စားတတ်သောကြောင့် ချောင်းပစ်ရန် အကြံနှင့် အသင့် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြန်ပြော၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် ဆောင်းမီးဖိုအနီးတွင် ခုံကလေး တစ်ခုစီနှင့် ထိုင်လျက် စကားပြောချည်ဘစ်ခါ၊ ရပ်သွားချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် စကားအမျှင်မပြတ်အောင် ကြီးစားနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့၍ မီးဖိုထဲတွင် တောက်လောင်လျက်ရှိသော ဆင်းစကလေးများကိုသာ ဝေးကြည့် နေမိလေတော့၏။ စားပွဲတင် နာရီကလေးသည်လည်း အခန်းထောင့်မှ တချက်ချက် မြည်လျက်ရှိစဉ် ရွာကြက်ဘို့လည်း “သက်ကြီးခေါင်းချ” အချိန် ဖြစ်နေသဖြင့် ဤအိမ်၊ ထိုအိမ်တို့မှ ဘစ်လှည့်စီ တွန်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ရာ ကိုဘိုးဦးမှာ ထရုကိုမိုလျက် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ စဉ်းလဲသော သဘောကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမ ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်ကြမည်ကို ချောင်းဖမ်းလိုသော အကြံနှင့် အိပ်ချင်ပြုနေသည်ဟု အောက်မေ့မိသဖြင့် ငိတ်ထဲ၌ အတော်ပင် ဒေါပွလာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က-

‘အစ်မကြီးယောက်ျား မြင်ရဲ့လား။ ပဟိုမှာ အိပ်ချင်ပြုနေပုံ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ တော်တော်ညစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျ။ လူရိုးကို သူခိုးထင်ဦး ချောင်းဖမ်းဖို့ အကြံထုတ်နေလိုက်ပုံ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး အစ်မကြီးရဲ့’

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားရသောအခါ မခင်တင့်သည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် လင်ယောက်ျားဘက်သို့ သေချာစွာ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင်-

‘အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်သိန်းတန်’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ဟန်လုပ်နေတာပါ’

‘ဟဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သေနေပြီဟဲ့’ ဟု မခင်တင့်က ကိုဘိုးဦး၏ နဖူးကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ အိမ်ပြင်ဘက်တွင် လေကလေ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းလာ၍ တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လိုက်သည်တွင် ခြံတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် ရှုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၍ အိမ်ကြီးသည်ပင်လျှင် သွက်သွက်ခါသွားတော့သည်။ ပြတင်းတံခါးများ မှာလည်း လေကြမ်းစေ့သောကြောင့် တရှောင်းရှောင်း တဂျိုးဂျိုး မြည်သွားကြလေတော့၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်အနီးမှ မြင်းခွာ ပေါက်သံများ ကြားရလေရာ-

‘မသေနိုင်ပေါင် အစ်မကြီးရယ်၊ ကိုဘိုးဦးက ဒီလောက် လွယ်လွယ် ကူကူ သေမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူးဗျ’

မခင်တင့်သည် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ပြောလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် အပြစ်တင်လိုသော အမူအရာနှင့် ထရုံကို မှီလျက်ရှိသော ကိုဘိုးဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်တွင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၍ ‘ကိုဘိုးဦး သေရင်သာ သေရမယ်၊ သူ့ကိုယ်စားလှယ်က တော့ ပြတင်းပေါက်နား လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းနေသဗျ’ ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မင်းတုပ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာတွင်၊ မြင်းဖြူကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ပေါ်လာပြီး သွားကြီးများကိုဖြိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ကို စိန်းစိန်း ကြည့်နေလေ၏။ အရပ်မှာ ငါ ပေထက် မနည်း မြင့်သည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သောကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်းဦးခေါင်း ပေါ်လာခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိအောင် ထိတ်သွားမိ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုတ်သွား၍ အခန်းထောင့်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင် ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှမ်းယူ၍ သေချာစွာချိန်ပြီးလျှင် မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ဒိုင်းခနဲ မြည်သွားပြီးသည်နောက် ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွား သော အသံကြီးမှာ အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှ၏။ အကြောင်းမူကား မြင်းကြီး သည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်လျက် အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်သော လူတို့သည် တုန်လှုပ်နေသော အခိုက် တွင် ပြုလုပ်ဖွယ် ရှိသမျှကို အလုပ်ပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်နေတတ်ပေရာ၊ ကျွန်တို့ မောင်နှမမှာလည်း မြင်းကြီးကို ပစ်သတ်ပြီးသည်နောက်၌ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေကြ၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ မှင်တက်မိနေကြစဉ် ကိုဘိုးဦး၏ကိုယ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားစ ပြုလာလေ၏။ ထိုနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ကုန်းထ၍ ရေတောင်းလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘိုးဦးကို အိပ်ရာသို့ တွဲပို့လိုက်ရလေ၏။

ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့အားမျှ နှုတ်မဆက် ဘဲ ဧရစ်ချောင်ရွာမှ ဘူတာရုံသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပြီးလျှင် မီးရထားနှင့် လိုက်ပါ လာခဲ့ရာ၊ ကိုဘိုးဦး ဖြစ်ရပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူက မည်ကဲ့သို့ ယူဆစေ ကာမူ ကျွန်ုပ်အဖို့မူကား ကိုဘိုးဦးနှင့် ဘော်ခဲတို့သည် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်ကြ၍၊ ဘော်ခဲ၏ဘဝ အဆုံးတွင် ဝိညာဉ်သည် ကိုဘိုးဦး၏ ခန္ဓာအိမ် သို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက် ခိုအောင်းနေပြန်သည် ဟူ၍သာ ယနေ့အထိ ယုံကြည်ဆဲပင် ရှိနေပေတော့သတည်း။

[သွေးသောက်၊ ၈၁၉၄၈]

တကယ့်မေတ္တာ

“ခွေးကောင်”၊ “ခွေးသား”၊ “ခွေးကျင့် ခွေးကြံ” ဆိုသော စကားများကို သုံးနှုန်းကြခြင်းအားဖြင့် မြန်မာတို့သည် ခွေး တိရစ္ဆာန်ကို အလွန် ယုတ်နိမ့် လေဟန် စာရင်းသွင်းထား တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ စင်စစ်မှာ ခွေးသည် တိရစ္ဆာန်လောကတွင် မျောက်နှင့် ဆင်တို့မှတစ်ပါး သင်ကြား၍ အတတ် လွယ်ဆုံး၊ သခင်၏ အလုပ်ကို နားအလည်ဆုံး ဖြစ်သဖြင့် ရတနာဟု ရေတွက်ခြင်းခံရသော မြင်းထက်ပင် သခင်၏ အနှံ့အတာ ခံရာကြလေသည်။ လူနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ခွင့်ရသော အချို့ခွေးများမှာ စကားမပြော တတ်ရုံတမည် ကျန်တော့သည်တိုင်အောင် သခင်၏စကားကို နားလည်၍ သခင်ကို ဆိုးမျိုး ခံရာကြ၏။ သနားဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ခုမှာ လက်သပ်မွေး၍ ကျွေးထားသော လူတပည့်တစ်ယောက်ကို ဆရာဖြစ်သူက ပြောမှားဆိုမှား၊ နင်လားငါလား ကြုံးဝါးမိခဲ့လျှင် ဆရာကို အာခံသော အနေဖြင့် စိတ်ကောက်ခြင်း၊ သုန်မှုန်ခြင်း ရှိတတ်သေးသည်ဖြစ်ရာ သခင်နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေရသော ခွေးလိမ္မာမူကား ဤတစ်ခဏ၌ သခင်က ရိုက်လိုက်စေကာမူ၊ နောက်တစ်ခဏတွင် လက်ပျောက်တီး၍ ချောလိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သခင်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊ စိတ်ကောက်ခြင်း၊ အာခံခြင်း မရှိဘဲ အမြီးကိုနှုန်းကာ သခင် စေခိုင်းသမျှကို နားလည်သလောက် လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ဖော် ရုရာပေသည်။

အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၌ ပေါက်ဖွားသော ခွေးလေများမှာ သခင်ဟူ၍ အမှတ်ထားစရာလည်း မရှိ။ အချို့မှာ သခင် ရိုပါသော်လည်း ရှုပ်သည်ဆို၍ ကန်ကျောက်နှင့်ထုတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် “ခွေးဘာသာခွေး” နေရာရ၍ ဘာမျှ နားမလည်သော်လည်း၊ သခင်နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေခွင့်ပြု၍ လက်သပ် မွေးထားသော အချို့ခွေးများမူကား လူစကားကိုသာမက သခင်၏ မျက်နှာ နိပ် မျက်နှာကဲကိုပင် နားလည်ကြပေသည်။

အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ယမန်နှစ်ကကဲ့သို့ သတိရလျက်ပင် ခြံ၍ လုံးစေပတ်စေ ဖော်ပြနိုင်ပေသေးသည်။

ရွှေဘိုမြို့တွင် ဂေါ်ရာစစ်တပ် ချထားသော ခေတ်အခါက ကျွန်ုပ်မှာ ဝက်လက်မြို့၌ “ရန်ကြီးအောင်” ဝတ္ထုကို ရေးသားလျက်ရှိရာ၊ တစ်နေ့သ၌ ရွှေဘိုမြို့သို့ အလည်အပတ် သွားရောက်သည်တွင် ဘီလီယက်ခုံစ. နံခုံ၌ ဂေါ်ရာစစ်သားတစ်ယောက်သည် အရက် မချိမဆုံမှူးနေသဖြင့် အရပ်ထဲမှ “လိုဟ” များနှင့် စကားများရာမှ ရန်ခိုက်ဒေါသ ဖြစ်စေ မည်ဆဲဆဲ ရှိနေ သ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘိုသစ်တောရုံးတွင် စာရေးလုပ်ခဲ့စဉ်က၊ ၎င်းဂေါ်ရာ နှင့် အတော်အတန် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ ဝိုင်းရိုက်မည် ဖြစ်နေကြသော “လိုဟ” များအား ကျေရာကျေကြောင်း ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီးလျှင် ဂေါ်ရာ ကို မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်၍ ကျွန်ုပ်၏ တည်းအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ ၏။ စင်စစ်မှာ ဂေါ်ရာသည် မူးယစ်သောအခါတွင် ဆူပူတတ်သော်လည်း အရက်မသောက်သော အခါများ၌ စာတတ်ပေတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် အလျောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနှီးနှော နိုင်သော အရည်အချင်း ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

တည်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်မူးလျက်ပင် ရှိသေးသော ဂေါ်ရာအား ဧကရာဇ်မြစ်ဖြင့် အမှူးပြေအောင် ကုသပေးပြီး နောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာ၌ သိပ်ထား၍ နေဝင်လှနိုးသော အချိန်တွင်မှ

မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် စစ်တပ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။ ခွဲခါနီး၌ ဂေါ်ရာသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းလျက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝက်လက်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု ပစ္စည်းများ ဆိမ်းဆည်းပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ယမန်နေ့က ဂေါ်ရာသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေရာ၊ ၎င်း၏ နောက်မှ “ဘူးလ်တယ်ရီယာ” ခွေးမျိုးကြီးတစ်ကောင် ပါလာလေ၏။ ခွေးကြီးမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖြူလှ၍ လည်ကုပ်နှင့် အမြီးဖျားတို့တွင် နံ့သာရောင် အကွက်တစ်ခုစီ ရှိလေရကား၊ အလွန်ချောမောလှပ၍ ခွေးဝါသနာပါသူတိုင်း သွားရည်ကျလောက်အောင် လိုချင်ဖို့ ကောင်း၏။ ဂေါ်ရာသည် ကုလားစိုင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ်၊ ခွေးဝါသနာအိုးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ခွေးကြီးကို မျက်စိကျလျက် ရှိလေတော့၏။

ဂေါ်။ ။ ‘ခွေးကြီး..... မလှဘူးလား’

နုပ်။ ။ ‘ဟာ သိပ်လှတာပေါ့’

ဂေါ်။ ။ ‘လိုချင်သလား’

နုပ်။ ။ ‘လိုချင်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ မဝယ်နိုင်ပါဘူး’

ဂေါ်။ ။ ‘မဝယ်ရပါဘူး၊ ကျုပ်က ပေးပါမယ်’

နုပ်။ ။ ‘(မယုံကြည်နိုင်ဘဲ) ‘ကြကြစည်စည်ဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့’

ဂေါ်။ ။ ‘တကယ်ပြောတာပါ။ ကျုပ်အကောင်က လိမ္မာတယ်ဗျာ။

လူ့ထက် လိမ္မာတယ်၊ ကျုပ်ထက် လိမ္မာတယ်။ ကြည့်....ကျုပ် ပြမယ်’

၎င်းနောက် ဂေါ်ရာသည် ခွေးကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ‘တင်းရှင်း’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ခွေးကြီးသည် ခြေနှစ်ချောင်းတည်း ထောက်လျက် မတ်တတ်ရပ်ကာ တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်ဝပ်စွာ နေလေ၏။ ထိုနောက် ဂေါ်ရာက ‘အိုက်စရိုက်(ထ်)’ (ညာဘက်လှည့်) ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ခွေးကြီးသည် လက်ယာဘက်သို့ ဦးခေါင်းလှည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် သခင်က အမိန့်တစ်မျိုး ပေးပြန်ရာတွင်၊ ခွေးကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်

သော ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်တင်၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအနီးတွင် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြိုလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဣန္ဒြေမပျက်စေရအောင် ကြိုးစားနေ၏။ ဤတွင် သူ့သခင်က အမိန့်တစ်မျိုး ပေးပြန်ရာ၊ ခွေးကြီးသည် ပခုံးပေါ်၌ တင်ထားသော လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို ရုပ်သိမ်း၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆီသို့ ကမ်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ရ၏။

ထိုနောက် ဂေါ်ရာသည် ခွေးကြီးကို ပခုံးပေါ်သို့ထမ်း၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ဆွဲလိုက်ရာ၊ ဂိန်ခနဲ မြည်ပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ ခြေထောက်ကျိုးလှမ်းနေ၏။ သူ့သခင်ကမူ ရယ်မောလျက် ‘ငါ့လူ ခြေကျိုးသွားပြီဟေ့၊ ကိုင်း.....ကိုင်း ခြေကျိုးသွားရင် မင်ကိုယ်မင်း ဘူးဖြူပျော့တော့.... နူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ခွေးကြီးသည် ခြံထောင့်သို့သွား၍ မြေကြီးကို ဖောက်ပြီးမှ ကျင်းထဲ၌ ဝပ်နေလေ၏။ အံတန်ကြာမှ သခင်က ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပြေးလာသောအခါ၊ ဩဘာလက်ခုပ် တီးစေလိုဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ နားနားကို လှမ်းကြည့်သေး၏။ ထိုနောက် သခင်က ‘ကိုင်း ငါ့လူ၊ ဒီဟာက ဘုန်းကွ၊ သူ့ကို ထိန်းထားလိုက်စမ်း’ ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ခွေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ခြံသေ့ထိုင် ထိုင်လိုက်လျက် သွားကိုဖြိုကာ နှိပ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား မလှုပ်ဝံ့တော့ချေ။

ဂေါ်ရာသည် ၎င်း၏ခွေး လိမ္မာကြောင်းကို အခြား လေးငါးနည်းအဖြစ် ပြသပြီးနောက် ဦးထုပ်ထဲမှ စာတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ ပေးအပ်ကာ ထွက်သွားသဖြင့်၊ ခွေးကြီးက ၎င်း၏နောက်သို့ နောက်မည်ပြုသည်တွင် သခင်က လှည့်၍ တစ်ခွန်းငေါက်လိုက်ရုံမျှနှင့် ခွေးကြီးလည်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မတိုးဘဲ တန့်ခနဲ ရပ်လျက် ဦးခေါင်းကို ဆောင်ကာ အူနေရစိလေတော့၏။

ပေးထားခဲ့သော စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

‘မနေ့က ကျေးဇူးကြောင့် ခွေးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ် သင်ထားသဖြင့် လူ့ထက် လိမ္မာပါသည်။ သူ့ကို အစာ

သိပ်မကျွေးပါနှင့်။ ခင်ဗျား မလိုချင်လျှင် ကျွန်ုပ်ဆီကို ပြန်မပေးနှင့်တော့။ ခွေးနာမည်ကို မပြောပါရစေနှင့်။ ခင်ဗျား ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါ။ သူ နားလည်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်ကို သေအောင် ကိုက်နိုင်၍ လူတစ်ယောက်ထက် အားကိုးလောက်ပါသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မပေးပါနှင့်။

ကျွန်ဆင်

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပြင်၊ မျက်နှာ ကျထားပြီးသော ခွေးကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးကြီး၏ ညှိုးငယ်သော အနေအထားကို မြင်ရသောအခါ ဖြစ်မှဖြစ်ပါမည် လောဟု စိုးရိမ်မိ၏။ ကိုယ်တိုင် ခွေးချစ်တတ်သူဖြစ်၍ သူတို့၏ ချစ်ခြင်းကို ခွင်းရာ ရောက်ချေမည်လော ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။ သို့သော် ပြန်မပေးရဘဲ အတန်တန် ရေးထားသဖြင့်၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို စမ်းသပ်မွေးမြူရမည့် တော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကြီးနှင့်အတူ ဝက်လက်သို့ မီးရထားနှင့် ပြန်လာသောအခါ ခွေးကြီးသည် ညှိုးငယ်သော အမူအရာ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ် အနောက်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။ ဘူတာရုံတွင် မီးရထားဘက် အရာရှိများ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကြောင့် သံကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်နှောင်ရသော်လည်း ခွေးကြီးကမူ လူများကို ကိုက်နိုင်ဖို့ သတိမရနိုင်ဘဲ၊ သူ၏ သခင်ကိုသာ လှမ်းဆွတ်နေဟန်နှင့် ချောင်ထဲတွင် ကုပ်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ဝက်လက် နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၏ အချစ်တော် ခွေးမကလေး (စပင်နီယယ်မျိုး) မိမိသည် ဝင်းပေါက်မှ ဆီးကြိုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ကို အဝေးမှ မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသံပြုကာ မြေးလာလေ၏။ မိမိသည် အနီးသို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်၌ ကိုင်လာသော သံကြီးနု

ခွေးကြီးကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ရန်ထောင်၍၊ ခွေးကြီးကိုလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောင်၍ ကိုက်ဦးတော့မည်ကဲ့သို့ပင် ခြိမ်းခြောက်သေး၏။ ခွေးကြီးကမူ တစ်စုံစာမျှပင် နှလို့သော မိမိအား မျက်လုံးကလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် လှမ်းကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာနှင့် ခွေးမကလေးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလေ၏။ “ခင်ဗျားမှာ အချစ်တော် ရှိသကဲ့” ဟု ပြောလိုဟန် တူပေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သံကြီးကိုဖြုတ်၍ ခွေးကြီးနှင့် မိမိတို့ကို မိတ်ဖွဲ့ပေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း၊ မိမိသည် သူမှ တစ်ပါး အခြားခွေးကို ချစ်ခင်စေလိုဟန် မတူဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထက်မှ နေ၍ ခွေးကြီးကို အမြဲ ရန်လုပ်နေလေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိသည် ခွေးကြီး၏ နံဘေးကိုပင် ၎င်း၏ သွားကလေးများနှင့် ကိုက်ဆွဲဟပ် သေး၏။ ခွေးကြီးကမူကား “ငါ့မှာ သခင်နဲ့ ကွဲလာလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ၊ မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ” ဟု ဆိုလိုသော အမူအရာနှင့် ကုပ်လျက်သာ ခံနေရှာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ထုံးစံမှာ ခုတင် တစ်ဖက်အစွန်းတွင် ဇနီးဖြစ်သူက အိပ်၍ ထရံဘက်၌ မိမိကို သိပ်လေ့ရှိရာ၊ အလယ်၌ အိပ်ရသော ကျွန်ုပ်မှာ မိမိက ထရံကို ခြေလေးချောင်းနှင့် စုံကန်၍ တိုးတတ်သောကြောင့် အတော်ပင် ကျဉ်းကျွတ်လှ၏။ သို့သော် ချမ်းအေးသော ဆောင်းအခါ၌ကား နွေးလှပါပေသည်။

ထိုည၌ မိမိသည် ဧည့်သည် ခွေးကြီးအပေါ်တွင် ကြားဝါလိုသည့် လက္ခဏာနှင့် ခုတင်ပေါ်သို့ စော်စောကြီးတက်၍ သူ့ခေါင်းအုံးကလေးနှင့် သူ ကွေးလျက်ရှိရာ၊ ဇနီးသည်မှာ မန္တလေးသို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်တစ်ဖက်အစွန်း၌ အိပ်ရ၏။ ခွေးကြီးမူကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား နေကြပုံကို မြင်သဖြင့် သူ၏သခင်ကို အောက်မေ့ဟန်နှင့်၊ ခုတင်နံဘေးတွင် နေလျက်ကြီးကားလျက် ဦးခေါင်းကို ကြမ်းပေါ်၌ ချထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကြီး၏ ညှိုးငယ်ခြင်းနှင့် ဧည့်သည်သဖွယ် မျက်နှာငယ်ရာသော

အခြင်းအရာကို ကရုဏာဖြစ်သည်နှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ခုတင်နံဘေးသို့ ချပေးလိုက်ရာတွင် ခွေးကြီးလည်း လျှာဖြင့် လျက်ရှာ၏။

မိမိသည် သူ၏ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ဦးခေါင်းထောင်ကြည့်၍ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်ကို ခုန်ကျော်လျက် ခွေးကြီးဘက်သို့ ကူးလာပြီးလျှင်၊ တွဲရ၍ ချထားသော ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ပါးစပ်၌ငုံ့လျက် ဟိန်းလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား “ခွေးကြီးကို လျက်ခွင့်ပြုလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို တကယ် ကိုက်လိုက်မည်” ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် မနာလို ဝန်တိုလှသော မိမိ၏ လည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်လျက် ‘ဟေ့ မိမိ၊ နင် ဒါမျိုးလုပ်ရင် ခုတင်ပေါ် မအိပ်ရဘူး။ ထုတ်ပစ်လိုက်မယ် သိရဲ့လား’ ဟု ငေါက်၍ ပြောလိုက်၏။ မိမိသည် ကျွန်ုပ် ပြောလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို အမှန် နားလည်၏။ သို့ရာတွင် နားထောင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏လည်ကုပ်ကို လွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ငုံ့မြဲတိုင်းငုံ့လျက် ဟိန်းပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကို လည်ကုပ်မှကိုင်လျက် ၎င်း၏ ရုန်းကန်အော်မြည်ခြင်းများကို ဂရုမထားဘဲ အိမ်ပြင်သို့ ထုတ်ပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိမိသည် အခန်းတံခါးကို လက်နှင့် ခြစ်ကုတ်လျက် အူအသည်းများ ပြုတ်ကြွေကျတော့မည်ကဲ့သို့ မနေမနား အူသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားသည်နှင့် အိမ်ပတ်ပတ်လည် လှည့်ကာ တံခါးများကို တစ်ခုစီ လိုက်၍ စမ်းသပ်လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း အပေါက်လည်း မတွေ့။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဖွင့်မပေးဘဲ ပစ်ထားရာတွင်၊ မိမိသည် အိမ်နောက်သို့ သွား၍ အိမ်ကို သူခိုးကပ်သောအခါ၌ ဟိန်းဟောက်သည့် နည်းမျိုးအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်စားဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သူ၏ လှည့်စားခြင်းကို သိသဖြင့် တံခါးကို မဖွင့်ဘဲ လျောင်းမြဲတိုင်း လျောင်းနေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မိမိသည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတံခါးကို တစ်ဖန်ချဉ်းကပ်၍ “တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်ုပ်မ ကောင်းကောင်း နေပါတော့မည်” ဟု ပြောလိုသော အသံမျိုးနှင့် ညည်းတွားလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏အသံကို အတော်အတန် ရိပ်မိ၍ ကရုဏာ ဖြစ်လာသည်နှင့် ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ကျွန်ုပ်၏နံဘေးတွင် သူ့အတွက် ခင်းပေးထားသော ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ငြိမ်ဝပ်စွာ ခွေလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ အကဲကို စမ်းလိုသည်တစ်ကြောင်း၊ ခွေးကြီးကို သနားသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ‘ကိုင်း.....မင်းက ခြေရင်းက အိပ်နိုင်တယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်၊ ခွေးကြီးသည် ခုတင်ခြေရင်းဘက်မှ ခုန်တက်ကာ ဝပ်၍ အိပ်ရာ၏။ မိမိသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ဖျှ မခံနိုင်သော်လည်း အသံထွက်၍ မကန်ကွက်ဝံ့တော့ချေ။

နံနက် လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နှင့် ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် မုန့်ပေါင်းနှင့် ဗယာကြော်များကို တစ်ကိုယ်တစ်စီ စားကြပြီးနောက်၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၌ အသားကျ မြင်းတစ်ကောင်ရှိရာ၊ ၎င်းကို အဖိုးငွေ ၁၆၀ ကျပ် နှင့် ဝယ်ယူစဉ်က ရွာသားများက ‘ဆရာမြင်းကား စီး၍ မဖြစ်နိုင်၊ တိုင်၌ ချည်ထားလျှင်ပင် လဲသွားမည် ခိုးရသဖြင့် ညှပ်သွင်းထားရလိမ့်မည်’ ဟု ပြောကြ၏။ ဤမျှလောက်ပင် အသားအရေ ပါးရှား၍ ကြိုလိုလှပေသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းမှာ ရောဂါကြောင့် ပိန်ခြင်း မဟုတ်၊ အစားအစာ ကောင်းစွာ မကျွေးမွေးဘဲ စီးချင်တိုင်း စီးကြ၍၊ ခရီးပန်းရှာသဖြင့် ကြိုလိုရာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် သိရှိလေရကား၊ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ရောက်၍ ကုလားပဲ၊ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနုနှင့် လက်ရွေးစင် နတ်ကျွေးသော မြေစာမြက်တို့ကို စားရသည်တွင် သုံးလအတွင်း သူ့သခင်ဟောင်း မမှတ်မိလောက်အောင် ဝပြုံးပြောင်လက် လာလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည်

အလွန်ကောင်း၍ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ရောက်လာသောမြင်း ဟူ၍ ယူဆသည်အလျောက် “လပ်ကီး” (ကံကောင်း) ဟူ၍ အမည်မှည့်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖကလေးသည် လပ်ကီးကို ကုန်းတင်လျက်ရှိစဉ်၊ မိမိသည် လမ်းလျှောက်ထွက်ရတော့မည်ဟု သိသဖြင့် မြင်းစောင်းနှင့် အိမ်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားကာ မြူးထူးလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က ပိုးဘောင်းဘီကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လျက်ရှိစဉ်၊ မိမိသည် လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထောင့်၌ ထောင်ထားသော မြင်းကြိမ်ကို ကျွန်ုပ်ထံ ချီလာလေ၏။ ခွေးကြီးက နားမလည်သော အမူအရာနှင့် ငေးကြည့်နေရာသည်ကို မြင်သောအခါ၊ မိမိသည် လူကြီး၏အလုပ်ကို ကူ၍လုပ်ပေးသော ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်က အခြားကလေးများ အပေါ်၌ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်လေ့ ရှိသည်အတိုင်း ခွေးကြီးရှေ့မှ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် ကြိမ်လုံးကိုကိုက်ကာ ဖြတ်သန်းချီယူ လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်သည်ကို မြင်သောအခါ၊ မိမိသည် မြူးထူးခုန်ပေါက်လျက် ဝင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားရင်း သခင်၏ အရိပ်အကဲကို နားလည်ကြောင်းဖြင့် ခွေးကြီးပေါ်၌ အသားယူလျက်ရှိရာ၊ ခွေးကြီးမှာမူ မြင်းနှင့် ခရီးထွက်ဖူးရာဟန် မတူသဖြင့် မိမိ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းနှင့် ထွက်လာသောအခါ ခွေးနှစ်ကောင်တို့လည်း အတူ ပါလာကြလေရာ ခွေးကြီးသည် မြင်းနောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်သော်လည်း၊ မိမိမူကား လမ်းသိကြောင်းကို ခွေးကြီးအား ပြလိုသောဟန်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှပြေးလျက် နောက်သို့ မကြာခဏ လှည့်၍ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ များ၌ “မင်းကော ငါ့လို ရှေ့က သွားတက်ရဲ့လား” ဟု အသားယူလျက် မေးလိုဟန် တူပေသည်။

အတန်ငယ် လမ်းများ လျှောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို ခြေဆန့်ပေးရန်အတွက် “ဆင်ရီ” သွားရာမှ အသားကျ ခိုင်းစ ပြုလေရာ၊

လိုက်နေကျဖြစ်သော မိမိသည် မြင်းနောက်မှကပ်၍ မှီအောင်လိုက်နိုင်သော်လည်း ခပ်ဝဝရှိနေသော ခွေးကြီးမူကား ကျင့်သားမရရှာသေးသည့် လက္ခဏာနှင့် အတော် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေရာတွင် ရွာမှ ခွေးလေများသည် မိမိကို ဝိုင်း၍ ကိုက်ကြမည် ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ကြိမ်လုံးဖြင့် ခြောက်လှန့်ပေးပါသော်လည်း၊ ဆယ်ကောင်ထက်မနည်း ရှိနေသော ခွေးအုပ်ကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရိုရာသို့ ကဆုန်ချလာ၍ မိမိ၏ နားရွက်ကို ဆွဲဟပ်လျက်ရှိသည့် ကုပ်ကျားကြီး တစ်ကောင်နှင့် ထွေးခနဲဖြစ်ပြီးနောက်၊ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသွားသဖြင့် နှစ်ကောင်လုံးကို မမြင်ရဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အစ်ခနဲ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရ၍ ဖုတ်ခနဲအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဖုန်များ ရှင်းသွားသဖြင့် ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်၊ ယခင်က ခွေးကုပ်ကျားမှာ ခြေပေါ်တွင် ဆန့်ဝင် ဆန့်ငင်နှင့် အကြောဆွဲလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေတော့သည်။ ခွေးကြီးလည်း အခြား ခွေးနက်တစ်ကောင်နောက်သို့ လိုက်ဦးမည် အပြုတွင် ခွေးအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်သွား၍ ရွာစည်းရိုး အကြိုအကြား ဆီမှ ဟောင်နေကြသော အသံများကိုသာ ကြားရလေတော့သည်။

ခွေးကြီးသည် ရန်သူများကို နှိမ်နင်းပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ဖို့ မျှော်လင့်သည့် လက္ခဏာနှင့် မိမိကို လှမ်းကြည့်လေရာ၊ ကျေးဇူးကန်းသော မိမိကမူ ဘာတစ်ခုမျှ မသိလိုက်သည့် အဟန်မျိုးနှင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားလေရကား၊ ‘တော်တယ်ဟေ့ ငါ့လူ’ ဟု ကျွန်ုပ်၏ ချီးမွမ်းစကား ဖြင့်သာ ကျေနပ်ရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကြီးအား “ဟီးရီး” ဟူသော အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားလေရာ၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခေါ်ခါမျှနှင့်ပင် ခွေးကြီးသည် မိမိ၏ နာမည်ကို မှတ်မိလေတော့၏။

၎င်းနောက် မိမိနှင့် ခွေးကြီးတို့သည် မြင်းရှေ့မှ နှစ်ကောင် အတူ တကွ ဒုန်းခိုင်းသွားကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်က “ဟီးရီး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန့်ရပ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်လာ၍ မျက်နှာကို မော့ကြည့်

လေ၏။ ဂျွန်ဆင်က လူလောက်သိတတ်၍၊ လူထက် လိမ္မာသည်ဆိုခြင်းကား မှန်ပါပေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ဖကလေးကို ခေါ်၍ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ရေချိုးပေးရန် ပြောရာ၊ မိမိသည် နားလည်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ရေကြောက်သဖြင့် ကလန်ကဆန် လုပ်နေသေး၏။ ကျွန်ုပ် က ကြိမ်လုံးကိုပြုလျက် 'လိုက်သွား' ဟု ငေါက်လိုက်သည်တွင်မှ နားထောင် လေတော့သည်။ ဟီးရီးမူကား၊ 'ယူတူဂိုး' (မင်းလည်းလိုက်သွား) ဟု ပြော လိုက်လျှင်ပင် ယောက်ဖနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား လေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ယောက်ဖကလေး အောင်မြင်သည် မိမိကို တစ်ဖက်ဆည် ထဲ၌ ရေချိုးပေးနေကျ ဖြစ်သော်လည်း၊ အလွန်ထွားကျင်းသော ဟီးရီးကိုမူ မကိုင်ခံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီးလျှင် ကာဘိုလစ်ဆပ်ပြာနှင့် ပွတ်တိုက်ပေးခြင်းများကို စောင့်ကြည့်နေရသေး၏။ နောက်အကြိမ်များတွင်မူကား အောင်မြင်သည် ဟီးရီးအကြောင်းကို သိပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် လုပ်ကိုင် လိုက်ဖို့ မလိုတော့ချေ။

ဟီးရီးနှင့် မိမိတို့သည် ခွေးလိမ္မာများ ဖြစ်ကြသည်အလျောက်၊ အိမ် ကြို အိမ်ကြားသို့ လှည့်လည် သွားလာတတ်သော အလေ့အကျင့် မရှိချေ။ သနားစရာကောင်းလှသော ဟီးရီးခမျာမှာ ကျွန်ုပ် အားလပ်၍ ၎င်းတို့နှင့် ပွတ်လားသပ်လား ပြုလုပ်နေသော အခါများတွင် ၎င်း၏သခင်ကို လွမ်း ဆွတ်သောစိတ် အတော်အတန် ပြေပျောက်ဟန် တူ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် စာရေးနေသော အချိန်များ၌ကား မိမိသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေတင်ခုံအဖြစ်နှင့် စားပွဲအောက် ငြိမ်ဝပ်စွာ ဝပ်နေရခြင်းကို ကျေနပ်သော်လည်း၊ ဟီးရီးမူကား ထိုအချိန်များတွင် သခင်ကို လွမ်းဆွတ်ဟန် လက္ခဏာနှင့် အိမ်ပေါက်မှ ရပ်ကာ လမ်းအလာသို့ တဖျော်ဖျော်နှင့် ကြည့်နေရှာလေတော့သည်။ 'ဟေ့ လူ၊ လွမ်းသလားကွ' ဟု ကျွန်ုပ်က လွမ်းမေးလိုက်သည်တွင်၊ ဟီးရီးသည်

ဆူးထုံးစံအတိုင်း 'အိ၊ အိ၊ အိ၊ အိ' မြည်လျက် ကျွန်ုပ်ထံ ခေတ္တပြန်လာ၍၊ မောက်တစ်ခဏတွင် မျှော်မြီတိုင်း မျှော်နေလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဂေါ်ရာနှစ်ယောက်တို့သည် မီးရထားမှ ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်ကို ဟီးရီး မြင်ရာတွင် နားရွက် ကြီးကို စွင့်လျက် ဦးခေါင်းမော်ကာ မျှော်ကြည့်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ ကို လှည့်ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်က 'ဂိုးအင်ဆီး၊ ဟီးရီး' (သွားကြည့်လေကွာ) ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဟီးရီးသည် လှေကားမှ ဒရောမော့ပါး ဆင်းပြေး၍ ဂေါ်ရာနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှာ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏သခင် မဟုတ်ကြောင်း သိသောအခါ၊ မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်စွာနှင့် ပြန်လာလေတော့သည်။ ဆူးများ၌ မျက်နှာညှိုးငယ်ခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း စသော မျက်နှာ ဆားများမှာ ကြည့်တတ်သူတို့အဖို့ အလွန်ထင်ရှားသော အခြင်းအရာမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေတွင် မိမိသည် ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးလာ၍ အူယား ဘားယား အမူအရာမျိုးနှင့် ထိုမှဤမှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားရင်း ညိုစပ်မှ ကျွန်ုပ် မကြားဖူးသော အသံတစ်မျိုး ထွက်ပေါ်စေလျက် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကြည့် လုပ်နေလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးမကလေး၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် ၎င်းသွားရာ အရပ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝင်းခြံကြီးမှာ ဧက ၃၁၈ ၇၅ ဖြူ ကျယ်ဝန်းလေရာ၊ ဝင်းခြံ၏ ဘစ်ခုသောထောင့်၌ ဟီးရီးနှင့် ၎င်း၏သခင်၊ ဂျွန်ဆင်တို့ ထွေးလားလုံးလား ဆွဲဖက်နှုတ်ဆက် နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဂျွန်ဆင်မှာ ကျွန်ုပ် မသိစေချင်ဘဲ ၎င်း၏ခွေးကို တိတ်တဆိတ် လာတွေ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း မမြင်ချင်ပြု၍ နေလိုက်လေတော့သည်။ နာရီတစ်ဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဟီးရီးသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ မိုင်တွေချသော အမူအရာမျိုး မရှိတော့ဘဲ ကြည်လင်ရွှင်ယူသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာလေရာ၊

သူ၏သခင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အလွမ်းပြေဟန် တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိလေတော့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဂျွန်ဆင်သည် နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ် မျှ တိတ်တဆိတ်လာ၍ ဟီးရီးနှင့်တွေ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ခြံထောင့်၌ သူတို့ တွေ့ကြတိုင်း မိမိက ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းပေးသည်သာ ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ မနာလိုသော မိမိသည် ဟီးရီး၌ သခင်အသစ် ရှိနေ၍ ဤအိမ်၌ “ညာ” နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိစေလိုဟန် တူ၏။ ဟီးရီးသည် ကျွန်ုပ်အား သူချစ်သလို မချစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ သခင်အရင်း ရှိနေကြောင်းတို့ကို မိမိက ကျွန်ုပ်အား သိစေလိုဟန် တူပေသည်။ အာဂ ခွေးမကလေးပေ။

ဂျွန်ဆင်က ကျွန်ုပ် မသိစေဘဲ တိတ်တဆိတ်လာခြင်းမှာ ၎င်း၏ ခွေးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပြီးဖြစ်၍ မခွဲနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိခဲ့လျှင်၊ ကျွန်ုပ်က အတင်းပြန်ပေးမည် စိုးသည့်အတွက် လျှို့ဝှက်စွာ ခဏခဏ လာတွေ့သည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။ စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ ဂျွန်ဆင်၏ စစ်တပ်သည် မုဆိုးချို၌ ခေတ္တစခန်းချ၍ လေ့ကျင့်လျက်ရှိသဖြင့် ဂျွန်ဆင်သည် ၉ မိုင် ကွာလှမ်းသော ခရီးကို နှစ်ရက်တစ်ခေါက် ခြေကျင့်လျှောက်ကာ ၎င်း၏ခွေးနှင့် လာတွေ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤအခြင်းအရာကို ကျွန်ုပ် သိရှိရသောအခါ၊ ဟီးရီးကို ကျွန်ုပ် အပြီးအပိုင်ယူ၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေပြီ။ ခွေးကရော သခင်ကပါ ခွဲခွာနေရသည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေကြရသည်ကို ကျွန်ုပ် သိလျက်နှင့် ယုထားရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

တစ်ညနေ၌ မိမိသည် ဟီးရီးနှင့် သူ့သခင် တွေ့နေကြသည့် အကြောင်းကို ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံ တိုင်ချက်ပေးလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းလိုက်သွား၍ ဂျွန်ဆင်နှင့် တွေ့ဖို့ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ဂျွန်ဆင်သည် ကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ပွေးဖက်ထား

သော ဟီးရီးကို တွန်းချထားခဲ့၍ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ဟီးရီးမူကား သူ့ခိုးမိသဖြင့် ရှက်ဟန်တူသော အမူအရာနှင့် ဝင်းထောင့်တွင် ကုပ်၍ ထိုင်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးချိုတူတာသို့ မီးရထားနှင့် လိုက်သွား၍၊ စစ်လေ့ကျင့်လျက်ရှိသော စစ်တပ်ကဗိုလ်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဂျွန်ဆင်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရာ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြောင်း သိရှိရ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဗိုလ်အား ဂျွန်ဆင်နှင့် ၎င်း၏ခွေးကြီး အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ဂျွန်ဆင်မှာ ၎င်း၏ခွေးကြီးကို အသက်တမျှ ခုခံခင်ကြောင်း၊ သူသည် အရက်မူးလျှင် လွန်တတ်သူဖြစ်၍ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း မကြာခဏ မှားမိကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ သူ့ကိုယ်ကို ဒဏ်ပေးသောသဘောနှင့် အလွန်ချစ်သော ခွေးကို ပေးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူတစ်ပါး၏ ချစ်ခြင်းကို မခွင့်လိုသည်ဖြစ်၍ ဂျွန်ဆင်အား ၎င်း၏ခွေးကို ပြန်ယူဖို့ကိုသာ တိုက်တွန်းပေးပါမည့် အကြောင်းနှင့် စစ်ဗိုလ်အား ပြောပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မုဆိုးချို၌ လေ့ကျင့်ရသော စစ်တပ်မှ နာဖျားမကျန်းမာရှိသော စစ်သားများကို ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ပို့ရန် စီမံကြရာ ဂျွန်ဆင်မှာ (ရင်ကွဲနာကြောင့် ပေလော မသိ) မကျန်းမာသူ စာရင်းတွင် ပါဝင်နေသဖြင့် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ သွားရချေတော့မည်။ မသွားမီ တစ်ရက်တွင် ဂျွန်ဆင်သည် ဟီးရီးနှင့် နှုတ်ဆက်ရန် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အတည့်အလင်း လာရောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျွန်ဆင်အား မိမိ မှားမိခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ပေးခြင်းမှာ မည်းလမ်းမကျဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း၊ မှားယွင်းခြင်းမရှိသော ခွေးကြီးကိုပါ ဒဏ်ပေးရာ ရောက်နေသဖြင့် မတရားကြောင်း၊ ခွေးကြီးကို ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ခေါ်သွားထိုက်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ခွေးတစ်ကောင် ရှိပြီးဖြစ်၍ ကိုယ့်မချစ်သောခွေးကို မလိုချင်ကြောင်း၊ ခွေးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို တကယ်မခင်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားမထောင်လျှင် ခွေးကြီးကို အိမ်မှ မောင်း

ထုတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ခြောက်ချည်တစ်ခါ၊ ချောချည်တစ်လှည့် ဖြင့် တိုက်တွန်းပါသော်လည်း အလွန်ခေါင်းမာသော ဂျွန်ဆင်သည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် ခွတ်အတင်း ငြင်းနေလေ၏။

၎င်းနောက် ဂျွန်ဆင်သည် ဟီးရီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြံထောင့်၌ ရှိသော သရက်ပင်အုပ်ကြီးအောက်သို့ သွားကြ၍ ပွေလား၊ ဖက်လား၊ နမ်းလား၊ ရှုပ်လားနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေကြလေရာ၊ ရထားဆိုက်ချိန် နီးသဖြင့် ဂျွန်ဆင် ပြန်တော့မည် ပြုသည်တွင် ဟီးရီးမှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူအောင် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ ရှိလေ၏။ ခွေးကြီးမှာ သခင်နှင့် အချိန်အကြာ ခွဲခွာရမည့် အဖြစ်ကို ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် ထိုညအဖို့တွင် အစာ အနည်းငယ်မျှသာ စား၍ ချောင်ထဲတွင် ဝပ်နေလေတော့သည်။

ထိုည၌ ဟီးရီးသည် ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထ၍ ကြည့်လင်ရွှင်ပျသော အသံဖြင့် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ဟောင်လိုက်ပြီးလျှင် အမြီးကို နှုတ်လေ၏။ ထိုနောက်မှ အကယ်မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်မျှ ဖြစ်သည်ဟု ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သံရှည်ဆွဲလျက် အူလိုက်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကရုဏာဖြစ်လှ၍ စုတ်သပ်မိလေတော့သည်။ လက္ခဏာမှာ ဟီးရီးသည် သခင်ဂျွန်ဆင်နှင့် တွေ့ရသည်ဟု အိပ်မက် မက်နေဟန် တူပေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဟီးရီးသည် အစာ ကောင်းစွာ မစားတော့ဘဲ တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ရှိနေလေရာ၊ မိမိက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဘာသာဘာဝ အလျောက် ချောမြူပါသော်လည်း ကြမ်းပေါ်၌ လေးဖက်လက်တံကြီး စင်းလျက် သက်ပြင်း ခဏခဏ ချနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ညနေခင်း အချိန်များတွင် ခြံထောင့်သို့သွား၍ သခင်ကို စောင့်မျှော်လေ့ရှိသော ဟီးရီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းတော့သည် မရှိဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲအောက်တွင် ဝပ်လျက်သာ နေလေတော့သည်။

နံနက်ခင်း အချိန်များတွင် မြင်းနှင့် ထွက်ကြရာ၌လည်း ဟီးရီးသည် အိမ်၌နေရစ်၍ မဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် လိုက်လာရဟန် တူပေရာ၊ မိမိအတူ ရှေ့မှပြေး၍ တောကြွက်များ ရှာခြင်း၊ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားခြင်း စသည်တို့ကို မပြုတော့ဘဲ နောက်ဆုံးမှ တနဲ့နဲ့နှင့် လိုက်လာလေတော့သည်။

ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် ၎င်းတို့ တတ်နိုင်သော အလုပ်မျိုး ဖြစ်၍ လေသည်အောင် သင်ပြခဲ့လျှင် အိမ်တွင်းမှ အလုပ်များတွင် အကူအညီ ပေးကြ၏။ ယောက်ဖကလေး အောင်မြဲသည် ဆီးသား ထင်းများကို တစ်နေရာတွင် ဖြတ်လှဲစုပုံထားပြီးနောက် မိုးလုံသော တဲအောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရန် အလုပ်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မိမိနှင့် ဟီးရီးအား ထင်းတစ်ချောင်းစီ နှုတ်ချိစေ၍ တဲအောက်သို့ လာထားဖို့ သင်ပေး၏။ နောက်ဆုံး၌ အောင်မြဲသော တစ်နေရာ၌ ထင်းဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်က တဲအောက်မှ စောင့်နေပြီးလျှင် ခွေးနှစ်ကောင် ချီလာသော ထင်းချောင်းများကို လှမ်းယူ စီထားဖို့သာ အလုပ် ပြုလေတော့သည်။ မိမိသည် ဗာစ်ခေါက်လျှင် တစ်ချောင်းထက်ပို၍ မချီတတ်သော်လည်း ဟီးရီးမူကား ပါးစပ်ကြီး ပြုသောကြောင့် အောင်မြင် ထည့်ပေးလျှင် သုံးချောင်းအထိ ချီယူလာတတ်ပေသည်။ မိမိသည် လူ၏အလုပ်ကို ပြုညီပေးရသည့်အတွက် ရွှင်မြူးသော အမူအရာ ပြသော်လည်း၊ ဟီးရီးမူကား လှမ်းနာကျနေသောကြောင့်ပေလော့ မသိ) ခနော်ခနဲနှင့်ပင် သယ်ယူရာ၏။

ညနေခင်း အချိန်တွင် လွှတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏မြင်း “လပ်ကီး” ဟူသော လယ်ကွင်းများမှ ခွေးနှစ်ကောင်ညှပ်၍ အိမ်သို့ မောင်းသွင်းလာကြပုံများမှာလည်း မြင်ရသူတိုင်း အံ့သြကြရ၏။ နံနက်လင်း၍ အောင်မြဲ မထသေးလျှင် မိမိသည် မြင်းပြင်ရန်အတွက် အောင်မြဲကို ဟောင်၍ နှိုးဖော်ရ၏။ ကြိမ်လုံး မပါသေးလျှင်လည်း အခန်းထောင့်သို့ပြေး၍ ချီယူဖော်ရ၏။ ဟီးရီးကောင်းစဉ်က လပ်ကီးကို ပါးချပ်ကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်ဖို့ ကျွန်ုပ် သင်ပေးဖူးရာ၊ မူကားက နားလည်သော်လည်း မြင်းက ခွေးခေါ်ရာသို့ မလိုက်ဘဲ ငြင်းဆန်

လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏မြင်းသည် အငယ်ဆုံးသော ကျောင်းသားကလေး
 ဆွဲခေါ်ခြင်းကို လိုက်တတ်သော်လည်း၊ ခွေးက ကြီးကိုလိုက်လျက် ဆွဲခေါ်
 ခြင်းကို မူကား မလိုက်ဘဲ ငြင်းတတ်၏။ တိရစ္ဆာန်ခြင်း လူပါးဝသည်ဟု
 အောက်မေ့လေသလော မပြောတတ်ပေ။ တစ်ခါက လုပ်ကီးသည် ပါးချပ်
 ကြီးဖြင့် ဆွဲခေါ်သော ဟီးရီးအား ခွာနှင့် လိုက်၍ပေါက်မည် ပြုသေး၏။
 သို့ရာတွင် အဟန့်ကောင်းသော ခွေးကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ခြောက်တိုင်း
 မကြောက်ဘဲ ရှိသည်တွင် ရှေ့သို့မတိုးဘဲ ပြန်၍လှည့်သွား၏။ လိုက်ဖို့မူကား
 စိတ်ကူးမထည့်ချေ။

သူ၏သခင် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ သွားကြောင်း ရိပ်မိ၍ သခင်နှင့်
 ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ရန် မျှော်လင့်ဖို့ မရှိကြောင်း နားလည်ဟန်တူသော
 ဟီးရီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်ကို အထူးကပ်လျက် ရှိ၏။ ဗာပိုတပါးသွားရန်
 အိမ်ပေါ်မှ ခေတ္တဆင်းသွားသော အချိန်အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်အနီးမှ
 အလျှင်း မခွာတော့ဘဲ တကောက်ကောက် လိုက်နေတော့၏။ စာရေးသော
 အခါ၌ မိမိက ခြေတင်ခုံ လုပ်နေရာတွင်၊ ဟီးရီးက ကုလားထိုင်ခုံဘေးမှ
 ထိုင်လျက် မျက်နှာကို တမော့မော့နှင့် ကြည့်နေရှာ၏။ ကလောင်တံကိုချ၍
 စိတ်ကူးသော အချိန်များတွင် ဟီးရီးသည် တွဲလောင်းချထားသော ကျွန်ုပ်၏
 လက်ကို လျက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ နဖူးနှင့် ပွတ်နေသည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။
 ညဉ့်အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဟီးရီး၏ ကိုယ်ကြီးပေါ်သို့ ခြေတင်၍ အိပ်
 တတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ခြေထောက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သော အခါများတွင် ကျွန်ုပ်
 နှင့် ထိကပ်နေရမှ စိတ်ကျေနပ်သည် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေတစ်ဖက်
 ပေါ်သို့ မေးတင်လျက် အိပ်ရှာ၏။ စင်စစ်မှာ ဟီးရီးသည် ကျွန်ုပ်ကို သခင်
 အဖြစ်နှင့် ချစ်ခင်ခြင်း မဟုတ်၊ သူ၏သခင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော လူ
 တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပေ၏။

ဤရက်များ အတွင်း၌ ဟီးရီးသည် အစာကောင်းစွာ မစားသဖြင့်၊
 တစ်နေ့တခြား အသားအရေ ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိ၏။ မိမိနှင့် ဟီးရီးတို့အား

ဟီးရီးနှင့် ဆန်ကွဲများကိုကျိ၍ တစ်စလုံးစီ ထည့်ကျွေးရာတွင် အစားကြီးသော
 ဟီးရီးသည် ၎င်း၏ဝေစုကို ရှေးဦးစွာ ကုန်အောင်စား၍ မိမိ၏ အကြွင်း
 ဟီးရီးကို မျှော်လေ့ရှိသော်လည်း၊ ယခုမူကား အစာကို နမ်းရုံမျှနမ်း၍
 နည်းငယ် လျက်ပြီးနောက် မိမိက အမဲရိုးဖတ်များ ကူးပြောင်းရှာယူသည်
 ဟီးရီး မျက်လုံးကလေး ပေကလတ်နှင့် ကြည့်နေလေတော့သည်။

တစ်လခန့် ကြာလတ်သော် ဟီးရီးမှာ အကျောပြိုင်းပြိုင်း နံရိုးကိုင်း
 ပြိုင်းနှင့် ခွင်ငင်ကြီး ရှိနေပြီဖြစ်ရာ၊ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ထံ သွား၍ပြသော်
 ၎င်းသည် ဘာရောဂါမှ မရှိဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။
 တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်သည် ဟီးရီး၏ကိုယ်၌ ရောဂါမရှိခြင်းကိုသာ ပြောနိုင်၍
 ၎င်းရောဂါ အကြောင်းကိုမူကား နားလည်ဟန် မတူချေ။

ဤအတိုင်းဆိုပါမူ ကြာရှည်ခံတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ရိပ်မိ
 နည်းနှင့် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့ သွားမည့် မိတ်ဆွေ
 ဝင်းယောက်အား ဟီးရီးကို ခေါ်သွား၍ ၎င်း၏သခင်လက်သို့ အပပ်ရန်
 တောင်းလေ၏။ ဟီးရီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောသောစကားကို နားစိုက်လျက်
 ကြွလာ လုံးစေပတ်စေ နားမလည်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို အနည်းငယ်
 ချိမိသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ၎င်းမိတ်ဆွေက ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံသဖြင့်
 ကျွန်ုပ်သည် ဟီးရီးကို လိုက်သွားဖို့ ခိုင်းသည်တွင်၊ ဟီးရီးမှာ ကျောရိုး
 ဝင်းလျှောက်၌ ရှိသော အမွေးများအားလုံး ချက်ချင်း ထောင်ကြွလာ၍
 ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်ကာ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လျက် အသည်း
 ဝင်းတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသော အသံဆိုးကြီးဖြင့် လေရှည်ဆွဲ၍ အူလိုက်
 ဝင်းရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေကို ချက်ချင်းဆင်းသွားဖို့ တောင်းပန် လွှတ်
 ဝင်းရလေတော့၏။ ထိုသူ ဆင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟီးရီးသည်
 ကျွန်ုပ်၏ ဒူးနှစ်လုံးကြားတွင် ဦးခေါင်းတင်လျက် တအိအိ တအာအာနှင့်
 ဝင်းညည်းတွားရှာသေး၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ ဟီးရီးအပေါ်တွင် တူသားတစ်ယောက်

ပမာကဲ့သို့ ကာကွယ်လျက် ရှိပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲ၌ ဤခွေးကြီး
သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် တစ်သက်ပတ်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်၍ မသေ
နိုင်အောင် ဖြစ်ရချေတော့မည်။ သူ၏သခင်ကို လွမ်းဆွတ်သဖြင့် ရင်ကွဲနား
တစ်နေ့တခြား သင်္ချိုင်းဆီသို့ သွားလျက်ရှိသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် သိလျက်
မပို့ဘဲ အသေခံမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်ုပ်၌ ကြင်နာသောစိတ် ခေါင်းပါးရာ ရောဂါ
ပေတော့မည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် ရေးသားလျက်ရှိသော ဝတ္ထုမှာ ဆုံးခန်းတို
ရောက်ပြီဖြစ်၍၊ မန္တလေးတိုင်း သတင်းစာ မန်နေဂျာထံသို့ ကတ်အတိုင်း
သွားပို့ရန်အလုပ် ရှိနေ၏။ မန္တလေးမှ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်
သွားရန်မှာ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်သောအလုပ် မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည်
ဟီးရီးအပေါ်၌ သနားကြင်နာသောစိတ် အားကြီးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
၎င်း၏ အသက်အတွက်ဆိုလျှင် ဤမျှထက် ခဲယဉ်းသော အလုပ်ကို ဆေး
ရွက်ပေးရန် အသင့် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူတို့ ယုံကြည်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းမည့် အခြင်းအရာ
တစ်ခုကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ဝတ္ထုပြီးခါနီး သုံးရက်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည်
ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဂျွန်ဆင်ရှိသော ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး
ဖြစ်၍ ဟီးရီးအား ကြိုတင် အသိပေးထား၏။ အသိပေးပုံကား ဟီးရီးကို
အနီးသို့ ခေါ်၍ 'ဂျွန်ဆင် ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ဂျွန်ဆင် ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ဂျွန်ဆင်
ပြင်ဦးလွင်မြို့' ဟူ၍ (၁၀) ကြိမ်ခန့်မျှ ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဆိုပြုလေရာ
ဟီးရီးသည် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပြီးနောက်
တစ်ခွန်းထက် တစ်ခွန်း သဘောပေါက်လာသည့် လက္ခဏာနှင့် နှုတ်သီးက
ကောင်းကင်သို့ ထောင်မျှော်ကာ အာခေါင်ကိုခြစ်လျက် 'ဂရူး-ရူး-ရူး-
ရူး၊ ဂရူး-ရူး-ရူး-ရူး၊ ဂရူး-ရူး-ရူး-ရူး' ဟူသော အသံဖြင့် ဝမ်းမြောက်
ဟန်နှင့် မြည်အော်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဟီးရီးသည် တစ်နေ့တခြား အမဲရိုးပြုတ်ရည်များ ပိုမို
စားသောက်နိုင်သဖြင့် အတော် ပြောင်လက်လာလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဝတ္ထုပြီးဆုံးသဖြင့် ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြလေရာ
ဟီးရီးမှာ သားရေအိတ်နှင့် အိပ်ရာလိပ်များ ပြင်ဆင်သည်ကို မြင်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်၊ အိမ်ပေါ်မှ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် နေမထိ
ဆိုင်မထိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဣန္ဒြေကြီး၍ အလွန် အမြီးနှုတ်ခဲလှသော
ခွေးကြီးမှာ တင်ပါးကြီး လှုပ်သည်တိုင်အောင် တနှုတ်နှုတ် ဖြစ်နေလေ၏။
သဘောသေးသောသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ငါနှင့် ခွဲရမည်ကို ဤမျှလောက် ဝမ်းသာ
ရချေသလောဟု ခုကောင်း ခုပေလိမ့်မည်။

ခွေးနှစ်ကောင်ကို သံကြိုးတစ်ချောင်းစီနှင့် ချည်လျက် (မိမိကို ထား
ခဲ့၍ ဟီးရီးနှင့် ခရီးထွက်မည်ဆိုပါမူ မိမိက စိတ်ကောက်၍ ဆုံးနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ချေ) မီးရထားပေါ်သို့ လူခပေး၍ တင်ခဲ့သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည်
မန္တလေးသို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။ (ရုံပိုင်ရော၊ ဂါတ်ဗိုလ်ပါ
ခိတ်ဆွေ ဖြစ်နေသဖြင့် တင်ခွင့်ရခဲ့ပေသည်။)

မန္တလေးတိုင်း သတင်းစာတိုက် မန်နေဂျာထံ ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထု (ဖူး
ကေက) စာရွက်များကို အပ်နှံထားခဲ့ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ခွေးနှစ်ကောင်
တို့သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ မီးရထားနှင့်လိုက်ရန် စီမံကြရာ၊ ခွေးများကို
လူစီးတွဲ၌ တင်ရန် ခွင့်မပြုနိုင် ဆိုသောကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွဲ၌ တင်ခဲ့ရ၏။
ဝမ်းသာနေဟန်တူသော ဟီးရီးက မကန့်ကွက်သော်လည်း မိမိမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်
တခြားစီ မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် ရုန်းကန် ကန့်ကွက်နေသဖြင့် အတော်
ဆော့မော့ထားခဲ့ရ၏။ ဟီးရီးမူကား 'ဂျွန်ဆင် ပြင်ဦးလွင်မြို့' ဟု ကျွန်ုပ်က
အသံပေးလိုက်တိုင်း 'ဂရူး-ရူး-ရူး-ရူး' ဟူ၍ ပြန်မြည်လေသည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ရောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ
ခါးရာ စစ်တန်းလျားသို့ သွားလေရာ၊ ဂျွန်ဆင်မှာ တန်းလျားတွင် မရှိသဖြင့်
လိုက်လံ ရှာဖွေသည်တွင် လူပြတ်လပ်သော နေရာရှိ ကျောက်တုံးကြီး

တစ်ခုပေါ်တွင် အလွန်စိတ်ပျက် အားလျော့သော အမူအရာနှင့် လက်ပိုက်ကား မိုင်တွေချနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ဟီးရီးသည်လည်း ဂျွန်ဆင်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိတော့သည် လက္ခဏာ မရှိဘဲ လေထဲတွင် ပျံဝဲသွားသည်ဟန်နှင့် တစ်ဟုန်တည်း ကဆုန် စိုင်းချ သွားပြီးလျှင်၊ အခြားဘက်သို့ မျှော်ငေးကာ ထိုင်နေသော ဂျွန်ဆင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ကိုယ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေရကား ခွေးရော လူပါ မြေပေါ်သို့ လုံးထွေး ကျသွားလေတော့၏။ ထိုအခါမှ ဂျွန်ဆင်သည် ဟီးရီးမှန်းသိ၍ လူက ဖက်လိုက်၊ ခွေးက လျက်လိုက်နှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည် တွင် ခွေးမှန်း မသိ၊ လူမှန်း မသိ ရှုပ်ယှက်ခတ် ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဂျွန်ဆင်သည် ခွေးကြီးကို နောက်တစ်ချက် ဖက်ယမ်းဖို့ ခွန်အား မကျန်တော့အောင် မောဟိုက်နေသော အခါမှ၊ မြေကြီးပေါ်မှ ထ၍ ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ရန် သတိရနိုင် ရှာလေတော့သည်။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ သဘောနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဟီးရီးမှာ သူ၏သခင်နှင့် တစ်မိနစ်ခန့် အားရပါးရပွေ့ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်တွင် အသားအရေများ ပြည့်တင်းဖောင်းပွလာ၍၊ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပထမ အပ်ထားစဉ် အခါက အခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်လာလေတော့၏။ ဂျွန်ဆင်က ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်နေခိုက် အတောအတွင်း၌ပင် ဟီးရီးသည် ဂျွန်ဆင်၏ ပခုံးရော၊ ရင်ဘတ်ရော၊ ပေါင်ရော၊ ဒူးရော၊ မျက်နှာရော ဆင်းချည်တက်ချည် တအိအိ တအာအာ အော်မြည်ကာ လျာနှင့်လျက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျွန်ဆင် တစ်ကိုယ်လုံး ကွယ်ပျောက်၍ ဟီးရီးချည်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဂျွန်ဆင်ကလည်း ဝတ်ကျောဝတ်ကုန်မျှလောက်သာ ကျွန်ုပ်အား နှုတ် ဆက်ပြီးနောက်၊ ခွေးကြီးကို တစ်ဖန် ပွေ့ဖက်ပြန်လျက် 'ငါ့သားရေ၊ လူ ကလေးနဲ့ ဒီတစ်ခါ မခွဲတော့ဘူး သားရေ၊ ငါ့သားကို လွမ်းလွန်းလို့ ရင်ကွဲမှာ နဲ့ သေတော့မလို့ နည်းနည်းကလေး လိုတယ် သားရေ' စသည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

လို တတွတ်တွတ်ပြောကာ နမ်းရှုပ်လေရာ၊ ဟီးရီးကလည်း ဦးခေါင်းကို နှိုးမျှော်လျက် တဂူးဂူး..... တဂါးဂါး မြည်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ဂျွန်ဆင်နှင့် ဟီးရီးတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မိမိတို့ထံ နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာကြလေရာ၊ ဟီးရီးသည် ကျွန်ုပ်အား (သူ့သခင် သင်ထားသည့်အတိုင်း) လက်ပေးနှုတ်ဆက်၍၊ မိမိအားလည်း ဘာသာဘာဝ အတိုင်း ပလူးပလဲ လုပ်ရှာလေသည်။

ဘူတာရုံကို လိုက်ပို့ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မီးရထားသည် ဘူတာ ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ခုတ်နှင့်လာခဲ့ရာတွင်၊ အလွန်သိတတ်သော ဟီးရီးသည် ဂျွန်ဆင်ကို ခေတ္တ ပစ်ထားခဲ့၍ မီးရထားနံဘေးမှ တဂူးဂူး တဂါးဂါးမြည်ကာ ပြေးလိုက်လာသေးရာ၊ အရှိန်ပြင်းလာသော အခါမှ တန့်ရပ်၍ ဦးခေါင်းကြီး ဖြင့် မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ရှာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆွေမျိုးညုတ်များနှင့် လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများနှင့် လည်းကောင်း ခွဲခွာခဲ့ရဖူးလှပြီ ဖြစ်ရာ ယခုအကြိမ် ခွဲခွာ ရခြင်းထက် စိတ်နှလုံးကို ပို၍ ထိခိုက်သောအကြိမ် ဟူ၍ မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိပေတော့သတည်း။

[ပဒေသာမဂ္ဂစင်း၊ ဇေဇော်ဝါရီ ၁၉၄၉]

လေးကွက်ကျား

ကိုစိန်တင့်သည် ဘူတာရုံမှဆင်း၍ သားရေအိတ်ကလေးကို လက်ဆွဲလျက် သူဌေး ဦးသာကျော်၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ဓာတ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ဦးသာကျော်ကိုယ်တိုင် ဆီးကြို၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။ သူဌေး ဦးသာကျော်မှာ ၎င်း၏မွေးနေ့တိုင်း တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်လေ့ရှိသော ထုံးစံအတိုင်း ထိုညတွင် အကျွေးအမွေးနှင့် ဧည့်ခံမည် ဖြစ်၍ ရုပ်ဝေးရှိ မိတ်ဆွေအချို့တို့အားလည်း မိမိနေအိမ်သို့ ညဉ့်အိပ်ညနေ လာရောက်ကြဖို့ ဖိတ်ကြားထားသေးရာ၊ ကိုစိန်တင့်မှာ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များအနက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးသာကျော်သည် ဆန်စက်သုံးလုံးပိုင်သော စက်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း တူကလေး၊ သားကလေးကဲ့သို့ ချစ်ခင်လာခဲ့သော ရှေ့နေကိုစိန်တင့်၏ သားရေအိတ်ကို ကိုယ်တိုင် လှမ်းယူလျက် 'ထိုင်ပါ မောင်... ထိုင်ပါ။ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး ငါ့တူရဲ့။ သီလယူဖို့တဲ့..... ဓမ္မာရုံကို သွားကြလေရဲ့။ အစေခံတွေတောင် ဥပုသ်စောင့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဒီကနေ့ တစ်ရက် အားလပ်ခွင့် ပေးလိုက်ရတယ်။ မင်းအန်တီလည်း မရှိဘူးကွယ်။ ဒေါ်ချစ်လည်း လိုက်သွားလေရဲ့'

တင်။ ။ 'ခင်သန်းတင် တစ်ယောက်ကော ရောက်ပြီလား ခင်ဗျာ' (ခင်သန်းတင်မှာ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်၍၊ ကိုစိန်တင့်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ရည်မှန်းထားသူ ဖြစ်ရာ ဦးသာကျော်နှင့် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်း တော်စပ်၍၊ ဦးသာကျော်က ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။)

ကျော်။ ။ (ကိုစိန်တင့်၏ ပခုံးကိုပုတ်လျက်) 'ငါ့လူက ရောက်လာပြန်ပြန် ခင်သန်းတင်ကို အရင်ဆုံး မေးလိုက်တာပဲကိုးကွယ်။ ရောက်ပါပြီမောင်.....ရောက်ပါပြီ။ စာတွေ ရေးစရာ ရှိလို့တဲ့..... အန်တီတို့နဲ့တောင် ညှိတ်မသွားဘူး။ သူ့အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး စာတွေ ရေးနေလေရဲ့။ မောင်က မလာနိုင်ဘူးဆိုလို့ မောင့်ဆီကိုတောင် စာတစ်စောင် ရေးထည့်ထားပါသေးတာ'

တင်။ ။ 'ဟုတ်မိရဲ့ခင်ဗျာ၊ တစ်နေ့ကတော့ ဒီကနေ့ ချိန်းထားတဲ့ အဖူတစ်ခုဟာ အရေးပိုင်က ရက်မရွေ့နိုင်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် မလာနိုင်ဘော့ဘူး အောက်မေ့တာ။ အခုတော့ အရေးပိုင် ကိုယ်တိုင်က အရေးကြီးတဲ့ နိစ္စတစ်ခုနဲ့ နယ်ထွက်သွားရလို့ ကျွန်တော် လာဖြစ်တော့တာကိုး ဦးရဲ့။ ကံကောင်းလို့..... မီးရထားတောင် မှီရုံကလေး ရှိတယ်'

ကျော်။ ။ 'ကောင်းပါလေ ငါ့တူရယ်၊ အန်တီကော..... ခင်သန်းတင် ကော ငါ့တူ လာနေကျ၊ မလာနိုင်ဘူးဆိုလို့ စိတ်ပျက်နေကြတာ။ ခုတော့ ဝမ်းသာကြမှာပဲ'

တင်။ ။ 'ကျွန်တော်နဲ့ ခင်သန်းတင်နဲ့ ကိစ္စကို အန်တီက ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဦးရဲ့'

ကျော်။ ။ 'ဘာပြောစရာရှိသလဲ ငါ့တူ၊ မိန်းကလေးက ငါ့တူမ၊ မင်းကလည်း သူ့တူဆိုတော့ အင်မတန် နေရာကျနေတာပေါ့။ ခင်သန်းတင်က စန္ဒရား တီးတတ်တာနဲ့၊ မင့်အန်တီက အတီးအမှုတ် ဝါသနာပါတာနဲ့..... သိပ်ဖက်မိနေကြတာပဲ။ ဒေါ်ချစ် တစ်ယောက်ကတော့ အရင်လိုလွန်းတယ် နည်းနည်း အပြစ်ကလေး ပြောချင်တယ် တူရဲ့'

တင်။ ။ 'ဒေါ်ချစ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကတော့ ဒီလိုချည်းပါပဲ ဦးရယ်၊ သူတစ်ပါးက ဖြူရင် သူက မည်းရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာ ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုတော့ ထည့်ပြီး စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး ဦးရယ်'

ကျော်။ ။ 'ကိုင်း လာဟေ့၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပွဲစားဦးဘတူနဲ့

လေးကွက်ကျား ထိုးနေကြတာ တန်းလန်းကြီး ပစ်ထားခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ပွဲဟာ နာရီဝက် မကဘူး။ ခုတောင် မပြီးနိုင်သေးဘူး။ လေးကွက်ကျားပေမဲ့ အဟုတ်တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ပွဲ တစ်ပွဲမှာ တော်တော်ကြာတယ်ကွယ်။ ပြီးအောင် ကစားခဲ့ပါရစေဦး တူရယ်၊ ပြီးတော့မှ ခင်သန်းတင်ကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့’

ဦးသာကျော်နှင့် ကိုစိန်တင်တို့သည် ဧည့်ခန်းမှ စာကြည့်ခန်းသို့ ကူးလာကြ၍ ဆောင်ကူး လမ်းကြားသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးသာကျော်သည် အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုထုတ်လျက် ‘ငါ့တူဆီကို ခင်သန်းတင်က စာတစ်စောင် ရေးထည့်ထားတယ်ကွယ်။ လူကိုယ်တိုင် ရောက်နေလို့ရှိမှ ဒီစာကို စာတိုက်မှာ မထည့်ပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ ယူသွားပါတော့’ ဟု ပြောပြီးလျှင် စာပုံးကို သော့နှင့် ဖွင့်လေ၏။ ဦးသာကျော်မှာ အလုပ်ကြီးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ စာတိုက်သို့ပို့မည့် စာများကို စာပုံးကဲ့သို့ စုပေါင်းထည့်ထား၍ အချိန်နီးကပ်သော အခါမှ သော့နှင့်ဖွင့်ပြီးလျှင် အစေခံတစ်ယောက်အား စာတိုက်သို့ စေလွှတ်၍ပို့သော အလေ့အထ ရှိ၏။ စာပုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ စာပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိ၍ ဦးသာကျော်သည် ၎င်းတို့အနက်မှ ကိုစိန်တင်ထံသို့ ခင်သန်းတင်က ရေးထည့်ထားသော စာအိတ်ကို ရွေးယူပြီးလျှင် ကိုစိန်တင်၏လက်သို့ ပေးလိုက်၏။ ၎င်းနောက် စာများကို ပြန်လည်၍ သော့ခတ်ပြီးနောက် ‘ကိုင်း..... လာ ငါ့တူ၊ ပွဲစားဦးဘတူက မျှော်လှရှော့မယ်’ ဟု ပြော၍ စာကြည့်ခန်းသို့ ကူးတော့မည်အပြုတွင် အစေခံများ ပြန်ရောက်လာကြသည်နှင့် စာပုံးထဲမှ စာများကို အစေခံတစ်ယောက်အား စာတိုက်သို့ပို့ရန် လွှတ်လိုက်လေ၏။

စာကြည့်ခန်း အတွင်း၌ကား လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကျားကွက်တင်ထားသော စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် ရှိကြရာ တစ်ယောက်မှာ ပွဲစားဦးဘတူဖြစ်၍၊ အခြားတစ်ယောက်မှာ စက်ပိုင် ဦးသာကျော်၏ မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွန့် ဖြစ်၏။ ကျားကွက်ပေါ်၌ကား ကျားကြီး သုံးကောင်နှင့် ကျားကလေး

၁၀ ကောင်တို့ ရှိကြ၍၊ ကျားကစားရင်း တန်းလန်းမှ ဦးသာကျော် ထံသွားသည့်အတိုင်း တည်လျက် ရှိ၏။ ကျားကလေး ရှစ်ကောင်မှာမူ ကျားကြီးကိုင်သူ ဦးဘတူက “စား” ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ရှေ့၌ ရှိကြ၏။ စက်ပိုင်ဦးသာကျော်နှင့် ပွဲစား ဦးဘတူတို့မှာ အင်အားပိုကျား၊ မြန်မာ လေးကွက်ကျား၊ ရှစ်ကွက်ကျား စသော ကစားနည်းတို့တွင် အလွန်တရာ ဝါသနာပါသူများ ဖြစ်၍ အားလပ်သောအချိန်တိုင်း တစ်မျိုးမျိုး လဲလှယ်ကစားတတ်ကြပေရာ၊ ထိုနေ့အဖို့မှာ မြန်မာလေးကွက်ကျား ကစားလျက် ရှိကြ၏။

ဦးသာကျော်၏ မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွန့်မှာ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ ဘေးခွန်းချွန်းနှင့် ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးများ ရှိ၍ ၎င်း၏ ရုပ်သက္ကဏာကို မြင်ရသော လူတိုင်းက ဤလူကား ထက်မြက်သောဉာဏ်ရှိသူညီ လူပါ၊ လူနပ်၊ လူသွက် လူလည်တစ်ယောက် ပေတည်းဟု ချက်ချင်း ခင်ဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်ပေ၏။ ကိုသက်ညွန့်သည် စက်ပိုင်ရှင် ပွဲစားတို့ ကျားကစားကြသည်ကို နံဘေးမှထိုင်၍ ကြည့်သူမျှသာ ဖြစ်ပေရာ၊ ကိုသက်ညွန့်သည် ကိုစိန်တင် ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ၌ ခပ်တန်းတန်း မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စက်ပိုင် ဦးသာကျော်အား-

ညွန့်။ ။ ‘စာတွေကို စာတိုက် ပို့လိုက်ပြီးပြီလား ဦးရဲ့’
ကျော်။ ။ ‘ပို့လိုက်ပြီးပြီ ဘာများ ထည့်စရာ ရှိသေးလို့လဲ’
ညွန့်။ ။ ‘ပို့စကတ်ကလေးတစ်ခု ထည့်စမ်းမလားလို့၊ ကိစ္စမရှိပါ

ဘူး ဦးရယ်၊ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ နောက်မှ ထည့်ပါတော့မယ်’

ဦးသာကျော်နှင့် ဦးဘတူတို့သည် တစ်ပိုင်းတစ်စ ထားခဲ့သော ကျားပွဲကို ဆက်လက်၍ ကစားကြရာ၊ ကျားကလေး ကိုင်သော ဦးသာကျော်မှာ “နှစ်ကောင်စား” ပေးပြီးဖြစ်၍ နောက်ထပ် ကျားကလေးတစ်ကောင် မစားဘဲ ကျားကြီးသုံးကောင်ကို “ပိတ်” စေဖို့ အခက်အခဲ တွေ့လျက် ရှိ၏။ ဦးသာကျော်နှင့်အတူ လိုက်လာသော ကိုစိန်တင်မှာမူ ခင်သန်းတင်ကို တွေ့လိုလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏ ကျားကစားခြင်း

ကို စောင့်ကြည့်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေလေ
တော့၏။ ဦးသာကျော်သည် သုံးလေးကွက်မျှ ရွှေပြီးနောက် ကျားကလေး
တစ်ကောင် နောက်ထပ် အစားခံရခြင်းမှ လွတ်အောင် မတတ်နိုင်တော့သည်
ဖြစ်၍ ကျားပွဲကို အရှုံးပေးလိုက်လေ၏။

ကျော်။ ။ 'မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်အကောင်ရွှေ ရွှေ
အစားခံရမှာချည်းပါပဲ၊ ခုနက်က နှစ်ကောင် စားပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ပါနဲ့ သုံးကောင်
စေတော့ ကျွန်တော် ရှုံးရောပေါ့'

ထိုအခါ မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွန့်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့် ဦးဘတု
အား ကြည့်လျက်-

ညွန့်။ ။ 'ဒီတစ်ပွဲ ပွဲစားနိုင်တာ ကံကောင်းတယ် ခင်ဗျ'

တူ။ ။ 'ဘာကံကောင်းတာလဲ မောင်က၊ ကျားထိုးဆိုတာ ကံ
တစ်စက်မှ မပါဘူး၊ ဉာဏ်အလုပ်သက်သက် မောင်ရဲ့၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ
ကျားကစားပါတယ်ဆို ဖဲရိုက်တာမှတ်လို့ ကံကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့
ကြိုမှကြိုပလေ မောင်'

ညွန့်။ ။ 'ခုနေအတိုင်း ကျွန်တော် ဆက်ထိုးရရင် ဦးရဲ့ကျားကြံ
တွေ ပိတ်ကုန်မှာပေါ့'

ကျော်။ ။ 'ဒီတစ်ခါစားရင် သုံးကောင်စေသွားပြီ မောင်ရဲ့၊ ရှုံးရော
ပေါ့'

ညွန့်။ ။ 'သုံးကောင်စေတိုင်း ရှုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်
သုံးကောင်စား ခံရပြီးတဲ့နောက် ကျားကြီးတွေကို ပိတ်အောင်ထိုးဖို့ ခဲယဉ်
တဲ့ အတွက် ကျားကလေးသမားက အရှုံးပေးကြတာပါ။ စင်စစ်တော့ ကျား
ကြီးတွေကို မပိတ်နိုင်မှ ကျားကလေးသမား ရှုံးရတာပါ ဦးရဲ့'

တူ။ ။ 'ဘာလဲ၊ မောင်က သုံးကောင် စားခံရပြီးတဲ့နောက် ကျား
ကြီးတွေ ပိတ်အောင် ထိုးတဲ့နည်း ရှိသေးလို့ဟာလား'

ညွန့်။ ။ 'ခု အကွက်အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် နိုင်အောင် ထိုး
နိုင်သားပဲ'

တူ။ ။ 'လာ..... လာ၊ ဒါဖြင့် မောင်ပဲ ဆက်ရွှေ စမ်းပါဦး'

ကျော်။ ။ 'မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်'

တူ။ ။ 'လူငယ်တွေက တယ် အထင်ကြီးတတ်တယ်၊ သူ ဆက်
ကစားစမ်းပါစေ ဦးသာကျော်ရယ်'

ကိုသက်ညွန့်သည် ဦးသာကျော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ၎င်း၏ နေရာတွင်
ထိုင်၍ ကျားကလေးများကို ဆက်လက်ကစားလေရာ ဦးသာကျော် သိမြင်
ထားသည့်အတိုင်း နောက်ထပ် ကျားကလေးတစ်ကောင် ကျွေးရငြားသော်
လည်း၊ လေးငါးရှစ်ကွက်မျှ ဆက်လက်၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရွှေမိကြ
သော အခါတွင် ဦးဘတု၏ ကျားကြီးသုံးကောင်တို့မှ တစ်ကောင် တစ်ကွဲစီ
ပိတ်ကုန်ကြလေတော့၏။

ဤတွင် ဦးသာကျော်သည် မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွန့်၏ ကျင်လည်
ခြင်းနှင့် ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းခြင်းကို ချီးကျူး၍၊ ထိုပွဲမှာ မိမိ၏အစွမ်း
ကြောင့် အနိုင်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကိုသက်ညွန့်၏ ဉာဏ်စွမ်းဖြစ်သောကြောင့်
မိမိအဖို့မှာမူ ဦးဘတု အပေါ်၌ "တစ်ပွဲရှုံး" အဖြစ်နှင့် မှတ်ထားရန် ပြောလေ
၏။ ကိုသက်ညွန့်က သူ့ကျားများကို မိမိ မရွှေပြောင်းမီ အခြေအနေအတိုင်း
တစ်ဖန်ပြန်ထား၍ အလွန်တရာ စူးစိုက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျားကွက်ကို
ကြည့်နေလေရာ၊ ဦးသာကျော်နှင့် ဦးဘတုတို့ကမူ ကျားကလေးသုံးကောင်
ကျွေးပြီးသည့်နောက်မှ ကျားကြီးကို ပိတ်အောင် ထိုးနိုင်သည်မှာ ဤအကြိမ်
သည် ပထမအကြိမ် ကြုံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလျက် ရှိကြ၏။

ကျော်။ ။ 'ကျုပ်တို့တော့ ကျားကလေး သုံးကောင်စားခံရရင်
ရှုံးတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း အရှုံးပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ ဥပဒေကလည်း
ဒီလိုဆို မဟုတ်လား ဦးဘတုရဲ့'

တူ။ ။ 'မဟုတ်ပေးဘူး ထင်တယ်၊ သုံးကောင် ကျွေးပြီးတဲ့နောက်

ကျားကြီးပိတ်အောင် မထိုးနိုင်ကြလို့သာ ကျာကလေးသမား ရုံးတယ်လို့ ဆိုရပေတာကိုး။ စင်စစ်တော့ ကျားကလေး ဆယ်ကောင်စား ခံရ ခံရ၊ ကျားကြီးကို ပိတ်နိုင်ရင် ဟုတ်ပေတာပဲ စက်ပိုင်ကြီးရဲ့

ကိုသက်ညွှန်လည်း တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးရှိရာမှ-
ညွှန် ။ ။ 'ဦးတို့ ကစားပုံဟာက နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ကတ်ကတ် သတ်သတ် မရှိကြပါပေဘူး။ ဟိုကျား ဒီကျား လှည့်ကိုင်ဆို ကိုင်ကြပါပေ တယ်။ ခပ်စောစောတုန်းက စက်ပိုင်ကြီးက ပွဲစားကြီးကို တစ်ကောင်စား ကျွေးလိုက်ပုံများ နားမလည်တဲ့ လူများကတော့ အလကား ကျွေးလိုက်တယ် လို့တောင် ထင်စရာပေပဲ။ အဲဒီတုန်းက ပွဲစားကြီးက ထောင့်ဘက်က ကျားကြီးနဲ့ မစားဘဲ အလယ်ဘက် ကျားကြီးနဲ့ စားလိုက်ရရင် စက်ပိုင်ကြီး မှာ တစ်ကွက်လပ်ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ'

ထိုအခါ လူကြီးနှစ်ယောက်တို့က ထိုအခြင်းအရာကို ရှင်းလင်းပြဖို့ ပြောပြသဖြင့်၊ ကိုသက်ညွှန်သည် ကျားကြီးနှင့် ကျားကလေးများကို ထိုပွဲ စခါစ အခြေအနေအတိုင်း ကျားကွက်ပေါ်၌ တင်ပြ၍ စက်ပိုင်က ဤသို့ ကျွေးသည်ကို ပွဲစားက ဤသို့ စားခဲ့မိကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အလယ် ဘက်မှ ကျားကြီးနှင့် ဤကဲ့သို့ စားခဲ့လျှင် စက်ပိုင်ကြီးမှာ အစောကြီးမှ ရုံးဖွယ်ရာ ရှိကြောင်းများနှင့် ရှင်းလင်းပြသလေ၏။

စက်ပိုင် ဦးသာကျော်သည် ထိုအခြင်းအရာကို ဝန်ခံပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြရအောင်ဆို၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်သွင်းသွား လေရာ၊ ရှေ့နေ ကိုစိန်တင်မှာမှ စာကြည့်ခန်းမှ လစ်ထွက်သွား၍ ခင်သန်း တင်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ထမင်းစားခန်းသို့ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားများနှင့် နှစ်ယောက်သား အတူတကွ ဝင်လာကြလေ၏။ ဆရာမ ခင်သန်းတင်မှာ လာဖြစ်မည် မထင်သော ရည်းစား ကိုစိန်တင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အထူး ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးကြသောအခါ ပွဲစားဦးဘတူသည် မန်နေ

ကိုသက်ညွှန်၏ ကျားကစား ကျင်လည်ပုံကို တွေ့ရကတည်းက သဘော ကိုသက်ညွှန်သည် လက္ခဏာနှင့် ၎င်းအား စာကြည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ စကားပြောနေ ကြလေရာ၊ ဦးသာကျော်ကမူ ခင်သန်းတင်ဘက်သို့ လှည့်၍ 'တူမကြီး ဆက်သံရော ဆိုသံရော မကြားရတာ တော်တော်ကြာသွားပါပြီ၊ တစ်ပုဒ် သောက် လုပ်စမ်းပါဦး' ဟု ပြောသည်နှင့် ခင်သန်းတင်သည် စန္ဒရားသို့ သွား၍ ဘောလယ်တစ်ပုဒ်ကို ဆိုရင်း တီးလေ၏။ ဒေါ်ချစ်နှင့် သူဌေး တော်ကြီးတို့လည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ကိုယ်စီနှင့် ဂီတမှိန်းလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကိုစိန်တင်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ထည့်ထား သော ခင်သန်းတင်၏စာကို စမ်းသပ်မိသည်နှင့် ထုတ်၍ ဖွင့်ဖတ်တော့မည် ဖြစ်ဆဲတွင်၊ ခင်သန်းတင်သည် သီချင်းဆုံး၍ စန္ဒရားမှ အထလိုက်နှင့် စာအိတ် မှ လက်ရေးကို မြင်သဖြင့် မိမိ၏ စာအိတ်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် မျက်နှာ မြဲမြဲမြဲသွားလျက် 'သတိထားတော့ ကိုစိန်တင်..... ထွက်ကျသွားမယ်' ဟု သတိပေးလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုစိန်တင်သည် စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ နုတ်ယူလိုက်သဖြင့် စာအိတ်ထဲ၌ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါကလေးတစ်ထည် တွေ့နေရ၏။ ၎င်းတွင် သနပ်ခါးနှင့် ပေါင်ဒါအစအနများ ရှိနေသဖြင့် ခင်သန်းတင် အသုံးပြုသော တို့ပတ်ပဝါကလေး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကိုစိန်တင် က အလွမ်းလည်း ပြေစေ၊ ခင်သန်းတင်၏ ပါးနဲ့ကလေးလည်း မွှေးလျက် နှိစေ ဆို၍ တို့ပတ်ပဝါဟောင်းကလေးတစ်ထည် တောင်းဖူးသည်အတွက် ခင်သန်းတင်က စာအိတ်၌ထည့်၍ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ထိုအခြင်းအရာကို လူသူလေးပါး မြင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ရှက်မိသည်နှင့် သတိနှင့်ဖွင့်ဖို့ မပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုစိန်တင်သည် စာအိတ် ထဲ၌ ကျန်နေရစ်သော ပိုးတို့ပတ်ပဝါကလေးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက အလွန် စိတ်ကျေနပ်သည့်အပြင် ဆက်လက်၍ သတိပြုဖို့ လိုတော့မည်မဟုတ် ဟု ယူဆသည့် လက္ခဏာနှင့်၊ ခေါက်ထားသော စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ငွေစက္ကူတစ်ရာတန် အခေါက်ကလေးတစ်ခုသည် ကြမ်းပေါ်သို့ အခေါက်လိုက် လွင့်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး မြင်လိုက်ကြရ၏။

ကိုစိန်တင့်သည် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် ခင်သန်းတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ချေ။ ထို့နောက် ဦးသာကျော်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု ၎င်း၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြန်ရာ ဦးသာကျော်ကိုယ်တိုင် အံ့သြသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုစိန်တင့်သည် ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူ၍ ဖြန့်ကြည့်သောအခါ ဦးသာကျော်သည် ငွေစက္ကူနံပါတ်ကို ထကြည့်၍ ၎င်း၏ မှတ်စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ၎င်းတွင် ရေးမှတ်ထားသော နံပါတ်တစ်ခုနှင့် တိုက်ကြည့်၍ တူညီနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သာ၍ အံ့သြလေ၏။

ကျော်။ ။ ‘ဟိုက်..... နံပါတ်ချင်း တိုက်လို့ပါလား’

တင့်။ ။ ‘ဘာနဲ့ တိုက်တာလဲ ဦးရဲ့’

ကျော်။ ။ ‘လွတ်လပ်ရေးရန်ပုံငွေအတွက် နာမည်မထင်ပေါ်စေဘဲ လျှို့ဝှက်ချင်လို့ ငွေစက္ကူတစ်ရာတန် တစ်ချပ်ကို စာတိုက်က ထည့်လိုက်ပြီ နံပါတ်ကို မှတ်ယူထားလိုက်တယ်။ ဟောဒီ နံပါတ်ပဲ’

ထိုအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူများသည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီးလျှင်၊ နောက်ဆုံးတွင် စာအိတ်ရှင်ဖြစ်သူ ခင်သန်းတင်ကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြလေ၏။

ဦးသာကျော်မှာ စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာ ရှိ၏။ ဒေါ်ချစ်မှာ နတ်ကတည်းက ခင်သန်းတင်ကို မလိုလားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် မသက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်လျက်-

‘ခင်သန်းတင် ပေးတဲ့စာ မဟုတ်လား၊ သူ့စာအိတ်ထဲကို ဒီစက္ကူ ဘယ်လို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ ပြောနိုင်မှာပေါ့!’ ဟု ပြော၏။

တင်။ ။ ‘စာကတော့ ကျွန်မ ထည့်တဲ့စာပဲ၊ ဒီငွေစက္ကူက ဘယ်လို ရောက်နေတယ်တော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး’

ချစ်။ ။ ‘ထူးဆန်းပါပေဇာတ်’

တင့်။ ။ ‘ခင်သန်းတင် ခိုးတယ်လို့ ဒေါ်ချစ်က ဆိုချင်လို့လား’

ကျော်။ ။ ‘တိတ်ကြပါ တိတ်ကြပါ၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြတာပေါ့’

တင့် (ဒေါသနှင့်)။ ။ ‘ခင်သန်းတင်က ကျွန်တော့်ဆီကို ဒီစက္ကူ ပို့ရိုးမှန်လျှင် သူ့စာထဲမှာ ဒီအကြောင်း ပါမှာပေါ့။ ခုတော့ ဒီအကြောင်း ဘာမှ မပါ ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါတော့’

တင်။ ။ ‘နောက်ဆုံးက စာပိုဒ်ကလေးကို ဆက်ဖတ်ပြလိုက်စမ်းပါ ကိုစိန်တင့်ရယ်၊ ဒေါ်ချစ်ကတော့ ငွေစက္ကူအကြောင်း ရေးတယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မယ်’

ကိုစိန်တင့်သည် ခင်သန်းတင် ပြောသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးစာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြလိုက်ရာ၊ ၎င်းမှာ “ကျွန်မ ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးကို ဘယ်သူမှ မမြင်ပါစေနဲ့” ဟု ပါရှိလေ၏။

ခင်သန်းတင်သည် တို့ပတ်ပဝါကလေးကို ဆိုလိုသော်လည်း ဒေါ်ချစ်ကမူ ငွေစက္ကူကို ဆိုလိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်ဟန် တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုစိန်တင့်က တို့ပတ်ပဝါကလေးကို ထုတ်ပြသော်လည်း ဒေါ်ချစ်ကမူ ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။ သို့ရာတွင် စက်ပိုင်ကတော်ကြီးကမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည့် လက္ခဏာနှင့်-

‘ကိုသက်ညွန့်ကို မန်နေဂျာ ခန့်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ သူ့အကြောင်းကို ရှင် ခုံစမ်းပြီးပြီလား’ လင်ယောက်ျားအား မေးလိုက်သဖြင့် ကိုစိန်တင့်က ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ကျော်။ ။ ‘ဥစ္စာပျောက် ငရဲကြီး ဆိုတဲ့စကားလို ဟိုလူဒီလူ လျှောက်ထင်မနေပါနဲ့၊ လွတ်လပ်ရေးရန်ပုံငွေအတွက် လျှို့ဝှက်ငွေစက္ကူကို ကိုသက်ညွန့်

က ခင်သန်းတင်ရဲ့ စာအိတ်ထဲ ပြောင်းထည့်ပေးလို့ သူ့မှာ ဘာအကျိုး ရှိမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မဟုတ် နိုင်ကြောင်း သိထားတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိပါတယ်'

တင့် ။ ။ 'ဦးက ငွေစက္ကူ လှူပုံကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပါ ဦးရယ်'

ကျော် ။ ။ 'ဒီလို မောင်ရဲ့ လှူဖို့ငွေကို နံပါတ်ရေးမှတ်ထားပြီး စာအိတ်ကလေးထဲမှာ ညှပ်ထားတယ်။ ဒီနောက် ဦးဘတူနဲ့ ကျားထိုးနေ တုန်းမှာ စာထည့်ဖို့ကိစ္စ သတိရလေတော့ ကျားတွေကို တန်းလန်းထားခဲ့ပြီး ရန်ပုံငွေကော်မတီထံ လိပ်တပ်ပြီး စာပုံးထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျားစားပွဲ ပြန်ရောက်လာတော့ ကျုပ်က ကျားကလေးတစ်ကောင် ကျွေးလိုက်တယ်။ ကျွေးတော့ ဦးဘတူက အလကား ကျွေးတာလားလို့ အံ့သြပြီး ကြည့်နေပုံကို ကျုပ် သတိရသေးတယ်။ ဒီနောက်တစ်ခါ ဆက်လက်ပြီး ထိုးကြပြန်တော့ မောင်စိန်တင့် ရောက်လာလို့ ကျားပွဲက ကျုပ် ထ ရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက် မှာတော့ စာပုံးဖွင့်ပြီး ဘိုးသန့်ကို စာတိုက်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက်မှာ မောင်စိန်တင့်ရော၊ ကျုပ်ရော စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အားလုံးအတူတူ ကျားပွဲမှာ ရှိကြတယ်'

ကတော် ။ ။ 'ဒါတွေနဲ့ မောင်သက်ညွန့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ရှင့်'

ကျော် ။ ။ 'စာပုံးထဲက စာအိတ်ကို ဖွင့်ယူတဲ့လူဟာ ကျုပ် ကျားထိုး နေတဲ့ အခိုက်မှာ ဖွင့်ယူရမယ်။ အခုတော့ မောင်သက်ညွန့်က ကျုပ်တို့အနား မှာ ထိုင်ကြည့်နေတယ် ရှင့်မရဲ့'

တင့် ။ ။ 'ဦးက စာပုံးထဲ ထည့်ပြီးပြီးချင်း သူက ယူရင်ကော'

ကျော် ။ ။ 'မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ကျားတစ်ကောင် ကျွေးလိုက် တာကို သူ မြင်လို့ ခုနင်က ပြောနေသေး မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘဲ။ သို့သော် ကျားပွဲကို အစအဆုံး သူ စောင့်ကြည့်နေလို့သာ တစ်ကောင်စား ကျွေးလိုက်တဲ့ အခြင်းအရာကို သူ သိနိုင်တာပေါ့'

တင် ။ ။ (မခံချင်သံနှင့်) 'ဒါဖြင့် ကျွန်မကလွဲပြီး မသင်္ကာစရာလူ မရှိဘူးလို့ ဦးက ပြောချင်တာလား'

ကျော် ။ ။ 'ဒီလိုလည်း မဆိုလိုပါဘူး တူမကြီးရယ်၊ မောင်သက်ညွန့် အတွက်ကိုသာ ဦးက ပြောနေတာပါ။ မထင်သင့်တဲ့ လူကို မထင်စေချင် လို့ပါ'

တင့် ။ ။ 'ဦးက ဘာပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို မသင်္ကာ ဘူး ခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် မေးကြည့်ပါမယ်၊ သူ မှက်နှာမပျက်ပေဘူးလား လို့'

ကျော် ။ ။ 'မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့တူရယ်၊ ဒေါသတကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကုန်ကြ ပါလိမ့်မယ်။ ဦးကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီငွေ ၁၀၀ ကျပ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မစွပ်စွဲလိုပါဘူး၊ မတော်တဆ ရှုပ်ထွေးပြီး မှားသွား တဲ့ ကိစ္စမျိုး ဖြစ်မှာပါပဲ။ အချိန်တန်တော့ သူ့ဟာသူ ရှင်းလင်းသွားပါလိမ့် မယ်'

တင့် ။ ။ 'ဒီအတိုင်း ထားလို့တော့ မတော်ပေဘူး ဦးရဲ့၊ ရှင်းလင်း သွားအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်'

ကျော် ။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်ဝန်ဆီကို တယ်လီ ဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်။ စုံထောက်အရာရှိတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်မယ်'

ဦးသာကျော်သည် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး နောက် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ခင်သန်းတင်အား 'တကယ်ဆိုတော့ ဘုမကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှင်းရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦး ကိုယ်တိုင် လည်း သင်္ကာရှင်း ရှိဦးမှာပါ။ ရန်ပုံငွေစက္ကူ ထည့်တယ်ဆိုတာ ဦးလည်း သက်သေမပြနိုင်ပါဘူး။ စုံထောက်က ဦး စကားကို ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ'

ခင်သန်းတင်သည် ဦးသာကျော်က စိတ်သက်သာအောင် ပြောသော စကားအတွက် ကျေးဇူးတင်၍ မျက်ရည်များ ဝဲလျက်-

တင်။ ။ 'ကျွန်မတော့ သူ့ခိုး ရိုးခံရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပါပဲ ဦးရယ်'

ကျော်။ ။ 'ဘယ်သူကမှ မရိုးစွပ်ပါဘူး တူမကြီးရယ်၊ အချိန်တန် တော့ သူ့ဟာသူ ရှင်းသွားမှာပါ'

တင်။ ။ 'ဦးက မစွပ်စွဲပေမဲ့ ဒေါ်ချစ် ကြည့်ပုံက ကျွန်မကို ယုံဟန်မတူဘူး ဦးရဲ့'

ကျော်။ ။ 'ဒေါ်ချစ်တော့ မပြောပါနဲ့၊ ဒီမိန်းမကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတတ်တဲ့ မိန်းမကြီးပါ'

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုစိန်တင်ကမူ မိမိ၏ ရည်းစားအပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ သံသယ မရှိချေ။ ထိုအကြောင်းကို ခင်သန်းတင် သိရသဖြင့်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသေး၏။

ထိုခဏတွင် မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွန့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍-

ညွန့်။ ။ 'ပွဲစားဦးဘတူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြလို့ လက်ရေးနမူနာကလေး ရချင်လို့ပါ။ လက်ရေးကိုကြည့်ပြီး အကျင့်စာရိတ္တကို ပြောနိုင်တယ် ဆိုတာကို ဦးဘတူက မယုံနိုင်ဘူးတဲ့၊ တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ၊ နမူနာ တစ်ခုစီလောက် ရေးပေးကြပါ'

ထိုအခါ ကိုစိန်တင်နှင့် ခင်သန်းတင်တို့သည် စက္ကူတစ်ရွက်စီယူ၍ နမူနာ ရေးပေးကြ၏။ ခင်သန်းတင်က "ကြောင်သူတော်" ဟု ရေးပေးလိုက်၍၊ ကိုစိန်တင်က "ဉာဏ်ရှိသော လူများသည် ဆန်းတတ်၏။" ဟု ရေးပေးလိုက်၏။ ကိုသက်ညွန့်သည် စာရွက်များကို ယူကြည့်ပြီးနောက်-

ညွန့်။ ။ 'ဒီလို တမင်တကာ ရေးတဲ့ လက်ရေးမျိုးဟာ အပြောရခက်တယ်ဗျ။ အမှတ်တမဲ့ ရေးတဲ့ လက်ရေးမျိုးမှသာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုစိန်တင်မှာ ဆရာရဲ့ လက်ရေးနဲ့ စာအိတ်ဟောင်းတို့ ဘာတို့ မရှိဘူးလား ခင်ဗျာ'

ကိုစိန်တင်သည် ခင်သန်းတင်၏ စာအိတ်ရှိသော်လည်း ထိုသူကို ကျားစူးပြုဖို့ အလိုမရှိသည်နှင့် မပေးလိုက်ဘဲ 'မရှိပေါင်ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုသက်ညွန့် ထွက်သွားသည်နောက်-

တင်။ ။ 'လက်ရေးနမူနာတောင်းခြင်းဟာ ထွင်လုံးနဲ့ တူတယ် ခင်ဗျေ၊ အတော်ဉာဏ်များတဲ့ လူ။ ဦးဘတူနဲ့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်'

ကိုစိန်တင်သည် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ အကြိတ်တစ်ခု ရသည်နှင့် အခွဲကလေးပေါ်၌ တင်ထားသော ကျားများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလေ၏။ "ကျား" များမှာ ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် စေတီပုံကလေးများ ဖြစ်၍၊ ကျားကြီးများသည် ကျာကလေးများထက် သုံးဆခန့် ကြီးမားလေသည်။ နေ့နောက် ကိုစိန်တင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဆေးပေါ့ထိပ် မိန်းရင်း စိတ်ကူးနေလေရာ၊ ခင်သန်းတင်လည်း ရည်းစား၏ အမူအရာကို အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။

တင်။ ။ 'ဘာများ စဉ်းစားသလဲ ကိုစိန်တင်ရဲ့'

တင်။ ။ 'သဲလွန်စကလေး ပေါ်လာပြီ ခင်ဗျေ၊ အင်မတန် ဉာဏ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲနော်၊ လွန်ရှေ့။ ခုနက လက်ရေးနမူနာ တောင်းတာ ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပြီ ခင်ဗျေ'

တင်။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲရှင်'

တင်။ ။ 'ခင် စာအိတ်ကို သူ လိုချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်လာတာပဲ ခင်ရဲ့'

တင်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဦးဘတူနဲ့ ငြင်းကြတယ် ဆိုတာ အလကား ပြောတာပေါ့လေ'

တင်။ ။ 'ဉာဏ်များတဲ့ လူဆိုတော့ လက်ရေးအကြောင်း ရောက်အောင် သူက စကားဆွယ်ပြီး ငြင်းစရာအဖြစ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး ခင်ရဲ့'

တင်။ ။ 'သူက စာအိတ်ကို ဘာကြောင့် လိုချင်ရတာတဲ့လဲ'
တင်။ ။ 'ခုတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။ သို့သော်
သူ လိုချင်တာတော့ ကေန္တပဲ၊ စဉ်းစားလို့ ပေါ်လှပါပြီ။ အခက်အခဲကလေး
တစ်ခုတည်း ကျန်ပါတော့တယ်'

အတန်ကြာပြီးနောက်-

တင်။ ။ 'ဦးသာကျော်က သူတို့ ကျားထိုးနေကြတော့ အနား
ကိုသက်ညွှန် အစအဆုံး ရှိတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူးတဲ့။ သို့သော် က
အကောင် အစားပေးတဲ့ အကြောင်းကို သူ သိနေလေတော့ သူ မြင်လိုသ
ပြောနိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုသက်ညွှန်ဟာ သူတို့အနား
အစအဆုံး ရှိနေတယ်။ စာအိတ်ကို ဖလှယ်ဖို့ အချိန်မရဘူးလို့ သူ ဆို
တယ်'

တင်။ ။ 'အဲဒါ ဘယ်နှယ်လဲ'

တင်။ ။ 'ကျားတစ်ကောင်စား ကျွေးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို
ကိုယ်တိုင် မမြင်ရဘဲ သိနိုင် မသိနိုင်ကို ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်။ လူကလေး
လူတော်ပဲ ခင်ရဲ့။ သိပ်လည်း ပါးတယ်။ ကျားလည်း ကောင်းကောင်း
တတ်တယ်'

တင်။ ။ 'ကိုယ်တိုင် မမြင်ရသော်လည်း သူ ဉာဏ်ကောင်း
သိနိုင်တယ်ဆိုလျှင် ဦးသာကျော်ရဲ့ ဆင်ခြေဟာ ပျက်တော့တာပေါ့လေ'

တင်။ ။ 'မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် လူတော်တစ်ယောက်ဟာ
ကွက်ကျားမှာ ဘယ်လောက်အထိ သိနိုင်သလဲလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်'

ကိုစိန်တင့်သည် မိမိကိုယ်တိုင် လေးကွက်ကျား ကစားတတ်သူဖြစ်
ဦးသာကျော်နှင့် ဦးဘတူတို့ နောက်ဆုံးကစားကြသော ကျားကွက် အ
အနေအတိုင်း ကျားကြီးနှင့် ကျားကလေးများကို တင်ထားပြီးလျှင် ဆေး
လိပ် တဖွာဖွာနှင့် စူးစိုက်ဆင်ခြင် နေလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ရာဇဝတ်ဝန်က စေလွှတ်လိုက်သော အ

တစ်ယောက် ရောက်လာ၍၊ ဦးသာကျော်၏ စီမံချက်အရ တစ်ရာတန်စက္ကူ
လွှင့်ကျသည့်ကို မြင်လိုက်ရသော အိမ်သူအိမ်သားများကိုသာလျှင် အခန်းထဲ
သို့ သွင်း၍ ဦးဘတူနှင့် ကိုသက်ညွှန်တို့ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍
စားပွဲထိပ်၌ ဦးသာကျော် ထိုင်၍လည်းကောင်း၊ အနီး၌ စုံထောက်အရာရှိ
ဦးမြင့်သိန်း ထိုင်လေရာ ကိုစိန်တင့်၊ ခင်သန်းတင်၊ ဒေါ်ချစ်နှင့် စက်ပိုင်
ကတော်ကြီးတို့လည်း စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးသာကျော်
သည် စုံထောက်ဦးမြင့်သိန်း သိစေခြင်းငှာ အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံးတိုင်
ပြောပြလေ၏။

တင်။ ။ 'ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ'
ထောက်။ ။ 'ဘာပြောချင်ပါသလဲ'

တင်။ ။ 'ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွှန်ကို စွပ်စွဲလိုပါတယ်။
သူကိုယ်တိုင် ထုချေနိုင်အောင် သူ့ကို ခေါ်လျှင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်'
ကျော်။ ။ 'မလုပ်ပါနဲ့၊ ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ စုံထောက်ကြီး ကျေနပ်
လောက်အောင် စွပ်စွဲပြီး ထုချေဖို့လိုတယ် ဆိုတော့မှ ခေါ်ယူစေချင်ပါတယ်'

တင်။ ။ 'ဒီလိုဆိုလျှင် ဦး သဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့
မန်နေဂျာ ကိုသက်ညွှန်ဟာ လွတ်လပ်ရေးရန်ပုံငွေ ကော်မတီထံ လိပ် တပ်
ထားတဲ့ အိတ်ထဲမှ ၁၀၀ ကျပ် တန်စက္ကူကို ထုတ်ယူပြီး ဆရာမ ခင်သန်းတင်
က ကျွန်တော်ထံ ပေးပို့တဲ့ စာအိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲပါ
တယ်။ ထို့ပြင် ရုတ်တရက် မထင်သေးဘဲ နာရီအနည်းငယ် ကြာသောအခါမှ
ဆင်ရှားလာမည့် မင်တစ်မျိုးကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်တော်၏ နာမည်နဲ့လိပ်
ကို စာအိတ်ပေါ်မှာ ခြစ်ပစ်ပြီးနောက် သူနဲ့ ကြံစည်ဖော် ကြံစည်ဖက်ဖြစ်တဲ့
လူတစ်ယောက်၏ လိပ်ကို ၎င်းစာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထည့်ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲပါ
တယ်'

ထောက်။ ။ 'သတိပြုပါနော် ဦးစိန်တင့်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပြစ်မှုရဲ့ ထွက်ဆိုချက် ဖြစ်ပါတယ်။ လုံလောက်တဲ့

သက်သေသာကေ မပြနိုင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အမှုပတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သတိပြုပါ'

တင့်။ ။ 'ကျွန်တော် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လို့မို့ ဒီအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ ဟောဒီ "ကျား" တွေကို ကြည့်လိုက်ကြ စမ်း၊ အစွန်းအထင်းတွေကို မြင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအစွန်းအထင်းတွေ ဟာ ဦးသာကျော်နဲ့ ဦးဘတူတို့ ကစားလို့ ပြီးခါစ အချိန်မှာတုန်းက မမြင်ရ သေးဝါဘူး ခင်ဗျား၊ ကစားပြီးလို့ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့တောင်မှ ရေးရေးလောက်သာ ပေါ်လာပါသေးတယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီး မထင်ရှား သေးပါဘူး၊ ဒီနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စွန်းထင်းရာမှာလည်း ကျားတွေအားလုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုသက်ညွန့်ကဦးသာကျော်နဲ့ ဦးဘတူတို့ကို ကစားပြစဉ်က သူ့လက်နဲ့ ကိုင်မိတဲ့ ကျားကလေး သုံးကောင်တည်းသာ စွန်းထင်းပါတယ်။ ဒီအစွန်း အထင်းများဟာ မင်တစ်မျိုး စွန်းထင်းထားခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ယခုလို တဖြည်းဖြည်းမှ ထင်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမင်ဟာ ဒီကျားကလေး သုံးကောင်ပေါ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်ရပါသလဲ ဆိုတာ ကိုသက်ညွန့်ရဲ့ လက်မှ ရောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

၎င်းနောက် ကိုစိန်တင့်သည် ခင်သန်းတင် ပေးသော စာအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထား ဖြစ် ပေါ်လာ၏။ ကိုစိန်တင့်သည် စာအိတ်ကို ခုံထောက်လက်သို့ ပေးအပ်လျက်-

တင့်။ ။ 'ဟောဒီစာအိတ်ကို ကြည့်ပါ၊ သူ ရေးထားတဲ့ လိပ်ဟာ တော်တော်ထင်ရှားအောင် ပေါ်လာပါပြီ။ သူ့မင်ဟာ စက္ကူပေါ်မှာတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမှ ထင်လာပြီး ဆင်စွယ်ပေါ်မှာတော့ တော်တော်မြန်မြန် ထင်တာကို တွေ့ရပါတယ်'

ထောက်။ ။ 'ဒါကတော့ ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ လေသလပ်ခံရတဲ့ အတွက် မြန်မြန်ထင်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ စာအိတ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ

ခပ်ကြာကြာကလေး တင်ထားလိုက်လို့ လေသလပ်တဲ့အတွက် ယခုထက် ဆင်ရှားလာတယ်ဆိုလျှင် ခင်ဗျားအယူအဆကို မှန်ကန်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ လက်ခံရပေမှာပေါ့။ သို့သော် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ခင်ဗျား စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း ကိုသက်ညွန့် ပြုပါတယ်ဆိုလျှင် ကျားထိုးကြတဲ့ အနားမှာ သူ စောင့်ကြည့် နေပါလျက်နဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး စာပုံးထဲက စာအိတ်တွေကို သူ ထုတ်ယူဖို့ အချိန် ရနိုင်ပါသလဲဗျာ'

တင့်။ ။ 'ဦးသာကျော်နဲ့ ဦးဘတူတို့ ကျားကစားနေကြတဲ့ အချိန် အားလုံးမှာ ကိုသက်ညွန့်က အနီးမှာ စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး'

ထောက်။ ။ 'ဦးသာကျော်က ဦးဘတူကို ကျားကလေးတစ်ကောင် ကျွေးလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုသက်ညွန့် သိတယ်လို့ ဦးသာကျော်က ထောက်ခံထားပါကလားဗျ'

တင့်။ ။ 'ဒါကတော့ ဒီလိုပါ ခင်ဗျား၊ တစ်ကောင်စား ကျွေးဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုသက်ညွန့် သိလေတော့ သူ့မျက်စိနဲ့ မြင်ဟန်တူတယ် လို့ ဦးသာကျော်က ယူဆခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်မှာတော့ မျက်စိနဲ့ တပ် အပ် မမြင်ရဘဲလျက် သိနိုင်တဲ့နည်း ရှိပါတယ်။ ဦးသာကျော်ရော ဦးဘတူ ရောဟာ လေးကွက်ကျားမှာ အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြပါ ဘယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျားသမားတို့မည်သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် "ကွက်လပ်" တစ်ခု အချောင်ရဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျားကလေး ကိုင်တဲ့လူက ကျားတစ်ကောင် မကျွေးဘဲလျက် ကွက်လပ်တစ်ခု ရအောင် မကစားနိုင် ပါဘူး။ ထိုနည်းအတူ ကျားကြီးကိုင်တဲ့ လူကလည်း ကွက်လပ်တစ်ခု မပေးရ ဘဲလျက် ကျားကလေးတစ်ကောင်ကို အချောင်စားရအောင် မတတ်နိုင် ပါဘူး။ အလွန် ထူတဲ့ နတ် ကျားသမား၊ သို့မဟုတ် တတ်ခါစ ကျားသမား တစ်ယောက်ကိုသာ ကျားတစ်ကောင် အချောင်စားရအောင်၊ သို့မဟုတ် ကွက်လပ်တစ်ခု အချောင်ရအောင် "နှပ်" ယူနိုင်ပါတယ်။ ဦးသာကျော်နှင့်

ဦးဘတူတို့ဟာ ထူတဲ့ နတ် ကျားသမားတွေလည်း မဟုတ်၊ တတ်ခါစ လူတွေလည်း မဟုတ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကွက်လပ်နှစ်ခု ရှိနေတာကို မြင်လိုက် ရကတည်းက ကျားကလေးနှစ်ကောင် ကျွေးပြီးပြီလို့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ ကိုသက်ညွန့်သည် ကျားကလေးနှစ်ကောင် ကျွေးခဲ့သည့်အနက်မှ ပထမ တစ်ကောင် ကျွေးသည်ကို မြင်လေသလား။ သို့မဟုတ် ဒုတိယတစ်ကောင် ကျွေးသည်ကို မြင်လေသလား ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ စင်စစ်မှာတော့ နှစ်ကောင်လုံး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကျွေးတာကို သူ့မျက်စိနဲ့ မမြင် လိုက်ရစေကာမူ ကျားကလေးအတွက် ကွက်လပ်နှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ကောင်ကျွေးပြီးပြီဆိုတဲ့ အခြင်းအရာကို ခန့်မှန်းနိုင် လောက်ပါတယ်။ ကိုသက်ညွန့်ဟာလည်း လေးကွက်ကျား ကစားပိုင်းမှာ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သုံးကောင် စားခံရပြီးလို့ ဦးသာကျော်က အရုံးပေးထားတဲ့ ပွဲကိုတောင် သူ နိုင်အောင် ထိုးနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကွက်လပ်နှစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် နှစ်ကောင်စား ကျွေးပြီးပြီလို့ ခန့်မှန်းရခြင်း အလုပ်ဟာ သူ့အဖို့ ဘာမှ ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကိုသက်ညွန့်သည် ဦးသာကျော်က ကျားကလေးများ ကျွေး လိုက်သည့် အချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ မရှိဘဲ မှန်းဆပြီး ပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

စုံထောက် ဦးမြင့်သိန်းမှာ လေးကွက်ကျား ကစားခြင်းအလုပ်တွင် အထိုက်အလျောက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၍ ကိုစိန်တင့် ပြောစကားနှင့် အကြောင်းပြချက်တို့ကို သဘောပေါက်နိုင်ပေ၏။ ဦးမြင့်သိန်းက နားလည် ကြောင်း ဝန်ခံပြီးသောအခါ ကိုစိန်တင့်က ဆက်လက်၍-

တင့်။ ။ 'ကျွန်တော်က ကိုသက်ညွန့်ဟာ ဒီအချက်ကို ကြိုတင်ပြီး ဖန်တီးထားတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ပွဲအဆုံးမှာ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ ကျားကွက် အခြေအနေအရ ပြောလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူကတော့ သူ့မင်ကို အားကိုးပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ သူ

လုပ်လိုက်ပုံလည်း မရှိပေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာ ပေလို့သာကိုး။ နို့မို့လျှင်ဖြင့် ဒီစာဟာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ မရောက်ဘဲ။ သူ တပ်ထားတဲ့ လိပ်အတိုင်း ရောက်သွားတော့မှာကိုးဗျ'

ထိုအတောအတွင်း၌ စုံထောက် ဦးမြင့်သိန်းသည် စားပွဲပေါ်၌ တင် ထားသော စာအိတ်ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုသည်တွင် လိပ်ဟောင်းကို ခြစ် ထားသော မင်နှင့် လိပ်သစ်တို့သည် စာအိတ်ပေါ်တွင် အတော်ထင်ရှား ပီသစွာ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိလေပြီ။ ဦးမြင့်သိန်းသည် စာအိတ်ကို ဦးသာကျော် ၏ လက်သို့ လှမ်းပေး၍ 'ဒီလက်ရေးကို မှတ်မိပါသလား စက်ပိုင်ကြီး' ဟု မေးလိုက်၏။ ဦးသာကျော်သည် စာကြည့်မျက်မှန်တပ်၍ ကြည့်ပြီးနောက် 'ဒီလက်ရေးကို ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျ။ မောင်သက်ညွန့်ရဲ့ လက်ရေးလည်း မဟုတ်ဘူး' ဟု ပြော၍ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ၎င်းတွင် ရေးသားပါရှိသော ကိုသက်ညွန့်၏ လက်ရေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြပေ၏။ ကိုစိန် တင့်မှာလည်း စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာ ရှိနေ၏။ ဤတွင် စုံထောက် ဦးမြင့် သိန်းက ဦးသာကျော်အား 'စက်ပိုင်ကြီးရဲ့လူ ကိုသက်ညွန့်ကို ခေါ်စမ်းပါဦး ခင်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးသာကျော်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ မန်နေဂျာ ကိုသက် ညွန့်ကို ခေါ်ခံရန် စေလွှတ်လိုက်ရာ၊ မကြာမီ အစေခံ ပြန်ရောက်လာ၍ ကိုသက်ညွန့်မှာ ၎င်း၏အဘွား မကျန်းမာကြောင်း ကြေးနန်းရောက်သည် ဆို၍ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်လောက်က ထွက်သွားကြောင်း ပြောလေ၏။

တရားခံကို ချက်ချင်း မမိလိုက်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်သူ များကြ သော်လည်း။ ကိုစိန်တင့်၏ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပုံနှင့် ယူဆပုံများကို အားလုံး ကျေနပ်ကြ၍ ခင်သန်းတင်၏ အပြစ်မရှိခြင်းကိုလည်း ယုံမှားသံသယ မရှိကြတော့ချေ။ ဦးသာကျော်ကမူ ခင်သန်းတင် စိတ်ညစ်ရခြင်းအတွက် လျော်ကြေးပေးထိုက်သည်ဆို၍ ၎င်း ၁၀၀ ကျပ်တန် ငွေစက္ကူကို ခင်သန်း တင် ဝယ်ချင်ရာ ဝယ်ဝတ်ဖို့ ပေးလိုက်၏။ ခင်သန်းတင်က မိမိအပေါ်မှာ

ယုံမှား သံသယ ကင်းရှင်းသွားသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်လှပြီ ဖြစ်၍ ငွေကို အလိုမရှိကြောင်း ငြင်းပယ်သော်လည်း၊ ဦးသာကျော်က လက်မခံဘဲ ဇွတ်အတင်း ပေးသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ယူရလေ၏။

စုံထောက် ဦးမြင့်သိန်းသည် စာအိတ်နှင့်တကွ ကိုသက်ညွန့်၏ လက်ရေးနမူနာ ပါရှိသော စာရွက်ကိုယူသွား၍ လက်ရေး “အိတ်စပတ်” ရုံးသို့ တင်ပို့လိုက်ရာ၊ ၎င်းလက်ရေးနှစ်ခုတို့မှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ရေးသော လက်ရေးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည့်ပြင်၊ ကိုသက်ညွန့် ဆိုသူမှာလည်း လက်မှတ်လိမ်ထိုးမှု အမျိုးမျိုးနှင့် ဝရမ်းပြေးလျက်ရှိသော တရားခံပင် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရလေ၏။

လ အနည်းငယ် ကြာသောအခါ တရားခံ သက်ညွန့်ခေါ်၊ ဝီလီဘသန်း ခေါ်၊ ပန်ကာဘအေး ခေါ်၊ ကလိန်ငမ္မတ် ဆိုသူကို ကလောမြို့ ဟိုတယ်တွင် လက်ရဖမ်းဆီးရမိ၍ ရုံးတင်စစ်ဆေးရာတွင် လိမ်လည်မှုပေါင်းလေးမှုနှင့် စုစုပေါင်း အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ် ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်ဟု ကြားသိကြလေတော့သတည်း။

[သွေးသောက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၅၀]

တောသူစုံထောက်

ဣပန်တို့လက်အောက်၌ ဒေါက်တာဘမော် အဓိပတိ ဖြစ်စဉ်အခါက ရွှေဘိုနယ်တွင် ရာဇဝတ် ဝန်ကြီး ဦးထွန်းလှအောင်သည် မိမိနယ်အတွင်း၌ ထပ်ခါတလဲလဲ ဓားပြတိုက်လျက် ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရသော လူဆိုးတစ်ကျိပ်ခန့်တို့ကို ရွာသူ ရွာသားတို့ရှေ့တွင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်စေခဲ့ရာ၊ တစ်နယ်လုံး အေးချမ်းသွား၍ ကုန်ပစ္စည်း ၅၀၀၀ ကျပ်၊ ၁၀၀၀၀ ကျပ်ဖိုးတန် ပါရှိသော ကုန်သည်များသည် အလွန်ခေါင်၍ ချောင်ကျသော တောလမ်းများတွင် ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ လှည်းနှင့်တစ်လှည့် ကူးသန်းသွားကြသော်လည်း မည်သူကမျှ လုယက်တိုက်ခိုက်ကြသည် ဟူ၍ မကြားရတော့ချေ။

ဦးထွန်းလှအောင်၏ အာဇာနည်အောက်၌ မဟုတ်သော ကသာနယ် ထီးချိုင့်ဘက်၌မူကား ကြက်သည် ကုလားတစ်ယောက် ကြက်ရောင်း၍ ရခဲ့သော ငွေ ၇ ကျပ်ကို လူပါသတ်၍ လုယက်လိုက်သည်အထိ သောင်းကျန်းခဲ့ဖူး၏။ သို့ဖြစ်၍ (ဘီအိုင်အေ စစ်တပ် မရောက်လာသေးမီအချိန်၌) ရွှေဘိုနယ် ဦးလှအောင် ဆောင်ရွက်ပုံအကြောင်းကို ကြားကြရသော ထီးချိုင့်နယ်သူနယ်သားများသည် ဦးထွန်းလှအောင်ကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီရင်တတ်သည့် အရာရှိ တစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်လာပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့ကြ၏။

ဘီအိုင်အေစစ်တပ် ရောက်လာသော အခါ၌ကား ၎င်းတို့ဆုတောင်းပြည်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းစစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်

ကလေးများသည် နာမည်ကျော် လူဆိုးများကို သေနတ်နှင့်မကဘဲ လှံစွပ်
နှင့် တသီတတန်းကြီး ထိုးသတ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ကြသောကြောင့် ပေတည်း။

ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ ဘီအိုင်အေစစ်တပ် မရောက်
လာမီ ပုလိပ်လက်ထဲတွင် အာဏာ ရှိသေး၍ စိတ်ထက်သောအရာရှိ ဖြစ်ခဲ့
လျှင် စိတ်ထက်သလို စိမ့်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိသောခေတ် ဖြစ်ပေရာ၊ သေနတ်
ပုန်းများမှာလည်း လူဆိုးများလက်တွင် ပေါချင်တိုင်း ပေါ၍ ဝယ်လိုလျှင်
ဈေးနှုန်းချောင်းချောင်းနှင့် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော ခေတ်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထီးချိုင့်ဌာနာအုပ် ဦးဘချိုသည် တောအုပ်တစ်ယောက်
ထဲမှ အစိုးရ အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော် တိုက်ယူသွားသော အမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သော ရာဇဝတ်အုပ် ဦး
ဘကြည်၏ အလောင်းကို တောထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရကြောင်းနှင့် လာရောက်အစီရင်
ခံသော ရွာသားတစ်ယောက်၏ တိုင်ချက်ကို နားထောင်လျက် ရှိ၏။

လူဆိုး ပေါများသော အချို့နယ်များ၌ ဌာနာတစ်ခုတွင် ဌာနာပိုင်
တစ်ယောက်အပြင် လူဆိုး စုံထောက်ဆို၍ ရာဇဝတ်အုပ် သုံးယောက်မျှ
ရှိတတ်ပေရာ၊ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘကြည်မှာ အဆိုပါ အလုပ်ဝတ္တရားမျိုးဖြင့်
ထီးချိုင့်ဌာနာ၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဘကြည်သည် မြစ်ကို
ဖြတ်ကူး၍ မြတောင်ရွာမှ လှည်းတစ်စီးနှင့် အရှေ့ဘက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရာ
ပေါင်းနက်ရွာတွင် စခန်းချ၍ ညနေခင်းအချိန်တွင် သေနတ်တစ်လက်နှင့်
ချေ ချောင်းပစ်ရန် ထွက်သွားသည်တွင်၊ တောထဲ၌ ရွာသားတစ်ယောက်က
ငှင်း၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရွာသားသည် အလောင်း
ကို တွေ့သောနေရာ၌ ထားခဲ့၍ ဌာနာသို့ လာရောက်တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဌာနာပိုင် ဦးဘချိုသည် ရွာသား၏ တိုင်ချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက်
ပုလိပ်သားတစ်ယောက်အား 'ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းကို ခေါ်လိုက်စမ်း
ဟေ့' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ မကြာမီ အလွန်တရာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍

တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများရှိသည့် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသော လူတစ်
ယောက် ဝင်လာ၍ ပုလိပ်အရာရှိတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဌာနာပိုင်ကို အလေးပြု
သော်။ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းမှာ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်၍
ထိုစဉ် ကိုယ်ကာယ၌ အသားပို တစ်ကျပ်သားမျှ မရှိဘဲ ကျစ်လျစ်မာကျော
၍ တည့်မတ်ကြော့ရှင်းသော အလုံးအပေါက်လည်း ရှိ၏။

'အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော် တိုက်ယူသွားတဲ့အမှုကို စုံထောက်
က လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုဘကြည်တစ်ယောက် သေရှာပြီတဲ့ ကိုဘသောင်းရေ'

'ဖြစ်ရလေ ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အလောင်း တွေ့လိုလား'

'ဟောဒီက လာတိုင်နေတယ်၊ သေနတ်ဒဏ်ရာလည်း တွေ့ဆို ထင်
မိနေ'

'သူ့အလောင်းပဲလို့ သေချာသလား ဗိုလ်ကြီး'

'လူပုံလူပန်း ပြောပြပုံတော့ ကိုဘကြည်နဲ့ တူတာပါပဲ။ သူ သွားတဲ့
နေ့စဉ်နဲ့ အလောင်းတွေ့တဲ့ နေရာနဲ့ကလည်း ကိုက်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား
ထောက်သွားပြီး အလောင်းကို ပို့လိုက်ပေတော့။ နို့ပြီး ဆက်စုံစမ်းဗျာ၊ အဲဒီ
နေ့မှာ ထိပ်တင်ဦး ဆိုတဲ့လူဟာ နာမည်ကြီးပဲ။ သူ့ကို ကြပ်ကြပ်အကဲခတ်
စမ်း၊ မကျေနပ်ရင် ဖမ်းသာ ဖမ်း၊ ချမ်းသာ မပေးနဲ့'

'ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး'

'ဟောဒီက ရွာသားတွေနဲ့ အတူလိုက်သွားပေတော့။ ဟိုရောက်တော့
အလောင်းကို ပေါင်းနက်သူကြီးလက် အပ်လိုက်၊ သူ လာပို့ပေစေ။ ဒီနောက်
မှ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း လိုက်ချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပေတော့။ ကိုင်း ဒါပါပဲ'
ကိုဘသောင်းလည်း ဌာနာထဲမှ ထွက်တော့မည် အပြုထွက်-

'ဪ နေဦးဗျို၊ ကိုဘသောင်း၊ အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော်
တိုက်သွားတုန်းက လူတစ်ယောက်တည်းတဲ့ဗျ။ အသားညိုညို၊ ဒေါင်မြင့်မြင့်
တဲ့၊ ဒီအမှု နှစ်ခုဟာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါကလေး
ဘဲပြီသွားဗျို၊ ထိပ်တင်ဦးလည်း မမေ့နဲ့နော်'

'ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး'

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် တပည့်တစ်ယောက် ခေါ်ပိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း မြင်းနှင့်လာခဲ့သော ရွာသားနှင့်အတူ လိုက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကြောင့် တပည့် မခေါ်ခဲ့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လိုက်လာ၍ သမ္မန်တစ်စင်းနှင့် မြဲတောင်ဘက်သို့ ကူးကြလေ၏။ ၎င်းရွာ၌ မိတ်ဆွေတောအုပ်ထဲမှ မြဲတစ်စီးငှား၍ ရွာသားနှင့်အတူ မြင်းစိုင်းသွားကြသည်တွင် လမ်းခရီး၌ မိုးရွာသည်နေခင်းအချိန်၌ ပေါင်းနက်ရွာကလေးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် ရွာသူကြီးကိုခေါ်၍ လှည်းတစ်စီးနှင့် ရွာသားသုံးယောက်တို့ကို ဆင့်ခေါ်စေပြီးလျှင် ယခင် ရွာသားနှင့်အတူ အလောင်းရှိရာသို့ သွားကြလေရာ မကြာမီ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။ ကိုဘသောင်းသည် တစ်ယောက်သွား လမ်းကလေးအနီး မြေကြီးပေါ်၌ မှောင်လျက်လဲနေသော အလောင်း၏ မျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် ဖြစ်ကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။ ထိုနောက် ကိုဘသောင်းသည် ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ နောက်စေ့အောက် လက်ယာဘက်တွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်ထား၍၊ ကျည်ဆန်သည် ထိုနေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ အထက်ခပ်ယွန်းယွန်း ဖောက်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုဘသောင်းသည် ကိုဘကြည်၏ အလောင်းကို ငေးကြည့်နေစဉ် လူဆိုး ငတက်တိုးကို ဖမ်းစဉ်က အသက်စွန့်စား၍ အတူတကွ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြဖူးသည့် အခြင်းအရာနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အခြင်းအရာများသည် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲ ဆိုသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်စဉ်အတွင်း ဝမ်းနည်းနေဖို့ အခွင့်မရသည်နှင့် ကိုဘသောင်းသည် ဆွေးသောစိတ်ကို မျိုချ၍ အခြေအနေကန့်စမ်းလေ၏။

ကိုဘကြည်၏ အလောင်းကို မြေကြီးပေါ်၌ တရွတ်ဆွဲ၍ ရွှေထားသော အစင်းအကြောင်းမျိုး မတွေ့ရသည်နှင့် ဤနေရာ၌ပင် ထိမှန်ခဲ့

သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ဒဏ်ရာတည်နေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် လမ်းကလေး၏ လက်ယာဘက်မှ ချောင်းနေသည့်ပြင် နောက်စေ့မှ ငယ်ထိပ်ဆီသို့ ထောင်တက်သွားသော ဒဏ်ချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ထိုသူသည် မတ်တတ်လျှောက်သွားသော ကိုဘကြည်ကို မြေကြီးအနီးမှ ဝပ်လျက် ပစ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုဘသောင်း စဉ်းစားမိ၏။

ဒဏ်ရာ အဝကျဉ်းလှသဖြင့်လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ် ဖြစ်ဟန်တူပေရာ ထိုအခါက ဂျပန်ရိုင်ဖယ်များမှာ တောနယ်တစ်လျှောက်တွင် အလွန်ခေါ်လှသဖြင့် ငွေ ၁၀၀ ကျပ် ပေးနိုင်သူတိုင်း သေနတ်တစ်လက် ရနိုင်ပေသည်။

ကိုဘသောင်းသည် လမ်း၏ လက်ယာဘက်မှ သေနတ်နှင့် ပစ်နိုင်သောကံသော နေရာကို ချင့်မျှော်ခန့်မှန်းကြည့်ရာ လမ်းနှင့် လေးပေခန့်အကွာတွင် အင်ကြင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ သေနတ်ပစ်သော သူသည် အင်ကြင်းပင်နောက်မှ ကွယ်လျက် ချောင်းနေ၍ ကိုဘကြည် ကျော်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်စေ့ကို ပစ်ခြင်း ဖြစ်ရမည် ဟူ၍လည်း တွက်ကိန်း၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းသည် အင်ကြင်းပင်နောက်သို့ သွား၍ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် မြဲတောင်ရွာမှ မိမိတို့ ထွက်လာစဉ်က ရွာသွန်းသောမိုးနှင့် လေတို့ကြောင့် စိုစွတ်နေသော မြေကြီးပေါ်တွင် သစ်ရွက်များ ကျပြန့်လျက် ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ အင်ကြင်းပင်ကြီးနှင့် သုံးတောင်ခန့် ကွာဝေးသော နေရာ၌ကား ၎င်းဒေသ၌ ခေါက်ရောက်သော ကြိမ်ဘူးချိုကြီး တချို့ရှိရာ၊ ကိုဘသောင်းသည် ကြိမ်ဘူးတစ်နွယ်ရှိ ဆူးတစ်ချောင်းပေါ်၌ ငြိတွယ်လျက်ရှိသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို မြင်သည်နှင့် ဖြုတ်ယူ ကြည့်ရှုလေ၏။

၎င်းအရာဝတ္ထုမှာ မိုးရေ စွတ်စိုထားသည့် အတွက်ကြောင့် ခပ်စုစု

ရှိနေ၍ ကိုဘသောင်းက ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပလေကတ်လုံချည် အစအန တစ်ခုဖြစ်နေ၍၊ အဆင်မှာ အနက်နှင့်အဖြူ ကွက်စိပ်ကလေး ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဆူးငြိ၍စုတ်သော အဝတ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သက်နိုးထောင့် (သုံးထောင့်) ဖြစ်နေ၍၊ ဆူးငြိသောနေရာတွင် ထောင့်စွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသော အခြင်းအရာကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ ကိုဘသောင်းသည် ၎င်းအဝတ်စုတ်ကလေးကို မိမိ၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်း အကြားတွင် ညှပ်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ရွာသားများသည် ကိုဘကြည့်၏ အလောင်းကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ပြီးကြပြီ ဖြစ်ရာ၊ ကိုဘသောင်းသည် ၎င်းနေရာ၌ ဆက်လက် စုံစမ်းရန် မလိုတော့သည်နှင့် အလောင်းကို ထီးချိုင့်ရွာမှာသို့ ရွာသားများအား ပို့စေပြီးလျှင်၊ ပေါင်းနက် ရွာသူကြီး၏ နေအိမ်သို့ မြင်းစိုင်းလာလေ၏။

ထိုည၌ ကိုဘသောင်းသည် သူကြီး၏အိမ်တွင် အိပ်၍ နံနက်လင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိပ်တင်ဦး နေထိုင်သော နန်းပေါင်းရွာသို့ မြင်းစိုင်းထွက်လာခဲ့လေ၏။

ရွာမှ ထွက်တော့မည် ပြုကတည်းက မိုးတိမ်များ အုံ့မှိုင်းလျက် ရှိသောကြောင့် သူကြီးက မိုးရွာလိမ့်မည် ထင်သဖြင့် မိုးစုံမှသွားဖို့ ပြောသော်လည်း၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်သည့်အခါ တောက်လျှောက် ဆက်တိုက်လုပ်ရာ ကျေနပ်တတ်သော ကိုဘသောင်းသည် သူကြီး၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကြဲသကာ တစ်ဖုံမျှကို အနိုင်နိုင် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နန်းပေါင်းရွာမှ ပေါင်းနက်ရွာသို့ ၉ မိုင်ခန့်သာ ဝေးသော်လည်း ယမန်နေ့က မိုးရွာထားသည့် အတွက်ကြောင့် လမ်းများ ချောနေသဖြင့် မြင်းစိုင်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ "လမ်းတိုး" မျှသာ စီးလာနိုင်ပေ၏။

လမ်းတစ်ဝက် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထက်ကောင်းကင်

သံတံတားပေါ်တွင် မီးရထားခုတ်မောင်းသော အသံကဲ့သို့ တသံသံ၊ အခါခါ မြည်သောအသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေရာ၊ နေမင်းမှာလည်း ထန်းတစ်ပျားခန့် မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်နေပါလျက် ယုဂန္ဓိရုံ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခု မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်အလား တစ်တောလုံး ရုတ်တရက် မှောင်ကြီး ကျလာလေ၏။

မြင်းသည် ထူးဆန်းသော ထိုအခြင်းအရာအတွက် ထိတ်လန့်သည့် ကျောက်နှင့် နားရွက်တပေပေ၊ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိရာ ကိုဘသောင်းကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်မျိုးကို မကြုံဖူးသည်နှင့် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေလေတော့၏။

မကြာမီ တဝါခါမြည်သော အသံကြီးသည် ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာ၍ မြိုင်ကြီးအတွင်းရှိ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ ဆိပ်ပျားများသည် အူရိုင်းဖြစ်လျက် အသောက်ကောင်း၍ သောက်စားမိသော အရက်မူးသူသဖွယ် ယိမ်းယိုင်စ ပြုကြလေရာ၊ တောငှက်များသည်လည်း တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ အလန့်တကြား မြည်အော်ကာ ကမူးရှူးထိုး ပျံသန်းကြလေတော့၏။

နောက် တစ်မိနစ်ခန့် အတွင်း ထိပ်ပျားမျှသာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးများသည် ပင်စည်သို့တိုင်အောင် ယိမ်းနွဲ့ကြ၍၊ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မျှသာ မြင့်သော ဆူးချုံများသည်ပင် ဆတ်ဆတ်ခါမျှ လှုပ်ရှားကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တောဝက်၊ ချေ၊ ဆတ် စသော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည် လမ်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာကြ၍၊ လူနှင့် မြင်းကို မြင်သောအခါမှ ဘရိတ်အုပ်ပါသော်လည်း အချို့မှာ အရှိန်မသတ်နိုင်သည့် မြင်းစိုက်အောက်မှ ဖောက်ထွက်ပြေးသွား ကြရရှာလေသည်။

နောက်တစ်မိနစ်၌ကား မြေပေါ်၌ ပြားပြားဝပ် ပေါက်ရောက်သော မှက်ပင်များပင်လျှင် လေဟုန်တိုးစေ့ခြင်း ခံကြရလေရကား၊ လေဆန်သွား

လျက် ရှိသော ကိုဘသောင်း၏ မြင်းမှာ ခြေတစ်လှမ်းရွေ့ဖို့ အခက်အခဲ
တွေ့သည့်ပြင် ကိုဘသောင်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်မသွား
စေခြင်းငှာ ရင်ဘတ်နှင့်ကုန်းနှီး ထိသည်တိုင်အောင် ဝမ်းလျားမှောက်နေ
လေ၏။

ထိုနောက် ဆီးသီးလုံးပမာဏရှိ မိုးပေါက်ကြီးများ ကျစ ပြုလာလေရာ
၎င်းတို့သည် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏ စိပ်လာ၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မိုးသီ
များလည်း ရောညှပ်ပါလာလေ၏။ အချို့ မိုးသီးများမှာ ကွမ်းသီးလုံး
အချို့မှာ ခုံညင်းခန့် ပမာဏရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းမှာ ဦးထုပ်ကြောင့်
ခံနိုင်သော်လည်း၊ မြင်းမူကား ဦးခေါင်းသို့ ကျသည့်အခါ နာကျင်သည်ထက်
ထိတ်လန့်သည်အတွက် တစ်ချက်တစ်ချက် ခုန်၍ ထိုးတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုဘသောင်းသည် ပြင်းထန်လှသော လေနှင့် မိုးသီ
ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရင်းသို့ကပ်ကာ မြင်
ပေါ်မှဆင်း၍ ဝပ်နေရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အခိုင်အခဲဖြစ်သော မိုးသီ
များကို မုန်တိုင်းတိုး၍ သစ်ရွက်နှင့် သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ကျသောအသံတို့
သည် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ တစ်တောလုံး ဆူညံလျက် ရှိ၏။

လေရော၊ မိုးရော၊ မိုးသီးများပါ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှသာ ရွာသွန်းသော်
လည်း အလွန်သည်ထန်သည်နှင့် တစ်ခဏအတွင်း တောထဲ၌ ချောင်းများ
ဖွဲ့ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိရာ၊ အသားနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကိုဘသောင်း၏
အဝတ်များမှ တစက်ကြောင်းကဲ့သို့ ရေများ လျှောဆင်းလျက် ရှိ၏။

လေဟုန် အနည်းငယ် ယုတ်လျော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကို
ဘသောင်းသည် မြင်းပေါ်သို့တက်၍ တည်းခိုရန် နေရာတစ်ခုခုသို့ အလျင်
အမြန် ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ
တစ်မိုင်ခန့် ရောက်သောအခါတွင် ခြံစည်းရိုးကြီးအလယ်မှ တံကလေးတစ်တံ
ကို မြင်သည်နှင့် ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းခြံအတွင်း၌ ချဉ်ပေါင်၊

ဘူး စသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို မြင်သဖြင့်
အင်းလုပ်သော လူများ နေသောတဲ ဖြစ်ရမည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။

ကိုဘသောင်းသည် မြင်းကို ဘူးစင်အောက်တွင် ချည်ခဲ့၍ 'ချို၊
အိရင်များ၊ မရှိကြဘူးလား' ဟု အသံပြုကာ တဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သော
အိမ်နီးကလေးတစ်ယောက် တဲပေါက်မှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။ မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၀ ကျော်ရှိ၍ အသက်ဖြူစပ်စပ်နှင့် ရှမ်းသွေး
အောက် တူသော်လည်း ရုပ်ရည်သနားကမား ရှိသည့်ပြင် ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို မြင်သည့်အတွက် ရွံခြင်း၊ ရှန့်ခြင်း တည်းဟူသော အမူအရာမျိုး
မရှိဘဲ အလွန်ရဲတင်းသည့် မျက်နှာထား ရှိ၏။ ယောက်ျားကို လည်းကောင်း၊
အောက်ရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို လည်းကောင်း ရွံ့ကြောက်သော လက္ခဏာမျိုး
မရှိဘဲ မရှိဘဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သွားလာနေထိုင်တတ်သော သဘာဝရှိသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

'တစ်ဆိတ်ကလေး မိုးတွေ ရွာလာလို့ ခဏကလေး တည်းခိုပါရစေ
နော်' ဟု ပြင် ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ'

'ခုဖြင့် ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ'
ကိုဘသောင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုလေသဖြင့်
အင်းခိုဖို့ တွန့်ဆုတ်သွားသော်လည်း၊ မိန်းကလေး၏ ရဲတင်းပိုင်နိုင်သော
အရာကို မြင်သဖြင့် ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

'ခဏလောက် နားတာတော့ ကိစ္စရှိ မထင်ပေါင်နော်'
'ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ နေနိုင်ပါတယ်'

ကိုဘသောင်းသည် တဲထဲသို့ဝင်၍ စိုရွံ့သော ခြေအိတ်များကို ညှစ်
အတွက် ဖိနပ်ကို ချွတ်မည် ပြုသည်တွင်၊ ၎င်း၏လက်များမှာ အလွန်
အေးမြသော မိုးသီးရေကြောင့် ထုံကျဉ်နေသဖြင့် ဖိနပ်ကြီးကိုပင် ဖြုတ်ရန်
အောက်အခဲ တွေ့နေလေရာ၊ မိန်းကလေးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော
အခါ၌ 'နေသာနေ၊ ကျုပ် ဖြုတ်ပေးမယ်' ဆို၍ ကိုဘသောင်း၏ ဖိနပ်ကြီး

များကိုပင် ဖြတ်ပေးသေး၏။ ကိုဘသောင်းမူကား မိန်းကလေး၏ ရဲတံးခြင်းနှင့် လောကဝတ် ကောင်းခြင်းအတွက် အံ့ဩမိ၏။

‘မိုးတွေမိလို့ အေးနေမှာပဲ။ လက်ဖက်ရည် သောက်မလား။ ကတည်ပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

မိန်းကလေးလည်း အိမ်တွင်းရှိ မီးလင်းပိုပေါ်တွင် မြေလက်ဖက်ရည်ကြမ်း ကရားကို တည်လေ၏။ တဲကလေး၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ ခပ်ကြီးကြမ်း ကြောင်အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် နို့ဆီဘူး၊ သကြားဘူး၊ လက်ဖက်ရည်အချိုပန်းကန်များ၊ ကြွေလက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် ဖန်ဘူး၊ ဖန်ခွက်များ မြင်သဖြင့် ကိုဘသောင်းက တဲကုပ်နှင့်မလိုက်သော အိမ်ထောင်မှုများ ရှိသည့်ဟု သတိပြုမိ၏။ တစ်ခုသောထောင့်၌ ရွက်ပျင် ကင်း(ပ်)ကော့တစ်ခုနှင့် ကြိုးတန်းတစ်ခုမှ ဆောင်းဘီတို၊ ရုပ်လက်တို၊ ပါးပတ် အစရှိသည့် ယောက်အဝတ်အစားများကို မြင်သဖြင့်လည်း ကိုဘသောင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလှ ရှိ၏။

လက်ဖက်ရည်ကရားကို မီးပိုပေါ်၌ တည်ပြီးသောအခါ ကိုဘသောင်းသည် မိမိ၏ စိုရွဲသော ခြေအိတ်များနှင့် အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်တို့ကို မီးကလျက် ရှိစဉ် မိန်းကလေးသည် လက်ဖက်ရည် အချိုပန်းကန်နှင့် ကြွေကရားတို့ကို ဆေးကြောလျက် ရှိ၏။

‘ကျုပ်နဲ့မည်က ကိုဘသောင်းတဲ့၊ ရာဇဝတ်အုပ်ပဲ။ မိန်းကလေးနဲ့မည် ဘယ်နယ်ခေါ်သလဲ’

‘နန်းတင် တဲ့’

ကိုဘသောင်းလည်း အံ့ဩသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်သွားစေမနန်းတင်မှာ ၎င်းနယ်တစ်စိုက်တွင် ယောက်ျားကလေးတိုင်း ပိုးပန်းကြသည့် နာမည်ကျော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကိုဘသောင်းကြားရဖူး၍ ယခုမှ လူကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မနန်းတင်ထိပ်တင်ဦး၏ နှမ ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ကြားသိရဖူး၏။

အိမ်ရှေ့မင်း၏ သားတော်တစ်ပါးသည် ဆင်းရဲသားမျိုးနွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားကလေး “ထိပ်တင်ဦး” ကို မွေးဖွားပြီးနောက် မိန်းမ ကွယ်လွန်ရာတွင် ထိပ်တင်ဦး သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် မိုးမိတ်နယ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍၊ မင်းသားသည် ရှမ်းအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ဖက် ပြုပြန်၏။ ၎င်းရှမ်းအမျိုးသမီးမှ ဆက်ဖွားသော သမီးကလေးကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း “ထိပ်တင်ခေါင်” ဟူသောအမည် မှည့်ခဲ့သော်လည်း မင်းသား ကွယ်လွန်သည့်နောက်၌ မိခင် ရှမ်းအမျိုးသမီးက ဆင်းရဲသားအဖြစ်နှင့် နေထိုင်ရသည့်အတွင်း နာမည်ကြီး မှည့်ခေါ်ခြင်းကို မကြိုက်နိုင် ဆို၍ သမီးကလေးကို “နန်းတင်” ဟူ၍ နာမည်ပြောင်းလိုက်၏။

မိခင် ရှမ်းအမျိုးသမီး သေဆုံးသည်နောက်၌ မနန်းတင်မှ အဖေတူအမေကွဲ ဖြစ်သော အစ်ကို ထိပ်တင်ဦးနှင့် အတူတကွ နေထိုင်၍၊ မိဘမဲ့သူ ဖြစ်ကြသည်အလျောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထူး ကြင်နာချစ်ခင်ကြလေသည်။

ထိပ်တင်ဦးသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်၌ ပင်စင်ရခဲ့သော်လည်း နိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၍ ချောင်ကျသော တောရွာဇနပုဒ်များ၌ နေထိုင်ပြီးလျှင် သေနတ် နှစ်လက်၊ သုံးလက်နှင့် ဆင်၊ ကြွ၊ ပြောင်၊ နိုင် စသော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိသော်လည်း မင်းသွေး ပါသည့်အလျောက် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ ပစ်ခတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သစ်တောဘက် အရာရှိများနှင့် မကြာခဏ စကားများခဲ့ကြသဖြင့်၊ အစိုးရ အရာရှိများက လူဆိုး လူကြမ်းကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် စာရင်းသွင်းတတ်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ဆင်းရဲသော တောသူတောင်သားများနှင့် အစိုးရအမှုထမ်း

တို့ အတိုက်အခံ ဖြစ်ကြသော အခါများ၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ဆင်းရဲသားများ ဘက်မှ လိုက်သည်သာမက မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်၊ တိုက်ပိုင် အစရှိသော အရာရှိငယ်များလောက်ကို နှုတ်အာကြမ်းကြမ်းနှင့် ဝေရမ်းရမ်း ကြိမ်းမောင် ရေရွတ်ခဲဖူး၏။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် အရာရှိကြီးငယ်တို့သည် ထိပ် တင်ဦး အပေါ်၌ မျက်မှန်းကျိုးကြ၍ အရှေးကြိုလျှင် အဆင်းတွန်းရန် ချက် နောက်ားရှာလျက် ရှိကြလေသည်။ အရာရှိ အပြောင်းအလဲရှိ၍ အလုပ် လက် လွဲကြသည့်အခါ အသစ်ရောက်လာသော အရာရှိအား အရာရှိဟောင်းက 'ထိပ်တင်ဦးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတိထားကြနော်၊ ဒီလူက ဘယ်သူ့ ပမာစန့်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး' စသည်ဖြင့် သတိပေးတတ်လေရာ၊ ဤစကား အရပ်လျှင် နောက်ရောက်လာသော အရာရှိသစ်သည် ထိပ်တင်ဦးအပေါ်၌ အထင်သေးလျက် ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသိအမှတ် ပြုလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းဆုံစည်းသဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိပြန်ပေ လျှင်လည်း ထိပ်တင်ဦး၏ မျက်ကြောတင်းမှုကြောင့် မူလထင်မြင်ချက်ကို မပြင်ဆင်ဘဲ သာ၍ဆိုးသော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့သည်သာ များပေ၏။

ထိပ်တင်ဦး၏ နှမ မနန်းတင်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူကဲ့သို့ မျက်ကြော မတင်းဘဲ အမိ အုပ်၍ ကြီးခဲ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် နေရာတကာ၌ ရဲတင်းသော အမူအရာ ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရဲတင်းတင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာ ဆက်ဆံတတ်သော အလေ့အကျင့် ရှိသဖြင့် အချို့ ယောက်ျား ကလေးများက အခွင့်သာသည်ထင်၍ မတော်တရော် ကြံစည်မိရာတွင် မနန်းတင်သည် ထိုသူ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် ရိုက်နှက်ဆုံးမ လေ့ ရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မျှ ခံကြရာတွင် ဤမိန်းကလေးကား အကြမ်းနည်းအားဖြင့် အောင်မြင်နိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ် ဟူ၍ သဘောပေါက်ကြလေတော့၏။

တစ်ခါက မြို့အုပ်ကလေး တစ်ယောက်သည် မနန်းတင်၏ သနား ကမားရှိသော ရုပ်အဆင်းကို မြင်၍ ဓာတ်မသိသည်နှင့် အချောင်ထင်၍ ဂြိုဟ်တီ လုပ်မိသည်တွင်၊ မနန်းတင်သည် အစ်ကို၏ သေနတ်ကို ဆွဲ၍ မြို့အုပ် တည်းခိုသော ဘိုတ်သို့ တက်သွားသဖြင့် မြို့အုပ်မှာ နောက်ပေး လှေကားမှ ဆင်းပြေးသောကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာရာ ရလေတော့ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော အချိန်အခါ၌ မနန်းတင်သည် လူဆိုးတက်တိုးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မည် ဟူ၍ သတင်းပြေးလျက် ရှိ၏။

ထိပ်တင်ဦးမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော် လည်း အစိုးရကို ကတ်ပဲ့လုပ်ချင်သော ဝါသနာကြောင့် လူဆိုးများကို ကျွေး မွေးအားပေး၍ ၎င်းတို့နှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းလေ့ ရှိ၏။ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်သူဆိုလျှင် ထိပ်တင်ဦးက မိတ်ပွဲလိုသောဆန္ဒ ရှိ၏။

တက်တိုးမှာ ၎င်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အရက်ချက်ခြင်း၊ ဖဲခိုင်းခြင်း စသော အလုပ်များမှစ၍ ဓားပြတိုက်ခြင်း စသော အမှုကြီးများတိုင်အောင် ကျူးလွန်သူ တစ်ယောက်သဖွယ် နာမည်ကြီးလျက် ရှိသော်လည်း လက်ပူး လက်ကြပ် မိဖူးသည် ဟူ၍ မရှိသေးချေ။

ထိပ်တင်ဦးသည် လူဆိုးနှင့် ပေါင်းချင်တတ်သော ဝါသနာအတိုင်း တက်တိုးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံသည်တွင် တက်တိုးသည် ထိပ်တင်ဦး ၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခဲ့၍ မနန်းတင်နှင့် ယဉ်ပါးသည်ဟု အထင်ရောက် ကြသည်အတိုင်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြတော့မည် ဟူသော သတင်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို ကြားတန်သလောက် ကြားခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မနန်းတင်သည် ပထမ၌ ကိုဘသောင်း၏ ဖိနပ်ကို ကူညီချွတ်ပေးသည်အထိ လိုက်လျော၍

လက်ဖက်ရည်အိုး တည်ပေးကာ လောကဝတ် ပြုခဲ့သော်လည်း။ မင်းမူထမ်း ဟူသမျှ (အထူးသဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိများ) ကို ရန်လုပ်ချင်သော စိတ်မူကား အစ်ကို ထိပ်တင်ဦးထံမှ ကူးစက်လက်ခံထားသည်ဖြစ်၍၊ ရာဇဝတ်အုပ်ဟူ၍ သိလိုက်ရသော အချိန်မှစ၍ မျက်နှာထား တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းသွား လေတော့၏။

‘ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာလဲ’ ဟု ခပ်တင်းတင်း မေးလိုက်ရာ-
‘အစိုးရကိစ္စနဲ့ပါ ဗျာ’

‘အစိုးရကိစ္စ ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ’

‘မေးခွန်းထုတ်တာက ကျုပ်တို့ အလုပ်ဗျ။ မေးဖို့ မြန်းဖို့ စုံစမ်းဖို့ အတွက် အစိုးရက လခပေးထားတယ်။ ဖြေဖို့တာဝန် မရှိပေဘူး’

‘ကျုပ်တို့ မေးလို့တော့ ဖြေစရာ ဘာမှ မရှိပေါင်’

ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ရာတွင် ကြိုတင်၍ ကာကွယ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို သိထားဟန် တူသည်ဟု ရိပ်မိ၏။ မနန်းတင်သည် လက်ဖက်ရည်အိုး ဆူသည်နှင့် ထိုင် ရာမှ ထ၍ ကြွေကရားသို့ လက်ဖက်ခြောက် ထည့်လိုက်သည်တွင် မနန်းတင် ၏ လှံချည်တစ်နေရာ၌ သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် စုတ်ထွက်ထားသည်ကို မြင် လိုက်ရ၏။

မနန်းတင်၏ လှံချည်ဆင်မှာ အဖြူနှင့် အနက်ကွက်ကျလေးဖြစ်၍ မိမိ တွေ့ထားသော အဝတ်စကလေးနှင့် တစ်ဆင်တည်း ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တိုင်း ဝတ်တတ်သော အဆင်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် သတိမပြုမိဘဲ ရှိခဲ့ရာ သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် အစုတ်ကလေးကို တွေ့ရသော အခါ၌ကား သတိ မထားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ သို့သော် မဟုတ်ပါစေနှင့် ဟူ၍ကား ဆုတောင်း မိ၏။

‘မိန်းကလေးလှံချည် စုတ်နေပါကလား၊ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဘာကြောင့်စုတ်စုတ် ရှင်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’

ကိုဘသောင်းသည် စာအုပ်ကလေးထဲ၌ ညှပ်ထားသော အဝတ်စ ကလေးကို ထုတ်ယူ၍ မလှမ်းမကမ်းမှ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ၊ မနန်းတင်က ရှေ့သို့ တိုးလာ၍ လက်နှင့်ပုတ်ချဖို့ ကြိုးစားသည်နှင့် ပြန်၍ထည့်လိုက်၏။ လှံချည်နှင့် အစကလေးမှာ ကွက်တူဆင်တူဖြစ်၍ ကွက်လပ်နှင့် အစကလေး တို့မှာလည်း တတိုင်းတည်း ရှိနေလေတော့သည်။

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ်လို့လား..... ရှင်က’

‘ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းရမှာလဲ’

လှံချည်စုတ်ခြင်းအတွက် ဖမ်းနိုင်သောဥပဒေ မရှိပါဘဲလျက် ထို ဆေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းကား ကိုယ့်အမှုကို ကိုယ်ဖော်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည် ဟု ကိုဘသောင်း အောက်မေ့မိ၏။

‘ရှင်တို့ ပုလိပ်တွေက လူမြင်သမျှကို မသင်္ကာတတ်လွန်းလို့ မေးရ တာပဲ’

‘ကိုင်း မနန်းတင်၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် သေရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများ သိသလဲ’

‘သိပေါင်၊ ကျုပ်တို့ ဘာမှ သိပေါင်’

‘ပင်းသာချောင်း နံဘေးက အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်မှာ မနန်းတင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်း’

‘ဘာလုပ်လုပ် ပြောနိုင်ပေါင်၊ ဖမ်းချင်ဖမ်း မကြောက်ပေါင်’

‘ဒီလိုဆိုရင် မနန်းတင်ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်’

‘ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ကျုပ်က သတ်တယ် ထင်လို့လား’
မနန်းတင်သည် တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုဘသောင်းကို

လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မိန်းကလေးအပေါ်၌ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အကြောင်း အချက် များစွာရှိသော်လည်း မိမိအား ကြည့်လိုက်ပုံ ရဲတင်းလွန်းသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် ဤမိန်းကလေးကား နေရာတကာ ရဲတင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိပြန်၏။

‘မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် မသတ်ရင် ဘယ်သူက သတ်တယ်ဆိုတာ
ကန္တ သိရမယ်’

‘သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်သူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ’

‘ကျုပ်က သတ်တယ်လို့ ပြောလို့လား’

‘မပြောပေမဲ့ စိတ်ထဲက ထင်နေတာ ကျုပ် သိတယ်’

‘ထိပ်တင်ဦးကော ဘယ်မှာလဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကိုဘကြည့်က ထိပ်တင်ဦးကို စစ်ဆေးစရာရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊
သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြတယ် မဟုတ်လား’

မနန်းတင်မှာ မျက်နှာပျက်သွားလေရာ ကိုဘသောင်းသည် ထို
အခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မနန်းတင် စိုးရိမ်ခြင်းကား ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာ အတွက် မဟုတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ဖြစ်သည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။
ဤတွင် ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်အတွက် ဝမ်းသာမိ၏။

‘ပြောတတ်ဖူး’

‘ထိပ်တင်ဦးနဲ့ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘လေး ငါး ရက်လောက် ရှိပြီ’

‘နောက်ဆုံး ဘယ်မှာ တွေ့ကြသလဲ’

‘အိမ်မှာပေါ့’

‘ဒီနောက်တော့ ဘယ်သွားသလဲ’

‘ပြောတတ်ဖူး၊ အလုပ်ကိစ္စကလေး ရှိတယ် ဆိုတာပဲ’

‘ဘာအလုပ်တဲ့လဲ၊ ပြောဖူးသလား’

‘သစ်တိုက်ဖို့ ကျွဲဝယ်သွားတယ် ပြောတာပဲ။ တစ်ခါတလေ
ကောလင်းဘက် သွားဝယ်တယ်၊ သွားတိုင်း ကျုပ်က မေးတာ ဟုတ်ပေါင်’

မနန်းတင်သည် လက်ဖက်ရည် အချိုနှင့် “ခေါပုတ်” ခေါ် ကောက်
ညှင်းခြောက်တို့ကို ကိုဘသောင်းရှေ့၌ တည်ခင်းပေးလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အစ်ကို ထိပ်တင်ဦး
အကြောင်းကို မေးကြည့်ရာ၊ အလွန်ကြင်နာတတ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်
ဖြစ်ခြင်းမှတစ်ပါး မကောင်းစကား ဆို၍ တစ်စွန်းမျှ မကြားရချေ။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးကြသော်လည်း မိုးတဖွဲဖွဲကျလျက် ရှိနေသေးသည့်
ပြင် ကိုဘသောင်း လာရောက်သောကိစ္စမှာ ဤနေရာမှ သဲလွန်စ ပေါ်လျက်
ရှိသောကြောင့် ကိုဘသောင်းသည် ဆက်လက်၍ စရိုးသွားဖို့ အလျင်စလို
မရှိတော့ဘဲ၊ မြင်းကို မြက်ခင်းထဲ၌ ကြီးရှည်တစ်ချောင်းနှင့် လှန်ထားစဉ်
မနန်းတင်လည်း ဧည့်သည်အတွက် ထမင်းချက်ရန် စီမံလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်အား လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
အပြစ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရာမှ ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်နိုင်ဘဲ၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်သောသူ ကျူးလွန်သည်ကို သိရုံမျှ သိဟန်တူသည်ဟု ပြောင်းလဲ
ဆင်မြင်တော့သည်နှင့် မနန်းတင် အပေါ်တွင် အထင်အမြင် မသေးတော့ချေ။

မနန်းတင်မှာလည်း ပိုးလုံးပန်းလုံး စကားမျိုးတို့ကို ရိုသဲ့သဲ့ပြော
တတ်သော ယောက်ျားကလေးများနှင့်သာ ကြုံခဲ့ဖူး၍၊ ဤကဲ့သို့ တည်တည်
ဘဲဘဲ၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပြောတတ်သော ယောက်ျားမျိုး
နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်နှင့် ကိုဘသောင်းနှင့် အချီအချ စကားပြောရခြင်းကို
အရသာတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုရန် ဝန်လေးသည့်
လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထမင်းချက်၍ ဘူးရွက်ဟင်းချိုနှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်တို့ဖြင့် အတော်
ခြောက်စွာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် မနန်းတင်သည် ပန်းကန်
ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောလျက် ရှိစဉ်၊ လူတစ်ယောက်သည် တဲထဲသို့
ဝင်လာ၍ ၎င်းတို့ကို မြင်သဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရပ်နေလေ၏။

ထိုသူသည် မျက်လုံးများကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပြုလုပ်၍ ကိုဘသောင်း
နှင့် မနန်းတင်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်လျက်ရှိစဉ်၊ မနန်းတင်က

'ကိုတက်တိုး ရောက်လာပြီလား' ဟု ပန်းကန်ဆေးရာမှ လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ကိုဘသောင်းသည် ထိုလူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကာလက မန္တလေးမြို့၌ ကျောင်းသားဘဝမှ အဖြစ်အပျက်များကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေ၏။

မှဆိုးမကြီးတစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တည်းသော သားမိုက်က တေလေကြမ်းပိုးဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့မှ လွင့်စဉ်ထွက်ခွာသွားသည်တွင် မိမိဘာမှ ဖြစ်နေသော သူငယ်တစ်ယောက်အား သားအမှတ်နှင့် မွေးစား၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားစေခဲ့ရာ၊ လွင့်စဉ်သော သားတေလေမှာ ကိုတက်တိုး ဖြစ်၍ မွေးစားသော သားမှာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုတက်တိုးသည် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသော နေ့မှစ၍ မိခင်ထံသို့ စာပေးဖို့ သတိမရသော်လည်း၊ ကိုဘသောင်းမူကား ကျေးဇူးကြီးလှသော မိန်းမကြီးထံ သဘောပတ်တိုင်း စာထည့်၍ သစ်အယ်သီး၊ သစ်ကြားသီး၊ တယ်သီး စသော ဗန်းမော်မြို့ထွက် အသီးအနှံများကို ရာသီအလျောက် တင်ပို့လေ့ ရှိ၏။

ကိုတက်တိုးသည် ကိုဘသောင်းထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီး၍ ကိုဘသောင်းက ကိုတက်တိုးကို မှတ်မိသော်လည်း၊ ကျောင်းသားကလေးအရွယ်မှ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကိုဘသောင်းကိုမူ ကိုတက်တိုးက မမှတ်မိချေ။

မနန်းတင်က ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့အား မည်သူမည်ဝါတို့ ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြကာ မိတ်ဆက်ပေးရာတွင်၊ ကိုဘသောင်းသည် ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောမပြသေးဘဲ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။

ကိုတက်တိုးသည် ပုလိပ်ဟူသမျှကို ရန်လုပ်တတ်သူတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်အလျောက် ရာဇဝတ်အုပ် ဆိုကတည်းက မျက်နှာထားသို့လျက် ရှိသည်အတွင်း၊ မနန်းတင်က လောကဝတ် ပျူငှာစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသော အခြင်းအရာကို ရိပ်မိသည့်အခါ နှစ်ယောက်တည်း နေကြခြင်းအတွက် မသင်္ကာသော အမူအရာနှင့် မျက်နှာကြော တင်းလာတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းက သိက္ခာမရှိသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ပါသည်ဟု ပြောသောအခါ၊ ကိုတက်တိုးသည် အလားတူ ပြန်ပြောရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှုတင်းတင်းနှင့် စိန်းစိန်းကြည့်နေလေတော့၏။ ထိုနောက်မှ ပြောလှောင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ...

'တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မှတ်တယ်၊ ဘုတ်လား မနန်းတင်'

ကိုတက်တိုးသည် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများရှိ၍ အကင်းပါးပုံ ရသော ဤရာဇဝတ်အုပ်ကလေးကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ဖော်ထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိ၏။

'မိုးကြီးလေကြီး ကျနေလို့ ခဏခိုနေရတဲ့ ခရီးသည်ပါ ကိုတက်တိုး' 'မနက်ကြီးကတည်းက မဟုတ်လား၊ ထိပ်တင်ဦးကော ရှိလို့လား'

ဤစကားမှာ အခြားလူတစ်ယောက် မရှိပါဘဲလျက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဤမျှလောက် ကြာမြင့်စွာ လက်ခံထားရချေသလောဟု အပြစ်ပြောလိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်လေရကား၊ မင်းသွေးလည်း ပါရှိ၍ ဆင်သလို လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သော အလေ့အကျင့်ရှိသည့် မနန်းတင်သည် မပိုင်ဆိုင်ရသေးမီက ပိုင်ပိုင်စိုးစိုး ပြောသည်ကို မခံလိုသော လေသံမျိုးနှင့်-

'မရှိပေါင်၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ'

'မရှိလို့ ဘယ်သွားနေသလဲ'

'မဆိုနိုင်ဘူး'

ကိုတက်တိုးသည် ဆတ်သောမြင်းကို တင်ပါးတို့သည်အခါ အကန်

စံရတတ်ခြင်းကို သိသည်နှင့် မိမိ၏ ဒေါသကို လမ်းလွဲပေးလိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့်-

'ဒီငနဲက ဘာလာရှုပ်နေတာတဲ့လဲ'

'ပြောတတ်ပေါင်၊ သူ့ မေးကြည့်ပါလား'

ကိုတက်တိုးသည် တင်းမာသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် မနန်းတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မနန်းတင်ကလည်း တန်းတန်းကြီးစင်း၍ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဤသူနှစ်ယောက်တို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြပုံကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့သည် အားစမ်းနေကျ ဖြစ်သည့် ဓာတ်သိများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကိုဘသောင်း အကဲခတ်မိ၏။

၎င်းတို့သည် မည်သို့သော အခြေအနေ၌ တည်ရှိကြလေသနည်း။ ကိုတက်တိုးသည် လူနှင့် လူချင်းကို နှိမ်နှိုင်း၍ မိမိလိုသောအချက်ကို မရရအောင် ယူနိုင်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကိုဘသောင်း သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ပြင်၊ ကျောင်းသားကြီး ဘဝကတည်းက ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနှင့် ချောသော ၎င်း၏ ရုပ်အဆင်းကို မျက်စိကျသော မိန်းမများ ပျက်စီးခြင်းတိုင်ခဲ့ဖူးသည့် အခြင်းအရာကိုလည်း သတိရမိ၏။

အတော် ခက်ထန်ဟန်တူသော ဤမိန်းကလေးသည်လည်း ကိုတက်တိုး၏ လူမိုက်ချော ချောသောရုပ်ကို မျက်စိကျခဲ့မိသည့်အလျောက် အနှိမ်စံရပြီးမှ ယခုအချိန်တွင် တော်လှန်ပုံနံကန်နေခြင်း ဖြစ်လေသလော ဟူသော စိတ်ကူးလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုတက်တိုးသည် မနန်းတင်ကို လက်လျှော့ခဲ့၍ ကိုဘသောင်းဘက်သို့ လှည့်လျက်-

'ဒီပုလိပ်ကောင်က ဘာလာရှုပ်နေတာလဲ၊ ဆိုစမ်း'

'ဒီဟာ ခင်ဗျာအိမ်လား၊ ဦးတက်တိုး'

ကိုဘသောင်းသည် ယဉ်ကျေးသော အမူအရာနှင့် ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဘောက်ကျသော လေသံမျိုးကား မဟုတ်ချေ။

'စကားပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ပုလိပ်ဆိုတာ အလကားကောင်တွေချည်းပဲ။ ကြောက်တတ်တဲ့ ကြမ်းပိုးတွေနဲ့ တွေ့ရင် သူတို့က ငြီးချင်တယ်၊ တို့လိုကောင်မျိုး လာပြီးကြည့်စမ်းပါ၊ ရမလားလို့'

ကိုတက်တိုးသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ချဲ့ချဲ့ထားကာ ရပ်၍ သက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ယှက်ထားပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ညွတ်ထားလေရာ၊ ဤအနေအထားသည် အလွန်ခံညားသည် ဆို၍ ကိုတက်တိုးမှာ ဤနည်းအတိုင်း မကြာ မကြာ ရပ်လေ့ရှိ၏။

'ပြီးနေဖို့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ တော်တော်ကြာတော့သာ ကန်လန့် ဘန်လန့် ပါမလာပါစေနဲ့'

'အလို..... ဘာတဲ့၊ ဘာမှုနဲ့များ၊ ကန်လန့်ပါရမှာပါလိမ့်'

'ဘာမှုရမှာလဲဗျ၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည့်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ စင်ဗျားကို ကျုပ် ဖမ်းရလိမ့်မယ်'

ကိုတက်တိုး၏ ဆိုးမိုက်သော မျက်လုံးများ၌ မီးရောင်ဟပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ လက်သွားလေ၏။

'ကိုဘကြည့် ဆိုတာ ဘယ်ကကောင်လဲ'

ကိုဘသောင်းသည် စကားနိုင်ပြောရင်း ကိုတက်တိုးကို အကဲစမ်းသော အနေနှင့် ထိုစကားဖြင့် "ဖိန်း" လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ကိုတက်တိုး၏ မျက်နှာ၌ အံ့သြသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်သည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဤသူကား ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည့် သေဆုံးသည့်အဖြစ်ကို သိပြီးဖြစ်ရမည် ဟု ယူဆမိ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ၎င်းအမှုတွင် ကိုတက်တိုး ပါဝင်လေသလား၊ နှိပ်တင်ဦးနှင့် ပူးပေါင်း၍ ချောင်းသတ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသလား။

မနန်းတင်သည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ တစ်ယောက်ကား ဖျတ်လတ်ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ကြွက်သားများ ဆောင်းကြွလျက် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ပိုင်

ပိုင် နိုင်နိုင်ရှိသော အမူအရာ ရှိပေရာ၊ အခြားတစ်ယောက်ကား တောအရက်နှင့် အသား အမြောက်အမြားကို စိုက်ကားအောင်စား၍ အိပ်တတ်သဖြင့် ဖောင်းပွသော ကိုယ်ကာယနှင့် ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများ ရှိပေ၏။ အကယ်၍ ထိုနှစ်ယောက်တို့ သတ်ပုတ်ရသည်ရှိသော် ကြီးမားသော ကာယရှင်က နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု အမှတ်မဲ့ ကြည့်သူတို့က ထင်ကောင်း ထင်ကြလေမည်။ မနန်းတင်မှုကား မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်သည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် တံဆဲသို့ ဝင်လာ၍ အဝမှ ရပ်ကာ အတွင်း၌ ရှိသော လူများကို ကြည့်နေလေ၏။ မနန်းတင်သည် ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၍ 'ဦးသော်တာ ပါလား၊ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဘယ်အတွက် ရောက်လာတာလဲ။ ဦးသော်တာဟောဒါက ရာဇဝတ်အုပ် ဦးဘသောင်းပဲ ဦးသော်တာရဲ့' ဟု ပြောလိုက်၏။

'ကိုဘသောင်းသည် ဦးသော်တာဆိုသော လူကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကြီးမှာ အသက် ၄၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ မျက်ခုံးတုတ်တုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်း၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဆံပင်ရှည်ထားသော ဦးခေါင်းတွင် မျက်နှာသူ ဘဲပဝါကြီး ပတ်လျက်၊ လူကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မှာ ကိုဘသောင်း ကြားဖူး၍ မှတ်သားလာခဲ့သည့် ရုပ်အဆင်းနှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိ၏။

မနန်းတင်က စကားသုံးခွန်းမျှ ပြောလိုက်သည်အတွင်း ဦးသော်တာဟူသော နာမည်ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်သံကြားရ၍ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကိုဘသောင်း ရိပ်မိသော်လည်း မသိဟန်ပြု၍ နေလေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကား ဦးသော်တာဟု ခေါ်ခြင်းကို အားလုံး ကြားစေရန် ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘသောင်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် လူကြီးကို ကြည့်လျက် မနန်းတင် ခေါ်သော နာမည်ကို အရေးမထားဘဲ-

'မြန်မာဘုရင် အနွယ်အဆက် တစ်ဦးနဲ့ သိကျွမ်းရတဲ့အတွက်

ခမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား၊ ထိပ်တင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရအောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

လူကြီးသည် ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာနှင့် ကိုဘသောင်းကို ကြည့်နေပြီးမှ-

'ဟုတ်ကဲ့လား မောင်၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တာက ဘယ်လိုကိစ္စများ ပါလိမ့်'

'လိုင်စင်ချိန် လွန်ပြီးလျက်နဲ့ ဆင်တစ်ကောင် ပစ်သေးတယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရလိုပါ'

'ဪ..... ဒါပဲလား'

'ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒါပါပဲ၊ သို့သော် ဌာနာပိုင်ကတော့ ထိပ်တင်ကို မေးစရာကလေးတွေ ရှိသေး ထင်ပါရဲ့။ ကိစ္စကတော့ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် သေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ ခင်ဗျာ'

'ဪ..... သေသွားပြီလား'

'သေပုံကတော့ နောက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်လိုခင်ဗျ'

'ဟော..... ဟိုတစ်နေ့က ပင့်သာချောင်းနားမှာတောင် ကျုပ် တွေ့ခဲ့ သေးတာပဲ'

'အဲ ပင့်သာချောင်းနားမှာ အဲဒီနေ့က သေရှာတာပါပဲ ခင်ဗျာ'

'အို..... ဖြစ်ရလေ၊ ဘယ်သူက ပစ်သတ်ပါလိမ့်'

'အဲဒီမေးခွန်း ထိပ်တင်ကို ကျွန်တော်က မေးချင်တာပဲ'

ဤတွင် မနန်းတင်က 'သတိထားပြော ကိုကိုကြီး' ဟု ဝင်စွတ် လိုက်၏။

ဦးသော်တာ ခေါ် ထိပ်တင်ဦးသည် စိတ်ဆိုးဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေး ထောင်လာလျက်-

'ဟော နေစမ်းပါဦး မောင်တို့၊ ကိုဘကြည် ဆိုတဲ့လူကို ကျုပ် သတ်တယ်လို့ မောင်က ထင်သလား'

'မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ကျေနပ်အောင် ပြောပြ ရှိတာပေါ့'

'ဟေ့ တောထဲနေပေမဲ့ မင်းတို့ ဥပဒေကို နည်းနည်းတော့ နားလည်သေးတယ်ကွ။ ငါက သက်သေပြဖို့အလုပ် ဘာမှ မရှိဘူး။ ငါ သတိတယ် ထင်ရင် ထင်ရှားအောင် ဖော်ဖို့က မင်းတို့ တာဝန်ပဲ'

ထိုအခါ လက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ရုပ်လျက်ရှိသော ကိုတက်တိုးက ကျေနပ်အားရသော အမူအရာနှင့်-

'မှန်တယ်၊ ထိပ်တင် ပြောတာ နည်းလမ်းပဲ။ သူတို့က ခေါ်လာ ငင်လား လုပ်ရင် လိုက်မသွားလေနဲ့ ထိပ်တင်'

'ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ'

'မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထိပ်တင်၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖမ်းရတာ တော့ လိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့'

'အောင်မယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဖမ်းတယ်လား။ ကြည့်သေးတာပေါ့လေ ထိပ်တင်ဦး၌ ဆင်ပစ်ရန်အတွက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် လိုင်စင်ရှိကြောင်း ကို ကိုဘသောင်း သိသော်လည်း အခြား လက်နက်မျိုး ရှိသည်ဟု မသိသည် နှင့် ခပ်အေးအေးပင် စကားပြောနေရာ၊ ထိပ်တင်ဦးသည် နောက်ပိုင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုဘသောင်း၏ ရင်ဘတ်ကို ခြောက်လုံးပြူးဖူး ချိန်လျက် ဖြစ်နေ၏။

'ဪ..... ထိပ်တင်မှာ ဒီဟာမျိုးလည်း ရှိသကဲ့'

'ဒီခေတ်မှာ ဘယ်နှစ်လက် လိုချင်သလဲ'

ယင်းသို့ ချိန်ရွယ်ထား၍ ကိုဘသောင်းနှင့် ထိပ်တင်ဦးတို့သည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အက်ခတ်နေကြစဉ် မနန်း တင်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ မနန်းတင်သည် ပုလဲ ဆိုလျှင် လူရှုပ်များဖြစ်သည်ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူက သွန်သင်ထားသည့်အ ပုလဲပီဟူသမျှကို မှန်းတီးဖို့ နားလည်ထားသော်လည်း၊ ယောက်ျားစိတ်

အတော်အတန် ဝင်နေသဖြင့် သတ္တိရှိသောလူကို ချိုးကျူးဖို့ နားလည်နေသော မနန်းတင်မှာ သေနတ်နှင့် ရင်ဝကို ချိန်ထားပါလျက် အရပ်ဆိုးလောက် အောင် ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကိုဘသောင်းကို တွေ့ရ သောအခါ စိတ်ထဲ၌ သဘောကျမိ၏။ မတော်တဆ ရန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် အစ်ကို ဖြစ်သူ ထိပ်တင်ဦး ရိုင်ဖေလိုသော်လည်း ကိုဘသောင်းလည်း ထိခိုက်နာကျင် ခြင်း မရှိပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိ၏။

ထိပ်တင်ဦးသည် ကိုဘသောင်းကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားစဉ် ကိုတက် တိုးအား 'ဟေ့ မောင်တက်တိုး၊ ဟောဟိုက ကြီးကို ငါ့ဓားမြှောင်နဲ့ဖြတ်ပြီး ဒီအကောင်ကို လက်ပြန်ကြီး ချည်လိုက်ကွာ။ တစ်နေ့က ငါ့ဆီက မင်း ငှားသွားတဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ ပြန်မရသေးဘူး။ မင့်ဆီမှာ ရှိတယ် ဟုတ်လား' 'ဘယ်ထားမိမှန်း မသိဘူး ထိပ်တင်'

'ဘယ်တုန်းက ရှင် ဖျောက်ပစ်လိုက်သလဲ'

'ဖျောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ဆီ ထားမိမှန်း မသိတာပါ'

ဤတွင် မနန်းတင်သည် ကိုတက်တိုးကို ထူးဆန်းသော မျက်နှာထား မျိုးနှင့် ကြည့်မိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိဟန်နှင့် ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ဤအတောအတွင်း၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ကိုဘသောင်းကို သေနတ် နှင့် ချိန်ထားရာမှ ကိုဘသောင်းခါး၌ ထိုးထားသော သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူဖို့ ကိုတက်တိုးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် မနန်းတင်က 'ကျုပ် ဖြုတ်ပေး မယ်' ဆို၍ ကိုဘသောင်း၏ နောက်သို့သွားပြီးလျှင် သေနတ်ကို ခါး၌ရှိသော သားရေအိတ်ကလေးထဲမှ နုတ်ယူ၍ လက်ဖက်ရည်လင်ပန်း တင်ထားသော ဓားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

'ကြည့်စမ်းဦးဟေ့၊ ဒီပြင် ဘာများ ရှိသေးသလဲ'

ထိပ်တင်ဦး ခိုင်းသော အလုပ်ကို ကိုတက်တိုး မလုပ်ရမီ မနန်းတင်

ကပင် ဆက်လက်၍ ကိုဘသောင်း၏ အကျိုးအိတ်များကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ လက်ထိပ်တစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘နေရာကျပြီကွယ်၊ သူ့လက်ထိပ်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ခတ်ရမယ်ဟေ့’
ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။

‘ဘယ်လို ခတ်ရလဲ ကိုကိုကြီး’
‘ယူခဲ့၊ ငါ ပြမယ်’

မနန်းတင်သည် သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသော ထိပ်တင်ဦးနှင့် ချိန်ရွယ်ခြင်း ခံနေရသော ကိုဘသောင်းတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်မသွားမူ၍ ကိုတက်တိုး နောက်မှ ကွေ့သွားလေရာ လက်နှစ်ဖက် နောက်၌ယှက်လျက် ရပ်နေသော ကိုတက်တိုးနောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြပြန်၍ နောက်တစ်ခဏတွင် ချက်ခနဲအသံ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကိုတက်တိုးမှာ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိပ်တင်ဦးရော ကိုတက်တိုးပါ အံ့သြကြ၍ ကိုတက်တိုးမူကား ဒေါသ တကြီးနှင့် ရုန်းဖယ်လိုက်သေး၏။ ကိုဘသောင်းမှာမှ ချက်ခနဲ အသံ ကြားလိုက်၍ ထိပ်တင်ဦး ဟန်ပျက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားပွဲပွဲကလေးပေါ်၌ တင်ထားသော မိမိ သေနတ်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ယူ၍ ‘ခင်ဗျားတို့ မပြေးကြနဲ့၊ ကျုပ် ဖမ်းတယ်’ ဟု ဆိုကာ မိမိ၏ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားလိုက်၏။

‘ဘာမှုနဲ့လဲ မောင်’
‘ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည်ကို သတ်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ်’

ထိုအခါ မနန်းတင်က ထိပ်တင်ဦးရှေ့မှ ရပ်လျက် ‘နေဦး၊ ကျုပ် ရှင်းပြောမယ်။ ကျုပ်တို့ ကိုကိုကြီး မပါဘူး၊ ကိုတက်တိုး တစ်ယောက်တည်း သတ်တာ။ ကျုပ် အားလုံး သိတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုတက်တိုးက

တို့နဲ့ဆဲ ရေရွတ်သေး၏။ မနန်းတင်သည် ကိုတက်တိုး၏ ကျိန်ဆဲခြင်းများကို ရရမစိုက်ဘဲ ‘ကိုကိုကြီးရဲ့ ဓားမြောင်ကို ကျုပ် တွေ့ရတော့ ကိုကိုကြီးပါ ဝါနေသလားလို့ စိတ်ပူမိတယ်။ အခုတော့ ကိုတက်တိုးကို ငှားလိုက်တယ်လို့ သိရတော့မှ ကိုကိုကြီး မပါဘဲ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့မှန်း သိရတယ်’

‘အလကားဟာတွေ လျှောက်လိမ်ပြောမနေနဲ့နော် မိနန်းတင်’
‘ကျုပ် မလိမ်တတ်ပေါင်၊ မှန်မှန် ပြောနေတာပါ’
‘ကိုင်း..... ဒါဖြင့် အစအဆုံး ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး မိန်းကလေး’
ကိုဘသောင်းက ဤကဲ့သို့ တောင်းပန်တိုက်တွန်းရာတွင် မနန်းတင်လည်း မိမိ သိရသမျှကို အလုံးစုံ ပြောပြလေ၏။

မနန်းတင်မှာ ထိပ်တင်ဦး မရှိနိုင်တွင် သူငယ်တစ်ယောက် ပေးလာသော စာတစ်စောင် ရရှိ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်မှတ် မပါသော်လည်း ကိုတက်တိုး၏ လက်ရေးဖြစ်သည်ကို သိရကြောင်း၊ ၎င်းစာတွင် အလုပ်ကိစ္စကို အတိအလင်း ဖွင့်၍ မရေးသော်လည်း မကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၍ အတူတကွ လုပ်ကြဖို့ ကိုတက်တိုးက ထိပ်တင်ဦးအား သွေးဆောင်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိကြောင်း။

ထိပ်တင်ဦးက ပင့်သာချောင်းဘက်သို့ သွားမည်ဟု ပြောဖူးသဖြင့် လိုက်သွားသောအခါ သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် သေနေသော အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ဤကိစ္စမျိုး မကြုံဖူးသဖြင့် ထိတ်လန့်သော်လည်း အစ်ကိုထိပ်တင်ဦးအတွက် စိတ်ပူသည်နှင့် ရှမ်းဦးလေးတစ်ယောက်က သင်ပြခဲ့ဖူးသည့် ခြေရာကောက်နည်းအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိပ်တင်ဦး၏ ဓားမြောင်ကို တွေ့ရကြောင်း။

ဓားမြောင်မှာ ဆင်စွယ်ရိုးနှင့် မိုးကြိုးကွပ်ထား၍ အကွပ်တွင် “ဦး” ဟူသော စာတစ်လုံး ရေးခြစ်ထားသောကြောင့် ထိပ်တင်ဦး၏ ဓားမြောင်ဟူ၍ သိရကြောင်း၊ ဓားမြောင်၌ မြေကြီးများကပ်လျက် ရှိသည်ပြင် ကညင်

ပင်ရင်း၌ သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖုံးထားသောနေရာကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ခဲ
တစ်ရာ တူး၍ မြှုပ်ထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိကြောင်း။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာကို တူးဖော်ကြည့်ရာ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်
ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဖြေကြည့်သည်တွင် ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် အချပ်ပေါင်
၅၀၀ ကို တွေ့ရကြောင်း။ စက္ကူများကို ပြန်မြှုပ်ထားခဲ့၍ အစ်ကိုအတွက်
စိတ်ပူသည်နှင့် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ကိုတက်တိုး နေသော ဤတဲကို သွား
လိမ့်မည် အထင်နှင့် လိုက်လာခဲ့ကြောင်း။ သို့သော် ကိုတက်တိုးကိုလည်း
မတွေ့။ ထိပ်တင်ဦးလည်း မရှိသည်နှင့် ဤတဲမှ စောင့်နေဆဲတွင် ကံ
ဘသောင်း ရောက်လာကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

‘အလကား လိမ်ပြောတာ၊ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး’ ဟု ကိုတက်တိုးက
ဒေါသကြီးစွာနှင့် ဝင်ပြောသော်လည်း။ ကိုဘသောင်းကမူ ကျေနပ်သည့်
လက္ခဏာနှင့် ‘စားမြောင်ကော’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ အကျိုးတိုအောက်၌ ခါးထဲ
တွင် ထိုးထားသော စားမြောင်ကို အိမ်နှင့်တကွ ထုတ်ပြလေ၏။

‘ကျွန်တော့်အတွက် ထောက်ခံ မပြောတော့ဘူးလား၊ ထိပ်တင်ဦး
ကျွန်တော့်တို့ ဆရာတပည့် မဟုတ်လားဗျ’

‘အစိုးရတို့၊ ပုလိပ်တို့ကို ကဏ္ဍကောစ လုပ်ဖို့လောက်သာ ငါက
ရှေ့ဆောင်နိုင်တာကွ။ မင်းဟာက သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးလိုခိုး၊ လူတစ်ယောက်
ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် သတ်လိုသတ်နဲ့၊ ဘာကောင်းသလဲကွ’

‘ကျွန်တော်က မသတ်ရင် သူက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာပေါ့ဗျ’

‘ခုတော့ကော လွတ်သလား’

ထိုအတောအတွင်း၌ ခိုကိုးရာမှ ဖြစ်နေသော လူမိုက်တက်တိုးသည်
ကိုဘသောင်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိရလား
ဟန်နှင့်-

‘ဟေ့..... မင်း မောင်ဘသောင်း မဟုတ်လားကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ
မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်သားပဲ။ ကယ်ပါဦး ငါ့ညီရာ၊ အမေကြီးမျက်နှာများ

ထောက်ပါဦးကွ။ ငါ့အမေက မင့်ကို သားကလေးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်
လာခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွ’

‘ကိုင်း..... ရွာသူကြီးကို တစ်ဆိတ် ခေါ်ပေးပါဦး မနန်းတင်’

မနန်းတင်လည်း တဲထဲမှ ထွက်သွားလေရာ ကိုတက်တိုးလည်း
မိခင်၏ ကျေးဇူးကို ဖော်ပြ၍ ကိုဘသောင်းအား ဆက်လက် တောင်းပန်ပြန်
လေ၏။

‘မင်းက တရားဥပဒေအတိုင်း လုပ်တာတော့ မှန်ပါတယ် မောင်
ဘသောင်း။ နို့ပေမဲ့ ခုအခါမှာ ဥပဒေရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ ညီရဲ့။ အစိုးရ
ရဲ့ဥပဒေ ရှိတာပါကွာ။ ဂျပန်အစိုးရလား၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလား မသေချာ
ဘဲ ခုနေခါမှာ ဥပဒေလို့ ဘယ်ရှိမလဲကွ။ တစ်ချက်ကလည်း မွေးစားသားက
ဖမ်းပေးလို့ သားအရင်း သေရတယ်ဆိုရင် တို့အမေကြီး ချက်ချင်း တက်သေ
မသွားပေဘူးလားကွ’

‘မွေးသမိခင် ရှိလို့မှ စာကလေးတစ်စောင် ရေးဖော်မရတဲ့ လူကြီး၊
ခင်ဗျားလောက် ရိုင်းတာ ဘယ်မှာ ရှိသေးသလဲ။ အကြောင်းရှိတော့မှ အမေ
ပြုပြီး အသနား ခံနေတယ်’

‘မှားပါပြီ ငါ့ညီ’

မနန်းတင်သည် သူကြီးနှင့် ရွာသူကြီး သုံးလေးယောက်ပါ ခေါ်ခဲ့၍
တဲထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုဘသောင်းသည် ရွာသူကြီးအား အဖြစ်
အပျက်ကို ပြောပြ၍၊ တရားခံ ကိုတက်တိုးကို ထီးချိုင့်ဌာနာသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားရမည် ဖြစ်သဖြင့် လှည်းတစ်စီးနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက် တောင်းလေ၏။

ရွာသူကြီးသည် ပုလိပ်ဘက်မှ အမိန့်ဆိုလျှင် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ပုလိပ်
သား မြား လိုက်နာလေ့ ရှိသည့်အလျောက်၊ လှည်းတစ်စီး စီစဉ်၍ ရွာသား
နှစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိုက်လေ၏။ ကိုဘသောင်းသည် မောင်နှမ နှစ်
ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍-

‘အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရတဲ့ လူဆိုတာ တစ်ခါတလေ အထင်

အမြင် မှားချင် မှားတတ်တာမျိုးပဲ နောင်ကြီး။ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက မကောင်းလေတော့ ကျွန်တော် အထင်မှားခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပင် အထင်မှားသော်လည်း ဟောဒီက နှမကြီးက အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သံသယ လုံးဝ ရှင်းသွားပြီး သူ ပြောသမျှကို ချွင်းချက်မရှိ ကျွန်တော် လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်။ ကိုင်း..... နောင်ကြီးတို့ မောင်နှမမှာတော့ ငွေကိစ္စကလည်း ရှိပြန်၊ ဌာနာပိုင်နဲ့ တွေ့ပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြဖို့ကလည်း ဝတ္တရား ရှိပြန်လေတော့ ဌာနာကို လိုက်ခဲ့ကြဦးမှ ဖြစ်မှာပဲ နောင်ကြီး။

ပထမ၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ဌာနာပိုင်ဆိုသူ တစ်ယောက်ထံသို့ အဖက်လုပ်၍ လိုက်နေရချေမည်လောဟု ငြင်းဆန်သေး၏။ သို့သော် ကိုဘသောင်းက ရိုသေစွာ တောင်းပန်ဖြားယောင်းသည်တွင် မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်ပါလာကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ မနန်းတင် ညွှန်ပြလိုက်သော ကညင်ပင်ကြီးသို့ သွား၍ မြှုပ်ထားသော ငွေစက္ကူများကို ဖော်ယူပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ လှည်းမောင်းသွားကြရာ၊ ညနေစောင်း အချိန်တွင် ပေါင်းနက်ရွာသို့ ဆိုက်ကပ်လာကြလေ၏။

၎င်းရွာ၌ တစ်ညအိပ်ကြစဉ်အတွင်း ဘီ အိုင် အေ စစ်တပ် ချီတက်လာ၍ မြတောင်ဘက်၌ စခန်းချလျက် ရှိသည် ဆိုသောသတင်း ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ၎င်းစစ်တပ်သည် သွားလေရာ အရပ်တွင် တွေ့ရှိသည့် နာမည်ကြီး လူဆိုးများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည် ဆိုသော သတင်းလည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် ထိပ်တင်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တိုင်ပင်ကြ၍ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ကြသည်ကား၊ အမှန်အပြစ် ရှိသော လူဆိုးကိုတက်တိုးကို ၎င်း၏မိခင် မျက်နှာကြောင့် လွတ်ပစ်ရန် မသင့်သော်လည်း ကိုဘသောင်း၏ တာဝန်မှာ မိမိအား လစပေးထားသော

အစိုးရမင်း၏ အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရန်မျှသာ ဖြစ်၍ ယခု ဘီအိုင် အေ စစ်တပ် ရောက်လာသောအခါတွင် မိမိ၌ အလုပ်တာဝန် မရှိတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံ ကိုတက်တိုးကို သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ပြန်၍ လွှတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့မှာ နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုကြစေကာမူ တစ်ဦးအပေါ်၌ တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင် နေကြကြောင်းကို (ကိုတက်တိုးအား လက်ထိပ်ခတ်၍ ဖမ်းပေးလိုက်ကတည်းက) ထိပ်တင်ဦး ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံး ဌာနာသို့ လိုက်ကြရန် သဘောတူညီကြောင်း၊ ၎င်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ပြီးသော အခါ ထိပ်တင်ဦးသည် တောရွာအနေအထိုင်မျိုးကို ငြီးငွေ့ပြီဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးဝင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုတက်တိုးအားလည်း မိခင်၏မျက်နှာကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆိုးမိုက်ခြင်းသည် နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဘေးတွေ့ရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိခြင်းကို သဘောပေါက်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း ရှေ့အဖို့၌ ကောင်းမွန်တည်ကြည်စွာ နေထိုင်ပါတော့မည် ဟူ၍ ကတိဝန်တာ ခံယူစေပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ခွဲခွာသွားကြ လေကုန်သတည်း။

[၅၅၀ ၊ ဧပြီ ၁၉၅၀]

သုံးပေါက်ချွန်

သက္ကရာဇ်မှာ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။ အချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီ ၂၅ မိနစ်။ ဌာနမှာ ရန်ကုန်မြို့ ကွမ်းခြံဘူတာရုံ ဒုတိယတန်း စားပွဲရုံအတွင်း ဖြစ်၏။ ပဲခူးဌာနအုပ် ကိုဖေတင်သည် ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တ လာရောက်လည် ပတ်၍ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကို ငွေတိုက်မှ ထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘိလိယက် ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ကရိုင့်တီရီယန် ဟိုတယ်တွင် တစ်နေ့လုံး သောက်သောက်စားစားနှင့် ဘိလိယက် ကစား၍ ရန်ကုန်- မန္တလေး စာပို့မီးရထားကြီး ထွက်ချိန်နီးခါမှ တက္ကစီနှင့် ဘူတာရုံသို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးလာခဲ့ရာ၊ မီးရထားထွက်ပို့ အချိန် ၅ မိနစ် လိုသေးသည် ဆို၍ စားပွဲရုံသို့ပြေးကာ ဝိစကီတစ်ခွက် သောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟိုတယ်ထဲ၌ တစ်နေ့လုံး သောက်ခဲ့၍ “ရေချိန်တည့်” နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ ကိုဖေတင်သည် အသောက်သမားတို့၏ ဝါသနာအတိုင်း လမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာယူသည် ဆို၍ အပိုကလေးတစ်ခွက် သောက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ကာ၊ ပထမခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးပြီ ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ ခရီးသည်များကို လိုက်ပို့သော လူများသည် မီးရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ တွဲများအနီး၌ ရပ်ကာ၊ နောက်ပိတ်ဆုံး မှာထားစရာကလေးများ မှာကြား လျက် ရှိရာမှ နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဂါတ်ဗိုလ်က အလံစိမ်း ထုတ်ပြ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ မိတ်ဆွေများက တရွေ့ရွေ့ထွက်စ ပြနေသော မီးရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များအား လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ထီးများ ယမ်းခါ ပြနေကြသော အခါတွင်မှ ကိုဖေတင် ပြေးလာ၍ မီးရထားတွဲ

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

ဘစ်တွဲပေါ်သို့ တက်ပို့ ကြိုးစား၏။ လူကလည်း ခပ်ထိုထို၊ မီးရထားကလည်း အတော်ကလေး အရှိန်ရနေပြီဖြစ်၍ မီးရထားပေါ်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ပြေး ဘက်သော ကိုဖေတင်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူများက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ မလား ဆိုသော အနေဖြင့် အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်နေကြရာ၊ မီးရထားဘက် ဆိုင်ရာတို့ကမူ ‘ဟေ့လူ့ မလုပ်နဲ့၊ သေသွားလိမ့်မယ်’ စသည် ဖြင့် ငေါက်အော် သတိပေးကြ၏။ ကိုဖေတင်ကမူ ထိုသူတို့၏ သတိပေး ဘားဆီးခြင်းများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တွဲတစ်တွဲ၏ တံခါးကိုတွယ်ကာ ခုန်တက် လိုက်ရာ ကံကောင်းသဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လန်မကျဘဲ ချောမောစွာ ချောက်သွားလေ၏။

၎င်းတွဲမှာ ခရီးသည်လေးယောက် စီးနိုင်သော ဒုတိယတန်းတွဲ ဖြစ် သော်လည်း ခရီးသည် သုံးယောက်တို့က ၎င်းတွဲပေါ်တွင် ပဲခူးမြို့မှ မန္တလေး အထိ “ရီဇတ်” လုပ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည် တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်တည်းသော ခရီးသည်သည် သတင်းစာဖတ်လျက် ရှိရာမှ ကိုဖေတင်၏ စွန့်စားတွယ် လိုက်ပုံကို ကြည့်နေ၍၊ ကိုဖေတင် တက်မိသောအခါတွင် ‘ကံကောင်းလို့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်တာ’ ဟု မှတ်ချက် ချလိုက်၏။

ကိုဖေတင်သည် ပခုံး၌ ချိတ်လျက် ပါလာသော လွတ်အိတ်ကို ချိတ်တစ်ခု၌ ချိတ်ထားပြီးနောက် ထိုသူကို လမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အက်ဖြတ်လိုက်၏။ ထိုသူသည် မှန်ကူကွက်ကြီး သဏ္ဍာန် ကွင်းထားသော စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ထား၍၊ စိန်ကလေး များ စီထားသော မှန်ကူကွက်သည် လက်သုံးချောင်းတို့ကို ဖုံးအုပ်လုမတတ် ကြီးမားသည်ကို မြင်ရ၍၊ ကိုဖေတင်က “လူပေါတစ်ယောက် ပေတည်း” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ၎င်းပြင် ကျောက်စိမ်းတပ်ထားသည့် ရှုပ်ကြယ်သီး၊

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

သက္ကလတ် အစိမ်းရောင်နှင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ အလွန်ထင်ပေါ်လှသည့် တရုတ်ဖဲကြီးလုံချည် လိမ္မော်ရောင်တို့ကို မြင်သဖြင့်လည်း အဝတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်ကြွားချင်သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲဖြတ်လိုက်၏။ ဦးချွန်သော ပေတင်ရှူးဖိနပ်နှင့် နာရီအိတ်၌ အစွန်းကလေး ထွက်လျက်ရှိသော ပိုးလက်ကိုင်ပဝါခေါက်ကလေးတို့ကလည်း ၎င်းအဆုံးအဖြတ်ကို နောက်ခံလျက် ရှိကြလေတော့သည်။

• စိန်လက်စွပ်နှင့်လူက 'လုပ်မှ လုပ်ပလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနယ် မီးရထားရှားသမိုလား၊ ဒီရထားနဲ့ မလိုက်ရရင် လော်ကယ်နဲ့ လိုက်ကရောပေါ့ဗျာ မတော်လို့ လိမ့်ကျမှဖြင့် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကိုဖေတင်က ယခု တွေ့သော လူတစ်ယောက်က မိမိအား ဩဝါဒပေးနေပြီတကားဟု မခံချင်သောစိတ်နှင့် ပြန်တုတ်လိုက်မည် ကြံမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ ပုစွန်တောင် ဘူတာရုံကို ဖြတ်ကျော်သွားခိုက်ဖြစ်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အသိတစ်ယောက်ပေလောဟု လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်၏။

'ဟိုတစ်နေ့က ဟုမ်းလမ်း(ပန်းလှိုင်လမ်း) ဘူတာရုံမှာ လော်ကယ်ရထားပေါ် လှမ်းခုန်တက်တဲ့ ကုလားတစ်ယောက် တွဲအောက်ချော်ကျပြီး ပလက်ဖောင်းနဲ့ ညှပ်သေတာ မြင်လိုက်ရ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ' ဟု ထိုလူက ဆက်လက်ပြောသေးရာ၊ ကိုဖေတင်က သူ၏စကားကို ဖြတ်စေလိုသည်နှင့်-

- 'ခင်ဗျား ဘယ်ထိအောင် လိုက်မလို့လဲ'
- 'ညောင်လေးပင် သွားမလို့ပဲ'
- 'ညောင်လေးပင်သားလား'
- 'ဟုတ်ကဲ့'

ကိုဖေတင်၏ စိတ်၌ ညောင်လေးပင်သားအပေါင်းကိုပင် အထင်အမြင် သေးသွားမိ၏။ ထိုနောက် ကိုဖေတင်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့

လှမ်းကြည့်ကာ လိုက်ပါလာ၏။ စိန်လက်စွပ်ဆရာက သတင်းစာဖတ်ရာမှ သတင်းစာကို ချထားလျက်-

- 'ပဲခူးရောက်အောင် တစ်နာရီခွဲတောင် ခုတ်ရမှာ၊ ပျင်းလိုက်တာဗျာ'
- 'ပျင်းတော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ'
- 'ဖဲကလေး ဘာလေး ရိုက်သွားရ ကောင်းတာပါဗျာ'

ကိုဖေတင်လည်း သဘောတူ၏။ ကိုဖေတင်မှာ နက်ဖြန်တွင် ပဲခူး၌ ရှိသော စုံထောက် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပွဲစားသွားကြရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍၊ ပျော်ပွဲစားရာ၌ "ဘင့်" ကစားကြဖို့ သဘောတူကြသည်နှင့် ရန်ကုန်မှ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့ရန် မှာထားလိုက်ကြ၏။ "ဘင့်" ကစားရန် အတွက်မှာ ဝပ်ဆင်တိုက်မှ ရောင်းသည့် ဖဲထုပ်တစ်မျိုးသည် အလွန်ကောင်းလှ၏။ ဖူး၊ ညှင်း၊ ဗိန်၊ ထောင့် ဟူ၍ ဖဲပွင့်လေးမျိုး ရှိသည့်အနက် တစ်မျိုးလျှင် အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ လိမ္မော်ရောင် စသည်ဖြင့် အသွေးအရောင် တစ်မျိုးစီ ပြုလုပ်ထား၍ ဖဲများမှာလည်း အနက်ရောင်၊ စကျူလည်း အလွန်ကောင်းလေသည်။ ကိုဖေတင်သည် ၎င်းဖဲထုပ်မျိုး တစ်ထုပ်ကို မိတ်ဆွေများက မှာထားချက်အရ ဝပ်ဆင်တိုက်မှ ၁ ကျပ် ၈ ပဲနှင့် ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ကိုဖေတင်က-

- 'ဘယ်လို ကစားမလဲ'
- 'ကိုးမီး ကစားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဖဲထုပ် အဆင်သင့်ပါ ပါတယ်'

ကိုဖေတင်လည်း ကိုးမီးဖဲ ကစားရာ၌ "တေးဖဲ" အကြောင်းကို ကြားဖူးသဖြင့်၊ သူ၏ ဖဲထုပ်ကို အယုံအကြည် မရှိသည်နှင့်-

- 'ကျုပ်မှာ ဖဲထုပ်အသစ် ပါ ပါတယ်'
- 'ဒါဖြင့် ထုတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဖဲထုပ် မရွေးပါဘူး'

ကိုဖေတင်သည် ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖဲထုပ်ကို နှိုက်ယူရာ ခြောက်လုံးပြုးသေနတ်ပါ ပါလာသည်နှင့် ထိုသူမှာ လန့်သွား၏။

ကျပ်က ခြောက်လုံးပြူးကို သူတစ်ပါး ရာဇဝတ်အုပ်တွေလို ခါးမှာ မထိုးချင်လို့ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာတာပါဗျ။ မလန့်ပါနဲ့။

‘မလန့်ပေါင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က လန့်လိမ့်မှာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ထိုခေတ်အခါက ဒုတိယတန်းတွဲ ထိုင်ခုံများအကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကလေးများ ပါ၍ စားစရာများ တင်ကာ နံနက်စာ၊ ညစာများ စားနိုင်ကြလေသည်။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ ထိုင်ခုံအကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကို ထုတ်ခင်း၍ ကိုးမီးကစားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ၎င်းရာသီတွင် ၆ နာရီ မထိုးမီ မှောင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဓာတ်မီးကိုလည်း ဖွင့်ထားကြ၏။ ကိုဖေတင်က ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးရင်း-

‘ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်သည်ကိုင်မလား၊’

‘ခင်ဗျား သဘောပေါ့။ ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် လုပ်တာပေါ့’

၎င်းနောက် လက်သည်ရှာ၍ စိန်လက်စွပ်သမား လက်သည်ကျရာကို ကိုဖေတင်က ငွေ ၁ ကျပ်ထိုး၍၊ နိုင်သဖြင့် အလျော် ၁ ကျပ် ရသည်။

နောက်တစ်လှည့်၌ ကိုဖေတင် လက်သည်ကျရာတွင် ထိုသူက ၅ ကျပ် ထိုး၏။ ကိုဖေတင်မှာ အပျင်းပြေ သဘောထားသဖြင့် ဤမျှလောက်လောင်းစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း သွေးမရှိဟူ၍ ပြောခံရမည် ကြောက်သည်နှင့် မှိတ်၍ လက်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုအလှည့်တွင်လည်း ကိုဖေတင်ကပင် နိုင်၍ ၅ ကျပ် စားလိုက်ရပြန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကိုဖေတင် အလှည့်တွင် နည်းနည်းထိုး၍ သူ့အလှည့်တွင် များများထိုးလေရာ၊ ပထမ သုံးလေးလက်၌ ကိုဖေတင်က နိုင်၍ ငွေ ၂၀ ကျပ်ခန့် အနိုင်ပေါ်၏။ နောက်တစ်လှည့် ကိုဖေတင် လက်သည် လုပ်ရာတွင် ထိုလူသည် ငွေ ၃၀ ကျပ် ပုံ၍လောင်း၏။ ကိုဖေတင်မှာ များများ မလောင်းလိုသော်လည်း နိုင်ထားလျက်နှင့် ကြောက်သည်ဟု

ဘဲရဲ့မည်ကို ရှက်သည်နှင့် စွန့်စား၍ လက်ခံရ၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူကား ကိုဖေတင်က လျော်လိုက်ရသဖြင့် ငွေ ၁၀ ကျပ်မျှ ရှုံးသွားလေပြီ။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ ရှုံးသည့်အတွက် စိတ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍ ထိုသူ လက်သည် အလှည့်တွင် ၄၀ ကျပ် ပုံ၍ ထိုးလိုက်ရာ စားသွားသဖြင့် ၅၀ ကျပ်မျှ ရှုံးနေလေပြီ။ ရှေ့လျှောက်၍မူကား ကိုဖေတင်မှာ မွန်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပုံ၍ တိုက်ကြတော့ပေရာ အလှည့်တိုင်းလိုပင် ဆိုလူက နိုင်၍ ကိုဖေတင်၏ အိတ်ထဲမှ ငွေ ၃၀၀ ကျပ် ခန့်မျှ ရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်သည် ငွေတိုက်မှ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ် ထုတ်လာခဲ့သည့် အနက် ၂၀၀ ကျပ်မျှသာ ကျန်လေတော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေ ဖြစ်စေကာမူ ိုကာနှင့် မြင်းပွဲ စွပ်ဒိုင်လောက်သာ လောင်းကစားဖူးသူဖြစ်၍ ငွေ ၃၀၀ ကျပ် ရှုံးသည်ဆိုလျှင် နှမြောဦးမည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုမှာ အစိုးရငွေ ဖြစ်နေရကား နှမြောရုံသာမကဘဲ မတော်တဆ အားလုံးဆုံးရှုံးခဲ့လျှင် မိမိ၌ စိုက်၍ လျော်ရော မရှိသဖြင့် ထောင်းတန်းကျချေတော့မည် ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် ခဏချွေးများ ပြန်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ငွေ ၃၀၀ ကျပ် အရှုံးခံ၍ ရပ်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်ပြင် ထိုလူက အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍ ရုတ်တရက် တော်ပြီဟု ဆိုလိုက်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက် ရှိလေပြီ။

နောက်တစ်လှည့်တွင် ထိုလူက လက်သည်လုပ်၍ ကိုဖေတင်က ဆုံးရမည် ဖြစ်၏။ ကိုဖေတင် စဉ်းစားမိသည်ကား အနည်းငယ်မျှချင်းလောင်းကစားနေလျှင် ပဲခူးသို့ မီးရထားဆိုက်သော်လည်း မိမိ၌ အရင်းပြန် ခေအောင် ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်သောကြောင့် တစ်လက်၊ နှစ်လက်နှင့် အရှုံး ကျေအောင် ပုံတိုက်တော့မည်ဟု အကြံပြု၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် ထိုသူက ကုလားဖန်ထိုးပေးသော ဖဲကို အကြိတ်ကာ “ချိုး” ပြီးနောက် သက်ကျန်ရှိသော ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကို တစ်ခါတည်း ပုံ၍ ထိုးလိုက်၏။ ထိုသူသည် အံ့ဩဟန်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ များကို ဝေမြဲတိုင်း ဝေလေ၏။

ကိုဖေတင်သည် မိမိအတွက် ဖဲသုံးချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာတွင် လက်များ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေပြီ။ ဖဲသုံးချပ်အနက် နှစ်ချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ၁ နှင့် ၇ ကုလားတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုးမီးသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ၁ အတက်တွင် ကုလားလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိလေပြီ။ ဖဲထုပ်တွင် ကုလား ၁၂ ကောင် ပါသောကြောင့် ဖဲဆေသော အလှည့်များတွင် တတိယ ဖဲချပ်ကို မကြည့်ဝံ့အောင် လိုက်လည်း လိုက်တတ်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲကို ထိပ်ဘက်မှ ထောင်ကြည့်လျက် “ခွဟဲ့.....ခွဟဲ့” ဟု ဆုတောင်းတသလျက် ရှိ၏။ ဆုတောင်းသည့် အတိုင်းလည်း “ထိပ်ခွ” လျက် ရှိ၏။ ဤတွင် နံဘေးမှ လှည့်၍ ကြည့်ရပြန်လေပြီ။ ဤအခါ၌ကား “တန်းဟဲ့.....တန်းဟဲ့” ဟု တသပြန်ရာ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဘေးသုံးတန်း” သည်ကို မြင်လိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖဲသည် ကိုဖေတင် လိုသည့်အတိုင်း “ဘေးသုံးတန်း” ၍ ပြလေရာ ဤတွင်မူကား “ဆယ့်တစ် တက်၊ ဘေး သုံးတန်း” ဖြစ်နေသဖြင့် တတိယဖဲကို တတ်နိုင်သမျှ အပွင့် များအောင် ရိုက်ထုတ်ဖို့သာ လိုပေတော့သည်။

ကိုဖေတင်က-
 ‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’
 ‘ခင်ဗျားဟာကိုသာ ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တော့ ခုနစ်ချွန်းတိုး ဖြစ်နေပြီ’

ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲချပ်ကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ရိုက်တီးလိုက်ရာ ခုနစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “လာဘ်” ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသူကမူ တတိယဖဲကို တဖြည်းဖြည်းကလေး ပွတ်ကြည့်ကာ မှတ်ပေးလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ၂ ဖဲ ဖြစ်၍ ၉ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကိုဖေတင်မူကား မျက်နှာ၌ ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်၍ ဖွေးခဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုလူသည် ကိုဖေတင် ထိုးထားသော ငွေ ၂၀၀

ကျပ်ကို သိမ်းယူ၍ ကိုဖေတင်အား လက်သည်လုပ်ရန် ဖဲထုပ်ကို တွန်းပေးလိုက်ရာ၊ ကိုဖေတင်က နဖူးမှ ခွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်-
 ‘ကျုပ်တော့ ပြုတ်ပြီဗျို့၊ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး’
 ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လက်က လက်ပတ်နာရီ ပေါင်လေဗျာ’
 ကိုဖေတင်မှာ သွေးဆုတ်၍ မျက်နှာဖြူလျက် ရှိရာမှ နီခဲနဲ ဖြစ်သွား

၏။
 ‘ကြိုတော့ ရွေးယူတာပေါ့ဗျ၊ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်နဲ့ အပေါင်ခံပါတယ်’
 ‘စိန်လိုက်ဗျာ’

ကိုဖေတင်သည် ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ ကုလားဖန်ထိုးပြီးနောက်၊ ထိုလူက ချိုးပေးလိုက်သဖြင့် ဝေလိုက်ရာ “တွဲ” ကို “လာဘ်” နှင့် စားသွားသဖြင့် နာရီ ပါသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌မူကား နှုတ်ခမ်းများ တုန်လျက် ရှိလေ

ပြန်။
 ‘ဒီပြင် ဘာများ ရှိသေးလဲဗျ’
 ကိုဖေတင်ကလည်း ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြနိုင်လေတော့သည်။
 ‘ခင်ဗျားဖဲက ညံ့လည်း မညံ့လှပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဖဲက ကောင်းလွန်းလို့ ခံလိုက်ရတာပဲ။ တွဲဆိုလျှင် လာဘ်၊ လာဘ်ဆိုလျှင် ၉၊ ဒါမျိုးချည်း ဖြစ်နေတာပဲကိုးဗျ’

ကိုဖေတင်သည် စကားမပြောဘဲ ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် နီလာမှ-

‘ဗျို့ ကိုယ့်လူ’
 ‘ဘာလဲဗျ’
 ‘ကျုပ်ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ပြန်ပေးပါလားဗျာ၊ နောက်တော့ ကျုပ် ခြံဆပ်မှာပေါ့ဗျ၊ ဒီငွေက’
 ‘အလို..... ဘာတဲ့ဗျာ’
 ‘ဒီငွေက ကျုပ်ငွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီငွေ ပါမသွားရင်’

'တော်လှပေဗျာ၊ ကလေးကစားတာ မှတ်နေလို့လား ခင်ဗျားက'
 'မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ် ပြောပြပါရစေ'
 'တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက နိုင်တော့ ယူသွားမယ်၊ ကျွန်တော်က
 နိုင်တော့ ပြန်ပေးရမတဲ့။ ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား ဟုတ်ပါပေ့ကွာ'
 'ဟေ့လူ မပေးဘူးလား..... ပေးမလား။ လက်မြောက်လိုက်'

ကိုဖေတင်သည် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားလျက် ၄၄ ၅၀၀ ကျပ်
 ကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းရာတွင်၊ ထိုလူကို သတ်ရန် ကြံရွယ်ချက် မရှိဘဲ
 ခြောက်လှန့်ရုံမျှ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယမ်းတောင့်ထိုးထားသော
 သေနတ်တို့ မည်သည်မှာ ပြောင်းဝတွင် ရှိနေသုတို့အဖို့ အန္တရာယ် များလှ
 ၏။ အထူးသဖြင့် ကစား၍ ရှုံးထားသောကြောင့် လက်တုန်နေသော လူ
 တစ်ယောက်က ကိုင်ထားသည့်အခါ သာ၍ ကြောက်ဖို့ ကောင်းလှပေသည်။

ထိုလူသည် အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ကိုဖေတင်ကို ကြည့်နေရာမှ၊
 ရှေ့သို့ တစ်ချိတ်တည်း ခုန်ထိုးကာ လက်ကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစား၏။ ကိုဖေတင်ကမူ
 အဟုတ်တကယ် ပစ်ဖို့ ကြံရွယ်ချက် မရှိပါဘဲလျက် ရှေ့သို့ ခုန်ထိုးလိုက်သည်
 ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကယောင်ကတမ်းနှင့် မျက်စိမိုတ်ကာ မောင်းကို
 ဖြုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကျည်ဆန်သည် ထိုလူ၏ နဖူးအလယ်တည့်တည့်တွင် ဝင်သွားလေ
 ရကား။ ရှေ့သို့ ထိုးကျ၍ ကြမ်းပြင်နှင့် မထိမီ အသက်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်မှာ သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြုမိပြုရာ ပြုခဲ့ခြင်း
 အားဖြင့် လူတစ်ယောက် သေသွားသည် မှန်သော်လည်း။ အလောင်းကြီး
 ငုတ်တုတ်နှင့် အမိခဲ၍ ဤအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုခဏ၌
 စာပို့ရထားသည် ဘူတာရုံတစ်ရုံကို ဖြတ်ကျော်ခုတ်နှင်လျက်ရှိရာ ကိုဖေတင်
 သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၆ နာရီခွဲတိတိ ရှိနေသည်ကို
 တွေ့ရ၏။ အလောင်း၏ လက်၌လည်း လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ပတ်ထား
 သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ အကြံတစ်ခု ရ၍ အလောင်းမှ

သက်ပတ်နာရီကို ၉ နာရီသို့ ရွှေ့ထားပြီးလျှင်၊ နာရီကို သေနတ်ဒင်နှင့်
 ဆုလိုက်သဖြင့် နာရီလည်း ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် ကိုဖေတင်သည်
 အလောင်းကို ကြမ်းပေါ်မှ သယ်ယူ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချပြီးလျှင် ကြမ်း
 ပေါ်၌ ကျေလျက်ရှိသော သွေးများကို သတင်းစာစက္ကူနှင့် သုတ်သိမ်း၍
 ထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လေ၏။

ကိုဖေတင်၏ စိတ်ကူးမှာ ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ထိုနေရာသို့
 မီးရထားတစ်စင်း ရောက်လာမည် ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းမီးရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျ
 သေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ သေသူ၏ လက်ပတ်နာရီမှာ ထိုအချိန်၌ ခိုက်မိ၍ ခဏ
 ရပ်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက်များ တွေးဆကြစေရန် ဖြစ်လေသည်။

ပဲခူးဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်သောအခါ ကိုဖေတင်သည် ကပျာ
 ဘယာ ဆင်းလာ၍ မိမိ၏ဌာနာသို့ သွားပြီးလျှင် ၉ နာရီအချိန်တွင် မိမိသည်
 ဌာနာထဲ၌ ရှိနေကြောင်းကို ထင်ရှားစေခြင်းငှာ အင်စပိတ်တော် အစရှိသော
 အထက်အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက် ရှိ၏။ အကယ်၍ အလောင်းကို
 နှုတ်များ တွေ့ကြသဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည့်အခါ ၉ နာရီ ရထားပေါ်
 မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးဆကြမည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအချိန်တွင်
 မိမိသည် အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက် ရှိပါသည်ဟု ဖော်ပြနိုင်ခဲ့လျှင်
 သည်သည်နည်းနှင့်မျှ မိမိကို မသင်္ကာစရာအကြောင်း မရှိဟူ၍ စိတ်ချလျက်
 ရှိ၏။

မောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကိုဖေတင်သည် စုံထောက် ကိုအုံးဖေ အစရှိသော
 မိတ်ဆွေများနှင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဘတ်စကားကြီး တစ်စီးနှင့် ပျော်ပွဲ
 စား ထွက်လာကြလေ၏။ ပျော်ပွဲစားမည့် နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍
 ဘေညီများသည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် မိတ်ဆွေ
 မင်းငါးယောက်တို့သည် ကိုဖေတင်အား ရန်ကုန်မှ ဝယ်ယူခဲ့ရန် မှာလိုက်
 သော ဖဲထုပ်ကို ထုတ်စေ၍ “ဘင့်” ကစားရန် ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။ ကိုဖေ

တင်က ဖဲထုပ်ကို လွယ်အိတ်မှ ထုတ်ပေး၍ တစ်ယောက်က ကုလားဖန် ထိုးနေစဉ် ကိုအုံးဖေက 'ဒီဖဲထုပ် မြင်တော့ မနေ့ညတုန်းက ဘုရားကလေး ဘုတာရုံနားမှာ တွေ့တဲ့ အလောင်းကို သွားပြီး သတိရတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားပြီးကြပြီလား'

ကိုဖေတင်သည် မျက်နှာ မပျက်စေရအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိရာ အခြားလူများက-

'မကြားသေဘူးဗျ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ'

'မနေ့ညတုန်းက ၈ နာရီလောက် မီးရထားလမ်းနားမှာ အလောင်း တစ်လောင်း တွေ့တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ကျုပ် သွားကြည့်ရသေးတယ်။ မျက်နှာကတော့ ရစရာမရှိအောင် ကြေမွနေလို့ လူရုပ်တောင် မပီတော့ပါဘူး။ ရထားလမ်း နံဘေးက ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနဲ့ ဆောင့်မိထားဟန် တူတယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းရဲ့ လက်မောင်း ထဲမှာ ဘာတွေ့ထားတယ် ထင်သလဲ..... ခင်ဗျားတို့'

ထိုအတောအတွင်း၌ စုံထောက် ကိုအုံးဖေသည် ကိုဖေတင်၏ ဖဲထုပ် ကို ယူ၍ ဖဲချပ်များကို ရေတွက်ကြည့်ရာ၊ ၅၁ ချပ်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရသည် နှင့် ဖဲချပ်များကို တစ်ချပ်စီ စစ်ကြည့်နေလေ၏။

'ဘာတွေ့ထားလို့လဲဗျ ကိုအုံးဖေ'

'တွေ့တာတော့ အဆန်းပဲဗျ၊ အင်္ကျီလက်မောင်းထဲမှာ ညှပ်တဲ့ ကိရိယာကလေးတစ်ခု ပါတယ်။ ကိုးမီးရိုက်တော့ ဖဲလေးချပ်နဲ့ လိမ်ရိုက်တဲ့ လူမျိုး သုံးတဲ့ ကိရိယာလေးပေါ့။ ဖဲတစ်ချပ် အပိုဆောင်ထားပြီး မလိုတဲ့ဖဲကို သူ့ကိရိယာကလေးနဲ့ ညှပ်ထားလိုက်ရင် တော်တော့လူတော့ ဖမ်းလို့ အင် မတန် ခက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တော့ ကြားသာ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါမ မျက်မြင်ဒီဒွ တွေ့ခဲ့ရပေဗျာ။ အလို..... ကိုဖေတင်၊ ခင်ဗျားဖဲထုပ်က သုံးပေါက် ချွန်း တစ်ချပ် မပါလာပါဘဲ ကလားဗျ'

'ပါရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာကပဲ'

ဗျာပြည်စာအုပ်တိုက်

'ပြီးတော့ ခင်ဗျားဖဲထုပ်က နည်းနည်းပါးပါး ကစားထားပါ ကလား ဗျ၊ အသစ်မှ မဟုတ်ဘဲ'

'ဝယ်တုန်းကတော့ အသစ်ပါဗျာ၊ ဝယ်ဆင်တိုက်က ဝယ်ခဲ့တာပါ။ မနေ့ညတုန်းက ဖိုးဟန်တို့လူစု ယူဆော့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့'

'နီ..... သုံးပေါက်ချွန်း တစ်ချပ်ကောဗျ'

ကိုဖေတင်လည်း ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ စစ်ကြည့်ရာ ညှင်းသုံးပေါက်ချွန်း တစ်ချပ် မပါတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

'ညတုန်းက ကောင်ကလေးတွေ ယူဆော့ကြပြီး.....'

'ကိုင်း..... အားတော့နာပါရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မီးရထားလမ်း နံဘေးမှာ တွေ့တဲ့ အလောင်းကို သတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဖမ်းတယ်ဗျာ'

မိတ်ဆွေများလည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြရာ ကိုအုံးဖေက-

'မအုံ့ဩကြနဲ့ မိတ်ဆွေတို့၊ ခုနင်က ကျုပ်ပြောတဲ့ ညှပ်ကလေးမှာ

ဟောဒီ ဖဲချပ်မျိုး သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် ညှပ်လျက် တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီဖဲမျိုးက ဈေးထဲမှာ မရောင်းဘဲ ဝယ်ဆင်တိုက်မှာမှ ဝယ်လို့ရလေတော့ အလောင်းမှာ ဒီဖဲလို ဖဲချပ်ကလေးတစ်ချပ် တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကိုဖေတင်ကို ဒီဖဲထုပ် မျိုး ဝယ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်တို့ မှာလိုက်ကြတာကို ကျုပ် သတိရမိသေးတယ်။ သို့သော် လည်း သူ့ဖဲထုပ်ထဲကလိုတော့ ဘယ်မှာ တွေးမိပါမလဲ။ အခုတော့ သူ့ဖဲထုပ် ထဲမှာ သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် လိုနေတာ တွေ့ရတော့မှ.....'

'ကျွန်တော် ပြောပါရစေဗျာ.....'

'ကျုပ်ကို မပြောနဲ့တော့ မိတ်ဆွေ၊ ရုံးကျတော့မှ ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ခင်ဗျား တရားသူကြီးကို ရှင်းလင်းပြီး ပြောပေးတော့ဗျာ'

[တိုင်းရင်းမေ၊ ၂၀ နိုဝင်ဘာ ၁၉၅၀]

စိတ္တဇ (သို့မဟုတ်) စိတ်ကြောင့် သေ

တစ်ပြည်လုံးတွင် တစ်နှစ်အတွင်း မြေဆိုးခဲ၍ သေဆုံးရသူ အရေအတွက် မနည်းလှသော်လည်း ဤနယ် ထိုနယ်၊ ဤရာသီ ထိုရာသီ စသည်ဖြင့် အနံ့အပြား ဖြစ်တတ်သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် မြေကုပညာသည် မည်သည့်ဒေသတွင်မှ ထမင်းဝလောက်သော ပညာ မဟုတ်ချေ။

မြေကုနိုင်သော လူများသည် ခြင်းတောင်းရက်ခြင်း၊ ပိုက်ကွန်ထိုးခြင်း၊ နီးဖျာခြင်း အစရှိသည့် တိုလီပိုလီ အလုပ်ကလေးများ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နိုင်မှ ထမင်း မဝတဝ စားသောက်ကြပေသည်။ လူနာ ပေါ်ပေါက်သော အခါများတွင် ခရီး လေးငါးဆယ်မိုင်သို့ လှည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ မြင်းနှင့်ဖြစ်စေ ကတိုက်ကရိုက်ပင် ခေါ်ကြရလေသည်။ နှစ်လ၊ သုံးလတွင်မှ တစ်ကြိမ် တလေ ပေါ်ပေါက်၍ သေတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ရသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါသော်လည်း မြေကုဆရာများသည် အများအားဖြင့် တောင်သူလယ်လုပ် ထင်းခုတ် သမား ကူလီတန်းအစား လူများတို့သာ ကုသရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ မြို့ကြီးများ၌ အအေးမိသော လူနာကို ဆိုက်ကားဖြင့် တစ်နေ့တစ်ခေါက် သွားရောက် ကြည့်ရှုရသော ဆရာဝန်များကဲ့သို့ ၅၀ ကျပ်၊ ၁၀၀ ကျပ် ရကြသည် မဟုတ်ဘဲ မပျောက်မချင်း လူနာအိမ်၌ အိပ်စားကြပ်မတ်ကာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပါမှ ၁၀၊ ၁၅ ကျပ်မျှသာ ရရှာကြရကား။ ဤအလုပ်ဖြင့် မစားလောက်သည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာ မဟုတ်ပေ။

အထက်မြန်မာပြည် ရွှေလီချောင်းကမ်းပါး၌ “ခွေးဟောင်ကုန်း” အမည်ရှိ ရွာကလေးရှိရာ ၎င်းရွာနှင့် တစ်ခေါ်လောက်တွင် “အနောက်

ဘက်သား” တစ်ယောက်သည် တစ်ဧကခန့် ရှိသော မြေရိုင်းကို “အခင်း” ဘည်၍ ချဉ်ပေါင်၊ ငရုတ်၊ ဘူး၊ ဖရုံ စသော အသီးအနှံများ စိုက်ပျိုးသည်ကား ဘစ်ဖက်၊ ခြင်းတောင်းရက်ခြင်း၊ ပိုက်ကွန်ထိုးခြင်း စသော အလုပ်ကလေး များကား တစ်ဖက်၊ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင် သွက် ရှိ၏။

၎င်းအရပ်၌ နေထိုင်သောလူများက ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်မှ ဘာသောလူများကို အနောက်ဘက်သားဟု ခေါ်ကြပေရာ ထိုသူ၏ ဇာစ်မြစ် ကို မည်သူမျှ မသိကြခင် အနောက်ဘက်သား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မြေ ဆရာ” ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ရုံနှင့် လုံလောက်ခဲ့လေပြီ။ အမည်ရင်းမှာ ကိုလုံထော် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းကိုပင် သိသူနည်းလှ၍ “မြေဆရာ” အမည် နှင့်ပင် လုံလောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုလုံထော်မှာ မြေများကို အမှန်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ တစ်နေရာ၌ လူ တစ်ယောက် “ပိုးထိ” ၍ သူ့ထံသို့ စေလွှတ်သူ ရောက်လာသည်နှင့် တစ် နှိုင်းနက် ကိုလုံထော်က ပိုးထိသောလူ၏ လိင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုက်သော မြွေ၏ လိင်ကိုလည်းကောင်း၊ ခဲသော နေရာကို လည်းကောင်း၊ မြေအမျိုး အစားနှင့် အရွယ်ကိုလည်းကောင်း တစ်ခါတည်း ပြောနိုင်ပေရကား ပထမ၌ လူများက သူ “တိုက်” သောမြေ ဖြစ်၍သာ ပြောနိုင်သည်ဟူ၍ပင် မှတ်ထင် ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ လိုက်သော်လည်း အသက်မိလိမ့်မည် မဟုတ် ကြောင်း ပြော၏။ သို့သော် လူနာရှင် စိတ်ကျေနပ်အောင် လိုက်သွားရာ၊ ပြောသည့်အတိုင်းပင် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ လူနာ သေနှင့်သည် ကြုံရဖူးလေသည်။ ကိုလုံထော် အသက်မိ၍ ဆေးကုခဲ့လျှင် ပျောက်သော လူနာတို့ချည်း များပေသည်။

ကိုလုံထော်သည် သစ်ဖောင်သူကြီး နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ကို နှုတ်သရဖူးသည် တစ်ကြောင်း၊ အခင်းမှထွက်သော အသီးအနှံနှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကလေးများကို ရောင်းချ၍ ချွေတာ စားသောက်တတ်သော

ဝါသနာရှိသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ရွာသူ ရွာသားများက သူ့လက်ဝယ် ပိုက်ဆံအတော် စုဆောင်းမိပြီဟု ထင်ကြ၏။ အမှန်မှာ ငွေစက္ကူ ၁၀ ကျပ်တန် တစ်ချပ်နှင့် ၁၀ ကျပ်တန် ၉ ချပ်မှတစ်ပါး အခြားပစ္စည်းဆိုင် မြင်းအိုမကလေး တစ်စီးသာ ရှိသော်လည်း၊ ရွာသားများကမူ ဤမျှသာ ရှိသည် ဆိုခြင်းကို ကျမ်းကိုင်ပြောသော်လည်း ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပေ။

မြင်းမကလေးမှာလည်း လူနာများထံသို့ အသက်မီအောင် ရောက်စေဖို့အတွက် မွေးမြူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခွေးဟောင်ကုန်းရွာထဲ သစ်ဖောင်သူကြီး တစ်ယောက်က ကိုလုံထော်အား ငွေရှိလျှင် မိမိထံ အတံနှင့် အပ်ထားဖို့ ပြောသော်လည်း၊ ကိုလုံထော်မှာ တစ်ရပ်သားဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်နိုင်သောကြောင့် မိမိ ငွေကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားတော့သည်။

သို့သော် ဒုမင်္ဂလ၊ သုမင်္ဂလ ကိစ္စများ၌ နယ်ထုံးစံထက် ပိုမိုကျင့်တတ်သောကြောင့် ရွာသူ ရွာသားများက ပိုက်ဆံရော လူပါ အထင်ကြီးကြလေသည်။

ထိုရွာသို့ ရောက်ခါစက ရွာသားတစ်ယောက်ကို ပိုးထိရာ ကိုလုံထော်သည် မန္တန်ဖြင့်စုတ်၍ မြွေကို ခေါ်ယူနိုင်သောကြောင့်၊ ရွှေလီရိုးတစ်လျှောက်လုံး သတင်းပျံ့နှံ့၍ ပိုးထိသူ ပေါ်ပေါက်တိုင်း မြစ်ဆုံသို့တိုင်အောင် ပင့်ကြလေသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခမှာ ပေးသမျှ ယူ၍ နှမ်းပါးသူများအား အေးကုလေ့ရှိ၏။

ကိုလုံထော်သည် ရွာနှင့် နှစ်ဖာလုံးခန့် အကွာတွင် တောစပ်ကလေး အခင်းတည်၍ ဝါးတဲကလေးတစ်လုံး၊ မြင်းမအတွက် ဇောင်းကလေးတစ်ဆောင်လုပ်ကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်၏။ သူ့အတွက် ဆန်စုံထက် မြင်းမအတွက် ကုလားပဲဖိုးက များသေးသည်ဟု ရွာသားများက ပြောပြ၏။ မြက်ပေါက်သောဒေသ ဖြစ်သော်လည်း မြင်းဝါသနာပါသော ကိုလုံထော်သည် မြင်းမအတွက် နို့ဆီခွက်အပြည့် ကုလားပဲ ကျွေးရမှ ကျေး

သေသည်။ ကိုလုံထော်သည် ရွာထဲသို့ အလာအရောက် နည်း၍ အခင်းထဲသို့ တကုန်းကုန်းနှင့် မြေဆွခြင်း၊ ကနားဖျင်းအောက်တွင် ခြင်း၊ ပုတ်၊ ကောင်းတို့ ရက်လုပ်ခြင်း၊ ပိုက်ကွန်ထိုးခြင်း စသော အလုပ်များဖြင့်သာ အခွန်ကုန်စေ၍ ဟင်းရွက်ဟင်းသီး အလိုရှိသူများသည် သူ၏အခင်းသို့ အရောက် ဝယ်ယူကြရလေသည်။

ခြေဆံလက်ဆံရှည်ရှည်၊ ခါးကုန်းကုန်း၊ အရိုးကြီးကြီး၊ အသားညိုညို၊ မျက်နှာတည်တည်ရှိ၍ အရပ်မဆိုးလှသည်နှင့် ရွာသားများက သင့်လျော်သော မုဆိုးမနှင့် ဖြစ်စေ၊ အပျိုဟိုင်းနှင့် ဖြစ်စေ နေရာချထားပေးကြသော်လည်း ကိုလုံထော်သည် ဤကိစ္စမျိုး၌ ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် မဟုတ်သည်နှင့် ခေါင်းယမ်းလေ့ ရှိ၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ဘာသာ အေးအေးနေပါရစေ’ ဟု ဆိုသည်တည်းကြီး ပြန်ပြောတတ်၏။

သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာလည်း သူ့စကား အလိုက်ပင် မိန်းမများက သဘောကျတတ်သော ရုပ်မျိုးလည်း မဟုတ်၊ သူကလည်း မိန်းမကို ဂရုစိုက်စရာ မပေါ်ချေ။ သည်နှင့်ပင် မမယ်ကြွယ်၏ ခင်ပွန်း၊ တောခေါင်းလူထွက် ခေါ်ပေါလိန်းက အထင်မှာမိအောင် မှားလိုက်ချေသေး၏။

ကိုပေါလိန်းမှာ အစိုးရသစ်တောဌာနတွင် တောခေါင်းအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းစဉ်က ခွေးဟောင်ကုန်းရွာသူ မမယ်ကြွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ မှားသမီး မပေါက်ဖွားခဲ့ချေ။ ထိုသူသည် သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါလှ၍ တောခေါင်းအဖြစ်နှင့် သေနတ်လိုင်းစင် ရခဲ့သဖြင့် တစ်လုံးခါးကျိုးတစ်လက် ခံခဲ့ချေ။ ဆတ် စသော တောကောင်များကို ပစ်ခတ်၍ ၎င်းတို့အသားကို ကောင်းချခြင်းအားဖြင့် အတော် စီးပွားလမ်း ဖြောင့်ခဲ့၏။

ဤတွင် ကိုပေါလိန်းသည် အလုပ်ဝံ့တ္တရားကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တောလည်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့၏။ သစ်တောဝန်များ တောလည်လာသော အခါ ကိုပေါလိန်းက မုဆိုးအဖြစ်နှင့် လမ်းညွှန်သောကြောင့် သားကောင်

အမြောက်အမြား ရရှိ၍ သစ်တောဝန်များက အလွန်သဘောကျ၏။ သို့သော် ၎င်း၏ အထက်အရာရှိများဖြစ်သော တောအုပ်များကမူ အလုပ်ကောင်းစွာ မလုပ်သော ကိုပေါလိန်းကို မကျေနပ်သဖြင့် သစ်တောဝန်ကို အစီရင်ခံကြ၏။ သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသော သစ်တောဝန်များသည် မိမိတို့၏ အလို ဖြည့်သော ကိုပေါလိန်းကို အလုပ်ပေါ့လျော့မှုအတွက် အရေးမယူဘဲ ထားကြ၏။ သို့ရာတွင် သေနတ်ပစ် ဝါသနာ မပါသော မြန်မာ သစ်တောဝန် တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ တောအုပ်များ၏ အစီရင်ခံချက်ကို အရေးယူ၍ ကိုပေါလိန်းကို “ဝမ်းနင်” ပေးလေတော့သည်။

ကိုပေါလိန်းမူကား မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေသော ကြောင့် တောခေါင်းအလုပ်လောက်မျှကို ဂရုမစိုက်လေဟန်နှင့် ပမာမခန့် စာရေးမိရာ အလုပ်မှ နုတ်ပယ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် မြန်မာ သစ်တောဝန်သည် ကိုပေါလိန်းကို သနားသည်ဖြစ်၍ အလုပ်ပင်ပြုတ်သော်လည်း သေနတ်ကိုင်လိုင်စင် မပြုတ်စေရအောင် ထောက်ခံစာ ရေးပေးသည်တွင် ကိုပေါလိန်းမှာ တစ်လုံးခါးကျိုးတစ်လက်နှင့် မုဆိုး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကိုပေါလိန်းနှင့် မမယ်ကြွယ်တို့သည် ရွာထဲ၌မနေဘဲ တောစပ်တွင် တဲကလေးထိုး၍ နေထိုင်ကြရာတွင် ကိုလုံထော်နှင့် အနည်းငယ် ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိ၏။ သားကောင်များ ရသောအခါ မမယ်ကြွယ်က “ဟင်းတစ်ချက်စာ” ပေးလေ့ရှိ၍၊ ကိုလုံထော်ကလည်း အသီးအနှံများ ပေးပို့တတ်၏။ ဤနည်းဖြင့် အထိုက်အလျောက် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ကြသည်တွင် ကိုပေါလိန်းသည် မသကာသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အမှန်မှာ ကိုလုံထော်သည် ဝါသနာအားဖြင့် မိန်းမကို ဂရုမစိုက်၊ ဣန္ဒြေနှင့် နေတတ်သောလူ ဖြစ်၍ မမယ်ကြွယ်မှာလည်း ရိုးဖြောင့်သော မယားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ရွာပြင်၌ နေကြသူ အချင်းချင်း ဖြစ်၍ အထက်ပါ နည်းအတိုင်း အနည်းငယ်စီ လက်ဆောင်ပေးကြခြင်းမှတစ်ပါး မသကာဖွယ်ရာအကြောင်း ဘာမျှ မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကိုပေါလိန်း၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ ကိုလုံထော်တွင်

ခုဆောင်းထားသော ငွေအမြောက်အမြား ရှိသည်ဟူသော အထင်ရောက်၍ ၎င်းပစ္စည်းကို လိုချင်သော လောဘစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်တွင်၊ ကိုလုံထော်နှင့် မယား မမယ်ကြွယ်တို့ကို မသကာသော မျက်စိနှင့်ကြည့်၍ ယုတ်မာသော အကြံအစည်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ ငါ့မယားကို ကြာခိုသော ကြာသမားအား သတ်၍ ၎င်း၏ပစ္စည်းကို အဘယ်ကြောင့် မယူဘဲ နေရမည်နည်း၊ ဤသို့ပြုလျှင် တရားနည်းလမ်းကျ၍ မိမိအဖို့လည်း အကျိုးကျေးဇူး ရှိလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ကိုပေါလိန်းသည် ရွှေလီမြစ်ထဲ၌ ငါးဖျားရန်အတွက် ငါးဖျားတံတစ်ချောင်းနှင့် တိဘူးကို ယူလျက် အိမ်မှထွက်လာ၍ အိမ်၌ ဆွေးထားသော “ကောက်ရ” သည် သခင်ထွက်တိုင်း လိုက်နေကျ ဖြစ်သည် အလျောက် အမြီးနုနုကာ လိုက်ပါလာ၏။ ကိုပေါလိန်းကမူကား ငါးဖျားရာတွင် ခွေးပါလျှင် ရှုပ်သည်ဆို၍ နောက်သို့လှည့်ကာ ကောက်ရကို ကန်ပစ်ခဲ့ရာ၊ ကောက်ရလည်း သခင်၏သဘောကို ရိုပ်မိ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးရှာတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုပေါလိန်းမှာ ထိုနေ့အဖို့၌ စိတ်တိုလျက်ရှိကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ကိုပေါလိန်းသည် ရွှေလီကမ်းပါး၌ အရိပ်ကောင်းသော နေရာတွင် ဆိုင်လျက် ငါးဖျားချိတ်တွင် တီကောင်တပ်၍ ငါးဖျားပါသော်လည်း ငါးကြီးများက မဟပ်၊ ငါးကလေးများကသာ တီကောင်ကို ဖဲ့၍စားကြသောကြောင့် “ဖော့” လှုပ်ပါလျက်နှင့် ငါးမမိဘဲ တီကောင်များသာ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် တပ်ပေးနေရလေတော့၏။ နှစ်နာရီခန့် များသော်လည်း ကိုပေါလိန်းမှာ မဖြစ်လောက်သော ငါးကလေး နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်မျှသာ ရ၍ တီကောင်များ ကုန်သွားခဲ့လေပြီ။

ဤတွင် ရေမြေတစ်ကောင်သည် ချောင်းကိုဖြတ်၍ ကူးလာရာ စိတ်ဘိုလျက်ရှိသော ကိုပေါလိန်းသည် ခဲတစ်လုံးကိုကောက်၍ မြေကို ပေါက်လိုက်၏။ အကုသိုလ်၌ အကျိုးပေးသော လူဖြစ်၍ ခဲလုံးသည် မြေ၏ဦးခေါင်းကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်ပြီးလျှင် ပွဲချင်းပြီး သေရလေတော့သည်။

ကိုပေါလိန်းမှာ မိမိ၏ လက်ဖြောင့်ခြင်းအတွက် တစ်ခဏတာမျှ ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်ပြီးသော်လည်း၊ ငါးမရသည့်အတွက် စိတ်တိုတိုနှင့် ပင် ငါးများတံကို ရုပ်သိမ်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ခြံဝ၌ ဆီးကြိုသော “ကောက်ရ” အားလည်း ခြေနှင့်ကန်မည် ပြုသေးရာ၊ နပ်ပြီးဖြစ်သော “ကေခက်ရ” က ရှောင်လိုက်သဖြင့်သာ လွတ်သွားလေတော့သည်။

တဲထဲ၌ကား မမယ်ကြွယ်သည် ကိုပေါလိန်း အရက်နှင့်မြီးရန် အတွက် ဆတ်သားခြောက်များ ဖုတ်လျက်ရှိရာမှ ကောက်ရအား ခြေနှင့် ကန်သည်ကို မြင်လိုက်ရကတည်းက အခြေမလှသည်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် ‘ရေတိုးချိန်ကြီးမှာ ငါးများလို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုပေါလိန်းရယ်’ ဟု လင် ယောက်ျား စိတ်သက်သာအောင် ပြောလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ် ကောက်ခြင်း မပြေသေးသော ကိုပေါလိန်းက ‘တယ်တတ်တယ်၊ တယ် နားလည်တယ်၊ ဘာကြောင့် အစက မပြောသလဲ။ ဆတ်သားခြောက်ချည်း ဝါးရတာ သွားနာလွန်းလို့ ငါးဟင်းကလေးများ စားရမလားလို့ သွားများ တာပေါ့ ဟဲ့’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် တဲထဲသို့ ဝင်လာ၍ ကိုပေါလိန်းသည် တိုင်၌ မှီထောင် ထားသော ဆေးပုလင်းကို မြင်သည်နှင့်-

‘ဒီ “ဇာတိဝဂ်” ဆေးပုလင်းက ဘာလုပ်တာလဲ’
‘ဪ ခုနက ဆရာလုံက ဆေးတစ်ခွက် လာတောင်းလို့’

ကိုပေါလိန်းသည် မမယ်ကြွယ်၏ စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နား မထောင်ဘဲ ငါးများတံနှင့် မမယ်ကြွယ်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်ရာ၊ မမယ်ကြွယ်က လက်ကိုမြှောက်၍ ကာကွယ်လိုက်သဖြင့် ကိုယ်လုံးသို့ မရိုက်မိဘဲ လက် မောင်းတွင် ရိုက်မိ၍ ရဲခနဲ နှိသွားတော့သည်။

‘ဟဲ့ ခွေးမ၊ နင်က ဒီကောင်ကြီးကို ဆရာလုံလေး..... ဘာလေး လုပ်နေရသလား..... လုံထော်ပေါ့၊ တယ်.....ယဉ်ကျေးတဲ့ ရွှေမန်းသူ လုပ်ချင်သပေါ့လေ။ ဆရာလုံတဲ့..... ဟား ဟား ဟား’

‘တစ်ရွာလုံးက ဒီလို ခေါ်နေကြတာပဲ ကိုပေါလိန်းရယ်’
လက်မောင်း၌ ပေါ်လာသော အရိုးတို့ကို ပွတ်လျက် ပြောရှာသည်။

‘ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် နားမလည်ဘူး၊ မြွေကိုက်တော့ ဘာကို ပင့်ချင်လို့ ဆရာလုံ ခေါ်ကြတာ။ ငါ့ မြွေကိုက်ရင် သူ့ကို မခေါ်ဘူး။ ဆရာ တင်ပြီးလည်း သူ့ကို မမြှောက်မနေနိုင်ဘူး’

‘နောက်ကို မခေါ်ပါဘူးတော်’
‘နေစမ်းပါဦး။ သူက ဘာလုပ် လာရတာတဲ့တဲ့’

‘ငှက်ဖျားတက်လို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေလေတော့ ဇာတိဝဂ်တစ်ခွက် လာတောင်း သောက်သွားတာပါတော်’

‘သေပေစေ၊ သေတာ ကောင်းတယ်။ သူ ပေးတဲ့ ဘူးသီး ခရမ်းသီး ဘူးသီး မယူနဲ့၊ ဟင်းလည်း အရိုးတောင် မပေးနဲ့၊ ကောက်ရ ကျွေးပစ်မယ်၊ ခွေးလည်လား’

‘ကောင်းပါပြီတော်’
‘ဘာဟင်း ချက်ထားသလဲ’

‘ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ဘူးရွက်ဟင်းချိုနဲ့ ဖန်ခါးသီး ထောင်းထား တယ်’

‘ခူးစမ်း မြန်မြန်၊ အရက်ပုလင်းလည်း ယူခဲ့’

မမယ်ကြွယ်က ထမင်းခူးလျက်ရှိစဉ် ကိုပေါလိန်းသည် တောအရက် နှင့် ဖန်ခွက်စိမ်းထဲသို့ ထည့်၍ နှစ်ခွက်မျှ ဆင်သောက်လိုက်၏။ ဤနောက် ထမင်းပြုပြင်လာ၍ ကိုပေါလိန်းသည် သင်ဖြူးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ နှစ်ခွက် မြိန်ရှက်ဟန်နှင့် စားသောက်လေရာ၊ မမယ်ကြွယ်က ဆတ်သား ခြောက်ဖုတ်များ အနက်မှ ကြွတ်သော အသားများကို ကိုပေါလိန်းကို ရွေးပေး မိမိမှာ ထုံပျင်းပျင်းရှိသော အရွတ်များကိုသာ စားလေသည်။

ထမင်းစားပြီးသော် ကိုပေါလိန်းသည် ဂုန်အိတ် တပ်ထားသော ခြောက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အငွေ့တခြောင်း

ခြောင်း ထွက်အောင် ဖွာရင်း စိတ်ကူးနေလေ၏။ အခါတိုင်း၌ တစ်ရေးအိပ်လေ့ ရှိသော်လည်း ထိုနေ့အဖို့မှာ ကိုပေါလိန်းသည် အလျှင်းမအိပ်ဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်များကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ညှိ၍ မပြတ်တမ်း ရှူဖွာကာ အကြံထုတ်နေလေတော့သည်။

မွန်းလွဲချိန်တွင် မိုးပေါက်များ ကျလာရာ မမယ်ကြွယ်သည် တဲရှေ့၌ အခြောက်လှန်းထားသော အမဲညှင်းများကို တဲထဲသို့ သွင်းခြင်း၊ ထင်းများကို မီးဖိုသို့ သိမ်းဆည်းခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်လုပ်သော်လည်း။ ကိုပေါလိန်းမူကား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မလှုပ်ရှားဘဲ ဆေးပြင်းလိပ် သောက်နေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ကိုပေါလိန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထ၍ ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကာကီလက်တိုကို ဝတ်ပြီးနောက် တောခေါင်းဘဝက သုံးခဲ့သော ဝပ်ရှူးခေါ် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်ရှည်ကို စီးလေ၏။ ထိုနောက် တဲထောင့်၌ ထောင်ထားသော တစ်လုံးခါးကျိုးကိုယူ၍ ယမ်းတောင့် သုံးလေးတောင့်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်တွင်-

‘တောလည်ဦးမလို့လား ကိုပေါလိန်း’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ခုနက ရွာတဲ့ မိုးကလေးကြောင့် တောကြက်တွေ ထွက်တတ်တယ်။ ချေကလေးများ ရချင်လည်း ရတတ်တယ်။ ထမင်းတော့ စားနှင့်ဟေ့၊ ငါ မိုးချုပ်ချင် ချုပ်လိမ့်မယ်’

ကိုလုံထော်၏ တဲမှာ တောင်ဘက်၌ရှိ၍ ကိုပေါလိန်းသည် မြောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ၎င်းအတိုင်း တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်သွားပြီးသည်နောက်မှ ကိုပေါလိန်းသည် တောထဲတွင် တောင်ဘက်သို့ပန်းလျက် ရွာကို ကွင်းရှောင်ကွေ့လာရာ များမကြာမီ ကိုလုံထော်၏တဲနှင့် တည့်သောနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ လမ်းခရီး၌ ကိုပေါလိန်းသည် တောကြက်တစ်စုံကို ပစ်၍ လွတ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ ပခုံး၌ လွယ်လာခဲ့လေသည်။

ကိုလုံထော်၏ တဲနှင့် တည့်သော နေရာသို့ ရောက်၍ ကိုပေါလိန်း

သည် ကညင်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်မည် ပြုဆဲတွင် မိုးပေါက်များ ကျလာသည်နှင့် သစ်ရွက်ထူသော ကြို့ပင်အောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ပင်စည်ကို မှီလျက် စိတ်ကူးလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ရွာမှ ထွက်လာသော သူညည်းလမ်းနှင့် အတော် ကွာလှမ်းသောကြောင့် တမင် တောလည်သော သူများသာ ရောက်ပေါက်တတ်လေ၏။ ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ကိုလုံထော်၏ မြင်းစောင်းကလေးကို ချုံကြားထဲ၌ ရေးရေးမြင်နိုင်၏။ ကိုလုံထော် နေသော တဲမူကား သစ်ပင်ကြီး ကွယ်ပုံးနေသောကြောင့် မမြင်နိုင်ပေ။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် မြင်းမက စောင်းထဲမှ သစ်တုံးကို ခွာနှင့် ပေါက်သော အသံများပင် ကြားရ၏။

ကိုပေါလိန်း၏ အကြံမှာကား ကိုလုံထော်သည် မြင်းမကို အစာကျွေးရန် မြင်းစောင်းသို့ ထွက်လာလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိက ခြံထောင့်မှ ဆောင့်နေ၍ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်မည်။ ထိုနောက် ပိန်ချူးသော ကိုလုံထော်၏ အလောင်းကိုထမ်း၍ ရွှေလီချောင်းသို့ သယ်သွားပြီးလျှင် ခဲများဆွဲ၍ ပစ်ချမည်။ သေနတ်သံ ရွာသားများ ကြားနိုင်သော်လည်း တောလည်သူ ပေါများသော ဤဒေသ၌ မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အလောင်းကို ပစ်ချခဲ့ပြီးနောက် တဲသို့ ပြန်လာ၍ သူ ဝှက်ထားသော ရွှေ၊ ငွေများကို ကယူမည်။

ထိုနောက်မှ ရွာ၏ အခြားဘက်သို့ လှည့်ဝင်ကာ တောကြက် နှစ်ကောင်ကို လူမြင်အောင် ဆွဲလာခဲ့လျှင် သူ့အား မည်သူကမျှ မသင်္ကာဖွယ်က အကြောင်းမရှိ။ ခြံဝင်းထဲ၌ မိမိ၏ ခြေရာများကို မိုးပေါက်များက ဖြတ်ပစ်မည် ဖြစ်သောကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ မရှိ။ ကိုလုံထော်၏ တဲသို့ ရွာသားများ အရောက်အပေါက် နည်းပါးသောကြောင့် ကိုလုံထော် ပျောက်ဆုံးသည့် အကြောင်းကိုပင် ရက်အတန်ကြာမှ သိဖို့ ရှိသည်။ ထိုအတောအတွင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မိမိ၏ ခြေရာများ ပျက်ကုန်ရမည် စသည်တို့ ပြစ်လေသည်။

နေဝင်ချိန် နီးလတ်သော် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျတုန်းပင် ရှိသေးသော်လည်း ကိုပေါလိန်းသည် အစာကျွေးချိန် နီးလောက်ပြီဆို၍ ထိုင်ရာမှ ထ ခဲ့ပြီးလျှင် ကိုလုံထော်၏ ခြံထောင့်ရှိ ဆောက်ကုလားချုံကလေးအောက်သို့ ဝင်၍ စောင့်လေ၏။ ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ကိုလုံထော်၏ တံမှ မြင်းစောင်းသို့ သွားလမ်းသည် ပြူးဖြောင့်လျက် ရှိ၏။ မှောင်စ ပြုလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးပေါက်များသည် သေးငယ်သွား၍၊ သစ်ရွက်များ ပေါ်သို့ ကျရောက်သော အသံကိုပင် သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရလေတော့သည်။

ကိုပေါလိန်းသည် သေနတ်ကို ယမ်းတောင့်ထိုး၍ ချုံအောက်၌ အဆင်သင့် စောင့်လျက် ရှိသည်။ ကိုလုံထော်၏ တံဆိမ့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံများကို ကြားသည်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မိုးကာအင်္ကျီစုတ်ကြီးကို ခြိုကာ ခမောက်ဆောင်းလျက် ကုလားပဲခွက်နှင့် ထွက်လာသော ကိုလုံထော်ကို မြင်ရလေ၏။ ၁၅ ကိုက်မျှသာ ဝေးသော လူတစ်ယောက်ကို မှန်အောင် ပစ်ရန်မှာ အလွန်လက်ဖြောင့်သော ကိုပေါလိန်းအဖို့၌ အလွန်လွယ်ကူသော အလုပ် ဖြစ်တော့သည်။ ကိုပေါလိန်းသည် ကြိုက်သော နေရာကို မှန်အောင် ပစ်နိုင်သည့်အလျောက် နဖူးကို ချိန်၍ပစ်လိုက်ရာ ဆောင်းထားသော ခမောက်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၍ လူမှုကား ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့သည်။ ကိုပေါလိန်းသည် ချုံအောက်မှ ထွက်လာ၍ ဝင်းထဲသို့ ဝင်မည်ဟု ခြံစည်းရိုးကို ကျော်မည်ပြုဆဲတွင် တံဆိမ့် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သေ သေကာ ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ကိုပေါလိန်းက မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ခမောက်ဆောင်းထားသော ကိုလုံထော်သည် မိမိ၏လက်ချက်ကြောင့် မြေကြီးပေါ်၌ လဲနေသည်ဟု သိရပါလျက်၊ ကိုလုံထော်မှာ ထိုအခိုက်တွင်မှ တံမှ ထွက်လာ၍ မိမိရှိရာသို့ လှမ်းမျှော် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလေသောကြောင့်တည်း။

ဤတွင် ကိုပေါလိန်းသည် အစိမ်းသေ သေ၍ ချက်ချင်း တစ္ဆေ

ခြောက်သည် ထင်မှတ်သောကြောင့် တောဘက်သို့လှည့်ကာ သုတ်ခြေတင် ပြေးလေတော့၏။

ကိုပေါလိန်းသည် တောနယ်ထဲသို့ဝင်၍ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်ပြေးပြီးနောက် မောဟိုက်လာသော အခါမှ ရပ်တန့်၍ အကျိုးအကြောင်းကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။ မိမိ မြင်ခဲ့ရသော ကိုလုံထော်သည် တစ္ဆေ ဖြစ်လေသလော၊ တစ္ဆေဟူသည် ဥပပါဒ် ပဋိသန္ဓေ ဆိုသောကြောင့် ချက်ချင်းသေလျှင် ချက်ချင်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟူ၍လည်း ပြောကြသည်။

အကယ်၍ မိမိအား ကိုယ်ထင်ပြု၍ ခြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်မျှ ပြေးသော်လည်း တောထဲသို့ လိုက်၍ခြောက်နိုင်သည်။ ဤခဏတွင် နောက်မှ ချွတ်ခနဲ မြည်သံကြား၍ ကိုပေါလိန်းလည်း အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ချေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရမှ စိတ်အေးသွားတော့၏။ ထိုအခါ၌ မိုးစပြီဖြစ်၍ လဆန်း ၁၁ ရက် လသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်များအကြားမှ တစ်ချက် တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုပေါလိန်းသည် ခြေဦးတည်ရာသို့ လျှောက်သွားနေခြင်းထက် အိမ်သို့ပြန်ခြင်းက ကောင်းလိမ့်မည်ဆို၍ ထိုင်ရာမှ ထခဲ့ပြီးလျှင် ရွာဘက်သို့ သွားသော လှည်းလမ်းကို ရှာ၍ လိုက်လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ ၉ နာရီ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ကိုပေါလိန်းသည် လှည်းလမ်းအတိုင်း ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် ရှေ့မှ လှည်းသံကြားသည်နှင့် သွေးလန့်၍ လမ်းနံဘေးရှိ ချုံထဲသို့ဝင်ကာ ပုန်းအောင်းနေ၏။ လှည်းသည် တဖြည်းဖြည်းမောင်းလာ၍ ကိုပေါလိန်းနှင့် တည့်နေသော နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံဖြင့် 'ဘယ်သူ့ လှည်းလဲဟေ့' ဟု အော်၍မေးသံ ကြားလိုက်ရ၏။ လှည်းသမားက 'ကျုပ်ပါဗျ' ဟု ပြော မောင်းလာစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်မှ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်သည် လှည်းနားသို့ ရောက်လာ၍ ကိုပေါလိန်း အနီးတွင် ဆုံမိသဖြင့် ရပ်တန့်ကြ၏။

'ဖိုးနီလား ဟေ့'
 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ကိုက်ရလား'
 'အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘယ်လဲ'
 'ရွာမှာ သောက်ကျိုးနည်းကုန်ပြီကောဗျ'
 'ဘာဖြစ်တာလဲကွ'

ကိုပေါလိန်းသည် ချုံထဲမှ နားစွင့်လျက်ရှိရာ နှစ်ဦးလုံးမှာ ခွေးဟောင်
 ကုန်း ရွာသားများဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ စူးစိုက်ကာ နားထောင်လေ၏။

'ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ၊ လူသတ်မှ ဖြစ်ကုန်ပြီကော၊ ရက်စက်ပါပေဗျာ'
 'ဘယ်သူက ဘယ်သူ သတ်တာလဲကွ'
 'နေဝင်ရီသရောလောက်မှာ မြွေဆရာ ကိုလုံထော်ခြံထဲမှာ ပစ်သတ်
 ထားတဲ့ အမှုပဲဗျ'

'ဟေ၊ ကိုလုံထော် သေရှာပြီလားကွာ'
 'ရှေ့လောမကြီးစမ်းပါနဲ့ဗျ၊ ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်၊ နားထောင်ပါ'
 'ပြောစမ်းပါကွ မြန်မြန်၊ ငါ သိချင်လှပါပြီ'

'ကိုလုံထော်က ငှက်ဖျားတက်ပြီး ချမ်းဖျား ထနေတုန်းမှာ မမယ်
 ကြွယ်က ဇာတိဝံဂ်ဆေးတစ်ခွက် လာပို့သတဲ့။ နေ့ခင်းက တစ်ခွက်တောင်း
 သောက်သွားပေမဲ့ ညအတွက်ဆိုပြီး ဆေးတစ်ခွက် လာပေးသတဲ့။ မမယ်
 ကြွယ်က ဆေးတိုက်ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကိုလုံထော်က အတုနဲ့ သက်သာ
 သွားတာနဲ့ မြင်းမကို ပဲကျွေးမယ်လို ထလိုက်ရာမှာ မမယ်ကြွယ်က 'ကျုပ်
 ကျွေးပေးပါမယ်' ဆိုပြီး ပဲခွက်ကလေးနဲ့ တဲပြင် ထွက်လာသတဲ့။ ဒီအချိန်
 မှာ မိုးကလေး တဖြောက်ဖြောက် ကျနေတော့ မမယ်ကြွယ်က တောအုပ်ကြီး
 ပိုးထိတုန်းက ကိုလုံထော် ရလာခဲ့တဲ့ မိုးကာကျိုနဲ့ ခမောက်ကြီးဆောင်းပြီး
 ထွက်လာဆိုကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ပဲ အပြင်ရောက်ကရော..... "ဒိုင်း" ခနဲ သေနတ်သံ
 ကြားလိုက်ရလေတော့ ကိုလုံထော်က အိပ်ရာထဲက ကတိုက်ကရိုက် ထပြေး
 လာရာမှာ မမယ်ကြွယ် မှောက်လျက်ကြီး လဲနေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့'

'သေရှာရောလားကွာ'
 'နဖူး မှန်ထားတယ်၊ ချက်ချင်းတော့ မသေသေးဘူး။ ကိုလုံထော်က
 ဘူပဲဆီ ပြေးလာလို့ ကျုပ်က လှည်းနဲ့တင်ပြီး မမယ်ကြွယ်ကို သူ့တဲ
 ခိုက်ပို့လိုက်ရတယ်'

'နေပါဦး၊ မမယ်ကြွယ်ကို ဘယ်သူက ပစ်တာလဲကွ'
 'ဘယ်သူက ပစ်လိမ့်မှာလဲဗျ၊ သူ့ယောက်ျားက ပစ်တာပေါ့။ ဒီလူက
 သူ့မယားကို ကိုလုံထော်နဲ့ မသက်ာပုံ ပေါ်တယ်။ ဟုတ်ရှာပါဘူးဗျာ၊ မမယ်
 ကြွယ်ကလည်း သဘောရှိ၊ ကိုလုံထော်ကလည်း ရှုပ်တီးရှုပ်တုတ် လုပ်တတ်
 တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'နေပါဦးကွ၊ ကိုပေါလိန်း ပစ်တာကို ဘယ်သူက မြင်သတဲ့လဲ'
 'ကိုလုံထော်က သေနတ်သံ ကြားကြားချင်း ထွက်လာတော့ ဝင်းခြံ
 ပြင်ဘက်မှာ ကိုပေါလိန်းကို သေနတ်ကြီးနဲ့တကွ မြင်လိုက်ရသတဲ့ဗျ။
 ဘုတ်မှာဗျ၊ ဒီလူကြီးက တခောက်ကန်းကြီးကပဲ'

'နီကိုပေါလိန်းကော ဘယ်မှာလဲ'
 'တောထဲ ဝင်ပြေးတာကို ကိုလုံထော်က မြင်လိုက်သတဲ့ဗျ။ သူ့
 သေနတ်ကိုတောင် ယူမသွားနိုင်ဘူး၊ နေရာမှ ချထားပစ်ခဲ့တယ်။ လူခြေရာ
 ဘာကိုတောင် ကျုပ်ကိုပြလို မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်..... ဟုတ်ပါ
 တယ်။ သူ့ရွက်ဖျင်ဖိနပ် ခြေရာပါပဲ။ မမယ်ကြွယ်ရဲ့ လက်မောင်းမှာလည်း
 သူ့ ရိုက်ထားတဲ့ အစိုးကြီးဟာ အကွင်းသား ထင်နေတယ်ဗျ'

'ဘယ်တုန်းက ရိုက်တာလဲ'
 'နေ့ခင်းလောက်က ရိုက်မှာပေါ့ဗျ'
 'နီကိုပေါလိန်းကော မမိသေးဘူးလား'
 'မမိသေးဘူး၊ မိုးလင်းလင်းချင်း တောနင်းပြီး ရှာကြလိမ့်မယ်'
 'မင်းက အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ'
 'ကွန်းချောင်းရွာမှာ ဆရာဝန် သွားခေါ်မယ် လို့'

‘နဖူးမှန်ရင်တော့ သေမှာပါပဲကွာ’

‘နဖူးပေမဲ့ နည်းနည်းစောင်းသွား ထင်ပါရဲ့၊ ချက်ချင်း မသေဘူး’

‘ကိုင်း..... ဒါဖြင့် သွားပေတော့၊ ငါလည်း ပေါလိန်း ဖမ်းဖို့ စီစဉ်ချဦးမယ်’

၎င်းနောက် လှည်းသည် ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားရာ ခြေကစာမားလည်း ရွာဘက်သို့ ပြေးသွားလေ၏။

ကိုပေါလိန်းသည် ချုံထဲက နားထောင်နေရာမှ အကြိတ်တစ်ခု ရသင်းနှင့် ကိုလုံထော်၏ တံဘက်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ သူ၏အကြံကား မမကြွယ်ကို သေနတ်မှန်၍ သူ့တံသို့ ပို့လိုက်လျှင် ကိုလုံထော်လည်း ၎င်းသို့ လိုက်သွားမည်ဖြစ်၍ ကိုလုံထော်၏ တံတွင် လူသူမရှိဘဲ ဖြစ်နေလေမည်။ ဤအခိုက်တွင် တံသို့ဝင်၍ ကိုလုံထော်၏ ငွေကို ရှာယူမည်။ ငွေကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထွက်ပြေးရလျှင် တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးသာမက အစိုးရပုလိပ်များပါ ရှာဖွေသော်လည်း လွတ်စည်စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုပေါလိန်းသည် ရှေ့မှပြေးသွားသော ရွာသားနောက်ခံပ်မှန်မှန်လိုက်သွား၍ ကိုလုံထော်၏ တံဆီသို့ ရှေးရှု လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ကိုပေါလိန်းမှာ ကိုလုံထော်ကိုသတ်ဖို့ အကြံပြုသည့် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်က ကိုလုံထော်၏ နေထိုင်ပုံ အခြေအနေကို စုံစမ်းခြင်းငှာ သူ၏ တံသို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ တံထဲ၌ ကိုလုံထော်၏ စကားပြောနေစဉ် ကိုလုံထော်သည် အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ရှိသော ထင်းရှူးသေတ္တာဆီသို့ မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်သည်ကို ကိုပေါလိန်း သတိမိ၍ ၎င်း၏ ငွေကို ထိုသေတ္တာထဲတွင် ထားလိမ့်မည်ဟု တွေးဆမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ တံ၌ လူမရှိခိုက် ဝင်ရှာရလျှင် ကိုလုံထော်၏ ငွေကို အလွယ်တကူ တွေ့ရမည်ဟု ကိုပေါလိန်း တွက်ကိန်းရ၏။ ၎င်းအကြံအစည်ဖြင့် ကိုလုံထော်၏ တံသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တံသို့ ရောက်သောအခါ ကိုပေါလိန်း မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း လူသံမကြားဘဲ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းလျက် ရှိ၏။ မြင်းမကမူ လူရိပ်မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟီးဟီးမြည်ကာ အစာတောင်း၏။ ထိုမှတစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြားရချေ။

ကိုပေါလိန်းမှာ တံထဲသို့ တစ်ခေါက်တည်းသာ ရောက်သောကြောင့် အလင်းရောင်ရှိမှ ရှာဖွေနိုင်မည်ဆို၍ ဆေးလိပ်ညှိရန်အတွက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လာခဲ့သော မီးခြစ်ဘူးကို ထုတ်ကြည့်ခဲ့ရာ မီးခြစ်နှစ်ဆံတည်းသာ ရှိတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ တစ်ဆံခြစ်လျှင် ထင်းရှူးသေတ္တာဆီသို့ ရောက်အောင် သွားနိုင်သည်ဆို၍ ပထမ မီးခြစ်ဆံကိုခြစ်ကာ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ လာလေ၏။ မီးခြစ်ဆံ ကုန်သည်တွင် ကိုပေါလိန်းသည် အိပ်ရာခေါင်းရင်းရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုပေါလိန်းသည် မီးခြစ်ဆံကို လွှတ်ချ၍ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထက်မြက်သော အရာဝတ္ထုသည် ကိုပေါလိန်း၏ လက်မသို့ ဆတ်ခနဲ စူးဝင်သွားသည်နှင့် ‘အလိုလေး’ ဆိုကာ လက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်ရုပ်လိုက်လေတော့သည်။ ကိုပေါလိန်း၏ စိတ်ထဲ၌ ကိုလုံထော်သည် မြွေဆရာ ဖြစ်သည်အလျောက် မြွေဟောက်၊ မြွေပွေးများ ဓွေးမြူထားသည်ဟု ရွာသားများ ပြောဖူးသည်ကို ရုတ်တရက် သတိရသည်နှင့် မိမိ၏လက်ကို မြွေကိုက်လိုက်ချေပြီဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

ဤတွင် ကိုပေါလိန်း နောက်ဆုံး ကျန်နေသော မီးခြစ်တစ်ဆံကို ခြစ်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ၊ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်လျက် ရှိသည်ကို ရုတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ လက်မ၌လည်း အဆိပ်တဖျဉ်းဖျဉ်း တက်လာလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကိုပေါလိန်းသည် မြွေကို သတ်ချင်သော ဒေါသစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မီးဖိုမှ ထင်းစတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ ထင်းရှူးသေတ္တာဆီသို့ ပေါက်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင်

တဖျဉ်းဖျဉ်း အဆိပ်တက်နေသော လက်သည် ကောင်းစွာ အားမရှိတော့ဘဲ သေတ္တာကို ထိမှန်ရုံလောက်သာ တတ်နိုင်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဂျောင်းခနဲအသံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သေတ္တာ မှောက် သွားသလို ထင်ရသည်တွင်၊ ကိုပေါလိန်းမှာ မြွေကြီး ထွက်လာချေတော့မည် ဟု တွေးမိသည်နှင့် တဲပြင်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးထွက်လာရ၏။ သို့ပါ သော်လည်း ကိုပေါလိန်း၏ ခြေထောက်များသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို နိုင်အောင် မသယံဆောင်နိုင်တော့သဖြင့် ဒယ်မိဒယ်ယိုင် ဖြစ်နေပြီးလျှင် လက်မှ တဖျဉ်း ဖျဉ်း တက်လာသော အဆိပ်သည် နှလုံးအိမ်သို့ ရောက်သည်ဟု ကြားဖူးသည် အတိုင်း၊ ကိုပေါလိန်းမှာ ရင်ထဲ၌ လေးလာ၍ လက်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖူးဖူးရောင်လာချေပြီဟု မှတ်ထင်မိတော့သည်။

တဲပြင်သို့ ရောက်လျှင် ကိုပေါလိန်းသည် မြွေဆိပ်ကို စုပ်နိုင်သော သတ္တိရှိသည်ဆို၍ ဝယ်ထားဖူးသော မဟူရာတုံးကလေးကို သတိရ၏။ ၎င်း မဟူရာတုံးမှာ မိမိ၏ တဲအတွင်း ခေါင်းအုံးအောက်၌ သိမ်းထားဖူးခြင်းကို လည်း သတိရ၏။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် မိမိ၏ တဲ၌ မမယ်ကြွယ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများ ပြည့်နှက်နေကြမည် ဖြစ်သော ကြောင့် သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထိုအတောအတွင်း လက်မှ တဖျဉ်းဖျဉ်းတက်သော အဆိပ်သည် လက်မောင်းရင်းကို ကျော်လွန်၍ အသည်းနှလုံးဆီသို့ ကူးနေပြီဟု ထင်မိ၏။ ထိုကြောင့်သာလျှင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လေး၍ မျက်လုံးများ ပြာတာတာ ဖြစ်လာသည်ဟု ကိုပေါလိန်း စဉ်းစားမိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ တဲသို့ပြန်၍ မဟူရာတုံးဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုလုံထော်၏ ကုသခြင်းနှင့်ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာပျောက်စေ၍ အဖမ်းခံပါ တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ သို့သော် တဲသို့ ရောက်အောင်ပင် သွားနိုင်ပါတော့မည်လော ဟူ၍ ယုံမှားခြင်း ဖြစ်မိ၏။

'ကိုင်း ယောက်ျားပဲ၊ ကြိတ်ပါမပေါ့' ဟု အားတင်းလျက် ကိုပေါ

လိန်းသည် လက်ယာလက်ကို လက်ဝဲဘက်ဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်မှ ဖျစ် သွစ်ကိုင်ဆုပ်၍ မိမိ၏ တဲဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ၊ ကိုလုံထော်၏ ခြံဝသို့ ချောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒူးများ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မြေပေါ်သို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခနဲ ထိုးလဲသွားလေတော့သည်။ ဤတွင် ကိုပေါလိန်းသည် လက်ကောက်ဝတ်၌ ဆုတ်ညစ်ထားသော လက်ကို လွှတ်လိုက်၍ ရင်ဘတ်သို့ ပိန်ပိန်လျက် တစ်လိမ့်၊ နှစ်လိမ့် လူးလိုမ့်ရင်းပင် အသက်ထွက်ရှာလေတော့ သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် လှည်းတစ်စီးသည် ခွေးဟောင် ကုန်းရွာမှ ကွန်းချောင်းရွာဘက်သို့ မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ၊ လှည်းပေါ်တွင် ကွန်းချောင်းရွာမှ ဆရာဝန် တစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေသည်။ လှည်းသမား ၈ ခွေးဟောင်ကုန်းရွာသား မောင်နီ ဖြစ်၍ ဆရာဝန်အား ကွန်းချောင်းရွာသို့ ခြံပို့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လမ်းခရီး၌ လှည်းသမား မောင်နီနှင့် ဆရာဝန် တို့ ပြောကြသော စကားများကို နားထောင်ကြပေအံ့။

'သေတာ ကောင်းတာပါပဲ ဆရာဝန်၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ ဖမ်းပို့ပြီး ခိုးတင်စစ်တော့လည်း သေစားသေစေလို့ အမိန့်ချမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား'

'မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပါပဲ မောင်နီရယ်၊ ကြီးစင်တင်ရတဲ့ ကွဲတစ်ခု ငြိမ်းသွားတာပေါ့။ ဒါထက် မင်းတို့ရွာသူ မမယ်ကြွယ်က အသက် ခြင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဦးနောက် ဖောက်သွားတာတောင် ချက်ချင်းမသေဘဲ နာရီလုံးလုံး ခံသေးတယ်။ ငါဖြင့် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဦးနောက် ဆီတယ်ဆိုရင် ပွဲချင်းပြီးတယ်လို့သာ ကြားဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ပေါ လိန်း ကိုက်တဲ့ မြွေဒဏ်ရာကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာကွယ်'

'ဘယ်လို ထူးဆန်းပုံလဲ ဆရာဝန်'

'အစွယ်ရာက တစ်ချက်တည်း တွေ့ရတယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ မြွေ နဲ့ကံ သေတဲ့ အလောင်းတွေဟာ ငါ မြင်ဖူးတာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မည်း

နေတယ်။ သူ့မှာတော့ မျက်နှာထားကြီး ရှုံ့မဲ့နေတာကလွဲလို့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း အဆိပ်တက်တာ မတွေ့ရဘူးကွယ်။

‘ကိုလုံထော်ကတော့ မြွေကိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါကလား ဆရာဝန်’

‘မြွေကိုက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခုလို ချက်ချင်းကြီး သေနိုင်ပါ့မလား ကွယ်။ မင်းတို့ မြန်မာမြွေဆရာတွေက ကောင်းကောင်းနားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရမ်းတုတ်တာပါကွာ’

‘မြွေကိုက်တယ်ဆိုရင် ဖုန်ထဲမှာ လျောသွားတဲ့အရာ တွေဖို့ ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး လိုက်ရှာကြတာ ဖုန်ထဲမှာ မြွေသွားတဲ့အရာ တစ်ချက်မှ မတွေ့ရဘူး။ ကိုလုံထော်က ဘာကောင် ကိုက်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါး ဖမ်းစားလို့ သူ့ဟာသူ လန့်သေတာလို့ ပြောနေတယ် ခင်ဗျ’

‘အလကားဟာတွေပါကွာ။ မင်းတို့ တောကလူတွေ တွေးလိုက်မှ ဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးရော၊ တစ္ဆေရော၊ စုန်းရော၊ သဘက်ရော ရှုပ်ပွေသွားတာပဲ။ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘နေပါဦး ဆရာဝန်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတော့ ကိုလုံထော်ဟာ မြွေပွေးတို့၊ မြွေဟောက်တို့ မွေးထားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ သူ့မြွေက ကိုက်သွတ်လေတော့ သူက တော်အောင်လျော်အောင် ပြောနေတာ ထင်ပါလား ဗျ’

‘သူ မွေးထားတာက အရှင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မြွေရေမှာ ဝှမ်းတွေ ထိုးထည့်ထားတာပါ။ သူ ပြလို့ ငါ မြင်ခဲ့ရပါသေးတယ်’

‘ဘယ်လို ဝှမ်းထိုးထားတာလဲ ဆရာဝန်’

‘ကိုလုံထော်က ငါ့ကို တဲထဲ ခေါ်တယ်ကွ။ တော်တော်လက်မြောက်တဲ့ လူဟေ့၊ မြွေဟောက် အသေတစ်ကောင်ကို အသားတွေ ထုတ်ပစ်ပြီး ဝှမ်းတွေကို ထည့်၊ မျက်လုံးနေရာမှာ ဖန်မျက်လုံးထည့်ပြီး ပါးပျဉ်းကြီး

ထောင်နေအောင် လုပ်ထားလိုက်တာ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် တကယ် မြွေဟောက်ကြီးက ပေါက်မလို့ ချိန်နေတာလို့ပဲ မောင်၊ သိပ်တူတာပဲ’

‘ဘယ်မှာထားသလဲ ဆရာဝန်’

‘ဒီလိုကွယ်၊ မင်းတို့ရွာက လူတွေက သူ့မှာ ငွေတွေ အများကြီး ရိုတယ်လို့ ထင်နေကြသတဲ့။ ဒီတော့ သူက သူ့ငွေထားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ဒီမြွေရုပ် ထည့်ထားပြီး နံဘေးမှာ ကျားလျှာဆူးကြီးတွေ လှည့်ထောင်ထားတယ်။ မြွေကို မြင်ရင်လည်း လန့်သွားအောင်၊ လက်နဲ့နှိုက်ရင်လည်း ကျားလျှာဆူး ငြိအောင် ဆိုကိုးကွယ်။ သူ့မှာ များများ မရှိရှာပါဘူးကွယ်၊ ငွေစက္ကူ ရာတန် တစ်ချပ်နဲ့ ၁၀ ကျပ်တန် ၉ ချပ် ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲက မမယ်ကြွယ်အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခဆိုပြီး ငွေ ၃၀ ထုတ်ပေးရှာတယ်။ ငါက မယူခဲ့ပါဘူး’

‘သာဓုပါ ဆရာဝန်’

‘ပြီးတော့ ကိုလုံထော်က ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒီလင်မယား အတွက် ဆွမ်းသွတ်၊ ပရိတ်နာ အစရှိတဲ့ ဈာပနာ ကိစ္စများအတွက်ကိုလည်း သူ့ငွေကလေးထဲက လုပ်ရမှာပါပဲ တဲ့’

‘သာဓုပါပဲဗျာ’

‘အနောက်ဘက်သားပေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်ပေသားပဲ ကွယ်’

‘သာဓုပါပဲ ဆရာဝန်’

အလုပ်ဝတ္တရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှ ဖော်ပြပြီးနောက် မောင်ဒေဝ အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြလိုသည်။ မောင်ဒေဝသည် စုံထောက်ဘက်တွင် တကယ် အရည်အချင်းပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါက လမ်းစဉ် အတိုင်း အောက်ဆုံးလှေကားထစ်မှ မတက်စေဘဲ ကျော်လွှား၍ တက်ခွင့်ပြု မည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့သော အခွင့် အရေး ရရှိပါသနည်းဆိုသော် ဤသူငယ်မှာ ပါတီအဆက်အသွယ် ရှိသူ ဖြစ်၍ ပါတီ၏ ကူညီစောင့်မခြင်း ခံရသည့် သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင်ချက်ပေးရန် မသင့်သည် အလျောက် မသိချင်ပြု၍ နေခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။ ဤသူငယ်ကား နာမည်ကြီး ဝတ်လုံတစ်ယောက်၏ စာရေးဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း အထင်ကြီးသော လူစားမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။ လူပုံလူပန်းမှာလည်း မြင်သည့်အတိုင်း ဥပစိရုပ် ညံ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အလိုအလျောက် ပုလိပ်ဘက်သို့ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အထင်ကား ဤသူငယ်သည် ဝတ်လုံကြီး လက်အောက်၌ စာရေးလုပ်နေရစဉ် ဝတ်လုံကြီး၏ မိတ်ဆွေ လူကြီး လူကောင်း အမှုသည်တစ်ယောက်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခရေစေတုင်း ကျ သိသွားဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံကြီးက သူ့ကို ၎င်း လက် အောက်၌ ကြာရှည်စွာလည်း မထားလို၊ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ရန်မှာလည်း သူ သိထားသော အကြောင်းအရာမျိုးကြောင့် ခဲယဉ်းနေသည်။ ဖြုတ်ပစ်လိုက် လျှင် သိထားသော အကြောင်းအရာများကို လက်စားချေသော သဘောနှင့် လူတကာ ပြောပြနေမှာကို စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံကြီးသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးနှင့် ခင်မင်သောမိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်အတိုင်း မောင်ဒေဝကို ပုလိပ်ဘက်သို့ သွင်းပေးရန် ပူစာဟန် တူသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် မောင်ဒေဝကို နှုတ်ပိတ်သောသဘောနှင့် ဤရာထူး၌ ခန့်ထားလိုက်ပုံ ပေါ် သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မောင်မင်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော ငွေပျောက်မှုကို

ပညာသင် စုံထောက်

ဒုတိယ ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးဘစန်ထံမှ
အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်းသို့

ရန်ကုန်မြို့

၁၈၊ ၂၊ ၁၉၅... ခုနှစ်။

အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်း ကြားသိစေရန်မှာ.....

အလွန်တရာ အရေးကြီးသော အမှုတစ်ခု စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ရှိသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ မောင်မင်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော ငွေပျောက်မှု ကို ဤစာနှင့်အတူ လာရောက်သူ မောင်ဒေဝသို့ လွှဲအပ်လိုက်စေလိုသည်။ ငွေပျောက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်မင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်း ပြီးစီးသမျှကို မောင်ဒေဝသို့ ပြောပြ၍ ၎င်းအမှုအကြောင်းများ မောင်ဒေဝ သဘောပေါက် အောင် ရှင်းလင်းပြောပြစေလိုသည်။ ၎င်းအမှုကို မောင်ဒေဝသို့ လုံးဝ တာဝန် လွှဲပေး၍ အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်းတို့မှာ သူ၏တာဝန် လုံးဝ ဖြစ်စေ ရမည်။

မောင်ဒေဝ လက်သို့ လွှဲပေးလိုက်ပါလေ။ အကယ်၍ ဤအမှုတွင် အောင်မြင် ခဲ့ပါမူကား မောင်ဒေဝမှာ ပုလိပ်ဌာနဘက်တွင် အမြဲတမ်းအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ရမှာ မလွဲတည်း။ မောင်မင်းထံ ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာ ရေးသားရခြင်းမှာ မောင်ဒေဝက မောင်မင်းအကြောင်းကို အထက်လူကြီးများထံသို့ သားပုပ် လေလွှင့် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကတုန်းကတိုက် ပြုလုပ်မည် စိုးသောကြောင့် မောင်မင်းက မောင်ဒေဝအား ပြောမှာဆိုမှာ မဖြစ်စေရန် သတိပေးလိုသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘစန်

ဒါ၊ အိုင်၊ ဂျီ

မြန်မာနိုင်ငံတော် ရဲဌာန

ပညာသင်စုံထောက် မောင်ဒေဝမှ
ဒုတိယ ပုလိပ်မင်းကြီး ဘစန်သို့

ရန်ကုန်မြို့၊

၂၀၊ ၂၊ ၁၉၅ခုနှစ်။

ရိုသေစွာ စာရေးအစီရင်ခံစာပေးပါသည်။

အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်းထံမှ သွန်သင်ချက်များ ရရှိပါသဖြင့် နောက်နောင်အခါတွင် ကျွန်တော်က အစီရင်ခံစာများနှင့် ပတ်သက်၍ ညွှန်ကြားခြင်း ခံရပါသည့်အတိုင်း အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အစီရင်ခံချက်များကို အထက်သို့မပို့မီ ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်၍ သင့်လျော်သလို အမွမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် သိရပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ အစီရင်ခံစာများကို ဤကဲ့သို့ ဝန်မင်းက အမွမ်းတင်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု ယူဆဟန် တူပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် လူသစ်တစ်ယောက်ပင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် တင်ပို့သော အစီရင်ခံစာများမှာ အမွမ်းတင်ပေးဖို့ ၁) နှမ်းဖြူးပေးဖို့ လိုလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်က ရဲဝံ့စွာ အာမခံနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက်ရှိသော အမှုမှာ ဖြစ်ပွားသော နေရာမှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာရန် မဖြစ်နိုင်သေးသည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေပါသောကြောင့် ဝန်မင်းထံသို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် သြဝါဒများ ခံယူရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေပါသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ထောက်လှမ်းချက်များကို လူကိုယ်တိုင် အစီရင်ခံနိုင်ဘဲ ဘဖြင့်သာ အစီရင်ခံရပါတော့မည်။ အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်များ စုံလင်စွာ ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်မင်းထံ အစီရင်ခံစာ ပေးပို့လိမ့်မည် အကြောင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချတော်မူပါ။

လေးစားစွာနှင့်-

ဒေဝ

ဦးဘစန်ထံမှ

မောင်ဒေဝသို့

ရန်ကုန်မြို့၊

၂၀၊ ၂၊ ၁၉၅ခုနှစ်။

မောင်ဒေဝ သိသာရန် ပြန်ကြားလိုက်သည်။

မောင်မင်းသည် အလုပ်စသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက္ကူကုန်၍ အချိန် ညွှန်းသောနည်းကို အသုံးပြုနေလေပြီ။ အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်းထံသို့ မောင်မင်းကို လွှတ်လိုက်ကတည်းက မောင်မင်းနှင့် ကျွန်ုပ် ဆက်ဆံရမည့် အခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဤအကြောင်းကို မောင်မင်းက အစီရင်ခံစာ ပေးပို့ရန် လုံးဝ လိုသည် မဟုတ်။ မောင်နောင် အစီရင်ခံသည့်အခါ အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

များမှတစ်ပါး အခြားအကြောင်းအရာများ မပါဝင်စေရန် ကောင်းစွာ သတိ
စေလိုသည်။

ဘေး
ဒါ အိုင်

မောင်ခေမမှ
ဦးဘစန်သို့

ရန်ကုန်မြို့

၁၊ ၃၊ ၁၉၅..... ခုနှစ်

အစီရင်ခံပါသည်။

သင်္ချိုင်းသို့ မျက်စောင်းထိုးနေပြီ ဖြစ်သော လူအိုတစ်ယောက်က
အညွန့်နှင့်တလူလူ ရှိနေသေးသော လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ်၌ ဣသု
သဘောမျိုး ထားတတ်ခြင်းမှာ ဓမ္မတာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်သောကြောင့်
နှိမ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် ရေးသားလိုက်ခြင်းကို ကျွန်တော်က ခွင့်လွှတ်နိုင်
ပါသည်။ သို့ပါ၍ ဝန်မင်း ရေးလိုက်သော စာအတွက် ကျွန်တော်က ဓမ္မမယ
ပါ။ ကျွန်တော်မှာ အရွယ်ပင် ငယ်သေးသော်လည်း သဘောထား ကြီးရင့်
ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝတ္တရားမှာ အင်စပိတ်တော် ဦးဘကျမ်းထံမှ ခံယူရ
သော သွန်သင်ချက်များကို ဖော်ပြရန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် နားလည်
သလောက် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၃၂ လမ်း၊ တိုက်နံပါတ် ၂၃ မှာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များနှင့် မင်အို
ကလောင်တံ၊ စာရေးစက္ကူ စသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ရောင်းချသော ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ဖြစ်၍ ဆိုင်ရှင် ဦးပေါ်ထွန်းသည် ၎င်းတိုက် နှစ်ထပ် ငှားထားပြီး
လျှင် အောက်ထပ်၌ ဆိုင်ဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်၍ နေထိုင်ပါသည်။ မယာ
ဒေါ်သိန်းရင်၌ သားသမီး မရှိပါ။ ၎င်းအိမ်၌ နေထိုင်သူများမှာ ထံမင်းလေး
နှင့် စားသော ကိုဘဟန် အမည်ရှိ လူတစ်ယောက်၊ ဆိုင်ထဲ၌ ဈေးရောင်းသေး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူငယ် မောင်တင်မောင်၊ ထားဝယ်သူ အစေခံမကလေး မတင်တို့ ဖြစ်ပါ
သည်။ ထံမင်းလေးပေး၍ စားသော ကိုဘဟန်မှာ တိုက်အပေါ်ထပ် ရှေ့ခန်း၌
အိပ်ပါသည်။ မောင်တင်မောင်မှာ အောက်ထပ်ရှိ ဆိုင်ထဲ၌ အိပ်ပါသည်။
မတင်မှာ မီးဖိုဆောင်အနီး တိုလီဖိုလီ ပစ္စည်းများထားသော အခန်း၌ အိပ်ပါ
သည်။ တိုက်အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကားရှိ၍ အိမ်သား
များသည် ဆိုင်ထဲမှဖြတ်၍ တိုက်ပေါ်သို့ တက်ကြရပါသည်။

ဆိုင်ရှင် ဦးပေါ်ထွန်းမှာ ၎င်းဆိုင်အလုပ်နှင့် အတော်စီးပွားဖြစ်ပါ
သည်။ သို့သော် မြန်မြန်ချမ်းသာချင်၍ မြင်းပွဲသို့သွားမိရာ ပထမ၌ “တစ်”
ကောင်းရ၍ အတော်အတန် နိုင်ဖူးသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မြင်းရုံးသဖြင့်
လွန်ခဲ့သော ၁ နှစ်မှစ၍ အခြေယိုင်သွားပါသည်။ ဦးပေါ်ထွန်းမှာ အင်္ဂလန်မှ
စာအုပ်များနှင့် ဆိုင်ပစ္စည်းများ မှာယူထားသဖြင့် ရောက်လာသော အခါ၌
ရွေးယူရန် ဆိုင်မှ ရောင်းရသမျှ ငွေများကို စုဆောင်းထား၍ သူ့လက်ဝယ်၌
ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ရှိပါသည်။ ၎င်းငွေ အိမ်၌မထားဘဲ စာတိုက်၌ အပ်ထားပါ
သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်လောက်က ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ကို
ဘဟန်တို့သည် အစိုးရ အမှုထမ်းများက “သပိတ်” ကိစ္စအကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ စကားပြောနေကြစဉ် ကိုဘဟန်က စာတိုက်အလုပ်သမားများ
မှာလည်း သပိတ်မှောက်ရန် အစီအစဉ် ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။ ကိုဘဟန်
မှာ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်၌ အလုပ်လုပ်သော သတင်းထောက်တစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့၍ သူ့စကားကို ဦးပေါ်ထွန်းက ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍
အင်္ဂလန်မှ ပစ္စည်းများ ရောက်လာသောအချိန်၌ စာတိုက်အလုပ်သမားများ
သပိတ်မှောက်နေပါက စာတိုက်မှ ငွေထုတ်ရန် ခဲယဉ်းလိမ့်မည် ဆို၍ ဦးပေါ်
ထွန်းသည် စာတိုက်မှ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို ထုတ်ယူထားပါသည်။

ဦးပေါ်ထွန်းသည် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို စာအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး
နောက် ကျွန်းသေတ္တာကလေး တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားရန်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အကြံ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အိမ်၌ ကျွန်းသေတ္တာကလေး ရှိဖူးသည်အလျောက် ၎င်းသေတ္တာကို ရှာခဲ့ရန် မောင်တင်မောင်အား ပြောသော်လည်း မောင်တင် မောင်က ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ မောင်တင်မောင်က ကျွန်းသေတ္တာ ရှာနေသည်ကို မတင်လည်း သိ၍ ကိုဘဟန်လည်း ကြားသွား ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းရင် ကိုယ်တိုင်လည်း ကူညီ၍ ရှာပါသေးသည်။ နောက် ဆုံး၌ မောင်တင်မောင်သည် ကျွန်းသေတ္တာကလေးကို စာအုပ်များ အကြားမှ တွေ့ရ၍ ဦးပေါ်ထွန်းသို့ ပေးအပ်ပါသည်။ ဦးပေါ်ထွန်းသည် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို ကျွန်းသေတ္တာထဲသို့ ထည့်၍ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားပါသည်။ ထို အခြင်းအရာကို ဘဟန်နှင့် မတင်တို့လည်း မြင်ကြသည့် လက္ခဏာ ရှိပါ သည်။ ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ ဦးပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်းသေတ္တာ ကို အိပ်ခန်းသို့ ယူသွား၍ ခုတင်အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားပါ သည်။

နံနက်လင်း၍ လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ထကြသောအခါ သေတ္တာရှော ငွေပါ မရှိတော့ပါ။ ရာတန်စက္ကူများ ဖြစ်နေ၍ ဦးပေါ်ထွန်းက ဝှက်ယူထားသော နံပါတ်များကို ပုလိပ်အား ပေးအပ်နိုင်သော်လည်း သတင်း အစအနပင် မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ။

ဖြစ်ပျက်ပုံ အမှုသွားကို ဆင်ခြင်သည့်အခါ အိမ်တွင်းသူခိုး ဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ အိမ်တွင်းသူခိုး ဖြစ်ခဲ့လျှင် သတင်းထောက် ကိုဘဟန် သော်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်စာရေး မောင်တင်မောင် သော်လည်း ကောင်း၊ အစေခံမကလေး မတင် သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မောင်တင်မောင်သည် ကျွန်းသေတ္တာ ရှာပေးသူ ဖြစ်သော ကြောင့် သေတ္တာထဲ၌ ငွေထည့်မည့်အကြောင်းကို အသေအချာ သိပါသည်။ သို့သော် ကိုဘဟန်နှင့် မတင်တို့သည်လည်း ဤအကြောင်းကို သိနိုင်လောက် သော အခြေအနေ ရှိပါသည်။ အမှန်မှာ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည်လည်း ငွေထည့်ပြီးသည့်နောက် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော သေတ္တာကို မြင်ကြမည် သာ ဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုဘဟန်သည် စာတိုက်၌ ဦးပေါ်ထွန်း ငွေအပ်ထား ကြောင်းကို သိ၍ စာတိုက်အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်အကြောင်းကို ပြောပြ သူ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ စကားအရ ဦးပေါ်ထွန်းက ငွေကို ထုတ်ယူခဲ့ခြင်း လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းနောက် ငွေများကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်၍ စားပွဲ ပေါ် တင်ထားသည့် ငွေသေတ္တာကို ကိုဘဟန် မြင်ဟန်တူပါသည်။ သို့သော် ကိုဘဟန်သည် စားပွဲပေါ်တွင် သေတ္တာကို မြင်ရသော်လည်း ထိုညနေတွင် ဘိုင်စကုပ်သို့ ထွက်သွားသောကြောင့် ငွေသေတ္တာ သိမ်းဆည်းမည့်နေရာကို သူ မသိရပါ။ ကိုဘဟန် ဘိုင်စကုပ်မှ ပြန်လာသောအချိန်တွင် ဦးပေါ်ထွန်း ဘို့ လင်မယားမှာ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်နှင့်ပါပြီ။ အကယ်၍ ကိုဘဟန်သည် အိပ်ခန်းသို့ဝင်၍ ယူခြင်းဖြစ်လျှင် တပ်အပ်သေချာ သိသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ၌ ထားတန်လောက်သည်ဟု တွေးထင်ချက် သက်သက်ဖြင့် ဝင်ယူခြင်း ဖြစ်ပါမည်။

ဤနေရာ၌ ၎င်းတိုက်ခန်း တည်နေပုံ အခြေအနေကို ဖော်ပြဖို့ သို့ပါသည်။ ဦးပေါ်ထွန်း လင်မယားမှာ တိုက်အပေါ်ထပ် လက်ဝဲဘက်၌ ရှိသော အခန်းတွင် အိပ်ပါသည်။ ၎င်းအိပ်ခန်းသို့ ဝင်နိုင်သော တံခါးပေါက် နှစ်ခုရှိရာ ပထမ အပေါက်မှာ လှေကားနှင့် နီး၍၊ ဒုတိယ အပေါက်မှာ မီးဖိုချောင်နှင့် တောက်လျှောက်သွားနိုင်ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းရင်မှာ မီးလောင် ၍ သေသော ဘိုင်စကုပ်ကားတစ်ခု ကြည့်ရဖူးသည့် အချိန်မှစ၍ အိပ်ခန်း ဘဲခါးကို လုံအောင် မပိတ်ဝံ့ဘဲ တစ်ဖက်ဖက်၌ အလွယ်တကူ ဖွင့်နိုင်အောင် ခံမထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လှေကားနှင့်နီးသော တံခါးပေါက်ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားသော်လည်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ သွားသော တံခါးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်ထားတတ်ပါသည်။ ဆာတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ရေးနီး ဘွင် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် စားစရာ အနည်းငယ် စားတတ်သော ဝါသနာလည်း ရှိပါသည်။

လင်မယား နှစ်ယောက်လုံးမှာ အိပ်ပျော်မိလျှင် အလွယ်တကူနှင့်

မနုဿိတတိ အဘိဝိကြီးသူများ ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်သား တစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားခဲ့လျှင် လိုက်ကာကို ကျော်၍ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ပြီးနောက် အလွယ်တကူနှင့် ရောက်လာနိုင်ပါသည်။ အဘိဝိကြီးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် အတော်အတန်နှင့် နီးကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဤအချက်သည် အလွန်တရာ အရေးကြီးပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဦးပေါ်ထွန်း၏ အိမ်ခန်းသို့ ဝင်ရန်မှာ မောင်တက်ပြား၏ အစွမ်းသတ္တိမျိုး မလိုဘဲ မည်သူမဆို လက်ရဲလျှင် စွမ်းဆောင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအမှုကို အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်း ဆောင်ရွက်စဉ် အခါက အထက်ပါ အချက်များကို သိရှိ၍ မသင်္ကာသော အိမ်သားသုံးယောက် အကြောင်းကို ဦးဘဂျမ်း စုံစမ်းဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ ထိုလူသုံးယောက်တို့၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အမူအရာများမှာ အပြစ်မရှိသော လူများ၏ အမူအရာနှင့် တူနေပါသည်။ ဦးဘဂျမ်း၏ အဆုံးအဖြတ်မှာ ဤအမှုသည် လူသိရှင်ကြား စုံစမ်း၍ မဖြစ်နိုင်၊ လျှို့ဝှက်သောနည်းဖြင့် စုံစမ်းမှ တော်မည်ဟု အထင်ရသည်အတိုင်း မိမိ၏ အိမ်သားများအပေါ်တွင် မသင်္ကာသော အမူအရာမျိုး မဖော်ပြစေရန် ဦးပေါ်ထွန်း လင်မယားတို့အား သတိပေး၍၊ ထိုလူသုံးယောက်တို့၏ အပေါင်းအသင်းနှင့် အဝင်အထွက်များကို ဦးဘဂျမ်း ကိုယ်တိုင် ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ရှေးဦးစွာ အစေခံကလေး မတင်ကို လိုက်၍ ချောင်းပါသည်။ သုံးရက်တိုင်တိုင် မတင် မသိစေဘဲ ၎င်း၏ အသွားအလာ၊ အဝင်အထွက်များကို လိုက်၍ ချောင်းပါသော်လည်း မကျေနပ်ဖွယ်သော အခြင်းအရာများ မတွေ့ရှိရ ဟူ၍ ဦးဘဂျမ်းက ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

ထိုနောက် စာရေးမောင်တင်မောင်နောက်သို့ လိုက်၍ ချောင်းပြန်ပါသည်။ မောင်တင်မောင်ကို ချောင်းရခြင်းမှာ မတင်ကဲ့သို့ မလွယ်ကူသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မောင်တင်မောင်၌လည်း ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍

သင်္ကာမကင်းလောက်သော အခြင်းအရာများ မတွေ့ရှိ ဟူ၍ ဦးဘဂျမ်း သဘောရရှိပါသည်။

ဤတွင် မသင်္ကာသူ သုံးယောက်အနက် သတင်းထောက် ကိုဘဟန် တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်ဖြစ်ရာ ဝန်မင်းထံမှ စာနှင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါမှာ ဦးဘဂျမ်းမှာ ကိုဘဟန်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှသာ ထောက်လှမ်းရပါသေးသည်။ ဦးဘဂျမ်း ထောက်လှမ်းသမျှမှာ ဤလူသည် လူပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းသင်း၍ အကြံအကြားသို့ သွားလာတတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တိုင်း နှိပ်င် အကြွေးတင်လျက် ရှိကြောင်း၊ ကတ်ကြေးကိုက်များ၊ ပိုက်ဆံရှာသော မိန်းမများ၊ ဖဲသမားများ၊ မြင်းသမားများ၊ ကွင်းကြမ်းပိုးများကိုလည်း သိကျွမ်းကြောင်း၊ ထမင်းလခအတွက်လည်း တစ်လကျော်ကျော် အကြွေးတင်နေကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အရက်မူးလျက် အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ “ဂျာနယ်လစ်” တစ်ယောက် ဟူ၍ ပြောထားသော်လည်း အနပ်စုတ် ကုန်စုတ် လူတန်းစား အားလုံးနှင့် ဆက်ဆံဟန် တူကြောင်း။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ ဦးဘဂျမ်းလက်မှ ကျွန်တော် သက်သို့ အလုပ်ဝတ္တရား လွှဲပြောင်းအပ်နှံစဉ် အခါက ဦးဘဂျမ်းထံမှ ကျွန်တော် သိရှိရသော အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အပေါ်၌ ဝန်မင်းက အထင်သေးဟန်လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အစီရင်ခံရာတွင် ကျွန်တော့်ထက် ရှင်းလင်းပြတ်သားအောင် အစီရင်ခံနိုင်မည့်လူ ရှားလိမ့်မည် ဟူ၍ကား သိမြင်ကောင်းပါ၏ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ဤနေရာမှစ၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပုံများ အကြောင်းကို အစီရင်ခံပါတော့မည်။

ဦးဘဂျမ်း၏ အကြံပေးချက်အရ ကျွန်တော်သည် မောင်တင်မောင်နှင့် မတင်တို့ကို ချန်လှပ်ထား၍ သတင်းထောက် ကိုဘဟန် တစ်ဦးတည်းကိုသာလျှင် ဆက်လက်၍ စုံစမ်းရန် စီမံပါတော့သည်။ သတင်းထောက်

ကိုဘဟန်သည် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို ခိုးယူသောသူ ဟုတ် မဟုတ် သိနိုင်စေရန် ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်တော် ဤသို့ စီမံထားပါသည်။ ၎င်းတို့ကံတွင် သတင်းထောက် ကိုဘဟန် အခန်းနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းကလေးတစ်ခန်း ရှိရာ ထမင်းလခ ပေးစားသူတစ်ယောက် နေခဲ့ဖူး၍ မကြာမီကပင် ဆင်းသွားသည်ဟု သိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က အလုပ်ရှာရန် အခြားမြို့မှ ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်အသွားဖြင့် ၎င်းအခန်း၌ နေထိုင်ရန် ဦးပေါ်ထွန်း လင်မယားတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းလခပေးစားသူ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ယနေ့ပင် ထိုအခန်း၌ နေထိုင်၍ ကိုဘဟန်ကို စုံစမ်းပါတော့မည်။ ကိုဘဟန်၏ အခန်းနှင့် ကျွန်တော်နေမည့် အခန်းမှာ သစ်သားခန်းဆီးတစ်ခုဖြင့်သာ ခြားလျက် ရှိသောကြောင့် သူ၏ အခန်းထဲ၌ ပြောသော စကားများကို အလုံးစုံ ကြားနားမည်ဖြစ်၍ အပေါက်ငယ်တစ်ခု ဖောက်ထားခြင်း အားဖြင့်လည်း လူဝင်လူထွက်များကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်၌ သူ နေသည့်အခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အခန်းမှ ချောင်း၍ အပြင်သို့ ထွက်သည့် အခါများတွင်လည်း ကျွန်တော်က နောက်မှ အရိပ်သဖွယ် ကပ်၍ လိုက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်လိုက်ရပါလျှင် ကိုဘဟန် အကြောင်းကို ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍သာမက အူထံ ချေးပင် မကျန်အောင် ကျွန်တော် သိရပေတော့မည် မလွဲပေတည်း။ ဝန်မင်း၏ ပုလိပ်ထစ်ဖွဲ့လုံးတွင် ကျွန်တော်အကြံမျိုး ထွက်နိုင်မည့် ဦးခေါင်းမျိုး တစ်လုံး တလေ ရှိနိုင်မည်လော။ သို့သော် အချိန်တန်မှ နွားပိန်ကန်ရလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာကို သည်းခံ၍ မျှော်တော်မူပါလေလော့ ဝန်မင်းခင်ဗျာ။

အလွန်နှိမ့်ချသော ကျေးကျွန်ကြီးဖြစ်သည့်-

ပညာတော်သင် စုံထောက်အရာရှိကလေး မောင်ဒေဝထံမှ ဦးဘစန်ထံသို့

ရန်ကုန်မြို့၊

၂၃၊ ၂၊ ၁၉၅..... ခုနှစ်။

အစီရင်တော်ခံပါသည် ဝန်မင်းခင်ဗျား။

ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးစာကို ပြန်ကြားဖြေဆိုခြင်း မပြုသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ်၌ ဝန်မင်းက အထင်သေးခဲ့မိခြင်း မျိုးအတွက် နောင်တ တရား ရသည်ဟူ၍ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ယုံကြည်ပါသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သဘောတူရာ ရောက်သည်ဆိုသော မြန်မာ စကားပုံအတိုင်း ဝန်မင်းက ပြန်စာ မပေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်ကို နှစ်သက်သဘောကျသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည့်အလျောက်၊ နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်ပြီးသည့်နောက် ၂၄ နာရီအတွင်း ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပုံ အကြောင်းအရာများကို အစီရင်ခံပါဦးမည် ဝန်မင်းခင်ဗျား။

ကျွန်တော်မှာ ၃၂ လမ်းရှိ ဦးပေါ်ထွန်း၏ တိုက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဘဟန်၏ အခန်းသို့လည်း အပေါက်ဖောက်ပြီးပါပြီ။ ဦးပေါ်ထွန်း၏ ဇနီး ဒေါ်သိန်းရင်မှာ အလွန်တရာ ရုပ်အဆင်း လှပ၍ အဆင်းလှသလောက် ဉာဏ်သွားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်များကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီပါပေသည်။ ဦးပေါ်ထွန်းမှာမူ ငွေပျောက်သည့်အတွက်ကြောင့် အလွန်စိတ်ညစ်နေဟန်တူ၍ ကျွန်တော် အား အကူအညီပေးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ မယားကောင်း မယား မြတ် တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဒေါ်သိန်းရင်မှာ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ပျောက်ဆုံး ရခြင်းထက်၊ လင်ယောက်ျား စိတ်မကောင်းသည့်အတွက် သာ၍ ထိခိုက်ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ကူညီခြင်းမှာလည်း သူ့ယောက်ျား စိတ်ညစ် ပျောက်ပါစေ ဆိုသော သဘောနှင့် ကူညီခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငွေဆိုတာ လူက ဖြစ်တာပဲ ကိုဒေဝရယ်တဲ့၊ လူမသေ ငွေမရှားပေါ့

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

တဲ့။ ကိုဒေဝ တစ်ယောက်လုံးက ဒီအမှုကို ကိုင်နေတယ်ဆိုတော့ ပြန်မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါမလား။ ဧကန္တ ပြန်ရရမှာပေါ့တဲ့။ ဒေါ်သိန်းတင်က ကျွန်တော့်အား ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ဤမျှလောက် အားကိုးအားထားပြုသော မိန်းမတစ်ယောက်အား ကျွန်တော်ကလည်း အားကိုးရာရောက်အောင် အထူး ကြိုးစား စုံထောက်ပေးမည် ဖြစ်ပါသည် ဝန်မင်းခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘဟန်၏ အခန်းသို့ တစ်နေ့လုံး ချောင်းကြည့် နေပါသည်။ ကိုဘဟန်မှာ အပြင်သို့ မကြာခဏ ထွက်တတ်သော ဝါသနာ ရှိသည်ဟု ဒေါ်သိန်းရင်က ပြောသော်လည်း၊ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးလိုပင် သူ့အခန်းထဲတွင် အောင်းနေပါသည်။ ဤအချက်ကား သင်္ကာမကင်းဖွယ် အချက် ဟူ၍ ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ကိုဘဟန်သည် နေမြင့်လှသော အခါမှ အိပ်ရာမှနိုး၍ ချက်ချင်း မထသေးဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် အတန်ကြာ အောင် လူးလို့မိနေပါသေးသည်။ (မကောင်းသော အချက်တစ်ခုပင်) မျက်နှာ သစ်ပြီးသည့်နောက် ဘာမျှ မလုပ်သေးဘဲ၊ ၁၀ ကျပ်တန် ဆေးတံတစ်ချောင်း တွင် မြန်မာဖြစ် ဆေးထည့်၍ ဖွာနေပါသည်။ ထိုနောက်မှ ဦးခေါင်းကို ရေဆွတ်၍ ညည်းညူလျက် စားပွဲကလေးမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးပါသည်။ လက္ခဏာမှာ ညက အပျော်လွန်၍ ခေါင်းကိုက်ဟန် တူပါသည်။ စာရေးဆဲ မှာပင် အံ့ဆွဲထဲမှ တောအရက် ပိုင်းပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်၍ တစ်ခွက် ဆည့်သောက်ပါသေးသည်။

၁၁ နာရီလောက်တွင် သူ၏တံခါးကို ခေါက်သံကြား၍ ဖွင့်ပေး လိုက်သောအခါ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာ၍ 'ကော်ပီ ပေးလိုက် ပါဗျို့' ဟု တောင်းပါသည်။ ကိုဘဟန်က ရေးထားသော စာရွက်များကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် သူငယ်လက်သို့ ပေးလိုက်ရာ သူငယ်လည်း ဆင်းသွား ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူငယ်နောက်သို့ လိုက်သွား၍ စာရွက်များကို ဖတ်ကြည့်လိုသော်လည်း ကိုဘဟန်ကို စောင့်ကြည့်မည့်သူ မရှိသည့်အတွက် ကြောင့် အခန်းမှ မခွာဝံ့အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ မကြာမီ ကိုဘဟန်သည်

အဝတ်များလဲ၍ အောက်သို့ ဆင်းသွားရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကပျာကယာ အဝတ်လဲ၍ ဆင်းလိုက်သွားပါသည်။ မရှိလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း)သို့ ရောက် သောအခါ ကုလားဆိုင်သို့ ဝင်၍ ဒန်ပေါက်တစ်ပွဲ မှာစားရာ၊ ကျွန်တော် သည်း ၎င်းဆိုင်သို့ဝင်၍ ဒန်ပေါက် မှာစားပါသည်။ ကိုဘဟန်မှာ ထမင်းဖိုး ပေးသည့်အတွက် ဒေါ်သိန်းရင်က ထမင်းမကျွေးသောကြောင့် ထမင်းဆိုင်၌ တားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှာ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ရပြီးစေကာမူ အကယ်၍ သမင်းဖိုး ပေးဆပ်လိုက်ပါက သူ့အပေါ်၌ မသင်္ကာမည် စိုးသောကြောင့် ပေးဆပ်သေးဘဲ နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲ၌ တစ်ခန်းစီ ဆိုင်ကြသော်လည်း သူ့ဘက်မှ စကားပြောလျှင် ကျွန်တော် ကြားနိုင်ပါ သည်။ မကြာမီ သူ့အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၍ ထိုလူက-

'ကိုဘဉာဏ်က ခင်ဗျာကို မှာလိုက်တယ်ဗျ။ တွေ့ရင် ပြောလိုက်စမ်း

တဲ့'

'ဘယ်လို မှာလိုက်သလဲ'

'ခင်ဗျာအိမ်ကို ၇ နာရီလောက်မှာ သူ လာခဲ့မယ် တဲ့'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် စောင့်နေမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ'

၎င်းစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်၏ အမူသည် ဘူးပေါ် သလို ပေါ်ချေတော့မည်ဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုဘဉာဏ် ဆိုသူမှာ သူနှင့် ကြိဖော်စည်ဖက် ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၍ ၇ နာရီ၌ သူတို့ချင်း ဘိုင်ပင်ကြသည်ကို အပေါက်မှ ချောင်း၍နားထောင်လျှင် မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့ အကွင်း အကွင်း ပေါ်တော့မည်ဆိုသော ဦးပုညစာအတိုင်း အလုံးစုံ ပေါ်ချေ တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (အမှန်မှာတော့ မုန့်တီဟင်း ကဲ့သို့ အကွင်းအကွင်း ပေါ်မည်ဆိုသော ဦးပုည၏ စာကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်မိပါ။ သို့သော် ကာရန်ငဲ့၍ ရေးစပ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဤကား စကားချပ်)

ထိုလူ ထွက်သွားသောအခါ ကိုဘဟန်သည် ၃၂ လမ်းသို့ ပြန်၍

သု၏အခန်းတွင် တစ်ရေးအိပ်ရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အပေါက်ငယ်မှ ချောင်ကြည့်နေပါသည်။ ညနေစောင်းတွင် ကိုဘဟန် နီးလာ၍ အဝတ်လဲပြောင်းသွားပြန်သေးရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အရိပ်သဖွယ် ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားပါသည်။ တရုတ်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းနံဘေး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းနှင့် ဝက်သားကင် မှာစားရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခုံရည်၏အခြားအစွန်းမှ ထိုင်၍ ထမင်းနှင့် ဝက်နံကင် မှာစားပါသည်။ ပြီးသောအခါ ကိုဘဟန်သည် လမ်းကိုဖြတ်ကျော်၍ မြင်းခွာရွက်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်သောက်ရာ၊ ကျွန်တော်မှာ မြင်းခွာရွက် မကြိုက်တတ်သောကြောင့် ရှာလပတ်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်သောက်ပါသည်။ ထိုနောက်မှ ၃၂ လမ်း အိမ်သို့ ပြန်ကြပါသည်။

ကိုဘဟန်က ရှေ့မှ လျှောက်သွား၍ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က ဒေါသိန်းရင် ရှိသော အောက်ထပ် နောက်ဖေးချောင်းသို့ ဝင်၍ တိုင်ပင်ကြပါသည်။ ကိုဘဟန် မရှိခိုက်တွင် သု၏ အခန်းသို့ ဒေါသိန်းရင်က ဝင်ကြည့်ရန် စီမံထားသည့်အတိုင်း စုံစမ်းကြည့်ရာ၊ ဒေါသိန်းရင်မှာ ထိုအခန်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်စွာနှင့် ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ဖို့မရှိ၊ သဲလွန်စ တွေ့ရပြီဖြစ်၍ ယနေ့ည သူတို့ အစည်းအဝေးတွင် အားလုံးပေါ်ပေါက်ပါလိမ့်မည်ဟု အားပေးစကား ပြောရပါသည်။ ဤတွင် မိန်းမမှာ ခင်ပွန်းသည် စိတ်ညစ်သည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ညှိုးငယ်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးပါလျက်နှင့်ပင် သက်ပင့်တရုရှုဖြစ်နေရာပါသည်။ လင်အတွက် ဤမျှလောက် စိတ်ထိခိုက်သော မယားမျိုးကို မကြုံတွေ့ရဖူးသဖြင့် ဦးပေါ်ထွန်း၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ဟန်ကျခြင်းကို စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိပါသည်။ တကယ်ချော့၍ တကယ်တော်သော မိန်းမတစ်ယောက် ပေတည်း။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၍ ကိုဘဟန်၏ အခန်းသို့ ချောင်းကြည့်

လိုက်သောအခါ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ ဖိမိခံနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ခဲလျက်၊ ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်နှင့် စိတ်ကူးနေပါသည်။ စားပွဲကလေးပေါ်၌ကား တောအရက် ပိုင်းပုလင်းကလေးတင်၍ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက် တည်ထားပါသည်။ ၇ နာရီခန့်တွင် သူနှင့် ချိန်းထားသော ကိုဘဉာဏ်ဆိုသူ ရောက်လာသည်။ ထိုလူမှာ ကတုန်ဘယင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၍ အမှပေါ်ပေါက်ချေတော့မည်ဟု ကျွန်တော်သိမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထိုနောက် စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသောအခါ ကိုဘဉာဏ်သည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ထိုင်သောကြောင့် သု၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ ဤအချိန်တွင် ဓာတ်မီးလည်း ဖွင့်ထားပါပြီ။ ကိုဘဉာဏ်၏ မျက်နှာမှာ ကိုဘဟန်၏ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ကို တွေ့ရ၍ နာမည်ချင်းမှာလည်း “ဘဟန်၊ ဘဉာဏ်” လိုက်သောကြောင့် ညီအစ်ကို ဖြစ်ရမည်ဟုသော စိတ်ကူးသည် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ချက်ချင်း တိုးဝင်လာပါသည်။ ဦးစံရှားတို့ဘော်လှသည်ဟု ကြားဖူးပါ၏။ သို့သော် ဤနေရာမျိုးတွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ကောင်းမှ လျင်မြန်ပေလိမ့်မည်။ အဝတ်အစားမှာ ကိုဘဉာဏ်က ကိုဘဟန်ထက် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ရှိ၍ ဂိုက်ဆိုင်ကကျပါသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ပြောကြသော စကားများကို လက်ရေးတို့ မတတ်သော်လည်း ခတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်အလျောက် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဟန်။ ။ ‘ဘာဖြစ်တာလဲကွယ် ကိုဘဉာဏ်ရဲ့’
 ဉာဏ်။ ။ ‘ဒီကိစ္စကြောင့် ငါဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊
 ရင်တဖိုဖို ဖြစ်ပါပြီ၊ နက်ဖြန်တော့ ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်လိုက်တော့မယ်ဟေ့’
 ဟန်။ ။ ‘မြန်လှချည်ကလားကွယ်၊ နို့ သူကကော ဟန်ကျရဲ့လား’
 ဤစကားကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့၏ အဖွဲ့တွင် လူ
 သုံးယောက် ပါရှိရမည် ဟူ၍ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။
 ဉာဏ်။ ။ ‘ဟန်ကျပါတယ်ကွယ်၊ နက်ဖြန်မနက်တော့ ဗန္ဓုလပန်းမြို့
 ကို မင်း လာခဲ့ပါ။ ဆူးလေဘုရားဘက် အပေါက်က ဝင်ခဲ့ဟေ့’

ဟန်။ ။ 'ကောင်းပြီ လာခဲ့မယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ'
 ဉာဏ်။ ။ '၉ နာရီလောက် ပေါ့ကွာ'
 ဟန်။ ။ 'သောက်ပါဦးကွ၊ နည်းနည်း' (တောအရက် ငွေပေးသည်
 ဉာဏ်။ ။ 'တော်ပြီကွာ၊ ငါ မသောက်ချင်ဘူး၊ ဦးခေါင်းရှင်းရှင်းနဲ့

စဉ်းစားလှနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်'
 ကိုဘဉာဏ်က ထိုင်ရာမှ ထ သည်။

ဟန်။ ။ 'ဘယ်ကိုလဲကွ၊ ပြန်တော့မလို့လား'
 ဉာဏ်။ ။ 'ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဒီကိစ္စ မပြီးမချင်းတော့ ငါဖြင့်
 ပုလိပ်မြင်တိုင်း လန့် လန့် သွားတယ်ဟေ့'

ဟန်။ ။ 'အသည်းငယ်လိုက်တဲ့ လူနယ်ကွာ၊ ဒီလောက် ကြာလို့မှ
 မရိပ်မိကြရင် အောင်မြင်တော့မှာပါကွာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့'

ဉာဏ်။ ။ 'ချောမောကောင်းပါရဲ့ကွာ၊ ကိုင်း သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့
 နက်ဖြန် ၉ နာရီနော်'

ဟန်။ ။ 'အေး..... စိတ်ချပါ၊ လာခဲ့ပါမယ်'

၎င်းနောက် ကိုဘဉာဏ် ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ နက်ဖြန်
 ၉ နာရီတွင် အမှုပေါ်ပေါက်တော့မည် ဖြစ်၍ အချိန်ကို ဆွဲပစ်လိုက်ချင်ပဲ
 တော့သည်။ ခိုးမှုများ၌ ဝါရင့်ဟန်တူသော ကိုဘဉာဏ်မှာ ကြိဖော်စည်ဖက်
 ဆင်းသွားသည်နောက် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် မှိန်းနိုင်သော်လည်း စုံထောက်ဖြင့်
 သော ကျွန်တော်မှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရိုနေပါတော့သည်။ သို့သော် ပထမဦးဆုံး
 အမှုတွင် စုံထောက်တိုင်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။
 ဝန်မင်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လိုနေသည် မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏
 တွေးဆချက်ကား ဤသို့ ပေတည်း။ ကြိဖော်စည်ဖက် သုံးယောက်တို့သည်
 ခိုးရာပါပစ္စည်း ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကို ခွဲဝေခြင်း မပြုသေးသည်အတွက် နက်ဖြန်
 တွင် မျက်နှာစုံညီ တွေ့ဆုံကြ၍ ငွေများကို ခွဲခြမ်းဝေငှ ယူကြလိမ့်မည်
 ထင်ပါသည်။ သို့သော် သူခိုးသုံးယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်

တစ်ယောက်တည်း ခြေရာကောက်ရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ အကယ်၍ ပစ္စည်းကို
 ဝေခြမ်းကြပြီးနောက် တစ်ယောက်စီ ခွဲထွက်သွားကြပါမူ ကျွန်တော် တစ်
 ယောက်တည်းနှင့် သုံးယောက်နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်
 သား နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်သွားနိုင်ရန် ပန်းဘဲတန်းဌာနာ
 မှ ဌာနာအုပ်နှင့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ပန်းဘဲတန်းဌာနာမှ ပုလိပ်
 နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပါသည်။ အရည်အချင်းမှာ ရွက်ကြမ်းရေကျို
 ရှိကြပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်လက်အောက်တွင် ဆောင်ရရက်ရမည်ဖြစ်၍
 ကိစ္စ မရှိပါ။ ကျွန်တော်က တာဝန်ယူ၍ အရာရာကို စီမံအုပ်ချုပ်မည် ဖြစ်ပါ
 သည်။ အိမ်ထဲသို့ ပုလိပ်များ သွင်းရမည့် အရေးဖြစ်၍ အိမ်ရှင်များကို
 ကြိုတင် တိုင်ပင်ရပါသည်။

ဦးပေါ်ထွန်းကမူ ဦးခေါင်းတူယမ်းယမ်းနှင့် စိတ်ပျက်တုန်း ဖြစ်ပါ
 သည်။ သို့သော် ဒေါ်သိန်းရင်က ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် အကူအညီ ပေးပါ
 သည်။ ဒေါ်သိန်းရင်ကိုယ်တိုင် ပထမ၌ ကျွန်တော်ကို အထင်လွဲသွားပါသည်။

ရင်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဒေဝရယ်၊ ဒီအမှုကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့
 ဟန်ပုံ မပေါ်လို့ အကူအညီ တောင်းနေရပါလား ရှင်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒီလို ဘာဟုတ်မလဲ ဒေါ်သိန်းရင်ရယ်၊ ကိုယ့်အစွမ်း
 ကို ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချလိုမို့ သူတို့ကို ခေါ်ယူရတာပေါ့။ ကိုယ် မတတ်
 နိုင်ရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အရှက်ကွဲ ခံမှာပေါ့။ တခြားလူတွေကို
 ဘယ်အသိပေးမှာလဲ။ သေချာပေါက်မို့ ခေါ်ယူတာပါ ခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊
 မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ငွေ ပြန်ရတော့မှာပါ။ ဦးပေါ်ထွန်းလည်း အိပ်ကောင်း
 စားကောင်း လာတော့မှာပါဗျာ'

ရင်။ ။ 'ကျွန်မအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုဒေဝရယ်၊ အဘိုးကြီးကို
 သနားတာပါပဲ။ ကိုဒေဝကိုလည်း နာမည်ကောင်း ရစေချင်ပါတယ်'

ယခုမှ တွေ့ရသော စုံထောက်အရာရှိတစ်ယောက်အတွက် နာမည်

ကောင်း ရစေလိုသည်အထိ ဆန္ဒကောင်း ထားခြင်းသည် အလွန်ကြီးရင့် မြင့်မြတ်သော စိတ်သဘောထား ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒေါ်သိန်းရင် စိတ်ချမ်းသာမည်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အသက်သေသွားပေစေ ခင်ဗျာ၊ ဆောင်ရွက်ပေးမှာပဲ' ရင်။ ။ 'အို ... သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကိုဒေဝပဲ'

ကျွန်တော်သည် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်အား ဆူးလေဘုရားသို့ လွတ်လိုက်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ၉ နာရီတိတိ ရောက်အောင် လာခဲ့မည်ဟု မှာထားလိုက်ပါသည်။ ပုလိပ်များမှာ အရပ်သား အဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘဟန် ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆူးလေဘုရား တောင်ဘက်မှန်တွင် ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ စောင့်ကြည့်နေစဉ်၊ ဗန္ဓုလပန်းခြံ၌ ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ကိုဘဟန်အားလည်း ကြိဖော်စည်ဖက်များက စောင့်မျှော်နေကြပါသည်။ ပထမလူမှာ ကိုဘဉာဏ် ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်မင်းသိပြီး ဖြစ်ရာ၊ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ် အကြောင်းကို ကြားရလျှင် အံ့သြပါလိမ့်မည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်၊ ရုပ်ရည် ချောမောသန့်ပြန့်၍ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်မြို့သည် လူဆိုးဂိုဏ်း ထောင်ခြင်း အလုပ်တွင် အမေရိကန်ပြည် ချီကာဂိုမြို့နှင့် တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေပြီဟု လူအများ ပြောကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိန်းမ၏ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသူတိုင်းသည် ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းဖခင် သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟူ၍ ကျမ်းကိုင်ဝံ့လောက်အောင် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပါပေသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး လက်နှိပ်စက် စာရေးမကလေး သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီ တိုက်ကြီး၊ ဟိုက်ကုတ် ရုံးတော်ကြီး စသည်တို့၌ လက်ရေးတို စာရေးမကလေး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိကြမည် မုချပေတည်း။ အမှန်ကို ပြောရလျှင် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ တစ်လောကလုံးရှိ မိန်းမများ အပေါ်တွင် အထင်

အမြင် သေးသွား၍ ဒေါ်သိန်းရင်မှတစ်ပါး မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် မရှိနိုင် တော့ပြီ ဟူ၍ပင် ယုံကြည်မိပါတော့သည်။

ထိုနောက် ကိုဘဟန်နှင့် ကိုဘဉာဏ်တို့သည် မိန်းမကို အလယ်၌ ဘားလျက် ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်သွားကြရာ ကျွန်တော်က သူတို့နောက်မှ လိုက်၍ ကျွန်တော်နောက်မှ ပုလိပ်နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ ပြောသော စကားများကို ကြားလိုလှသော်လည်း နီးကပ်လွန်းလျှင် သေကာမည် စိုးသောကြောင့် ခပ်ခွာခွာ လိုက်ရပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ခြေဟန်လက်ဟန် အမူအရာကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့်၊ အလွန် စိတ်အား ဆက်သန်စွာ ပြောဆိုတိုင်ပင် နေကြကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ လမ်းဘက် အပေါက်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် ကိုဘဟန်တို့ သုံးယောက်သည် ရုတ်တရက် သွည့်၍ လျှောက်လာကြရာ၊ ကျွန်တော်မှာ သစ်ပင်နောက်သို့ ရုတ်တရက် ဘဝ်ပုန်းလိုက်၍ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကိုမူ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွား ခြံရန် အချက်ပေးလိုက် ရပါသည်။ ကျွန်တော် ပုန်းနေသော သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကိုဘဟန်က 'နက်ဖြန်မနက် ၈ နာရီမှာ ကွမ်းခြံ ဘုတာ နာရီစင်က အဆင်သင့် စောင့်နေမယ်နော်' ဟု ပြောသည်ကို ကြား လိုက်ရပါသည်။

ထိုနောက် ဆက်လက်လျှောက်သွားကြ၍ ဆူးလေဘုရား အပေါက် သို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့ချင်း နှုတ်ဆက်၍ ခွဲခွာသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မူလ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကိုဘဟန်နောက်သို့ ကျွန်တော် က လိုက်သွား၍၊ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ကိုဘဉာဏ်နှင့် မိန်းမနောက်သို့ လိုက်သွားကြပါသည်။ ကိုဘဟန်မှာ ၃၂ လမ်းသို့ မသွားဘဲ သူရိယ သတင်း ဘတိုက်သို့ လျှောက်သွား၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က အပြင်မှ စောင့်ကြည့်ရင်း စုံစမ်းပါသည်။ သတင်းစာရောင်းသော သူငယ် တစ်ယောက်က ကိုဘဟန်မှာ တိုက်သား မဟုတ်၊ ဝတ္ထုနှင့် သတင်းများ ရေးပို့သော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြပါသည်။ မကြာမီ

ကိုဘဟန်သည် ငွေစက္ကူ ၁၀ ကျပ်တန် ၅ ချပ် ကိုင်ထွက်လာ၍ မျက်နှာ
ရွှင်ပျံ့စွာနှင့် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲသို့ ဝင်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ဝင်လိုက်သွားပါသည်။ ကိုဘဟန်က
နံပြားနှင့် ကြက်သားဟင်း မှာစား၍၊ ကျွန်တော်လည်း အခြားစားပွဲမှ နံပြား
နှင့် ဆိတ်သားဟင်း မှာစားပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကိုဘဟန်သည်
ကျွန်တော့်ကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထ လာ၍
'ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခဏ ခဏ မြင်နေတယ် မှတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာ
အလုပ် လုပ်သလဲ' ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
သော်လည်း မျက်နှာ မပျက်စေဘဲ 'ခင်ဗျားလည်း သတင်းထောက် မဟုတ်
လား၊ ကျုပ်လည်း သတင်းထောက် တစ်ယောက်ပါပဲ'

'ခင်ဗျားက ဘယ်တိုက်ကလဲ'
'အမှန် မရှိပါဘူး၊ တွေ့ကရာ ရေးပို့တာပါပဲ'

သို့သော် ကိုဘဟန်သည် ကျွန်တော့်ကို များစွာ မသင်္ကာဟန်နှင့်
ဆိုင်ရှင်သို့ ပိုက်ဆံများ ရှင်းပေး၍ ထွက်သွားရာ၊ ကျွန်တော်မှာ ထိုချိန်မှစ၍
သတိနှင့် လိုက်ရပါတော့သည်။ ကိုဘဟန်သည် လမ်းလျှောက်သွားစဉ်
နောက်သို့ ခဏ ခဏ လှည့်ကြည့်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အပြစ်ရှိသေး
လူတို့ မည်သည်မှာ အဘယ်မှာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်း ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထို
အချိန်သို့တိုင်အောင် ဤအမှုတွင် ကိုဘဟန် ပါပါလေ၏လောဟု ကျွန်တော်
စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ်မျှ ယုံမှားသံသယ ရှိခဲ့ပါလျှင်၊ ထိုအချိန်မှစ၍ သံသယ
လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားပါတော့သည်။ လက်သည် ဘယ်နှယောက်ပါသည်
မဆိုနိုင်၊ ကိုဘဟန်မူကား (၁) နံပါတ်လက်သည် ဖြစ်ကြောင်းမှာ လယ်ပြင်
ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားလေပြီ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာသောအခါ ကိုဘဟန် နောက်မှ နံ
ကပ်စွာ လိုက်၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သွား
သေး၏။ သို့သော် အလွန်မျက်စိရှင်သော ကျွန်တော့်အား လှည့်စားရန်

မတတ်နိုင်ပါ။ ၃၂ လမ်းတိုက်သို့ သွားရာတွင် ကိုဘဟန်သည် ဘူတာရုံ
ဘက်မှ ကွေ့၍သွား၏။ ထိုနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်း ခုံးတံတားကြီးပေါ်
သို့ ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွားသေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ခွာချထားခဲ့
ရန် မတတ်နိုင်ပါ။ အရိပ်သည် အကောင်မှ ကွာထွက်လျှင် ထွက်ဦးမည်၊
ကျွန်တော်မူကား ကိုဘဟန်နှင့် အလွန်ဆုံး သုံးလေးလမ်း ကွာစေကာမူ
လည်း နောက်ဆုံးတွင် မျက်မှန်းတန်းလျက်သာ ရှိပါတော့သည်။

၃၂ လမ်း တိုက်ထဲသို့ ကိုဘဟန် ဝင်သွားသည်ကို ဒါလဟိုဇီလမ်း
(မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ပေါ်မှ ကျွန်တော်က မြင်လိုက်ရပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်မှာ
စိတ်ချလက်ချနှင့် စီးကရက်တစ်ဘူးကို ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဝယ်ယူ၍ ၎င်းလမ်းမှ
ဖြတ်သန်းသွားသော ခရီးသည်တစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးနှင့် ခပ်အေးအေး
လျှောက်လာခဲ့ရာ၊ တိုက်နံပါတ် ၂၃ ရှေ့သို့ ရောက်သော်လည်း ရုတ်တရက်
မဝင်သေးဘဲ ကျော်လွန်၍ လျှောက်သွားလိုက်သေး၏။ ဤသို့ ပရိယာယ်
ဆင်လိုက်ခြင်းမှာလည်း ကံကောင်းလှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဦးခေါင်း
မလှည့်ဘဲ မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ တံခါးကွယ်လျက်
ချောင်းကြည့်နေသော ကိုဘဟန်ကို ကျွန်တော်၏ မျက်မှန်အရိပ်ထဲတွင်
မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ပေတည်း။ ကိုဘဟန်ကား အတော်ပါးပေသည်။
အဘယ်ကြောင့် ပါးရသနည်း၊ အပြစ်ရှိသူဖြစ်၍ ပါးရခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော် သူ့ထက် ပါးသောလူနှင့် ငွေ့ရရှာသဖြင့် သူ၏ ပါးခြင်းများသည်
အရာ မရောက်ရှာပေ။

၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တိုက်ပေါ်သို့ တက်
သွား၍ အပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုဘဟန်မှာ အိပ်ရာပေါ်၌
စင်းစင်းကြီး အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ ၎င်းနောက် နာရီဝက်ခန့်တွင် ပုလိပ်
နှစ်ယောက် ရောက်လာကြ၍ ၎င်းတို့ မြင်ခဲ့သမျှကို အစီရင်ခံကြပါသည်။
ကိုဘဟန်နှင့် ထိုမိန်းမသည် ရိုးကုမ္ပဏီတိုက်အနီးမှ စောင့်၍ အရှေ့ဘက်သို့

သွားသော ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားရာ၊ ကျွန်တော်လူနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏ အမိန့်အတိုင်း ၎င်းဘတ်(စ်)ကားပေါ်၌ပင် လိုက်ပါသွားကြကြောင်း၊ ကရိုလမ်း(ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း)သို့ ရောက်သော အခါ ထိုမိန်းမ ဆင်းသွားသဖြင့် ပုလိပ်တစ်ယောက် လိုက်သွား၍ ကျန်တစ်ယောက်က ကိုဘဉာဏ်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားကြောင်း၊ ထိုမိန်းမသည် အတွင်းမှ ရေဒီယိုဖွင့်နေ၍ အတော် သားသားနားနား ခင်းထားသော တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ တစ်ဖန် ပြန်ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပုလိပ် ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတိုက်တွင် ရုံးဝန်ထောက်တစ်ယောက် နေထိုင်သည်ဟု စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရကြောင်း၊ ဒုတိယ ပုလိပ်မှာ ကိုဘဉာဏ်နှင့် လိုက်သွား၍ ဗိုလ်တထောင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုဘဉာဏ်သည် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်သွားကြောင်း၊ ၎င်းတိုက်ခန်းတွင် လူပျို အလုပ်သမားများ စုရုံးနေထိုင်ကြသည်ဟု သိခဲ့ရပါကြောင်း များနှင့် ကျွန်တော်အား အသီးအသီး အစီရင်ခံကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့အဖို့၌ ဤလူနှစ်ယောက်ကို အသုံးပြု၍ မလိုတော့သည်နှင့် နက်ဖြန်နံနက် ၈ နာရီ မထိုးမီ ကွမ်းခြံဘူတာ နာရီစင်သို့ လာခဲ့ကြရန် မှာထား၍ လွတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကိုဘဟန် အိပ်ရာမှနိုး၍ တရုတ်တန်းဘက်၌ ညစာစားပုံများမှာ ယခင်နည်းအတိုင်းဖြစ်၍ အထူးတလည် အစီရင်ခံရန် လိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ သူ့နောက်မှ သတိနှင့် ခပ်ခွာခွာ လိုက်ရ၍၊ သူ စားသောဆိုင်၌ မစားတော့ဘဲ သူက လမ်းမြောက်ဘက်ရှိ အင်္ကျီတိုဆိုင်၌ စားနေစဉ်၊ ကျွန်တော်က လမ်းတောင်ဘက်ရှိ အင်္ကျီရည်ဆိုင်၌ စားရပါတော့သည်။ ထိုညအဖို့မှာလည်း ထူးခြားခြင်း မရှိပါ။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကိုဘဟန်သည် ခပ်စောစောထ၍ ရေမိုးချိုးပါသည်။ ထိုနောက် အဝတ်အစား လဲလှယ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးလျှင် ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့် ကွမ်းခြံဘူတာ

ဘက်သို့ သွားပါသည်။ အကြောင်းတစ်ခု ဖော်ပြလိုသည်မှာ ကိုဘဟန်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင် စသည်တို့၌ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသော အခါ များတွင် ၁၀၀ ကျပ်တန်စက္ကူ ပေးချေမည်လောဟု ကျွန်တော်က အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်ပါသည်။ အကယ်၍ ၁၀၀ ကျပ်တန်စက္ကူ ပေးခဲ့လျှင် ဦးပေါ်ထွန်း ပျောက်ဆုံးသော တစ်ရာတန် စက္ကူနံပါတ်များကို ကျွန်တော် ရေးကူးထားပြီး ရှိနေသောကြောင့် နံပါတ်ချင်း တိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် ကိုက်ညီသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုလိပ်ခေါ်ပြီး ဖမ်းဖို့ အသင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်ဆိုင်တွင်မှ ၁၀၀ ကျပ်တန်စက္ကူ ပေးသည်ကို မတွေ့ရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရိယတိုက်မှ ရခဲ့သော ၁၀ ကျပ်တန်များ ရှိနေသေးသောကြောင့် ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဘိုင်စကုပ်ရုံရှေ့မှ ရပ်လျက် နာရီစင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တပည့် ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေကြသည်ကို မြင်၍ ခေါ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကိုဘဟန်သည် တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဒရိုင်ဘာက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်၍ ကိုဘဟန်က တက္ကစီပေါ်သို့တက်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်မည်ပြုသော်လည်း အခြားတက္ကစီ မရှိသဖြင့် နံပါတ်ကိုသာ မှတ်ယူထားလိုက်ရပါသည်။ ၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုဘဉာဏ်သည် မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်လျက် နာရီစင်သို့ ရောက်လာ၍ ဟိုမှ ဤမှ မျှော်ကြည့်ပါသည်။ အတန်ကြာလတ်သော် ယခင်တက္ကစီ ပြန်ရောက်လာ၍ ကိုဘဟန်နှင့်အတူ ယခင်မိန်းမ ပါလာပါသည်။ ကိုဘဟန်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ကိုဘဉာဏ်လည်း ကားပေါ်တက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က စောင့်ကြည့်နေစဉ် ကိုဘဉာဏ်က 'ငါ့မှာ ဂျူတီကျနေလို့ မင့်ကျေးဇူး ကြီးပေတယ်ကွာ' ဟု ပြောပြီး ကားထွက်တော့မည်ပြုဆဲတွင် မိန်းမက ကားထဲမှ ဦးခေါင်းထုတ်လျက် 'လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော် ကိုဘဟန်၊ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ်၊ အိမ်

နံပါတ် ၃၆ နော်၊ မှတ်ထားပါ' ဟု ပြောလိုက်၍ ကိုဘဟန်က ခေါင်းညိတ် လိုက်ရာတွင် ကားလည်း ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့် လျက် 'ဆရာဥစ္စာ ငွေခိုးမှု ဟုတ်ကဲ့လား။ မိန်းမခိုးမှု ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်' ဟု ပြောကြပါသည်။ အလွန်လူပါးဝသော ပုလိပ်များ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် က 'မိန်းမခိုးချင်တော့ ငွေခိုးရတာပါကွ' ဟု ရှုတင်းတင်းနှင့် ငေါက်ပြော လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် ရာထူး အမြဲတမ်း ရသောအခါ ဤလူ နှစ် ယောက်ကို နာနာဆော်ရပါလိမ့်မည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်စကားကို မယုံ ဟန်နှင့် ရယ်နေကြပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ် လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ကိုဘဟန် နောက်မှ လိုက်ရင်း ၂၃ လမ်း တိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကိုဘဟန် တက်သွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ဦးပေါ်ထွန်း လင်မယားတို့အား အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြ ပါသည်။ ဦးပေါ်ထွန်းမှာ သူ့ငွေပြန်ရဖို့ နည်းလမ်းမမြင်ဟန်နှင့် စိတ်ညစ် လျက်ရှိရာ၊ အလွန် လာဘ်မြင်သော ဒေါ်သိန်းရင်က သာလျှင် ကျွန်တော် ၏ အစွမ်းကို ချီးကျူးဖော် ရပါသည်။

'ဟုတ်မှာပါပဲ။ ကိုဒေဝ ထင်တဲ့အတိုင်း မလွဲပါဘူး။ ဒီကောင်တွေ မိန်းမခိုးချင်လို့ ကျွန်မတို့ငွေကို လစ်ပြေးတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကြီးစားပါ ကိုဒေဝ ရယ်၊ ရှင် ခုံထောက်ပေးပါမှ ကျွန်မတို့ငွေကလေး ပြန်ရဖို့ ရှိတော့တာပဲ။ အကူအညီ လိုရင် တောင်းသာ တောင်းနော်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ကြားလား' ဟူ၍ ဒေါ်သိန်းရင်က အားပေးပေသည်။

ကျွန်တော့် အမှုမှာ ယခုအခြေအနေ၌ ဤမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အလုံးစုံ ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့် စွမ်းဆောင်ခြင်းများ မှာ မနည်းလှဘူး ဟူ၍ ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ လက်ထဲသို့ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ပြန်မရောက်သေးသည့်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် တရားခံများ နေထိုင်သည့် အရပ်များနှင့်တကွ၊ ၎င်းတို့ ခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့သွား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သာ နေရပ်ကွဲပါ ကျွန်တော်တို့ သိရပြီ မဟုတ်ပါလော။ ဤမျှလောက်သော အချိန်အတွင်း ဤမျှလောက် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြန်သော ခုံထောက် ဘစ်ယောက်ကို ဝန်မင်း၏ ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့လုံးတွင် ရှိနိုင်ပါမည်လော။ စင်စစ် သော်ကား ကျွန်တော့်အတွက်မှာ ရှေ့အဖို့တွင် လမ်းစဉ်ကြီး ဖြူးဖြောင့်လျက် လဲလေပြီ။ ကျွန်တော်၏အလုပ်ကို ဝန်မင်းတို့ ကျေနပ်လျှင်လည်း ဆက်လက် ပြုအမှုထမ်းဖို့သာ ရှိပါ၏။ အကယ်၍ မကျေနပ် ဆိုပါလျှင်လည်း ကျွန်တော့် အဖို့ ဝမ်းနည်းရန် မရှိ။ ကျွန်တော် သိထားသော သတင်းကို ကရိုလမ်း ခွဲလ်မြတ်ထွန်းလမ်း) ရှိ ရုံးဝန်ထောက်အား ရောင်းစားလိုက်လျှင် ငွေဝင် ပါက်ကြီး ဖြူးဖြောင့်နေပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး အစီရင်ခံလိုသည်မှာကား ဤအမှုတွင် တရားခံအစစ် သည် ကိုဘဟန်နှင့် ကြိဖော်စည်ဖက်များ ဖြစ်ရမည် ဆိုခြင်းကို စိတ်နုလုံး တုံးတုံးချထားသည် ဖြစ်ပါသောကြောင့်၊ ပုလိပ် တစ်ဖွဲ့လုံးသာမက မင်းကြီး ဝန်ထောက် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်တို့က မဟုတ်နိုင်ဟူ၍ ငြင်းဆိုစေကာမူ သည်း ကျွန်တော်က သူတို့ မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါသေးသနည်း ဟုသော မေးခွန်းကိုသာ ပြန်လည်မေးမြန်း လိုက်ချင်ပါတော့သည် ဝန်မင်း ဝန်ထောက်များ။

အထူး ရိုသေလေးစားစွာနှင့်
အမိန့်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိပါသော
"ဒေဝ"
ပညာတော်သင် ခုံထောက်အရာရှိ

ဘိယ ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးဘစန်ထံမှ
အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်းသို့

ပဲခူးမြို့၊

၂၆၊ ၂၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်။

ဤသို့စေအပ်ပါသည် အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်း။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အစမ်းခန့်ထားသော စုံထောက်မောင်ဒေဝ၏ အစီရင်ခံစာကို ပူးတွဲပေးပို့လိုက်သည်။ သူ၏ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်ရသောအခါ ဤသူငယ်၌ ဦးနှောက် ပါရှိပါလေ၏လောဟု ကျွန်ုပ် မူလထင်မြင်ချက်မှာ အတည်ဖြစ်သွားလေပြီ။ မောင်မင်း သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ ပဲခူးမြို့သို့ ခရီးထွက်နေခိုက်ဖြစ်၍ မောင်ဒေဝ၏ စာကို ဤမှတ်ချက်နှင့်တကွ ပေးပို့လိုက်သည်။ သူ၏စာကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ဤသူငယ်သည် တရားခံ အမေအမှန်ကို တွေ့ရမည့် လမ်းစဉ်မှတစ်ပါး လမ်းလွဲ ဟူသမျှကို တစ်ခုမကူးအားလုံး လိုက်နေကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် စာကို ဖတ်ရခြင်းအားဖြင့် တရားခံ အစစ်အမှန်ကို ချက်ချင်းသိမြင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ဤအမှုကို အဆုံးတိုင် ကိစ္စချောမောအောင် မောင်မင်း စီမံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်သည်။

မောင်ဒေဝနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မပေးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အလုပ်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်ဖို့ မလိုဘဲ "ဆပ်စပင်း" ချထားလိုက်သည်ဟု ပြောလိုက်ပါလေ။

ဘဝေ

ဒါ၊ အိုင်၊

အင်စပိတ်တော် ဦးဘကျမ်းထံမှ
ဒါ၊ အိုင်၊ ဂျီ ဦးဘစန်သို့

ရန်ကုန်မြို့

၂၈၊ ၂၊ ၁၉၅၅..... ခုနှင့်

ရိုသေစွာ အစီရင်ခံပါသည်။

မောင်ဒေဝ၏ အစီရင်ခံစာနှင့်တကွ ပေးပို့လိုက်သော အမိန့်ကို လက်ခံရရှိပါသည်။ မောင်ဒေဝ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရှုရခြင်းအားဖြင့် တရားခံ အစစ်အမှန်ကို သိမြင်ရပါသည်အတိုင်း ၃၂ လမ်းသို့ သွား၍ ၎င်းအမှုကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လက်စသိမ်းလိုက်ရပါသည်။ ၎င်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဒေဝနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့၍ သူက-

'ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ လာသလား'

'မဟုတ်တတ်ဘူး မောင်ရေ၊ မောင့်ကို ဆပ်စပင်း ချထားလိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောဖို့ပဲ'

'ဪ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရိပ်မိပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ လူစုတွေက ကျွန်တော့်ကို မနာလိုကြဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်ထုံးစံက ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ထက် အစွမ်းထက်တဲ့လူ ရောက်လာရင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကလော်တုတ်ချင်ကြတယ်၊ နားလည်ပါတယ်ဗျ။ ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကြွတော်မူပါ၊ ဆောင်ရွက်တော်မူပါ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိပါသေးတယ်။ ပြောနေကြာရော၊ နေရစ်ပေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တုတ်ကောက်ကလေး ယမ်းလျက် ထွက်သွားပါတော့သည်။ ၎င်းနောက် ဆိုင်ရှင် ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် တွေ့လိုကြောင်း စာရေးအား ပြောပြ၍ ၎င်း၏ အလုပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရပါသည်။

'ငွေပျောက်တဲ့ ကိစ္စကလေး အတွက်ပါ ခင်ဗျာ'

'ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က တကယ့်လူဇော်ရွေးလွတ်လိုက်တာကိုး။ ကျုပ်အိမ်ကို အပေါက်တွေ ဖောက်လိုဖောက်၊ သူတပည့်တွေနဲ့ တပြွန်းပြွန်း ဝင်လား ထွက်လားနဲ့။ ဘာမှလည်း သတင်းရပုံမပေါ်ပါဘူး၊ အလကား လူထဲကနဲ့ တူပါရဲ့'

'မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

'ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကကော သူခိုးကို ထောက်ပြနိုင်လို့လား'

'ပြနိုင်ပါတယ်'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အလွန် အံ့ဩသွားပါသည်။ ထိုနောက်-
 'ကျုပ်လူ တင်မောင်ကတော့ ဟုတ်မထင်ပေါင်ဗျာ၊ လူရိုးကလေးပါ'
 'သူ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ဒါဖြင့် ထားဝယ်သူကလေး မတင်လားဗျ၊ ကောင်မကလေးက
 နည်းနည်းရှုပ်ချင်တယ်'
 'ရှုပ်ချင်တာတော့ မှန်တယ်၊ သို့သော် သူ ယူတာ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ဟို သတင်းထောက်ကောင် ဟာလားဗျာ။ ထမင်းဖိုးလည်း မပေး
 နိုင်ဘူး၊ သူ့မှာတော့ ငွေကျပ်တာ အမှန်ပဲ'
 'သူလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တွေးပါဦး'
 'ဒါဖြင့် အပြင်လူ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့'
 'အပြင်လူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်သားထဲကပါပဲ'
 'အိမ်သားထဲက ဖြစ်ရင် ဘယ်သူ ရှိသေးလို့လဲဗျ၊ ကျုပ်ဟာကျုပ်
 လီဆယ်တယ်လို့ ဆိုတာလား'
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျောက်တာကတော့ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော် သိပါ
 တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြောပြရင် ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'
 'ဘယ်နှယ် စိတ်ဆိုးရမှာလဲဗျာ၊ မဟုတ်တာပဲ'
 'ငွေယူတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားမိန်းမ ဒေါ်သိန်းရင်
 ပဲ'
 'ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ သူ လိုချင်တာ ကျုပ် ဝယ်ပေးနေတာပဲ၊ ဘာ
 ကြောင့် ဒီလို လုပ်လိမ့်မှာလဲဗျ'
 'ခင်ဗျာမိန်းမအကြောင်းကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမသိဘူး ထင်
 တယ်'
 'ဘာလဲဗျ၊ ကျုပ်မိန်းမ မျောက်မထားလို့လား'
 'ဒီလိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ သို့သော် အဝတ်အစား အင်မတန် ခုံမင်
 တတ်တယ်။ ဆန်းဆိုရင် ဝယ်လိုက်ချင်တယ်၊ ကောင်းပေ့ဆိုတာမှ ဝတ်ချင်
 တတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

'ဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ ကျုပ် ဝယ်ပေးတာတွေချည်းပဲ'
 'မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က ဒီအမှုမျိုးတွေ ကြံခဲ့ရလှပြီ။
 လင် သိအောင် တစ်မျိုး၊ လင် မသိအောင် တမျိုး၊ အကြွေးယူ ဝတ်တတ်
 တယ်'
 'ကျုပ်တို့တော့ စကော့ဈေး(ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)ထဲ မြဝတီရည် ကုမ္ပဏီမှာ
 ဝယ်တာချည်းပါဗျာ'
 'ကိုင်း ဒါဖြင့် အဲဒီဆိုင်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့
 စေချင်တယ်'
 'အလကား အလုပ်ရှုပ်အောင်ဗျာ'
 'ခင်ဗျား မလိုက်လို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ စုံစမ်းယူရရင် တကယ်
 ပေါ်ပေါက်တဲ့ အခါမှာ အမှုကို ပြန်နုတ်လို့ မရပေဘူးနော်.... ဒါပဲ'
 ထိုအခါမှ ဦးပေါ်ထွန်းသည် စကော့ဈေး (ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)သို့
 ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းရင်မှာ တောင်အဟာလ် မင်္ဂလာ
 ဆောင်သို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ဆိုင်ထဲမှ
 ကျွန်တော်တို့ ထွက်တော့မည်အပြုတွင် ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာပါသည်။
 ဒေါ်သိန်းရင် ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
 တွင် ပြင်သစ်ပြည်မှ လာသော ဖဲကတ္တီပါနှင့် နိုင်လွန်တို့အပြင်၊ အလွန်
 မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနှင့် ပေါင်ဒါနဲ့များ တထောင်းထောင်းထွက်လျက်
 ရှိ၏။ သည်အဝတ်များမှာ ဝန်ကတော်များနှင့် အင်ပိုလိုင်စင်ရသော သူဌေး
 ကတော်များ ဝတ်ဆင်သော အမျိုးအစားဖြစ်၍ တကယ် အဖိုးတန်များ
 ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဒေါ်သိန်းရင်သည် ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့
 ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရ၍ ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်လျက်
 ကျန်ရစ်လေသည်။ ဦးပေါ်ထွန်းအား မေးသော်လည်း အဖြေမပေးသော
 ကြောင့် ဆိုင်ထဲသို့ ခြေဆောင်လျက် ဝင်သွားပါတော့သည်။
 ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မြဝတီရည် စတုံး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သို့ ရောက်ကြ၍ ဆိုင်ရှင် ကုလားကြီးနှင့် တွေ့ရာတွင်၊ ကျွန်တော်က
 ဒေါ်သိန်းရင်၏ အကြွေးစာရင်းကို ကြည့်လိုကြောင်း ပြောပါသည်။ ပထမ၌
 ဆိုင်ရှင်ကုလားက ဖောက်သည်များနှင့် ဆက်ဆံသည့် စာရင်းများမှာ ကွန်
 ဖိဒင်ရှယ်(လ) ဖြစ်၍ မပြနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်
 က အစိုးရကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် မပြလျှင် မဖြစ်ကြောင်း ပြောရာတွင်မှ
 အကြွေးရောင်းသူများ၏ စာရင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ပြပါသည်။ ၎င်းစာအုပ်ကြီး
 ၌ ဒေါ်သိန်းရင်၏ စာရင်းကို ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ အကြွေး ၁၁၉၇ ကျပ်
 ၈ ပဲ တင်ဖူး၍ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် အတွင်းတွင်မှ ပေးဆပ်သောနေ့မှာ
 ဦးပေါ်ထွန်း ငွေပျောက်သော နေ့၏ နောက်တစ်ရက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။
 ဤတွင် ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှင်ကုလားကို မေးခွန်းထုတ်ရာ-

‘ဒီအကြွေး တင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘အပုံကြီး ကြာသွားပြီ ဆပ’

‘တစ်ခါတည်း ယူသွားတာလား’

‘မဟုတ်ဘူးဆပ၊ နည်းနည်း နည်းနည်း အကြွေးယူသွားတယ်’

‘လူတိုင်းကို အကြွေးပေးသလား’

‘လူတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖောက်သည်တွေကိုသာ ပေးပါတယ်။’

ဒီမမက ကျွန်တော်ဆိုင်မှာ လက်ငင်းဝယ်တာ ကြာလှပါပြီ။ ၇ နှစ်၊ ၈
 နှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ အကြွေးယူတာ ၂ နှစ်လောက် ရှိပါသေးတယ်။
 ထုံးစံမှာ အများဆုံး တစ်နှစ် အကြွေးပေးပါတယ်။ မမက ၂ နှစ်ကြာလေ
 တော့ ကျွန်တော်တို့က တရားစွဲရပါလိမ့်မယ်လို့ နို့တစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။
 သုံးခါ ပေးတော့မှ တစ်နေ့က အကြွေးလာဆပ်တယ်’

‘ဒီလို အကြွေးယူတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိသလား’

‘အများကြီး ရှိပါတယ်၊ မင်းကတော်ထဲက များပါတယ်။ သူတို့က
 ယောက်ျား မသိအောင် အကြွေးယူဝတ်ပြီး၊ တရားသူကြီး ကတော်ဆိုရင်
 အမှုသည်များဆီက တိတ်တိတ်လာဘ်စားပြီး အကြွေးလာဆပ်ပါတယ်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘သူ့လင် မသိအောင် လာဘ်စားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မယားကို လာဘ်
 ခိုးပြီး လင်က အရှုံးပေးလိုက်ရင် ဘာလို့နှယ်လုပ်မလဲ’

‘သူ့မယားက ဒီအမှုမှာ ဘယ်သူ နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့လင်ကို
 မေးကြည့်လို့ နည်းနည်းပါးပါး သိနိုင်တာပေါ့’

‘လွဲနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ’

‘တစ်ခါတလေလည်း လင်က မသိဘူး၊ ဟိုလူကို အရှုံးပေးလိုက်
 ဘယ်။ အမှုသည်က ဆူတယ်၊ လင်မှာ နာမည်ပျက်တယ်။ အချို့လည်း
 ဆူဝံ့ဘူး၊ ကြိတ်ခံရတာပဲ။ တချို့လည်း မင်းကတော်က ပိုက်ဆံပြန်ပေး
 ဘယ်’

‘ခင်ဗျားက တယ်သိပါကလား’

‘ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်က သူတို့နဲ့ စီးပွားရှာရတယ်၊
 သူတို့အကြောင်းကို သိအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်နှယ် အကြွေး
 ပေးဝံ့မလဲ၊ အကြွေးမပေးရင် မရောင်းရဘူးပေါ့’

‘အကြွေးပေးတော့ ဈေးတစ်မျိုး ရောင်းသလား’

‘မှန်တာပေါ့၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကြာချင်ကြာမယ်။ ငွေတိုးကို ဘယ်သူ
 ဆီက ရမလဲ၊ ဒါကြောင့် အတိုးအတွက် ဈေးတင်ရပါတယ် ဆပ’

‘ဒေါ်သိန်းရင်ကို ခင်ဗျား သိသလား’

‘သိပါတယ်၊ ၃၂ လမ်း တိုက်နံပါတ် ၂၃ မှာ သူ့ယောက်ျားဆိုင်
 ပါပါတယ်’

‘ဘာဆိုလဲ’

‘ဟို.....စာအုပ်တို့၊ မင်အိုး ကလောင်တံတို့၊ စတေရှင်နယ်ရီ ခေါ်ပါ
 ဘယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းပါတယ်’

‘သူတို့ဆိုင် ဘယ်နှယ်နေသလဲ..... သိသလား’

‘သိတာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျား မြင်းလောင်းတယ်၊ သူ့မယားနဲ့ အတူတူ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မြင်းပွဲသွားတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ရှုံးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အကြွေးပူ တောင်းရတာပေါ့'

'အလကားကောင်' ဟူ၍ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သော အသံသည် ဦးပေါ်ထွန်း၏ နှုတ်မှ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ သို့သော် ဆိုင်ရှင်ကား ကြားဟန် မတူပါ။ ဦးပေါ်ထွန်းမှာမူ ဒေါ်သိန်းရင်၏ အကြွေးစာရင်းကို ပြ၍ ငွေ ၅၀၀၇ ကျပ် ၈ ပဲ ပေးဆပ်သွားသည် ဆိုကတည်းက ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပါတော့သည်။

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်က-

'ကိုင်း ဦးပေါ်ထွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးမှာတော့ လင့်စွည်း မယားဆိုတာ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်နဲ့ မဆိုတော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျာမယားကို ခင်ဗျား တရားအတိုင်းသာ စီရင်ချေပါတော့'

'ဒီမိန်းမတော့ ကွာပစ်မှ ဖြစ်မယ်'

'ဒါမတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိမပေါ့ဗျာ'

ဦးပေါ်ထွန်းက ကြီးဝါးသော်လည်း ဒေါ်သိန်းရင်၏ ရုပ်အဆင်းနှင့် တံခရာခြင်းကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည် ဖြစ်၍၊ မယားက တစ်ခါချွဲပြီး ကြံရည်ခံကလေး ထိုးလိုက်လျှင် ပျော့ကျမည့်လူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ပ်မိပါသည်။

ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ခွဲခွာ၍ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာ ဦး၊ လမ်းပေါ်၌ ကပျာကယာ လျှောက်လာသော မောင်ဒေဝနှင့် တွေ့ပါသည်။

'ကရိုလမ်း(ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း)က ရုံးဝန်ထောက်အိမ်ကို ကျွန်တော် ချောက်ခဲ့တယ်ဗျာ။ ဆိုးတဲ့လူဗျာ။ အချောငီကလေးများ ရမလား အောက်မေ့ပါ။ ကျွန်တော်ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ် ခင်ဗျ'

'ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ ဒါထက် ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ပျောက်တာတော့ လက်သည်ပေါ်ပြီ မောင်'

'ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထင်သားပဲ။ ကျွန်တော်က အစီအစဉ်တွေနဲ့ ကြီးစားထားခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားက အချောင်ဝင်ပြီး နာမည်ကောင်း ယူသွားတာပေါ့လေ။ တရားခံကတော့ ကိုဘဟန်ပဲ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့'

'နို့ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျာ'

'ဒေါ်သိန်းရင်ကို သွားပြီး မေးချေပေတော့'

'ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပစ္စည်းကလေးတွေ ကျန်ရစ်သေးတယ်၊ သွားယူရင်း မေးကြည့်ရဦးမယ်'

မောင်ဒေဝလည်း ၃၂ လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပါသည်။

ရိုသေလေးစားစွာနှင့်

ဘဂျမ်း

အင်စပိတ်တော်

ရန်ကုန်မြို့၊ မ ပုလိပ်အဖွဲ့။

ဒါ၊ အိုင်၊ ဂျီ ဦးဘဇော်မှ မောင်ဒေဝသို့

ရန်ကုန်မြို့၊

၂၊ ၃၊ ၁၉၅..... ခုနှစ်။

ကြားသိစေအပ်သည် မောင်ဒေဝ။

အင်စပိတ်တော် ဦးဘဂျမ်းက မောင်မင်းအား "ဆပ်စပင်း" ချထားကြောင်း ပြောပြပြီးပြီ ထင်သည်။ ဤအမိန့်ကို ရရှိသော အချိန်မှစ၍ မောင်မင်းသည် ပုလိပ်ဌာနနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိတော့ပြီ ဟူ၍ သိမှတ်စေလိုကြောင်း။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ ပြန်ကြားရခြင်းအားဖြင့် မောင်မင်း၌ အရည်အချင်း မရှိဟူ၍ မဆိုလို။ မောင်မင်း၏ အရည်

အချင်းများကို ပုလိပ်ဌာနနှင့် မသင့်လျော် ဟူ၍သာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်စေချင်ကြောင်း။

ဘဇန့်

ဒီ၊ အိုင်၊ ဂျီ

(မှတ်ချက် - ပညာတော်သင် အလုပ်ပြုတ် မောင်ဒေသမှာ ၃၂ လမ်း၊ တိုက်နံပါတ် ၂၃ မှ ထွက်လာသောအခါ ပါးတစ်ဖက်တွင် ရဲရဲနီလျက် ရှိ၍ ဒေါ်သိန်းရင်၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု တွေးဆဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ ၎င်းပြင် ထိုတိုက်အပေါ်ထပ်မှ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုယိုသံများ ပေါ်ထွက်လာ၍ များမကြာမီအတွင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် ကားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာ သည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ဦးပေါ်ထွန်း၏ ကြီးဝါးခြင်းများကို အချည်းနှီးပင် ဖြစ်တော့သည် ခန့်မှန်းတွေးဆဖွယ် ရှိပေသတည်း။)

[နံ့ထောက် ဝတ္ထုမဂ္ဂစင်း၊ ဇူလိုင် ၁၉၅၁]

ဌာနတကာဘုရင်

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်၌ ရာဇဝတ်ကောင်များ လန့်ရသောဌာန၊ ဘိန်းချ သူ၊ အရက်ချက်သူများ လန့်ရသောဌာန၊ နိုင်ငံရေးသမားများ လန့်ရသော ဌာန စသည်ဖြင့် အသီးသီးရှိခြင်းမှာ လူတိုင်းသိကြသော်လည်း ၎င်းတို့မှာ မြန်မာပြည်အစိုးရလက်အောက်၌ တည်ရှိကြလေသည်။ အင်္ဂလန်ပြည် ဗြိတိ သျှ အစိုးရလက်အောက်တွင် တည်ရှိ၍ ဌာနတကာတို့၏ ဘုရင်ဟု ခေါ်ဆို လောက်သည့် ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်သော အမှုထမ်းဌာန (British Secret Service) တစ်ခု ရှိခြင်းကိုမူကား လူတိုင်း မသိကြချေ။ ၎င်းဌာန၌ အလုပ် ပြုရသော လူများသည် အစိုးရကိစ္စအတွက်ဆိုလျှင် ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်၍ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရသောကိစ္စ အောင်မြင်မှုအတွက်ကိုသာ ပဓာနထားကြ လေသည်။ ထိုသူတို့သည် တိုင်းပြည်ဥပဒေကို ကျူးလွန်ဖို့လိုက ကျူးလွန် ခြံရသော်လည်း မတော်တဆ ပုလိပ်နှင့်တိုးမိ၍ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပါမူကား အထက်လူကြီးများ၏ အကူအညီကိုလည်း မမျှော်လင့်ရ၊ မည်သည့်ဌာနမှ အရာရှိ ဖြစ်ပါသည် ဟူ၍လည်း ဖွင့်ဟ ပြောပြခြင်း မပြုရ၊ မိမိတို့၏ အပြစ်ဒဏ်ကို မိမိတို့ဘာသာ ကြိတ်၍ ခံကြရလေသည်။

၎င်းဌာနတွင် သစ္စာရှိ၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ကြံရည်ဖန်ရည် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူများကိုသာလျှင် ခန့်ထားလေရာ အများ အားဖြင့် ဘီလပ်သားများ၊ ပညာတတ် အင်္ဂလိပ်ကပြားများနှင့် မြန်မာလူမျိုး အနည်းငယ်တို့မျှသာ ပါဝင်ကြလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကိုဘဆိုင်သည် လူအများ သိကြသော အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ အထင်အရှား မရှိသော်လည်း အခါခပ်သိမ်း သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားလျက် ဘိလိယက်ခုံများ၊ ဟိုတယ်များတွင် အမြဲလိုပင် ဝင်ထွက်တတ်၍ မြင်းပွဲဘောလုံးပွဲနှင့် ဘိုင်စကတ်ရုံများတွင် ပထမတန်းမှ အပတ်တိုင်း မှန်မှန်ကြည့်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ စိန်ပေါကျောင်းထွက် ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကပြားများ ပြောသကဲ့သို့ “ဘလယ်ဒီ”၊ “ဘလူးမင်း”၊ “ဘလိုက်တာ” များများညှပ်၍ ပြောတတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အချို့က မြန်မာလို ဝတ်ထားသူ ကပြားတစ်ယောက် ဟူ၍ မှတ်ထင်ကြလေသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဟိုတယ်၌ အရက် “ဝမ်းပက်” တိုက်လျှင် “တူးပက်” တိုက်ရမှ ကျေနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း၊ မြင်းပွဲနှင့် ဟိုတယ်လောကတွင် ရက်ရောဖော်ရွေသော လူတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် နာမည်ရလေသည်။

၎င်း ကိုဘဆိုင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြသော အချိန်၌ အိန္ဒိယတိုင်းသား “ဘဆူး” ဆိုသော ကုလားတစ်ယောက်နှင့်အတူ လူသတ်မှုနှင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း ခံနေရ၏။

တရားရုံးတော်၌ အစစ်ခံသူများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သိရှိရသည်မှာကား ကိုဘဆိုင်နှင့် မစ္စတာဘဆူး ဆိုသူတို့သည် “မင်တိုမင်ရှင်” ဟိုတယ်တွင် အရက်သောက်ကြပြီးနောက် ထွက်သွားကြကြောင်း၊ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဂျင်မခါနာကလပ် အနီး၌ စောင့်ရသော လမ်းစောင့်ပုလိပ်သည် သေနတ်သံသုံးချက် ကြား၍ ဟယ်လပင်လမ်း (ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း) ထောင့်ရှိ တရုတ် သူဌေး၏ အိမ်ဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားကြောင်း၊ လမ်းဆံ့ဘောင့်သို့ မရောက်မီ အခြားနေရာများမှ ပြေးလာသော ပုလိပ် နှစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိ၍ ပုလိပ်သုံးယောက် အတူတကွ ပြေးသွားကြကြောင်း။

ဟယ်လပင်လမ်း (ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း)နှင့် ပြည်လမ်းထောင့်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မြေပေါ်၌ လဲသေလျက်ရှိသော တရုတ်ကပြား

အရှုံး၏ အလောင်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ ပုလိပ်သုံးယောက်သည် ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းနံဘေး၌ လျှောက်ပြေးနေသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်၍ လိုက်ဖမ်းကြရာ၊ ဘဆိုင်နှင့် ဘဆူးတို့ကို ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း။

ဘဆိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ အရှုံးက မိမိအား သေနတ်နှင့် စတင်ပစ်ခတ်သောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်သောအနေဖြင့် ခုခံပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ထွက်ပြေးခြင်းသည် တရားခံများအတွက် အရပ်ဆိုးသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ သေဆုံးသူ အရှုံး၏ လက်ထဲ၌ ယမ်းတောင့် ခြောက်ခုအနက် တစ်တောင့် ပစ်ပြီးသော ခြောက်လုံးပြုပြီး သေနတ်တစ်လက် တွေ့ရှိရသည်ကား မှန်၏။ ဘဆိုင်၏ လက်ထဲတွင်လည်း ယမ်းတောင့်နှစ်တောင့် ပစ်ပြီးဖြစ်သည့် ခြောက်လုံးပြုပြီး သေနတ်တစ်လက် တွေ့ရသည်လည်း မှန်၏။ ဘဆူးတွင်မူကား လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရချေ။ ဘဆူးနှင့် ဘဆိုင်တို့က မိမိတို့အား အရှုံးက စတင်ပစ်ခတ်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြ၏။ အရှုံး၏ ရင်ဘတ်ထဲ၌ ကျည်ဆန်နှစ်ခု တွေ့ရသောကြောင့် အရှုံးသည် ဒဏ်ရာရပြီးသည့်နောက်မှ ပစ်ခတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ဆရာဝန်ကြီးက ထွက်ဆိုသည်လည်း မှန်၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ဘဆိုင်မှာ လူသေမှု ထင်ရှားသည်ဆို၍ ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရလေသည်။ ဘဆူးမူကား လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့သည့်နှင့် တရားရှင် လွတ်လိုက်လေသည်။ ဘဆိုင်မှာ သေနတ်လိုင်စင် ရှိသည်မှန်သော်လည်း ၎င်းလိုင်စင်သည်ပင်လျှင် သင်္ကာမကင်းဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ရုံးတော်က သဘောရသည့် လက္ခဏာနှင့် ဘဆိုင်အဖို့ အမှုကြီးသွားရပြန်တော့သည်။

ဘဆိုင်အမှု၌ ပုလိပ်ဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေများသည် အလွန်တရာ အရေးပါ၍ ခိုင်လုံသည်ဟု တရားသူကြီးများက ယူဆကြလေသည်။

ပုလိပ်က တင်ပြသော အစိုးရသက်သေ တစ်ယောက်က ထွက်ဆိုသည်မှာ ၎င်းသည် တရုတ်သူဌေး၏ တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသော

တိုက်ကြီး၏ ဝင်းထဲရံကိုမှီလျက် ကြည့်နေစဉ် တရားခံ ဘဆိုင်သည် ခါးထဲ၌ ထိုးထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်၍ အရှူးအား ပစ်လိုက်သည်ကို မြင်ရပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဒုတိယ သက်သေမှာ ၎င်းတိုက်ကြီး၌ စားပွဲထိုး အစေခံဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူအရှူးနှင့် တရားခံ ဘဆိုင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေကြခြင်းကို မြင်ရကြောင်း၊ ၎င်းကလည်း ပထမသက်သေ ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း ဘဆိုင်က သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ အရှူးရင်ဘတ်သို့ ပစ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုလေသည်။

တရားခံ ဘဆိုင်မှာ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မသိကြသော်လည်း အသိမိတ်ဆွေ ပေါများသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုစဉ် အခါက ၎င်း၏အမှုမှာ ရန်ကုန် ဖြို့သူဖြို့သားများက အတော် စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မည်သည့်ဒေသသို့ သွားသည်ဟု မသိရဘဲ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတတ်သော ဝါသနာရှိခြင်းမှတစ်ပါး နာမည်ပျက် ရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သို့ပါသော်လည်း တရားရုံးတော်သည် ပုလိပ် ထင်မြင်သော သက်သေနှစ်ယောက်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆသည့်အလျောက် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဘဆူးကို လွှတ်လိုက်၍၊ တရားခံ ဘဆိုင်ကို လူသေမှုနှင့် ထောင်ဒဏ်ခန့်ခွဲရန် အပြစ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဘဆိုင်သည် ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်သော ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သော သူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း မိမိအပေါ်သို့ ချပေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို မည်သည့် မညူ ခံယူလေသည်။ ၎င်းက မိမိသည် လျှို့ဝှက်သောဌာနတွင် အမှုထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ ဘင်္ဂလားမှ ၎င်းဌာန အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော မစ္စတာဘဆူးနှင့်အတူ စောင့်နေကြပြီးလျှင် တရုတ်သူဌေးထံသို့ အရေးကြီးသော ဗြိတိသျှစာချုပ်တစ်ခု ရောင်းရန် လာရောက်သည့် တရုတ်ကပြား အရှူး နောက်သို့ လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်တိုမင်ရှင်

ဟိုတယ်၌ အရက်သောက်နေကြစဉ် အခြားစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော တရုတ်ကပြား အရှူး အနီးသို့ တရုတ်ကပြားမလေးတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်၍ တရုတ်သူဌေးက စာချုပ်ကို တောင်းဆိုသော အဖိုးနှုန်းပေး၍ ဝယ်ယူရန် သဘောတူပါသည် ဟူ၍ နှင်းဆီပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပစ်ချကာ အချက်ပေးခြင်းများကို မြင်ရသောကြောင့် အရှူးနောက်သို့ လိုက်ကြကြောင်းများကို လည်းကောင်း တရားရုံးတော်၌ ဖွင့်ဟထုတ်ဖော် အစစ်ခံခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ မှန်သည့်အတိုင်း ဤကဲ့သို့ ထုတ်ဖော်အစစ်ခံခဲ့သော် အထက်လူကြီးများသည် မိမိအား ကာကွယ်မည် မဟုတ်သည့်ပြင် “ဖော်ကောင်” အဖြစ်နှင့် နာမည်ပျက်ဖို့သာ ရှိသည်ဟု သိပြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အမှုမှန်မှာ ဘဆိုင်နှင့် ဘဆူးတို့သည် အရှူးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှူးသည် ဤလူနှစ်ယောက်ကို သိပြီးဖြစ်၍ မိမိ၏ သေနတ်နှင့် ဦးအောင် ပစ်လိုက်ရာ၊ မျက်စိရှင်သော ဘဆိုင်သည် အရှူး၏ လက် ပြင်လိုက်ကတည်းက နံဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်၍ အသင့်ထုတ်ထားသော မိမိ၏ သေနတ်နှင့် အရှူး၏ ရင်ဝကို နှစ်ချက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်မှ ဘဆူးက အရှူး၏ ခါးထဲ၌ ထိုးထည့်ထားသော စာချုပ်ကို နှိုက်ယူ၍ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘဆိုင်သည် ထိုအပြစ်အပျက်များကို ရုံးတော်၌ ဖွင့်ဟပြောသောထုံးစံ မရှိသည်ဖြစ်၍ ချမှတ်သော အပြစ်ဒဏ်ကို မျက်နှာမပျက်ဘဲ ခံယူခဲ့ရလေသည်။

ဒုတိယတရားခံ ဘဆူးမှာမူ အပြစ်မကင်းရှာသော်လည်း မြန်မာပြည်၌ အလိုမရှိဆို၍ ဘင်္ဂလားနယ်သို့ ဖောင်းနှင့်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ဘဆူးလိုက်ပါသော သဘောသည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာနိုးလွှင် မြန်မာပြည်မှ ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်သောဌာနမှာ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာသော မစ္စတာမော်ဂင်သည် ဘဆူးနှင့် နာရီတစ်ဝက်ခန့် စကားပြောခဲ့ပြီးသဖြင့် သဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သင်္ဘောမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် မစ္စတာမော်ဂင်သည် ပြည်ထဲရေး အတွင်းဝန်၏ အခန်းသို့ဝင်၍ မိမိ လိုသောအရာကို တောင်းသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှကြာအောင် စကားပြောပြီးနောက် မစ္စတာ မော်ဂင်က -

ဂင်။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ဘာဆိုက်ကို လွတ်ပစ်ဖို့ ပြောရခြင်းဟာ ဥပဒေ စည်းကမ်းနဲ့တော့ မညီပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဒီကိစ္စက အထူး အရေးကြီးတဲ့ အတွက် အထူးနည်းနဲ့ စီမံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်နဲ့ ဂျပန် စစ်တိုက်နေကြတဲ့ အထဲမှာ မတော်တဆ ဗြိတိသျှအစိုးရ ပါသွားမှာ စိုးရသည့်အတွက် ...'

ဝန်။ ။ 'ကျွန်ုပ်က ပြည်ထဲရေးဝန်ပါ။ နိုင်ငံခြားကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ပြည်ထဲရေးဝန်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ လူယုံတော်ဖြစ်၍ နေရာ တကာတွင် စိတ်ချရသည်ဟု အထက်က ယုံကြည်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ "အမေ မှာ မှာသည့်အတိုင်း" လုပ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြည်ထဲရေး ဝန်က ဆက်လက်၍ -

ဝန်။ ။ 'ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတာ ရှိတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်လို့ မြန်မာပြည် အမှုထမ်းစာရင်းထဲမှာ မပါဘူး'

ဂင်။ ။ 'ပြည်ထဲရေးဝန် လုပ်နေပြီး ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်သော ဌာနတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား'

ဝန်။ ။ 'ဒါကတော့ ကျုပ် သိချင် သိမယ်၊ မသိချင် နေမယ်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဥပဒေအတိုင်း တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိတာပဲ'

ထိုခဏ၌ မင်းစေတစ်ယောက်သည် စာရွက်ကလေးတစ်ခုနှင့် ဝင် လာ၍ အတွင်းဝန်အား ပြသရာ အတွင်းဝန်သည် စာရွက်ကို ယူကြည့်ပြီး နောက် မစ္စတာမော်ဂင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လျက် မင်းစေအား 'ဝင်ခဲ့ ပါစေ' ဟု ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ စုံထောက်ဌာန ကိုင်ရ သော ဒီ-အိုင်-ဂျီ အရာရှိ မစ္စတာဂိုက်တင်း ဖြစ်လေသည်။ ဂိုက်တင်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန်အခန်း၌ မစ္စတာမော်ဂင်နှင့် ဆုံစည်းမိခြင်းမှာ မတော်တဆ မဟုတ်ချေ။ ဂိုက်တင်းသည် မော်ဂင်အား ခေါင်းညိတ်ရုံမျှ ညိတ်၍ ပြည်ထဲ ရေး ဝန်အား ဦးညွှတ်လျက် နှုတ်ဆက်လေသည်။

ဝန်။ ။ 'ဒီ-အိုင်-ဂျီ ရောက်လာတာ အဆင်သင့်တယ်ဗျာ၊ ဟောဒီ က မစ္စတာမော်ဂင်က ပြောနေတယ်၊ ကဲလေ မစ္စတာမော်ဂင်၊ ခင်ဗျားဘာသာ ပြောလိုက်စမ်းပါဦး'

မော်ဂင်မှာ မိမိ၏ ကိစ္စအကြောင်းကို ဒီ-အိုင်-ဂျီ သိပြီး ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့မ ပုလိပ်၊ နယ်ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်ဌာန များသည် ဘာဆိုက်၏ အမှုအကြောင်းကို ရိပ်မိကြ၍ နားစွင့်နေကြသောကြောင့် ခပတည်း။ စင်စစ်မှာ ဘာဆိုက်၏ အမှုကို တင်ပြသော ပုလိပ်ဌာနသည် မစ္စတာ မော်ဂင်တို့၏ လျှို့ဝှက်သော အလုပ်များအကြောင်းကို ရိပ်မိသော်လည်း ဘန်ခိုးကြီးလှသော လူစုဆို၍ ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များက မျက်မှန်းကျိုး ကြသဖြင့် ဘာဆိုက်အား အပြစ် မရ ရအောင် ဝိုင်းညှပ် စီမံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဂင်။ ။ 'ဘာဆိုက်ကို လွတ်လိုက်ပါလို့ ကျွန်ုပ်က ပြောတယ်၊ ပြည်ထဲရေးဝန်က ငြင်းနေတယ်။ ဘာဆိုက်ဟာ ဟိုနေ့က ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီ-အိုင်-ဂျီ သိမှာပေါ့။ တရုတ်သူဌေးဆီ ရောင်းစားမည့် အရေးကြီးတဲ့ ဗြိတိသျှ စာချုပ်တစ်ခုနောက်ကို သဲလွန်စ ရလို့ လိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ဂျီ။ ။ 'လိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပစ်သတ်တာကတော့ လွန်တယ်။ စာချုပ် ခိုးသွားတယ်ဆိုလျှင် အရေးယူနိုင်တဲ့ ဥပဒေ ရှိသား မဟုတ်လား'

ဤနေရာ၌ မော်ဂင်သည် "ခက်မှ ခက်ရပလေ" ဟူသော မျက်နှာ

ထားမျိုးနှင့် ဒီ-အိုင်-ဂျီအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဒီ-အိုင်-ဂျီလည်း မခံခဲ
သဖြင့် မျက်နှာနီသွားလေသည်။ ဤတွင် ပြည်ထဲရေးဝန်က-

ဝန်။ ။ 'မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ..... ကျွန်ုပ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး
အစ်ဆိုင်ကို လွှတ်ပစ်စေချင်လျှင် ဘုရင်ခံဆီက ဖြစ်စေ..... အမိန့်စာတစ်စောင်
ယူလာခဲ့ဗျာ'

ဂင်။ ။ 'ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဘုရင်ခံ ဝင်မပါချင်ဘူးဆိုတာ အတွင်းဝန်
မသိဘူးလား'

ဝန်။ ။ 'ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘုရင်ခံအမိန့် မရှိဘဲ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်
ချင်ဘူး ဗျာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်'

ဂျီ။ ။ 'ကျွန်ုပ်ကတော့ အမှန်ပြောရလျှင် ဘာဆိုင်အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့
သူတို့ ပြောတာတွေဟာ အားလုံး ထွင်လုံးချည်း ထင်တာပဲ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး
အကြောင်းကို မစွတာမော်ဂင်က ကျွန်ုပ်ထက် ပိုပြီး သိနိုင်ဦးမှာလား'

ဤတွင် မော်ဂင်သည် မခံချင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ဒီ-အိုင်-
ဂျီ အား လှမ်းကြည့်လျက်-

ဂင်။ ။ 'ကျွန်ုပ် သိတာတွေ ပြောရလျှင် တရုတ်သူဌေးတိုက်ခံ
မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်မှာနေတဲ့ ထောင်ကံကြီးဟာ ဖဲပိုင်း အကြီးအကျယ်
ထောင်တယ်။ အထက်တန်း ပုလိပ်အရာရှိတွေ၊ စုံထောက်တွေ ညတိုင်
ကစားကြတယ်။ သူတို့ ရုံးလို့ ထောင်ကံဆီမှာ ငွေချေးလျှင် တစ်ခါတစ်ခဲ
မှာ ထောင်ကံက သူတို့လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်ကို ဆုတ်ပစ်ခြင်းအား
ဖြင့် ပုလိပ်တွေ၊ စုံထောက်တွေကို သူ့လူတွေချည်းဖြစ်အောင် လက်သံ
မွေးထားတယ်။ ဘာဆိုင်အမှုမှာ တင်ပြတဲ့ သက်သေ နှစ်ယောက်ဟာလည်း
ထောင်ကံရဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်။ ထောင်ကံက ငွေချေးစာချုပ်တွေကို ဘာ
ကြောင့် ဆုတ်ပစ်နိုင်သလဲ သိရဲ့လား။ ဖဲပိုင်းမှာ "ဉာဏ်သမား" တွေ
သွင်းထားပြီး အရာရှိတွေကို လိမ်ယူနိုင်တဲ့အတွက် ရက်ရက်ရောရော ဆုတ်
ပစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ထောင်ကံက ဒီပြင်လူတွေဆီက လိမ်ယူပေမဲ့ ပုလိပ်

တွေ၊ စုံထောက်တွေကိုတော့ သူ့လူဖြစ်အောင် လုပ်ရုံလောက် ရည်ရွယ်
ချက် ရှိတဲ့အတွက် ငွေချေးစာချုပ်ကို ခဏခဏ ဆုတ်ပစ်နိုင်တယ်။ ကိုင်း.....
ဒီဟာတွေကို ဒီအိုင်ဂျီ သိပါရဲ့လား'

ဒီ၊ အိုင်၊ ဂျီ ဝိုက်တင်းမှာ ထောင်ကံထံမှ "လစဉ်ကြေး" ယူသော
ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ အနက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သော
ကြောင့် ဤအကြောင်းအရာများကို သိသော်လည်း၊ မော်ဂင်လည်း ဤ
အကြောင်းများကို သိသည်ဟု မထင်မိသောကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။
သို့သော် ဝိုက်တင်း သိခြင်းမှာ ဖဲဒိုင်ခံခြင်းမျှလောက်သာ ဖြစ်၏။ "ဉာဏ်
သမား" များ သွင်းထားခြင်း၊ စာချုပ်များ ဆုတ်ပစ်ခြင်း အကြောင်းမူကား
မော်ဂင် ပြောမှ သိရလေသည်။ (ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်ထက်၌ တရုတ်ကလပ်
များ၊ "ချိန်းပိုင်" ကြီးများမှ ရရှိသော "လစဉ်ကြေး" သည် လခထက်
အဆများစွာ ပို၍၊ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများသည် သုံးကြ ဖြန့်ကြဲလျက်နှင့်
ငွေထုပ်ပိုက် ပြန်သွားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်)

ဒီ၊ အိုင်၊ ဂျီ ဝိုက်တင်းမှာ မော်ဂင် ပြောသော စကားများကို ချေပရန်
မတတ်နိုင်ဘဲ၊ ကြောင်တောင်ငေးလျက်သာ ကြည့်နေရလေ၏။

ဤတွင် မော်ဂင်က ဆက်လက်၍-

ဂင်။ ။ 'တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် ပြန်ပါတော့မယ်၊ ဘာဆိုင်အမှု
ဟာ ပုလိပ်က ဆင်တဲ့အမှု၊ တရားလိုပြသက်သေ နှစ်ယောက်ဆိုတာ ထောင်
ကံရဲ့ အစေခံတွေထဲက ဆွဲထည့်ပြီး ပုလိပ်က သင်ပေးတဲ့အတိုင်း အစေခံတဲ့
လူနှစ်ယောက် ဆိုတာကို ကျွန်ုပ် သိကြောင်း ခင်ဗျားတို့ သိကြလျှင် တော်
ပါပြီ။ သို့သော် ပြည်ထဲရေးဝန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်။
ဘာဆိုင်ကို ကျွန်ုပ် ပြောသလို အသာတကြည်နဲ့ လွှတ်လျှင်လွှတ်ပေး။ မလွှတ်
လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ အားလုံးရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ
လျှောက်လှည့်ပြမယ်..... ကြည့်နေ'

ပြည်ထဲရေးဝန်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လျက်-

ဝန် ။ ။ 'မစ္စတာမော်ဂင်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို မခန့်လေးစားနဲ့ ငြိမ်းခြောက်တာလား'

ဂင် ။ ။ 'ခင်ဗျား ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့'

ဝန် ။ ။ 'သယ်..... တယ်စော်ကားတဲ့ လူပါတကား မစ္စတာဂိုက် တင်း၊ ဒီလူကို ဖမ်းချုပ်လိုက်စမ်း၊ ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူတယ်'

* ဂိုက်တင်းသည် အနည်းငယ် ဆိုင်းနေပြီးနောက်၊ ပြည်ထဲရေးဝန်၏ အမိန့်ဖြစ်သည်နှင့် မော်ဂင်ကို ဖမ်းရလေရာ မော်ဂင်ကလည်း ပမာမခန့် နှင့် ပြုံးနေသေး၏။

ထိုနောက် မော်ဂင်သည် ပုလိပ်ဌာနမှ ဒီအိုင်ဂျီ တစ်ယောက်လုံးက ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်၍ ဂိုက်တင်းနောက်သို့ လိုက်သွားရသော်လည်း အပြုံးမပျက် ချေ။ ဂိုက်တင်းကမူ ထောင်ကဲ၏ ဖဲဝိုင်းအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ကတည်းက မော်ဂင်ကို မုန်းနေသည်ဖြစ်၍ မော်ဂင်ကို အရသာနှင့် ဖမ်းခေါ်သွားလေ၏။

သို့ရာတွင် မော်ဂင်မှာ အချုပ်ခန်းတွင် တစ်နာရီခန့်ထက် ပို၍ မနေရဘဲ လွတ်လာတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

မော်ဂင်ကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် မကြာမီ ဘုရင်ခံ၏ အပါးတော်မြဲသည် ပြည်ထဲရေးဝန်၏ အခန်းသို့ ဝင်လာ၍ ထွေရာလေးပါး စကားများကို ပြောနေကြရာမှ အရေးမကြီးလှသော အမူအရာမျိုးနှင့်-

မြဲ ။ ။ 'ဪ..... ဒါထက် စကားမစပ် မစ္စတာမော်ဂင်တစ်ယောက် လွတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

ဝန် (မျက်လုံးပြူး ကြည့်လျက်) 'ဘာကြောင့် လွတ်ရမှာလဲ၊ တယ်စော်ကားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ'

မြဲ ။ ။ 'မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်ုပ်သာ ဖြစ်လျှင် လွတ်လိုက်မှာပဲ။ ဪ..... နေပါဦး၊ ဒါထက် ဘုရင်ခံက ပြောပါကလား၊ ခင်ဗျားက ပြည်ထဲရေးဝန် မလုပ်ချင်ဘူး၊ တယ်ပြီး တာဝန်ကြီးတယ် ဆို'

ဝန် ။ ။ 'ဘယ်တုန်းက ကျွန်ုပ် ပြောဖူးလို့လဲ'

မြဲ ။ ။ 'ဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘုရင်ခံ ပါးစပ်က ပြောတာကို ကျွန်ုပ် ကြားလို့ ပြောရတာပဲ'

အပါးတော်မြဲသည် ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထ သွား၍ တံခါးဝသို့ ရောက်သည်တွင် ရုတ်တရက် တန့်ရပ်လျက်-

မြဲ ။ ။ 'ကျွန်ုပ် ပြောတာ စဉ်းစားလိုက်ဗျာ၊ မော်ဂင်ကို လွတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဝဲလ် တာတာ'

ဤတွင် ပြည်ထဲရေးဝန်သည် မော်ဂင်ကိုလွတ်ဖို့ ချက်ချင်း အမိန့်စာ တစ်စောင်ရေး၍ ပို့လိုက်ရတော့သည်။ ၎င်းစာကို လက်မှတ်ထိုးရင်း အံကြိတ်လျက် "မော်ဂင် လွတ်ရပေမဲ့ ဘဆိုင်တော့ လွတ်ရီးလားကွာ" ဟု တီးတိုး ကြီးဝါးလိုက်သေး၏။

မော်ဂင်သည် အချုပ်မှလွတ်လာ၍ မိမိ၏ နေအိမ်သို့ တက္ကစီတစ်စီးနှင့် ပြန်လာစဉ် ဂိုက်တင်းသည် မိမိ၏ ဖော်ထုတ်ချက်များကြောင့် ရွံ့မုန်း၍ မိမိအား အပြစ်ရှာချေတော့မည်ဟု မော်ဂင် စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ၏ တိုက်ရှေ့တွင် တက္ကစီရပ်၍ အရိပ်အကဲ ကြည့်လိုက်သောအခါ အနီးအဝေးတွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့ ယီးတီးယားတားနှင့် မိမိ၏ နေအိမ်သို့ မယောင်မလည် အကဲကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ မော်ဂင်သည် အလုပ်ခန်းသို့တက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင်လည်း ယခင်က လူနှစ်ယောက်သည် မိမိအိမ်ဘက်သို့ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် မော်ဂင်သည် ဘတ္တလာကို စေလွှတ်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ စုံထောက်နှစ်ယောက်လုံးမှာ မျက်နှာဖြူ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်အား အထက်လူကြီး၏ အမိန့်အရ စောင့်ကြည့်နေရသော်လည်း ခေါ်ခိုင်းသည်ကို မငြင်းဝံ့သည်နှင့် လိုက်လာကြရလေသည်။

စုံထောက်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသောအခါ-

ဂင်။ ။ 'ကျွန်ုပ်ကို လမ်းပေါ်က စောင့်ကြည့်ရတာ သွားပေးတယ် နီးနီးနားနား ကပ်ကြည့်နိုင်အောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ။ ကိုင်း..... ကိုင် ထိုင်ကြပါ။ သဘောရှိ ကြည့်ကြ၊ မှတ်ချင်တာ ရေးမှတ်ကြ၊ ဆူဆူညံညံသား မလုပ်ကြပါနဲ့'

စုံထောက်နှစ်ယောက်သည် ငြင်းကွယ်မည် ပြုသေးသော်လည်း မော်ဂင်က 'ဒါတွေ လုပ်မနေကြပါနဲ့' ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်နေကြတော့သည်။

မကြာမီ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိသည့် ဘကွန်းဆိုသော လူငယ် တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ယီးတီး ယားတား ဖြစ်နေရာ မော်ဂင်က-

ဂင်။ ။ 'ပြောစရာရှိတာ ပြောပါကွယ်၊ ဒီလူနှစ်ယောက်က မစ္စတာ ဝိုက်တင်းရဲ့ လူတွေပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူတို့ သိလို့ ငါက ဘာမှ အရေးမလုပ် ပါဘူး။ ပြောသာ ပြောပါ'

စုံထောက်နှစ်ယောက်မှာလည်း အနေခက်၊ အထိုင်ခက်ဖြစ်၍ မင်း သွားဖြဲ လုပ်နေကြရတော့သည်။ မော်ဂင်က ဘကွန်းအား ဆက်လက်၍-

ဂင်။ ။ 'ဘဆိုတော့ သာယာဝတီထောင် ပို့လိုက်ပြီတဲ့ ဟေ့ ဘဆို လွတ်ဖို့အတွက် မင်းက ကြည့်ပြီး စီမံရလိမ့်မယ်၊ ဘဆိုကို လွတ်အောင် ခိုးထုတ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ခေါ်ခဲ့ပြီးတော့မှ ကာလကတ္တား သင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး တင်ပို့လိုက်ရမယ်။ သူ့သားမယား များတော့ နောက်တစ်ခေါက်မှ သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ကွယ်၊ ကြားလား'

ကွန်း။ ။ 'ခိုးထုတ်ဖို့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ သခင်'

မော်ဂင်သည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်မှ ထွက်သော အခိုးများကို မော့ကြည့်နေသေး၏။ စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့

လည်း စကားတစ်လုံးမျှ မလွတ်စေရအောင် ခါးကုန်းကာ နားထောင်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့နောက်မှ-

ဂင်။ ။ 'ငါတို့ အလုပ်လုပ်မည့်နေ့ကျတော့ တယ်လီဖုန်းကြီးတွေ အားလုံး ဖြတ်ပစ်ရမယ်..... ကြားလား၊ လွတ်ဖို့ကတော့ တယ်မကြာပါဘူး ဆင်ပါရဲ့၊ အလွန်ဆုံး ၂၄ နာရီပေါ့ကွယ်'

ကွန်း။ ။ 'ကောင်းပါပြီ သခင်'

ဂင်။ ။ 'ကိုင်း ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ၊ ဟေ့ ဘကွန်း..... သောဒီက စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို လှေကား လိုက်ပြလိုက်ပါကွယ်၊ သူ့ခမျာ များ သွားရှာလှပြီ ထင်ပါရဲ့'

ဆိုနေ ညနေ၌ ဒီအိုင်ဂျီ ဝိုက်တင်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန် အိမ်သို့ သွား၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြ၏။

ဝန်။ ။ 'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒီအိုင်ဂျီ၊ အလကား ဖြီးတာပါ'

ဝိုက်တင်းကမူ ထောင်ကဲပဲခိုင်းနှင့် ပုလိပ်အရာရှိများ လောင်းကစား ခြင်း အကြောင်းကို မော်ဂင် သိ၍ ဖော်ထုတ် ပြောကတည်းက မော်ဂင်၏ အစွမ်းကို အတော်လန့်နေပြီ။ သို့ဖြစ်၍-

ဂျီ။ ။ 'ဒီလူက တော်တော်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ အတွင်းဝန်၊ သူ လုပ်မယ်ဆိုလျှင် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ'

ဝန်။ ။ 'လုပ်စမ်းပါစေဗျာ'

ထိုနေ့မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်၍ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်စောစောတွင် သာယာဝတီ ထောင်ပိုင်အရာရှိသည် အကျဉ်းသမား ဘဆိုကို အထူး ဘလည် စောင့်ကြပ်ရမည် ဟူသော အမှာစာတစ်စောင် လက်ခံရရှိလေ၏။

သောကြာနေ့ နံနက်၌ ပြည်ထဲရေးဝန်သည် သာယာဝတီထောင်သို့ သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်းပိုင်ယာကြီးကို သုံးနေရာ၌ ဖြတ်ထားကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့်၊ အကျဉ်းသမား ဘဆို၏ လုံခြုံမှုအတွက် စိတ်မချနိုင်

တော့သည် ဖြစ်၍ ဘဆိုင်ကို အင်းစိန်ထောင်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်ရမည် ဟူသော အမိန့်ကို ထောင်ပိုင်ထံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့၌ ဘကွန်းသည် မစ္စတာမော်ဂင်၏ နေအိမ်သို့ လာ၍ -

ကွန်း ။ ။ 'တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေ ဖြတ်ခိုင်းတာက ဘယ်လို သဘောလဲ သခင်'

ဂင် ။ ။ 'တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အဝေးနဲ့အနီး မတူဘူး ပေါ့။ ခပ်နီးနီးကပ်ပြီး အလုပ် လုပ်ရတာက သာပြီး လွယ်ကူတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဆိုင်ကို ခပ်နီးနီး ပြောင်းထားအောင် တမင် လှည့်လိုက်တာပဲ'

စနေနေ့ နံနက်၌ ပြည်ဘက်မှ အင်းစိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော မီးရထားပေါ်တွင် ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် မျစ်မြင့်သော အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့ လိုက်ပါကြသည်ကို ခရီးသည်များ လည်း ငေးကြည့်မိကြ၏။ ငေးကြည့်ကြခြင်းမှာ အကျဉ်းသမား၏ လူရည် သန်ပြန့်သော ရုပ်လက္ခဏာနှင့် ညှိုးနွမ်းခြင်းမရှိဘဲ ကြည်လင်ရွှင်ပူရှာရှိသော မျက်နှာထားတို့ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်မှာ ဘဆိုင်သည် မိမိ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြကြောင်းနှင့် မစ္စတာမော်ဂင်တို့ထံမှ သတင်းရရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲရသော်လည်း တစ်ခဏတာမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဖြေဆည်နိုင်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့၏ အလယ်၌ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် လိုက်ပါလာသော အကျဉ်းသမားမှာ ပုလိပ်များ ထက်ပင် မျက်နှာရွှင်လျက် ရှိသောကြောင့် လူများက ငေးကြည့်နေကြ ရလေသည်။

ပုလိပ်များနှင့် အကျဉ်းသမားသည် ထောင်ထံသို့ ရောက်ကြ၍ ပုလိပ် တစ်ယောက်က မိမိနှင့်အတူ ဆောင်ယူခဲ့သည့် အမိန့်စာကို ထောင်ပိုင်အား ပြသည်တွင် ထောင်ပိုင်အရာရှိသည် ဘဆိုင်အကြောင်းကို ကြားနှင့်ပြီးဖြစ်၍ ၎င်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် -

ပိုင် ။ ။ 'ထောင်ထဲက မလွတ် လွတ်အောင် ဖောက်ထွက်မယ်

ဆိုတာ ကိုယ့်လူလား၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ။ တတ်နိုင်လျှင် လုပ်စမ်း ပေါ့။ ကျုပ်တို့ကလည်း သတိမီရိယနဲ့ စောင့်ကြည့်ရပေမှာပေါ့'

ထောင်ပိုင်၏ စကားကို ကြားကြသော ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့က ထောင်ပိုင်အရာရှိတို့ မည်သည်မှာ စကားနည်းတတ်သည် ဖြစ်ပါလျက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အမူအရာနှင့် အကျဉ်းသမားကို ကိုယ့်လူဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခြင်း အတွက် အတန်ငယ် အံ့ဩမိကြလေသည်။ ၎င်းနောက် -

ပိုင် ။ ။ 'ကိုယ့်လူ ရန်ကုန်သား ဆို'

ဆိုင် ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်'

ပိုင် ။ ။ 'စကား ဘယ်နှမျိုး တတ်သလဲ'

ဆိုင် ။ ။ 'သုံးလေးမျိုးလောက် တတ်ပါတယ်'

ပိုင် ။ ။ 'တယ် နေရာကျပါကလား၊ ဘယ်ဒင်းများလဲ'

ဆိုင် ။ ။ 'အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ၊ ဟိန္ဒူစတန်နီ'

ပိုင် ။ ။ 'ပြီးတော့ကော'

ဆိုင် ။ ။ 'တရုတ်လို နည်းနည်းပါးပါး တတ်ပါတယ်'

ပိုင် ။ ။ 'ဒါဖြင့် နေရာကျပြီ။ ဒီထောင်မှာ မြန်မာလို မတတ်တဲ့

တရုတ်တွေ များလွန်းလို့ ကိုယ့်လူကို စကားပြန် လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ'

ယင်းသို့ မြန်မာလို ပြောပြီးသည့်နောက် ထောင်ပိုင်သည် ပုလိပ် နှစ်ယောက်တို့ နားမလည်သော ဘာသာစကားများဖြင့် အကျဉ်းသမားအား ပြောလိုက်ရာ၊ အကျဉ်းသမားကလည်း ၎င်းဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

(ဤအကြောင်းအရာများမှာ နောင်အခါတွင် အင်းစိန်ထောင်ပိုင် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းသော အခါ၌ ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့၏ အစစ်ခံချက်အရ အမှုတွဲ၌ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။)

ထောင်ပိုင်နှင့် အကျဉ်းသမား ဘဆိုင်တို့သည် တရုတ်စကားဖြင့် ပြောကြသည်ဆိုခြင်းမှာ စင်စစ်အားဖြင့် တွေးထင်ချက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထောင်ပိုင်ကမူ အကျဉ်းသမားအား စမ်းသပ်လို၍ တရုတ်လိုပြောခြင်း ဖြစ်ပါ

သည် ဆို၏။ အတွင်းဝန်ကမူ ထောင်ပိုင်သည် လျှို့ဝှက်သော အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အချင်းချင်း စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိလေ သည်။)

ဘဆိုင်ကို အင်းစိန်ထောင်သို့ သွင်းလိုက်၍ သုံးရက်ခန့် ကြာသော အခါ ဒီ၊ အိုင်၊ ဂျီ မစ္စတာဂိုက်တင်း ကိုယ်တိုင် နောက်ပါ တပည့် ၁၂ ယောက်တို့နှင့် အင်းစိန်ထောင်သို့ မော်တော်ကားများနှင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏။ အကြောင်းမူကား အကျဉ်းသမား ဘဆိုင်မှာ ထောင်မှ လွတ်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အင်းစိန်သို့ မလာမီ မစ္စတာဂိုက်တင်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန်က ခေါ်သည်ဆို၍ ၎င်း၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်မှာ အလွန်ဒေါမောင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝန်။ ။ 'တယ်ပြီး ပမာမခန့် လုပ်ဝံ့တဲ့ လူစုပဲဗျ' တင်း။ ။ 'ဘယ်သူများလဲ အတွင်းဝန်'

ဝန်။ ။ 'ဘယ်သူရမှာလဲ..... မော်ဂင်တို့ လူစုပေါ့ဗျာ၊ ဘဆိုင် ထောင်က လွတ်ထွက်သွားပြီ တဲ့'

ဂိုက်တင်းလည်း ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဝန်။ ။ 'လွတ်ထွက်သွားလို့ အင်းစိန်တစ်မြို့လုံးကို ပုလိပ်တွေ ဝိုင်းထားဖို့ ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးပြီ'

တင်း။ ။ 'ဘယ်လို လွတ်သွားပုံလဲ အတွင်းဝန်'

ဝန်။ ။ 'တရုတ်လူမျိုး အကျဉ်းသမားတစ်စုနဲ့အတူ ထောင်ထဲမှာ ရေလှည်းဆွဲတဲ့အလုပ် လုပ်နေတုန်းမှာ ထောင်နံရံက ကြိုးတစ်စင်း တန်းလန်း လျှောကျလာလေတော့ ဘဆိုင်က ဆွဲတက်ပြီး၊ ထောင်ပြင်ရောက်တော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်ပြေး ဆိုကပဲ'

တင်း။ ။ 'မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရှိနေကြောင်းကို ကြိုးစ မြင်လို့ သိမှာပေါ့နော်'

ဝန်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ် စုံထောက်မင်းကြီးရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ အရှက်ကွဲပြီ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ချေပါပေတော့ဗျ'

မစ္စတာဂိုက်တင်းသည် တပည့် စုံထောက်များနှင့်အတူ အင်းစိန် ထောင်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ ပြည်ထဲရေးဝန်ထံမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြောလိုက်သေး၏။

ဝန်။ ။ 'ဒီမလေ လွတ်စီးယား မစ္စတာဂိုက်တင်းလား' တင်း။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ပါပဲ'

ဝန်။ ။ 'မော်ဂင်တော့ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့လူကို မီးရထားနဲ့ ပြောင်ပြောင်ကြီး တင်ခေါ်လာတယ်လို့တောင် ကြားနေပြန်သတဲ့'

ဂိုက်တင်းမှာ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ 'ဒမ်' ဟု ကြိမ်းလိုက်မိသေးရာ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ပင် လန့်သွားတော့သည်။ ထို့နောက်မှ (အို အိုင်ဘက် ဂျူဝါ ပါဒန်) 'ကန်တော့ပါရဲ့' ဟု တောင်းပန်ယူရလေသည်။

ဂိုက်တင်းသည် အင်းစိန်တစ်ဌာနာလုံးရှိ ပုလိပ်များနှင့် မိမိလူများပါ မြို့ကို ဝိုင်းထားစေ၍ မြို့မှထွက်သော မီးရထား၊ ဘတ်(စ်)ကား၊ ထော်လီ ကား၊ ဂျစ်ကား၊ မော်တော်ကားနှင့် ခြေကျင်ခရီးသည်မကျန် အားလုံး စစ်စေ ၏။ ပုလိပ်များလည်း မီးရထားနှင့် ဘတ်(စ်)ကားများပေါ်တွင် ပါလာသော ဒု(သ) ဝါလားများ၏ နွားနို့ပုံးများကိုပင် မွေ့နောက်ရှာဖွေကြတော့သည်။ ဉာဏ်များသော မော်ဂင်၏ လူ ဖြစ်သောကြောင့် အရည်ပျော်၍ ပုန်းအောင်း လိုက်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြလေသလော မပြောတတ်ချေ။ ပုလိပ်တစ်ယောက် ကမူ 'နိန်းဟေးဆာဟစ်(ဘ)' ဟု ပြောမိသော နွားနို့ကုလားကိုပင် မသကာ သဖြင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကြည့်ရာ၊ ဦးစွန်းပုတ်ကလေးကို မြင်ရမှ ကျေနပ် သွားတော့သည်။ အချို့ ပုလိပ်များကလည်း ဂေါ်ဖီထုပ်များ တင်လာသော လော်လီကို ရုပ်စေ၍ တစ်ထုပ်စီ လှန်ကြည့်ကြလေသည်။

နေဝင်၍ မိုးချုပ်သော်လည်း ဂိုက်တင်း အမျိုးရှိသော ပုလိပ်များသည် အားမလျော့သေးဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် နေရာတကာမှ စောင့်

နေကြတော့သည်။ ဝှိုက်တင်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အိပ်ပျက်ခံ၍ မိမိ၏လူများကို စောင့်ကြပ်စီမံလျက် ရှိ၏။ 'တစ်ည မကဘူး၊ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် မအိပ်ဘဲ နေရစေတော့၊ လက်မလျှော့ဘူး' ဟူ၍ ဝှိုက်တင်းပါးစပ်မှ ကြီးဝါးသေး၏။ 'ဘီလပ်သားချင်း အတူတူ လျှို့ဝှက်ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေက တယ်ပြီ၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နိုင်တယ်' ဟူ၍လည်း ညည်းညူသေးသည် ဆို၏။

လက်အောက် အရာရှိတစ်ယောက်က ဝှိုက်တင်းအား 'ဘဆိုင်ကို သခင်ကြီးဘုရား မြင်ဖူးသလား' ဟု မေးမိရာ၊ ဝှိုက်တင်းက 'ဝိုးတူဟဲလ်၊ မောင်မင်းက ကျွန်ုပ်ကို မေးနေရသလား' ဟု အဖြေမပေးဘဲ ငေါက်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ ထောင်မှ မြို့ထဲသို့ မောင်းသွားသော မြင်းလှည်းတစ်စီး ပေါ်တွင် အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ထောင်မှူးတစ်ယောက် ပါလာလေရာ၊ ဝှိုက်တင်းနှင့် လက်အောက်အရာရှိတို့သည် ထိုမြင်းလှည်းကို ကြည့်နေရာမှ လက်အောက်အရာရှိက 'လွတ်ရက်စေတဲ့ အကျဉ်းသမားနဲ့ ထောင်မှူး တစ်ယောက်ပါ' ဟု မိမိ သိသော အခြင်းအရာကို ဖြန့်ဖြူးလိုသော သဘောနှင့် ဝှိုက်တင်းအား ပြောပြ၏။ လွတ်ရက်စေသော အကျဉ်းသမားတို့ မည်သည် အဝတ်အစား တစ်ဖုံတစ်မျိုး ဝတ်ဆင်ရ၍၊ လက်အောက်အရာရှိက မိမိ သိထားသော ဗဟုသုတကလေးကို အထက်လူကြီးသို့ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှ အကျဉ်းသမားသည် လွတ်တော့မည်ဆို၍၊ အူရွှင်သော အမူအရာနှင့် အရာရှိနှစ်ယောက်တို့အား 'မိအောင်ဖမ်းကြပါ သခင်တို့၊ မလွတ်ပါစေနဲ့၊ မိအောင် ဖမ်းကြပါ' ဟု ဟစ်အော်ပြောသွားသေးရာ၊ အတူ လိုက်ပါလာသော ထောင်မှူးက ငေါက်လိုက်သည်တွင်မှ ငြိမ်သွားတော့သည်။ စိတ်တိုလျက်ရှိသော ဝှိုက်တင်းကမူ သိသလောက်ကလေးကို ဖော်ပြလိုသော လက်အောက်အရာရှိနှင့် အကျဉ်းသမားပါ နှစ်ယောက်လုံး ရည်ရွယ်လျက် 'ဝိုးတူဟဲလ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရောက်လာ၍ ဝှိုက်တင်းရှေ့၌ ဆိုက်ပြီးလျှင်၊ စုံထောက်တစ်ယောက် ခုန့်ဆင်းလျက် 'တွေ့ပြီသခင်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တော့ တွေ့ပြီ၊ သူ ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ထောင်အဝတ်အစားတွေနဲ့ အတူတူပဲ တွေ့ရပြီ' ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

'လူကောကွယ်'

'လူလည်း တွေ့မှာပေါ့ သခင်၊ ဝေးဝေး မခံပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ဆိုင်ကယ်တွေ့ထားပြီဟာပဲ'

ဝှိုက်တင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဘူတာရုံသို့ သွား၍ ပြည်ထဲရေးဝန်ထံ ကြေးနန်းတစ်စောင် ပို့လိုက်သေး၏။ ထိုနောက် ဝှိုက်တင်းသည် ကြေးနန်းရိုက်သော အခန်းမှ ထွက်လာ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်ကာ၊ ရန်ကုန်မှ ဆိုက်လာသော လော်ကယ်ရထားမှ ခရီးသည်များ ဆင်းလာကြသည်ကို ကြည့်နေလေ၏။ မီးရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များ ဆင်းကြပြီးသော အခါ မြင်းလှည်းပေါ်၌ မြင်လိုက်ရသော အကျဉ်းသမားနှင့် ထောင်မှူးတို့သည် တတိယတန်း တွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ တက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ အကျဉ်းသမားမှာ လူပုကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ ဘာဆိုင်မူကား ဖိ ပေနီးပါး ရှိသည်ပြင် ထောင်မှူးတစ်ယောက်လုံး လိုက်ပါလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝှိုက်တင်းနှင့်တကွ ပုလိပ်အားလုံးတို့သည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ သို့သော် ဝှိုက်တင်းကမူ ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်သော သဘောမျိုးနှင့် တွေ့စေစွာ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထောင်မှူးနှင့် အကျဉ်းသမားတို့သည် မီးရထားတွဲထဲသို့ ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲချထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝှိုက်တင်းသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ငေးကြည့်လျက်ရှိစဉ်၊ လော်ကယ် မီးရထားသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ထွက်ရန် အချိန်စေ့ရောက်သည်နှင့် ဂါတ်ဖိုလ်က အလံစိမ်းပြ၍ တဖြည်းဖြည်းခုတ်စ ပြုလေ၏။ ဝှိုက်တင်းလည်း ငေးမြဲတိုင်း ငေးကြည့်နေသေးရာ အကျဉ်းသမားနှင့် ထောင်မှူး ပါသော

တတိယတန်းတွဲသည် ဝိုက်တင်းနှင့် တည့်တည့်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြတင်းတံခါးသည် ဂျောင်းခနဲ လျှောကျ၍ အကျဉ်းသမား၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင်၊ လက်ထိပ်ခတ်ထားသော လက်များကို မြောက်ယမ်းလျက် 'ဗျို သခင်ကြီး၊ ကိုဘာဆိုင် တစ်ယောက် လေယာဉ်ပျံနဲ့ စီးထွက်ပြေးပြီဗျို၊ ခင်ဗျားတို့ ရှာနေလို့ အပိုပဲ' ဟု အော်ဟစ်သွား၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် အကျဉ်းသမား၏ ရင်ဘတ်ကို ဖက်၍ ဆွဲချလိုက်သည့် ထောင်မှူး၏ လက်တစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ပြတင်းတံခါး ပိတ်သွားပြီးလျှင် မီးရထားလည်း ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဝိုက်တင်းသည် ကွယ်သွားသော မီးရထားဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသေးစဉ်၊ အထက်ပါ အခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော ရုံပိုင်က 'ဒီကောင်ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အကျဉ်းသမားတွေထဲမှာ လူစွတစ်ယောက်လို့ ထောင်မှူးက ကျွန်တော် ပြောသွားတယ်။ လွတ်ထွက်ပြေးတဲ့ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် ကိစ္စမှာလည်း ဒီကောင် ကူညီပေးတယ်လို့ ထင်ကြတယ်'

တင်း။ ။ 'ထောင်မှူးက သူ ထင်တာတွေ ရမ်းပြောနေတဲ့ လူပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒါတွေ လျှောက်ပြောဖို့ သူ့မှာ ဘာအခွင့်ရှိလို့တဲ့လဲ'

စင်စစ်မှာ ရုံပိုင်သည် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝိုက်တင်းကို မျက်နှာလုပ်ချင်သည့်အတွက် စကားလောကဝတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ မိမိအား ပမာမခန့် လုပ်သွားသော အကျဉ်းသမားကြောင့် ဒေါဖောင်းလျက် ရှိသည်နှင့် ရုံပိုင်ကို အကောင်း မထင်ချေ။

ဝိုက်တင်း ဦးစီးသော စုံထောက်များနှင့် ပုလိပ်များသည် လမ်းဆုံလမ်းခွများ၌ ရှာမတွေ့သောအခါ အနီးအပါးရှိ ရွာကလေးများတွင် ခိုအောင်းနေကောင်း နေလိမ့်မည်ဆို၍ တဲကလေး၊ အိမ်ကလေးများနှင့် မြင်းစောင်း၊ စပါးကိုမကျန် မွှေနှောက်ရှာဖွေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘာဆိုင်၏ အစအနကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံး၌ ဝိုက်တင်းသည် အကျဉ်းသမားချောင်းခြင်း အလုပ်ကို လက်လျှော့ခွဲ၍ အလွန်စိတ်ပျက်စွာနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ပြည်ထဲရေးဝန်ထံသို့ ဝင်သေး၏။ ပြည်ထဲရေးဝန်က ဝိုက်တင်းကို မည်ကဲ့သို့ ပြောလွှတ်လိုက်သည် မသိ၊ ဝိုက်တင်းမှာ ပြည်ထဲရေးဝန် အခန်းသို့ ဝင်သွားစဉ်က ထက် ထွက်လာသော အခါတွင် အဆများစွာ ပိုမို ဒေါဖောင်းလာသည်ဟု မြင်သူများက ပြောကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိုက်တင်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန် အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ မိမိ အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် မတွေ့ချင်ဆုံးဖြစ်သည့် မော်ဂင်နှင့် တွေ့ရ၍ အသားယူ တင်စီးပြောခြင်း ခံခဲ့ရသောကြောင့် ပေတည်း။ မော်ဂင်သည် ပြည်ထဲရေးနှင့် ဒီအိုင်ဂျီ ဝိုက်တင်းတို့ ပြောကြသော စကားများကို ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့် နားထောင်နေပြီးနောက် ဝိုက်တင်းအား-

ဂင်။ ။ 'ဒီအကြောင်း သိချင်လျှင် နောက် တနင်္ဂနွေတော့ ကျွန်ုပ် ဆီ လာခဲ့လေ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမယ်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ကတိပေးရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် ပြောတာတွေကို ဒီပြင်လူ ပြောမပြပါဘူးလို့ ကတိပေးလျှင် ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ဘူးဗျ'

ဝိုက်တင်းသည် မော်ဂင်၏စကားကို ကြားရစဉ်က သူ ခေါ်သည့် အတိုင်း သွားမည် မကြံသဖြင့် 'ဝိုးတူဟဲလ်' ဟူ၍ပင် ပြောလိုက်မိသော်လည်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင် ရောက်လာသော အခါတွင် သိချင်သောဆန္ဒ ထက်သန်သည်နှင့် မော်ဂင် ခေါ်သည့်အတိုင်း သွားမိလေသည်။

ဝိုက်တင်း ရောက်သွားသောအခါ မော်ဂင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်နှင့် ဖိမိယူလျက်ရှိရာ၊ ဝိုက်တင်းကို မြင်သောအခါ၌ 'ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ' ဆို၍ ဆေးပြင်းလိပ်သေတ္တာကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ ထိုနောက် မော်ဂင်သည် စားပွဲ၌ တပ်ထားသော လျှပ်စစ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ပူသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ ဝိုက်တင်းမှာ ထိုလူကဲ့သို့ ပုသောလူ ရှားသည့်ပြင် မျက်ခွံအထက်၌ရှိသော မဲ့ကြီးကို

လည်း မှတ်မိသည်နှင့် ထိုနေ့က အင်းစိန် လော်ကယ်ရထားပေါ်၌ ပါသွားသော အကျဉ်းသမား ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်းပင် သိလေသည်။

ဝိုက်တင်းလည်း အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် မော်ဂင်ကို ကြည့်နေစဉ် မော်ဂင်က-

ဂင်။ ။ 'မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား ဝိုက်တင်း'

တင်း။ ။ 'ဘာလားဒီဖူး၊ ကျွန်ုပ်ကို နောက်တောက်တောက် လုပ်သွားတဲ့ ကောင်ပဲ'

ဂင်။ ။ 'စိတ်မရှိပါနဲ့ ဝိုက်တင်း၊ အောင်မြင်တဲ့အလုပ်တော့ အသားယူရတာပေါ့။ ဒီဟာက ကျွန်ုပ်တို့ဌာနမှာ အမှုထမ်းတဲ့ မြန်မာသုံးယောက်ထဲက ပါပဲ။ နာမည်က ဘကြွယ်တဲ့။ သူတို့သုံးယောက်က ဘဆိုင်း၊ ဘကွန်း၊ ဘကြွယ် ဖြစ်လေတော့ ကျွန်ုပ်တို့က "ဘီသုံးလုံး" လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ သူက နံပါတ် (၃) ဘီပါပဲ'

ကြွယ်။ ။ 'စိတ်မရှိပါနဲ့ သခင်၊ ဟိုနေ့က ပျော်လွန်းလို့ အူရွှင်ပြီး နောက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

တင်း။ ။ 'အို..... ဂိုးတဲ့ဟဲလဲ'

ယင်းသို့ ပြောနေကြသော်လည်း ဝိုက်တင်းသည် ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သေးသည် ဖြစ်၍-

'နေပါဦး၊ မောင်မင်းက အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဘယ်လိုဝင်၊ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ'

ဂင်။ ။ 'ကျွန်ုပ် ရှင်းပြပါမယ်။ ဒါထက် ဘဆိုင်းတစ်ယောက်က တော့ ဒါဂျီလင် ရောက်သွားပြီဗျို့။ ဘယ်သူတွေက ကူညီလို့ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ လွတ်ထွက်သွားတယ် ဆိုတာတွေတော့ အားလုံးပြောပြလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ကျွန်ုပ်က ပြောချင်ပေမဲ့ တချို့လူအပေါ် အမှုပတ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လူစု အဖို့မှာတော့ ထောင်က လွတ်ထွက်ပြေးဖို့ အလုပ်လောက်တော့ ကလေးကစားသလောက် ရှိတာပဲ။ သို့သော် ထောင်ပြင်ဘက် ရောက်

ဖို့က မခက်ဘူး၊ ပြင်ဘက်ရောက်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်အောင် လာဖို့က ခက်တယ်။ ရန်ကုန် ရောက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး လုံအောင်ပုန်းဖို့ အလုပ်ဟာ သိပ်လွယ်တာပဲ။ အစီအစဉ်မရှိ၊ အကူအညီမရှိ လုံးချင်းလုပ်ရတဲ့ တရားခံမျိုး အဖို့တော့ ခက်ရှာတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တော့ ဆိုဒါပုလင်း ဖောက်ရသလောက် မခက်ပါဘူး'

တင်း။ ။ 'ရန်ကုန်ဘက် လာတဲ့ လူတွေကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရှာတာပဲ'

ဂင်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ မရှာတဲ့ လူစားမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်လေ'

တင်း။ ။ 'ဘယ်လိုလူလဲ'

ဂင်။ ။ 'ထောင်မှူးတို့၊ ထောင်အရာရှိတို့ ခင်ဗျားတို့ စစ်ဆေးသလား'

တင်း။ ။ 'ဘာစစ်ဆေးဖို့ လိုသလဲ'

ဂင်။ ။ 'အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်တာပေါ့'

တင်း။ ။ 'ဘဆိုင်းက ဘယ်လမ်းက ထွက်ပြေးသလဲ'

ဂင်။ ။ 'ခင်ဗျား မျက်စိအောက်က လွတ်လာခဲ့တာပဲ'

တင်း။ ။ 'ဘယ်လို ဝတ်သလဲ'

ဂင်။ ။ 'အကျဉ်းသမား ယောင်ဆောင်တဲ့ ဘကြွယ်ကို မီးရထားပေါ် လိုက်ဖို့တဲ့လူဟာ ဘဆိုင်းပေါ့ဗျ။ ထောင်မှူးလို့ ဝတ်ထားတယ်'

[ကလောင်နံ မဂ္ဂစင်။ စက်တင်ဘာ ၁၉၅၁]

စုံထောက်ဦးလူဝ ပင်စင်ယူရပုံ

စီအိုင်ဒီ အင်စပိတ်တော် ဦးလူဝသည် အသက် ၅၅ နှစ်မပြည့်မီ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်၍ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဖြစ်သွားစဉ်က၊ ပင်စင်စား အသင်းသား များသည် ဦးလူဝ နုတ်ထွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့ကြ၏။ ဦးလူဝနှင့် အတူတကွ အမှုထမ်းကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် များနှင့် အထက်အရာရှိများသည်လည်း အသက်မပြည့်သေးဘဲ အမှုထမ်း နှစ်စေ့ရုံနှင့် ပင်စင်ယူလိုက်ခြင်းအတွက် အံ့ဩကြ၏။ ဦးလူဝမှာ အသက် ၅၀ ကျော်ရုံကလေးမျှသာ ရှိသေး၍ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် အမြောက် အမြား ရရှိဖူးသည့်ပြင် ရာထူးတိုးထက် ခန့်ထားခြင်း ခံရလိမ့်မည် ဟုသော သတင်းကိုလည်း လူတိုင်း ကြားသိနေကြ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေ၌ ဦးလူဝ ပင်စင်ယူလိုက်ပြီ ဟူ၍ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ဦးလူဝ နုတ်ထွက်ခြင်းအကြောင်းကို ရိပ်မိသူ နည်းပါးခဲ့သော်လည်း အမှန်အတိုင်းမှာ အလုပ်ဝတ္တရားကား တစ်လမ်း၊ မှန်သည်ဟု ယုံကြည်သော အရာကား တစ်လမ်း ဖြစ်နေသောကြောင့် မိမိ၏ အဖြစ်ကို မကျေနပ်၍ စိတ်ရှုပ်သည်နှင့် နုတ်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးလူဝ နုတ်ထွက်လိုက်ခြင်းမှာ ဖက်တီမာဘီဘီ အမှုနှင့် ပတ်သက် ကောင်း ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု ရိပ်မိသူ အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း အကြောင်း

ကား တစ်လမ်း၊ ဝတ္တရားကား တစ်လမ်း ဖြစ်နေသောကြောင့် နုတ်ထွက် သည် ဟူ၍ ရိပ်မိသူ ရှားပါးလှ၏။ ပရိသတ်အထင်မှာ အမူပိတ်၍ ကြီးစင် တက်သူ တက်သွားသောအခါ လက်စသတ်တော့သည် ထင်ကြ၏။ စင်စစ် မှာ ဤမျှနှင့် မပြီးဆုံးသေးဘဲ ဦးလူဝ၏ နုတ်ထွက်စာ တင်လိုက်သည်တွင်မှ ထိုအမှု အဆုံးသတ်လေတော့သည်။

ဦးလူဝမှာ ခေတ်နောက်ကျသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အတွေးအခေါ် အယူအဆများမှာ ရှေးခေတ်ဆန်ဆန် ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မင်းစေတစ်ယောက်က ၎င်း၏ အလုပ်ခန်းထဲသို့ ကားချပ်ကလေးတစ်ခု ယူလာ၍ ဦးလူဝက လှမ်းယူကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ အနည်းငယ် နှာခေါင်း ရှုံ့သွား၏။ ၎င်းစာချပ်ပေါ်၌ “ဒေါက်တာ ဖက်တီမာဘီဘီ” ဟူသော စာလုံး များ ရိုက်နှိပ်ထားလေရာ မိန်းမအမည် ဖြစ်လျက်နှင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ ခံယူ ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးလူဝသည် မိန်းမများ ဒေါက်တာဘွဲ့ ယူသည်ကို သဘောမတူနိုင်အောင် ရှေးဆန်သော လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ဘိ၏။ သို့သော် ဖက်တီမာဘီဘီ ဆိုသောကြောင့် မြန်မာ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်သဖြင့် တော်ပါသေး၏ဟု အောက်မေ့ဟန် တူလေသည်။

‘ဝင်ပါစေ’ ဟု ပြောလိုက်၍ မင်းစေသည် အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက် သွားစဉ် ဒေါက်တာ ဆိုခြင်းအားဖြင့် ဆရာဝန်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒေါက်တာဘမော်တို့ ကဲ့သို့သော ဒေါက်တာမျိုးပေလော၊ မည်သည့်ကိစ္စ နှင့် မိမိထံ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသနည်း စသည်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးတော ၍ မဆုံးမိ အသားမလတ်လှသော်လည်း ဘီလပ်သူတစ်ယောက် ရုံးအောင် ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ထားသည့် ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသော အိန္ဒိယတိုင်းသူ တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ဦးလူဝသည် အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိသော ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ညံ့သော မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

ထိုမိန်းမသည် ဦးလူဝ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်မိသော အခါ ဦးလူဝက 'ကျွန်တော် ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါသလဲ' ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးရာတွင်၊ ထိုမိန်းမသည် အထက်သွားများ၌ အစွယ်တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ကွပ်ထားသောရွှေမျှား ဝင်းခနဲ ပေါ်လာအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး နောက် 'ကိစ္စတစ်ခု ရှိတဲ့အတွက် ၁၀ မိနစ်ခန့် စကားပြောဖို့ ခွင့်ပြုစေလို ပါတယ်' ဟု ပြန်ပြော၏။

* ဦးလူဝက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုပါကြောင်း ပြောသောအခါ မိန်းမသည် စာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေး၍ ဦးလူဝက လှမ်းယူကြည့်လိုက်ရာ တွင် ပြည်ထဲရေးဌာနမှ စာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စာထဲ၌ကား ဒေါက်တာ ဖက်တီမာဘီဘီ အလိုရှိသော အရာကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက် စေလိုကြောင်း တောင်းခံသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါရှိလေသည်။ ထိုနောက် မိန်းမက-

'ရန်ကုန်မြို့မှာ "ဧကဖရူလာ" ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိပါသလားရှင်'

'ရန်ကုန်မြို့က ကျယ်ဘီတောင်းကိုး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မကြားမိ ပါဘူး'

မိန်းမလည်း အတော်အံ့သြပုံ ရ၏။

'ရန်ကုန်ကျယ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ကာလကတ္တားလောက် မကျယ်သေး ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ကာလကတ္တားမှာတောင် သူ့နာမည်ကို မကြားဖူးတဲ့ လူ ခပ်ရှားရှားပါပဲ'

'သည်းခံပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ ထားပါတော့။ သို့သော်'

'ရှိပါစေ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီမှာ နာမည်တစ်မျိုး မှည့်ချင် မှည့် ထားမှာပေါ့။ ဒါဖြင့် "အမိနာဘီဘီ" တို့ အမှုအကြောင်းတော့ ကြားဖူးမှာ ပေါ့'

'ကြားဖူးပြီလား ဒေါက်တာ၊ သူနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပါသလား'

'ဟုတ်ကဲ့..... ညီမအရင်းပါပဲ၊ ကျွန်မက အစ်မပါ'

'အမိနာဘီဘီတော့ မရှိတော့ဘူးဆို..... မဟုတ်လား'

ဖက်တီမာသည် လက်ဆွဲအိတ်ကလေးထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ် ယူ၍ မျက်လုံးများ၌ ဝိုင်းလာသော မျက်ရည်များကို ဖြည်းဖြည်းစွာ သုတ်ပေး လေသည်။

စင်စစ်မှာ အမိနာဘီဘီသည် နာမည်ကြီး နိုင်ငံခြားသူများ၏ စာရင်း တွင် ပါဝင်၍ စုံထောက်အရာရှိတို့ မျက်ခြည်ပြတ်မခံနိုင်သော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အမိနာမှာ မြင်းပွဲများ၊ တရုတ်ကလပ်များ၊ ဟိုတယ်များသို့ မှန်မှန် တက်သော ကပြားမတစ်သိုက်တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်၍ ပထမ တန်း သုံးဖြန်းနိုင်သော လူသိုက်နှင့် တတူတဲ့ သွားလာနေထိုင်ခဲ့သော အိန္ဒိယ တိုင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ယစ်မျိုးအရာရှိများကလည်း အမိနာတို့ လူစုအား ကိုကင်း၊ မာဖီးယားနှင့် ဘိန်းချသည်ဟု မသင်္ကာသဖြင့် အမြဲတမ်း အနဲ့ခံ၍ လိုက်ခဲ့ရာ၊ ပုလိပ်ဘက်ကလည်း လက်နက်များသွင်းသော အလုပ် တွင် အောင်သွယ်ကြသည်ဟု ၎င်းတို့အား မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့သော် အမိနာကိုယ်တိုင် မောင်းသော ကားသည် ဓာတ်တိုင် ကို ဝင်တိုက်၍ ကပြားမနှစ်ယောက် ဆေးရုံတက်ရခြင်းကြောင့် အရမ်းမောင်း သည်ဟု ဒဏ်ရိုက်ခံရသော ပြစ်မှုမျိုးထက် ဆိုးသွမ်းကြီးကျယ်သော ပြစ် ချက်မျိုးကား မရှိဖူးချေ။ တစ်ခါက အမိနာမှာ ပုလိပ်များ မျက်ခြည်ပြတ် သွားသည်နှင့် လိုက်လံစုံစမ်းသောအခါ အိန္ဒိယတိုင်းသားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်၍ ကမာရွတ်ဘက်၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည်ဟု ခြေရာခံမိ ၏။ သို့သော် များမကြာမီအတွင်း လင်မယား ကွဲသွား၍ အမိနာမှာ အိန္ဒိယ ပြည်သို့ ရောက်သွားသည်ဟု မှတ်ထင်ရဖူးလေသည်။

အထက်ပါ အခြင်းအရာမှာ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်သော်လည်း စုံထောက်ဌာန မှတ်တမ်းများတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ ပါရှိလေသည်။ ထူးသည် ဖြစ်စေ၊ မထူးသည်ဖြစ်စေ ရှုပ်ချင်သည်ဟု ထင်ရသော နိုင်ငံခြားသူ၊ နိုင်ငံ ခြားသားဆိုလျှင် မှတ်တမ်းတင်ယူထားသော ထုံးစံလည်း ရှိပေသည်။ တစ်ခါ

တစ်ရံတွင် ထူးသည် မထင်ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးများမှ ထူးခြားသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြစ်ပွားတတ်ခြင်းကိုလည်း ကြံဖူးလေသည်။

ဖက်တီမာဘီဘီသည် မိမိတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

'ကျွန်မတို့ဖခင်က အိန္ဒိယပြည် ဆီရမ်ပိုမြို့မှာ အဓိကရ နာမည်ကျော် ဒေါက်တာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့မို့ ကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာ ငွေ ၅ သိန်း ထားပုံစံခွဲနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဖခင် ဆုံးတဲ့အခါမှာ ဆေးကျောင်းမှာ ဆေးအတတ် သင်ကြားလို့ တတိယနှစ် ရောက်နေပါပြီ။ အမိနာကတော့ ကျွန်မလို မဟုတ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တဲ့ ဝါသနာ ရှိပါတယ်။ ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် အမိနာက ဘိုင်ဇကုတ်ဇာတ်လိုက် လုပ်ချင်လှတယ် ဆိုပြီး ကာလကတ္တားသို့ ထွက်သွားပါတယ်။ ကာလကတ္တားမှ နယူးဒေလီ၊ မဒရပ်၊ ဘုံဘိုင် စသည်ဖြင့် လျှောက်လည်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရန်ကုန် ရောက် သွားတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဇက်ဖရူလာ ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘယ်လို တွေ့ပြီး ဘယ်လို အကြောင်းပါကြတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ အမိနာက လူပေါင်းစုံသွားလေတော့ ကျွန်မကိုတောင် ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်သွားပါတော့ တယ်။ ဖခင်အမွေကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခွဲဝေယူကြပြီး သူ့ဝေစုဟာတော့ ဇက်ဖရူလာနဲ့ သုံးဖြန်းပစ်လိုက်ကြဟန် တူပါတယ်။ ကမာရွတ်မှာ သူတို့ အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းကြည့်တော့ သူတို့လင်မယား သိပ်ကြာကြာ ကြီး ပေါင်းသင်းတဲ့ လက္ခဏာ မရှိပါဘူး။ လေး ငါး ခြောက်လလောက် ကြာဟန် တူပါတယ်။ ဇက်ဖရူလာဆိုတဲ့ လူဟာကလည်း မိန်းမ ခဏခဏ ယူတယ်ဆို ထင်ပါရဲ့။ ကမာရွတ်က အိမ်နီးပါးချင်းတွေ စုံစမ်းကြည့်တော့ အမိနာက ဇက်ဖရူလာကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်'

'ဇက်ဖရူလာက ဒီအရင် မိန်းမ ရဖူးတာပေါ့'

'အိန္ဒိယပြည်မှာ သုံး လေးယောက် ရဖူးတယ်။ ရန်ကုန်မှာတောင် အမိနာနဲ့ မရခင် တစ်ယောက်ရဖူးသေးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ သူယူတဲ့

မိန်းမတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးတာချည်းပဲလို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်မ ညီမ အမိနာကိုတော့ သူ သတ်ပစ်တယ်လို့ ထင် ပါတယ်'

'မဟုတ်နိုင်တာကပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ သတ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထွက် ပြေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်'

ဖက်တီမာဘီဘီသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေ၏။

'သူ ထွက်ပြေးလျှင် ဘယ်ဆီပြေးမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိလို့မို့ ကျွန်မဆီ လာမှာပေါ့။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတဲ့ခါမှာ ကျွန်မကို မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတတ်သော်လည်း အကျဉ်းအကျပ် ကျလျှင် ကျွန်မဆီ လာနေကျပါ ရှင်'

'ဇက်ဖရူလာနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား'

'မနေ့ကပဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့မျက်နှာ မြင်လိုက်ရကတည်းက အမိနာတော့ မရှိရှာတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်'

'ဒေါက်တာတစ်ယောက်ဆိုတော့ အရမ်းမတွေးပေဘူး။ အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘယ်လိုများ အကြောင်း တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရလို့လဲ ဗျာ'

'ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်တာပါပဲရှင်၊ သွေးပြောတယ် ဆိုတာမျိုးလို့ ပါပဲ၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် ဖော်ထုတ်ပြောပြစရာတော့ မရှိဘူး။ သို့သော် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ တပ်အပ်ကြီး စွဲလမ်းနေတော့တာပါပဲ။ ခုနေအခါမှာ ဒီအခန်းထဲကို အမိနာ ဝင်လာစေဦးတော့၊ ကျွန်မကဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြတယ်လို့ ဆိုတော့မှာပဲရှင်'

'ဒီလောက်တောင် သေချာရသလားဗျာ၊ ဇက်ဖရူလာဆိုတဲ့ လူဟာ က မိန်းမ ခဏခဏ ယူတတ်တယ် ဆိုတာထက် ပိုပြီး ဘာများ ကြားရဖူး သေးလို့လဲဗျာ'

'ကျွန်မကတော့ စုံစမ်းတုန်းပဲ၊ ကျွန်မ ခြေရာခံမိတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ အမိနာဟာ ရန်ကုန်မှ ထွက်မသွားမီ ဘဏ်တိုက်မှ ငွေကြောက်သောင်း ထုတ်သွားသတဲ့။ အဲဒီငွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ရှင်'

'ဧကန်ဖုလုလာကို မေးမကြည့်မိဖူးလား'

'မေးကြည့်တယ်၊ သူ့အပြောကတော့ အမိနာဟာ သူ့ထုတ်တဲ့ငွေကို သူ့ဟာသူ ယူသွားတဲ့အပြင် ဧကန်ဖုလုလာရဲ့ ငွေထဲကတောင် ယူသွားပါသေးတယ် တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီငွေအတွက် ကျွန်မက စိုက်လျှော့ပါလို့တောင် ပြောနေသေးတယ်'

'နေရာကျလိုက်လေဗျာ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုထဲက အဖြစ်အပျက်လိုဖြစ်နေကုန်ပြီကော။ ဟုတ်မထင်ပေါင် ဒေါက်တာ၊ တစ်နေရာရာမှာ ခင်ဗျား မှားနေပါလိမ့်မယ်။ သို့သော် ဧကန်ဖုလုလာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်လေ'

ထိုနေ့ ညနေ၌ ဦးလူဝသည် ကမာရွတ်ဘူတာရုံမှ ဆင်း၍ ဧကန်ဖုလုလာ၏ နေအိမ်သို့ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်သွားရာ၊ ဝင်းခြံကြီးအတွင်း သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် တိုက်ခံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု နေသေး၏။ အိမ်ကြီးမှာ မျက်နှာစာဘက်၌ ဆင်ဝင်ဆောင် ရှိသော်လည်း လက်ဝဲဘက်၌ ဆင်ဝင်ဆောင် အသစ်တစ်ခု မကြာမီက ဖြည့်စွက်ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ အိမ်ကြီးမှာ ကုန်းစောင်းကလေးတွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဘူတာရုံဘက်မှ ရှုမျှော်ခင်း ကောင်းလှပေသည်။

ဦးလူဝသည် ဝင်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သောအခါတွင် ဧကန်ဖုလုလာကိုယ်တိုင် ဝင်းတံခါးသို့ လျှောက်လာ၍ ဖွင့်ပေးလေသည်။ ဧကန်ဖုလုလာ၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် အရပ် ၅ ပေ၊ ၈ လက်မတိတိ မြင့်သော ဦးလူဝ၏ ဦးခေါင်းအထက်မှ မိုးလျက် ရှိတော့သည်။ ဦးလူဝက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်

ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဧကန်ဖုလုလာသည် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဦးလူဝကို ကြည့်နေလေသည်။

'သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလျက် ဧကန်ဖုလုလာသည် ဦးလူဝကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သွားရာ၊ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါမှ ထိုင်ကြလေသည်။ အိမ်ရှင်သည် ဦးလူဝအား စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို တည်ခင်းပေးပြီးနောက်-

'ခင်ဗျားကို ဖက်တီမာဘီဘီက လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာသလားလို့ ကျွန်တော် တွေးနေတယ်'

'မှန်ပါတယ်'

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့လား၊ ညီမ လုပ်တဲ့သူက ကျွန်တော့်ငွေ ယူထွက်ပြေးလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲမှာ အစစ်မ လုပ်တဲ့သူက လာပြီး နှောင့်ယှက်နေပြန်ပြီ။ ခက်လိုက်တဲ့ လောကကြီးပါပဲ ခင်ဗျာ'

'ဒါထက် ခင်ဗျာမယား ဘယ်မှာလဲ'

'မန္တလေးလိုလို ပြင်ဦးလွင်မြို့လိုလိုပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီက စာတွေတော့ ရပါတယ်။ နေဦး..... ကျွန်တော် ယူပြပါမယ်'

ဧကန်ဖုလုလာသည် ထိုင်ရာမှ ထ သွား၍ လိပ်စာမပါသော စာတစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ဦးလူဝအား ပြရာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

"ကမာရွတ်မှာ ပျင်းလှ၍ ထွက်သွားရပါသည်။ ဤစာကို မီးရထားပေါ်၌ ရေး၍ ပဲခူးဘူတာ၌ ထည့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို မရှာပါနှင့်။ ကွာရှင်းကြပါစို့။"

ဦးလူဝသည် အပြာရောင်ရှိသော စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ပြီးနောက် လှန်လှော့ကြည့်ရှုနေ၏။

'ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ သုံးနေကျ စာရွက်ပဲလား'

'မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့ရာနေရာက ယူပြီး ရေးထည့်ဟန် တူပါတယ်'

၎င်းတို့အိမ်၌သုံးသော စာရေးစက္ကူကို တောင်းယူကြည့်ရှုသောအခါ အိမ်အမည်နှင့်တကွ ရိုက်နှိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနောက် ဦးလူဝသည် ဇက်ဖရူလာ၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ရာ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

* 'သွားတော့မယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘူးလား'

'ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘူး။ မြို့ထဲ သွားသလိုလိုနဲ့ ဒီစာ ရောက်လာတော့မှ သိရပါတော့တယ်။ သူ့အစ်မကတော့ ကျွန်တော် သတ်ပစ်တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဟား ဟား ဟား ဟား'

'ပြောင်ပြောင်ဖွင့်ပြီး စွပ်စွဲသလား'

'ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင်ကြီး စွပ်စွဲတာပဲ ခင်ဗျ။ အနီးအနားမှာ အစေခံတွေ မရှိပေလိုပေါ့ ခင်ဗျ။ နို့မဟုတ်လျှင် အစေခံတွေက ရပ်ရွာထဲမှာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောကုန်ကြမယ် မပြောတတ်ဘူး။ အစေခံဆိုတဲ့ လူစားမျိုးက ဆရာအတင်း ပြောတဲ့ နေရာမှာ ပထမတန်းပါပဲ'

ဦးလူဝသည် ဇက်ဖရူလာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိရာ ဇက်ဖရူလာကလည်း တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်လျက် ရှိ၏။

'ဖက်တီမာဘီဘီက ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြထားလို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာဘူး ထင်တယ်။ မသင်္ကာလို့ ရှိရင်လည်း ရှာကြည့်လေဗျာ။ တစ်အိမ်လုံး မြို့ပြီး ရှာချင်ရှာ။ ဝင်းထဲ တူးပြီး ကြည့်ချင်ကြည့်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူ့ပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရစ်ပါဘူး။ အဝတ်ဟောင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိရစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်သေးသလား။ လာ..... ကျွန်တော် ပြမယ်'

ဦးလူဝသည် ဇက်ဖရူလာနှင့်အတူ လိုက်သွား၍ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ရှိသော အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ကြ၏။ အဝတ်စီရိုကြီးထဲ၌ ချိတ်ထားသည့်

ဂါဝန် သုံးလေးထည်၊ ဖိနပ် လေးငါးရန်နှင့် တိုလီမိုလီ မိန်းမ အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးလူဝသည် ဖိနပ်များအနက်မှ တစ်ရန်ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနောက် အိမ်ခန်းများနှင့် ဝင်းခြံတို့ကို ဇက်ဖရူလာ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ကြည့်ရှုသေး၏။ သို့သော် မသင်္ကာဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ ဦးလူဝသည် အင်္ဂတေကိုဝင်ထားသည့် မပြီးမပြတ် ရှိနေသော အဆောင်သစ်တစ်ခုသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက်-

'ဒီအဆောက်အအုံက ဘာအတွက်လဲ'

'တခြား ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ အမိနာက ကျွန်တော့်အိမ် ကျဉ်းလှတယ်ဆိုလို့ သူ့အဖို့ ရေချိုးခန်းတစ်ဆောင် ဒီဘက်မှာ ကပ်ပြီး ချဲ့ဆောက်ပေးရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ဒီနေရာမှာ စာကြည့်ခန်းလုပ်ဖို့ မှန်းထားတာ။ မယ်မင်းကြီးမက သူ့အဖို့ ရေချိုးခန်း လုပ်ရမယ် ဆိုလို့ သူ့အလို လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မချမ်းသာသော်လည်း သူ့အတွက်ဆိုလျှင် မတွန့်မတို အလိုလိုက်ရတာချည်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ သူ့မှာတော့ ပိုက်ဆံပေါ့လိုက်တာ ကျိုကျိတ်ကလေးလို့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးဖူးတယ် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က လိုချင်လို့ ပြောရခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ရပုံကို ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

'မိတ်ဆွေက အိမ်ထောင်ဘက် ကိစ္စမှာ တယ်ပြီး မညီညွတ်ခဲ့တာများတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကုသိုလ်ကပေါ့လေ၊ ဒါမျိုးဟာ ခက်သားကိုးဗျ' ဇက်ဖရူလာသည် ဦးလူဝ၏ စကားကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သဘောတူဟန် မရှိ။ အင်တင်တင်ဖြင့် 'ဟုတ်ပါ..... ဟုတ်ပါ' ဟူ၍သာ လိုက်ပြောလေသည်။

ဦးလူဝသည် မိမိ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဖက်တီမာဘီဘီသည် ရုံးခန်းမှ စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မိန်းမသည် ဦးလူဝ၏

မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျင်မြန်သော ဉာဏ်ဖြင့် 'ဒီကနေ့အဖို့ စုံထောက်လို့ တယ်ပြီး မဟန်ခဲ့ဘူး မှတ်တယ်' ဟု ပြောလိုက်၏။

'ဒေါက်တာက သူတစ်ပါး စိတ်အကြံကို အကဲခတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါကလား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ခဲ့တာ တစ်ခုတည်းပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဇက်ဖရူလာဆိုတဲ့ လူဟာ သက်သက် လူလိမ် တစ်ယောက်ပဲ။ အမိနာကို သူ သတ် မသတ်တော့ မသေချာသေးဘူး။ သို့သော် သူ လိမ်တာကတော့ သေချာတယ်'

'သူ့အိမ်တို့၊ ဝမ်းတို့ကို သေသေချာချာ ရှာကြည့်ဖို့ အမိန့်ရလျှင် တစ်ခုခု တွေ့အောင် ရှာနိုင်မယ်လို့ ရှင် ထင်ပါသလား'

'တယ် မထင်လှပါဘူး။ ဒီလူက သာမန် ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူး ဒေါက်တာ၊ တော်တော် ဉာဏ်သွားတယ်ဗျ။ သူ့မယားတွေကို သူ သတ်သတ်ပစ်ခဲ့တယ် ဆိုလို့ရှိလျှင်'

ဖက်တီမာဘီဘီလည်း ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၍-

'လူသတ်ရိုး မှန်လျှင်တော့ သေစားသေစေရမပေါ့ ရှင်၊ လွတ်နိုင်ရိုးလား။ ဖက်တီမာဘီဘီတဲ့၊ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာပြုထားတဲ့ မိန်းမပါရှင်' ဟု ဆိုကာ မိန်းမတန်ပဲလျက် အမျက်ကြီးသော အမူအရာနှင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ပြလေသည်။ သို့ရာတွင် ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်းပင် သတိရ၍ အမျက်ကိုချုပ်ပြီးလျှင် 'သည်းခံပါရှင်၊ ညီမကလေးအတွက် စိတ်ကို ထိခိုက်လွန်းလို့ မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်' ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ဖက်တီမာဘီဘီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့် အမူအရာနှင့် ထိုင်ရာမှထလျက် ဦးလူဝသို့ လက်လှမ်းပြီးလျှင် 'ကိုင်း ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ကျွန်မကို နောက်ထပ်ပြီး မတွေ့လို့ရှိလျှင်လည်း မအံ့ဩရစ်ပါနဲ့တော့' ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးလူဝသည် ဖက်တီမာဘီဘီနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဆုံခွင့် မရချေ။ သို့သော် ဖက်တီမာဘီဘီ အကြောင်းကို သထွင်းစာတစ်စောင်၌ ဖတ်လိုက်ရ၏။ ဖတ်ရပုံကား နာမည်ကျော် ကျောက်သံပတ္တမြား စုဆောင်းခြင်း အလုပ်၌ ဝါသနာပါသော မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ဘာဘူတစ်ယောက်၌ ရှေးခေတ်က အိန္ဒိယပြည်တွင် အလွန်တရာ နာမည်ကြီးခဲ့သော "နာဂျဟန်" မိဖုရားကြီး၏ ချက်ကျောက် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရှိဖူးကြောင်း၊ ၎င်းလက်စွပ်မှာ ပတ္တမြားအစစ် မဟုတ်၊ ချက်ကျောက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း နာမည်ကြီးသော မိဖုရားကြီး ဝတ်ဆင်သည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူအောင် ရှေးပန်းထိမ်ဆရာတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အဟောင်းအမြင်း စုဆောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များက မြတ်နိုးနှစ်သက်ကြကြောင်း၊ ၎င်းလက်စွပ်တွင် လုပ်ထားသည့် ရွှေနှင့် ချက်ကျောက်တို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် အဖိုးငွေ ၂၀၀ ကျပ်မျှထက် ထိုက်တန်မည် မဟုတ်သော်လည်း ရာဇဝင်လက်စွပ် ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဘယ်အခါမဆို ၁၀၀၀ ကျပ် ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့သည့် ရှိကြောင်း၊ ထိုလက်စွပ်ကို ဖက်တီမာဘီဘီသည် အဖိုးငွေ ၁၂၀၀ ကျပ် ပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်ကြောင်း၊ လက်စွပ် ကွင်းထားပုံမှာလည်း ရှေးပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ အလွန်ထူးဆန်းသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သောအခါတွင် သတင်းထောက်များက ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးကြ၍ သတင်းစာ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ကြောင်း၊ ထိုလက်စွပ်မှာ တကယ်ဝတ်ဆင်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ ပတ္တမြားအစစ် လက်စွပ်နှင့် ပုံစံချင်းတူအောင် လုပ်ထားသည့် အတွက်ကြောင့် တန်ဖိုးရှိခြင်းဖြစ်ရာ ညီမကလေးတစ်ယောက် ပျောက်နေသည့် အတွက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးပုံ ရသည့် ဖက်တီမာဘီဘီ ကဲ့သို့သော မိန်းမတစ်ယောက်က ၎င်းလက်စွပ်ကို ဝယ်ယူသည်မှာ ဦးလူဝ အဖို့၌ နားမလည်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ဦးလူဝမှာ လက်စွပ်အကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် အံ့ဩမိသော်လည်း ထိုမျှမက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ အခြင်းအရာကို ကြုံတွေ့ရပြန်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဖက်တီမာဘီဘီသည် ဦးလူဝ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဘွားခနဲ
ဝင်လာ၍ ဦးလူဝ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ပြီးလျှင်-

‘ဦးလူဝရှင်၊ ကျွန်မတော့ ဧကန်ဖရူလာ အပေါ်မှာ အထင်အမှားကြီး
မှားခဲ့ပေပြီ’

ဦးလူဝလည်း အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ငေးကြည့်နေပြီးနောက်-
‘ခင်ဗျားက ဧကန်ဖရူလာနဲ့ ခုတလော တွေ့ခဲ့လို့ဟာလား၊’
ဖက်တီမာဘီဘီသည် နိမ့်နိမ့်သော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
သုတ်လျက်-

‘တွေ့ခဲ့ရုံ မကဘူးရှင်၊ သူနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မလို့’
‘ဟိုက်.....တော်ပါပေဗျာ၊ သူ့အကြောင်းကို ဒီလောက် သိရပြီးတဲ့
နောက်မှ’

‘ကျွန်မတို့၊ ရှင်တို့က လက်စသတ်တော့ သူ့ကို အထင်မှားနေကြ
ပေတာကိုးရှင်၊ တကယ်ဆိုတော့ ဧကန်ဖရူလာလို ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျား၊
ချစ်ခင်တတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်တဲ့ ယောက်ျား
လောကမှာ ရှာလို့ တွေ့နိုင်ရိုးလား ရှင်’

‘သပ်ရပ်ပါပေဗျား။ တယ်ကောင်း၊ တယ်ဟုတ်၊ တယ် နေရာကျ၊
သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ခင်များ ကောင်းကောင်းကြီး စဉ်းစားပြီးပြီလား
ဒေါက်တာ’

‘အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားပြီးပါပြီ’

‘ဒါဖြင့် လက်ထပ်တော့မှာ ဧကန္တ ပေါ့လေ’

‘မလွဲတော့ပါဘူး။ သို့သော် အမိနာ ကွာရှင်းတဲ့ ကိစ္စကလေး ပြီးပြတ်
သွားအောင် ကျွန်မတို့ စောင့်နေရပါသေးတယ်။ တစ်ပတ်လောက် ကြာလိမ့်
မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျွန်မတော့ သူ့အိမ်မှာပဲ တည်းခို
နေပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မလျော်လို့ သူ့ နှမတစ်
ယောက်က ကျွန်မနဲ့အတူ လာနေပါတယ်’

‘လျောက်ပတ်ပါပေဗျား’

‘အရင်တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ နှုတ်ဆက်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နောက်
ထပ်တွေ့ဖို့ မရှိဘူးလို့ ပြောမိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်
ပါပဲရှင်၊ တွေ့ဖို့ မရှိပါဘူး’

ဦးလူဝမှာလည်း ဖက်တီမာဘီဘီနှင့် နောက်ထပ် တွေ့လို့သေးသည်
ဟု မပြောနိုင်ပေရာ၊ ဖက်တီမာဘီဘီသည် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်၍ ထသွား
လေတော့သည်။

ဖက်တီမာဘီဘီသည် ကတိုက်ကရိုက် ထွက်သွား၍ အခန်းဝသို့
ရောက်သောအခါတွင် လက်ထဲ၌ ပါလာသော အိတ်ကလေးသည် ကြမ်း
ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ဖန်ကောက်ယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။
‘အိတ်ကလေးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသောအခါ၌ ပွင့်သွား၍ စာရွက်ကလေး
တစ်ရွက် ထွက်ကျ ကျန်ရစ်သည်ကို ဖက်တီမာဘီဘီ မမြင်သည်နှင့် သွားမြဲ
တိုင်း ထွက်သွား၏။ ဦးလူဝသည် စာရွက်ကလေး ကျန်ရစ်သည်ကိုမြင်၍
ကောက်ယူကြည့်ရှုရာတွင် ပြေစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
၏။ မကြာမီ ဖက်တီမာဘီဘီသည် မိမိ၏ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျကျန်ရစ်သည်
ကို သိရ၍ ဦးလူဝ အခန်းသို့ ပြန်လာသောအခါ ဦးလူဝက-

‘ဒါကလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်လာတယ် မဟုတ်လား၊ ရော့ပါ
ဒေါက်တာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်’

ဖက်တီမာဘီဘီသည် စာရွက်ကလေးကို လှမ်းယူ၍ အိတ်ကလေး
ထဲသို့ သွင်းထည့်ပြီးလျှင် ထွက်သွားပြန်လေသည်။

ဦးလူဝသည် ဖက်တီမာဘီဘီ ကျကျန်ရစ်သော ပြေစာဖြတ်ပိုင်းကို
မြင်လိုက်ရခြင်း အတွက်ကြောင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးရန် အချက်အလက်များစွာ
ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့၌ ဦးလူဝသည် ဖက်တီမာဘီဘီ
ထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိလေရာ ၎င်းတွင် ဖက်တီမာဘီဘီသည် ယမန်

နေ့က ပြောထားသည့်အတိုင်း စက်ဖရူလာ၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် တော့မည် ဆိုသော အကြောင်းအရာကို ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ ဦးလူဝ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန် အခြင်းအရာများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းတို့အနက်တွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အခြင်း အရာ တစ်ခုမှာကား မယားသတ်သမားကြီး ဖြစ်ဟန်တူသော စက်ဖရူလာ သည် နာဂျဟန် မိဖုရားကြီး၏ လက်စွပ်အတုကို မည်မျှလောက် တန်ဖိုး ထားချေမည်နည်း ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖက်တီမာဘီဘီသည် ၎င်းလက်စွပ်ကို အဘယ်သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဝယ်ယူသည် ဆိုသော အကြောင်းကိုမူကား ဦးလူဝ စဉ်းစားမိလေပြီ။

ဒေါက်တာ ဖက်တီမာဘီဘီ ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်မြောက် သော နေ့၌ ဦးလူဝသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ခွင့်ယူ၍ ပြန်သွားသော အိန္ဒိယတိုင်း သား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ရန် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းသွားရာ၊ ၎င်းရာသီမှာ မြန်မာပြည်မှ အိန္ဒိယတိုင်းသားများ အလည်အပတ် ပြန်သွား တတ်သော ရာသီဖြစ်သောကြောင့် သင်္ဘောပေါ်၌ ခရီးသည်များ ရှုပ်ယှက် ခတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်း အခန်းများ၌ ပင် ခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၍၊ လန်ဒြားကုလားများ လိုက်ပါသော တတိယတန်း ကုန်းပတ်၌မူကား အမြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ထွေးရောကျပ် လျက် အိန္ဒိယတိုင်းသား အောက်ဆုံးအလွှာ ကုလားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သူ့နေရာ၊ ငါ့နေရာ လုယက်မှုကြောင့် “လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျ” ဆိုသော စကားပုံအတိုင်း ကျွက်ကျက်ညံ့လျက် ရှိတော့သည်။ နေရာကောင်း ရ ထားနှင့်သော ခရီးသည်များကလည်း မိမိတို့ ပစ္စည်းများကို တတ်နိုင်သမျှ ကြံဖြန့်ကာ အခြားလူများ မကပ်နိုင်အောင် ညစ်ပတ်ထားကြသဖြင့်၊ နောက် ရောက်သူများက လောဘကြီးရချေမည်လော ဆို၍ ခု ပု ရန်တွေ့ကြခြင်း များမှာလည်း အနှံ့အပြားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဦးလူဝသည် မိတ်ဆွေကို နှုတ်ဆက်၍ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီ

နောက် တိုးဝှေ့တက်သွားဆဲ ရှိနေကြသေးသော အချို့ ခရီးသည်များကို မျှော်ကြည့်နေရာတွင် မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်လျက်၊ တုန်တုန်ယင်ယင် ချည်ချည်နဲ့နဲ့ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် တောင်ဝှေးကြီးထောက်ကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားသော ကုလားမကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အကောက် ဘက် အရာရှိ တစ်ယောက်သည် ဦးလူဝနှင့် အတူရပ်လျက် စကားပြောရင်း ကြည့်နေရာမှ ၎င်းအမယ်အိုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကုလားမများ တော်တော် စွန့်တယ်ထို့၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ အမယ်ကြီးဆိုလျှင် ဒီအရွယ်ဆိုမှဖြင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော မဆိုထားနဲ့၊ မီးရထားနဲ့တောင် အဖော်မပါဘဲ သွားမယ် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လူမျိုးတော့ ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ၊ ခါးကုန်းကုန်းနဲ့တောင် မလျှော့သေးဘူး။ ပင်လယ်ကူးတုန်းပဲ” ဟု ဦးလူဝအား ပြောပြသေး၏။

ဦးလူဝသည် သင်္ဘောဆိပ်မှ ပြန်လာ၍ အိမ်သို့ ရောက်သော်အခါ စာတစ်စောင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာအိတ်မှာ ညစ်ပတ်ပေရေ လျက် လိပ်မှာလည်း ခဲတံဖြင့် ရေးထားသည့်ပြင် စာအိတ်အတွင်း၌ စာရွက် မဟုတ်ဘဲ ကားချပ်ကလေး တစ်ခုသာ ပါရှိ၏။ ကားချပ်၏ တစ်ဖက်သော မျက်နှာတွင် “ဒေါက်တာ ဖက်တီမာဘီဘီ” ဟူသောနာမည် ပါရှိ၍၊ ပထမ အကြိမ် ဖက်တီမာဘီဘီ လာရောက်စဉ်က မိမိ ရဖူးသော ကားချပ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဦးလူဝ သိရှိရ၏။ အခြားဘက် မျက်နှာ၌ကား “ကျေးဇူးပြု၍ ချက်ချင်း လာပါ” ဟူသော စာလုံးများကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးခြစ်ထားလေ သည်။

ဦးလူဝသည် ၎င်းကားချပ်ကလေးကို ရရှိ၍ စဉ်းစားမိသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် စုံထောက်မင်းကြီးထံသို့ ချက်ချင်းသွား၍ အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြပြီးလျှင် မိမိအား ပင်စင်ယူခွင့် ပြုပါရန် အတင်းအကျပ် တောင်းခံလေ တော့သည်။ မင်းကြီးက ဤအမှု အဆုံးသတ်ရုံ ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရန် ဖျောင်းဖျပြောဆိုပါသော်လည်း မရတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မင်းကြီးသည်

စုံထောက်ဦးဘသန်း လက်သို့ ၎င်းအမှုကို လွှဲအပ်လိုက်၍ ဦးလူဝမူကား အပြင်ဘက်မှ ကူညီသော သဘောနှင့်သာ ဆောင်ရွက်လေတော့သည်။

ဦးဘသန်းသည် စုံထောက်မင်းကြီးနှင့်တွေ့၍ ၎င်းအမှု၏ အရေးကြီးခြင်း အကြောင်းကို ကြားသိရပြီး ဖြစ်သည်နှင့် အမိန့်အာဏာ အပြည့်အစုံနှင့်တကွ ဧကန်ဖူလုံစွာ နေအိမ်သို့ သွားရောက်လေသည်။ အချိန်မှာ မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဦးဘသန်း လက်ဝယ်၌ အာဏာအပြည့်အစုံ ပါရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေးရ၏။ ဤကဲ့သို့ အချိန်မဲ့ကြီး၌ စုံထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည့် အတွက်ကြောင့် ဧကန်ဖူလုံစွာ အလွန်အံ့ဩသည့် လက္ခဏာ ရှိပေ၏။ ဦးဘသန်းလည်း သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ ချက်ချင်းပင် စစ်ဆေးလေသည်။

‘ဖက်တီမာဘီဘီ ဘယ်မှာလဲ’

‘ထွက်သွားပါပြီ၊ ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ သူနဲ့ အတူ လာနေဖို့ နှမတစ်ယောက် မရောက်လာတာနဲ့ မိန်းမဖော် မရှိဘဲ နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ပြောချင်တာပြော၊ ကျွန်ုပ်က ဝတ္တရားအတိုင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်ုပ် ရှာကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီအတောအတွင်း မှာ ခင်ဗျား မလုပ်ရှားရဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တရားခံအဖြစ်နဲ့ ချုပ်ထားရလိမ့်မယ်’

ထိုည၌ ဦးဘသန်းသည် အိမ်ကို မွေနှောက်ရှာဖွေပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ရချေ။ နောက်တစ်နေ့၌ ဦးဘသန်းသည် အိမ်နီးချင်းများအား စစ်ဆေးစုံစမ်းလေရာ၊ ၎င်းတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ ဧကန်ဖူလုံအဖို့ ရင်လေးဖွယ် ရှိနေပေတော့သည်။ လွန်ခဲ့သော ည ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် သမိုင်းဘက်မှ ပြန်လာ၍ ဧကန်ဖူလုံစွာ နေအိမ်နှင့် ပေ ၃၀၀ ခန့် ကွာလှမ်းသော လမ်းကလေးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ၎င်းအိမ်ကြီးဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလန့်

တကြား ဟစ်အော်သံကို ပီသသဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြလေသည်။ အသံမှာ တစ်ချက်တည်း ဖြစ်၍ နောက်ထပ် မပေါ်လာသော်လည်း ၎င်းအိမ်ကြီးမှ ထွက်လာခြင်းကိုမူ ယုံမှားဖွယ် မရှိဟု ဆိုကြ၏။ ဤအကြောင်းကို ဦးဘသန်းက ဧကန်ဖူလုံအား မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ ဧကန်ဖူလုံက ဖက်တီမာဘီဘီ၏ အသံဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသော်လည်း မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ လွတ်ခန့် အော်သည်ဟု မိမိ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ယောင်ယမ်း၍ ဟစ်အော်ခြင်း ဖြစ်သည် ထင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

လာ။ ။ ‘ဒီမိန်းမက ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ တူပါတယ်၊ သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ဟာသူ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ အချိန်မဲ့ကြီးမှာ အော်ရင်ကော ကျုပ်အပြစ်လားဗျာ။ ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါဦးလို့ သူ့အခန်းထဲ သူ့ သွင်းထားခဲ့ပြီး တစ်နာရီလောက်ကြာမှ သူ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်ကြည့်တော့ မထူးဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်တော့ အခန်းထဲမှာ သူ မရှိတော့ဘူး။ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချသွားလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကိုးဗျ။ သိပ်မြင့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

သန်း။ ။ ‘ဒါလည်း သိပ်ပြီး ယုတ္တိမရှိသေးပါဘူး။ ကိုနိုး မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ချုပ်ထားရပေဦးမယ်၊ လိုက်ခဲ့လေတော့’

ဦးဘသန်းသည် တပည့်များနှင့်အတူ ဧကန်ဖူလုံ၏ ခြံဝင်းကြီးအတွင်း မသင်္ကာလောက်သော နေရာများတွင် တူးဖော်ကြည့်ရာ၊ တစ်နေရာ၌ လေးပေခန့်နက်သော မြေကြီးများအောက်တွင် မီးပုတ်ထားသည့် အရိုးများကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းအရိုးများနှင့်အတူ “နာဂျဟန်” မိဖုရားကြီး၏ လက်စွပ်နှင့် တူအောင် လုပ်ထားသည်ဆိုသော ချက်ကျောက်လက်စွပ်ကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ဦးဘသန်းသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာ၍ ဦးလူဝကို နှိုးပြီးလျှင် ၎င်းသတင်းကို ပြောပြလေသည်။

သန်း။ ။ 'အလောင်းကို သူ့မီးဖိုချောင်မှာ မီးရှို့ဟန် တူတယ်။ သူ့ မီးဖိုကြီး လုပ်ထားလိုက်ပုံက ကြီးကျယ်ပါပေဗျာ'

၀။ ။ 'အရိုးတွေကို စုံစမ်းပြီးပြီလား'

သန်း။ ။ 'ဒီအကြောင်းတွေ လေ့လာထားတဲ့ ဓာတုဗေဒ ဆရာကြီးကို ပြကြည့်တော့ လူရိုးတွေ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထွက်ဆိုတယ်'

၀။ ။ 'လူရိုး ဆိုပေမဲ့ ဖက်တီမာဘီဘီရဲ့ အရိုးတွေပဲလို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့'

သန်း။ ။ 'အရိုးချည်းသက်သက်တော့ ဒီလို မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့။ နို့ပေမဲ့ လက်စွပ်က ရှိနေသေးတာကိုးဗျ'

၎င်းအမှုကို ရုံးတော်၌ စစ်ဆေးသောအခါ ဧကန်ဖရူလာသည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အမူအရာမျိုးဖြင့် အစစ်ခံနိုင်လေသည်။ တရားသူကြီးများက အပြစ်ထင်ရှားသည်ဆို၍ သေစားသေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်သော အခါတွင်မှ ဧကန်ဖရူလာမှာ တုန်လှုပ်သော အမူအရာမျိုး ဖော်ပြလေတော့သည်။

တရားခံ ဧကန်ဖရူလာကို ကြီးပေးမည့်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ရက်၌ ဦးလူဝသည် ဧကန်ဖရူလာ၏ မှာထားချက်အရ ထောင်သို့ဝင်၍ ဧကန်ဖရူလာနှင့် တွေ့ဆုံရလေသည်။ ဧကန်ဖရူလာသည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အမူအရာဖြင့် ထောင်မှူးနှင့် စကားပြောနေခိုက်တွင် ဦးလူဝ ရောက်သွား၍ လောကဝတ် ပျူငှာ နှုတ်ဆက်နိုင်သေးသည်။

လာ။ ။ 'ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ကတည်းက ကျွန်တော့်ကံဆိုးတာ အမှန်ပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျားကိုကျ ပြောခဲ့ချင်တာတစ်ခု ရှိတယ်။ မယားတွေ သတ်ခဲ့တာ လေးယောက်ရှိခဲ့ပြီ။ အမှန်ပါပဲ။ အလောင်းတွေတော့ အင်တောထိ ထည့်ပြီး စတေးလိုက်ကုန်ပါပြီ။ သို့သော် ဖက်တီမာဘီဘီကို ကျုပ် မသတ်

ရတာ အမှန်ပါဗျာ။ ဒီအခြေအနေမှာ မဟုတ်တာ ကျုပ်ပြောနေ အပိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ခိုဒါအရှင် စိတ်ဆိုးသည်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဆိုးရုံသာ ရှိတော့မှာပေါ့။ ကျုပ် ဝမ်းနည်းတာက တကယ်သတ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေအတွက် မခံရဘဲ မသတ်ရတဲ့ ဖက်တီမာဘီဘီအတွက် ကြီးစင်တက်ရတာ မခံချင်ဘူးဗျာ'

ဦးလူဝလည်း ငေးကြည့်နေရာ ဧကန်ဖရူလာက ဆက်လက်၍- လာ။ ။ 'ဖက်တီမာဘီဘီကို ကျုပ် တွေ့စမ်းချင်တယ်ဗျာ။ လွန်ရော'

၀။ ။ 'ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။ ရုံးတော်က မှားနေတာကို မှန်အောင် တည့်အောင် လုပ်ပေးချင်လို့ဟာလား'

လာ။ ။ 'ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ချိုးကျူးချင်လို့ပါ' အထက်ပါအတိုင်း ကုန်စင်အောင် သိရသော ဦးလူဝမှာ စုံထောက်

အလုပ်တွင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို ရွံ့မှန်းလှသောကြောင့် ခွင့်လှာရည် ယူထားခဲ့ရာမှ ပင်စင်ယူ၍ တစ်ခါတည်း နတ်ထွက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။ စင်စစ်သော်ကား ဦးလူဝသည် ဖက်တီမာဘီဘီ၏ သားရေအိတ်ထဲမှ ထွက်ကျကျန်ရစ်သော ပြေစာဖြတ်ပိုင်းကို မြင်ရ၍ ဟင်ဒါဆင် သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ ပြေစာ ဖြစ်သည်ဟု သိရကတည်းက စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သေချာစေရန်ဆို၍ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းကြည့်ရာတွင် တောင်ဆေးကြီးကိုင်ခွဲသည့် မိန်းမအိုသည်ကား အခြားမဟုတ်။ ဖက်တီမာဘီဘီ ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရ ကတည်းက စိတ်ထဲ၌ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးလေပြီ။

ဖက်တီမာဘီဘီသည် မိမိအား ဧကန်ဖရူလာ သတ်သည်ဟု ထင်စေအောင် စီစဉ်ဖန်တီးခဲ့၍၊ ဧကန်ဖရူလာကို စုံထောက်ဌာနက မသင်္ကာသော အချိန်တွင် ဖက်တီမာဘီဘီ ကိုယ်တိုင်မှာ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ လူရိုးများကို သင်္ချိုင်းမှဝယ်၍ လက်စွပ်နှင့်တကွ လျှို့ဝှက်စွာ မြုပ်ထားခြင်း၊ ဦးလူဝအား ပြန်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းတို့မှာ ဖက်တီ

မာဘိဘိ၏ အစီအစဉ်များ ဖြစ်၍ ညီမကလေး အမိနာအတွက် လက်စား ချေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးလူဝမှာ မသေသော ဖက်တိမာဘိဘိကို သတ်မှုအတွက် ကြိုးစင် တက်ရသော ဇက်ဖရူလာအား ဖွင့်ဟ ကယ်တင်ခြင်း မပြုဘဲ နှုတ်ဆိတ်စွာ နေလိုက်မိခြင်းအတွက်၊ စုံထောက်အလုပ် တစ်ခုလုံးကို ငြီးငွေ့ပြီးလျှင် အသက် ၅၅ နှစ် မပြည့်သေးမီ ပင်စင်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

[၅၅၀၊ အောက်တိုဘာ ၁၉၅၁]

နှစ်ပတ်ကျော့

ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနားလမ်းတွင် စည်သူတ်ဘိယာကို တစ်ခွက်တစ်မတ် ရောင်းသည့် ဗြိတိသျှလက်ထက်၌ “ဘာဘူကြီးဆိုင်”ခေါ် ဘိယာဆိုင်မှာ ညနေခင်း အချိန်များတွင် ခွက်ချင် ရောင်းသော ကုလားကလေး နှစ်ယောက် တို့ လက်မလည်အောင် စည်ကားလှပေ၏။ ၎င်းဆိုင် အတွင်း၌ တစ်ပုလင်း တစ်ကျပ် မတတ်နိုင်သည့် စာရေးစာချီ အလုပ်သမားများ၊ ပုလင်းသွတ်ကို ပေါ့သည်ဆို၍ “လေးလေးပင်ပင်” ရှိသော စည်သူတ်ကိုမှ ကြိုက်တတ်သည့် ဝါသနာအိုးများ၊ ထန်းရည်နှင့် လှော်စာရည်သမားထက် အတန်းမြင့်သော ကော်ရင်ဂျီ ကုလားများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ငွေဖြောင့်သဖြင့် လှော်စာရည်ကို ပစ်ပယ်သည့် ကုလားကူလီများသည် သူ့လူစုနှင့် သူ့နေရာတွင် ပြည့်နှက်နေ သဖြင့် မြောကြ ဆိုကြ၊ ရယ်မောကြသော အသံများသည်လည်း တဝေါဝေါ ရှိနေတော့သည်။ မြန်မာ စာရေးစာချီများသည် တစ်မူးတန် ကြက်သားကင်၊ တစ်ပဲတန် ဝမ်းဘဲဥပြုတ် စသော “အမြည်း” များနှင့် ဘိယာကို ကျိုက်ချ၍ ကုလားဖဲခြမ်းနှင့် ဗယာကြော်သမားများလည်း ပါရှိလေရာ၊ အမြည်းအတွက် ပိုက်ဆံ အပို အကုန်မခံနိုင်ဆို၍ ငရုတ်သီးတောင့် တစ်ကိုက်နှင့် ဘိယာ တစ်ကျိုက် မျိုချသော ကော်ရင်ဂျီ ကုလားများလည်း ပြောက်ကျား ပါရှိလေ သည်။

ဘာဘူကြီး ဘိယာဆိုင်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဘိယာတစ်ခွက် ကို ရှေ့တွင် တည်လျက် စားစရာ “အမြည်း” မလိုဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို “အမြည်း” ပြု၍ ဖွာချည်တစ်ခါ၊ သောက်ချည်တစ်လှည့် လုပ်နေသော လူ သည်ကား ရန်ကုန်မြို့ လူဆိုးလောကတွင် “နှစ်ခေါက်ပြန်” ဟု အမည်တွင်

သူပင် ဖြစ်လေသည်။ (“နှစ်ခေါက်ပြန်” ဟူသည်မှာ တစ်ကျွန်းမှ နှစ်ခေါက် ပြန်ခဲ့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။) နှစ်ခေါက်ပြန်မှာ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထား ရှိသည်ဖြစ်၍ လူတစ်ဖက် သားကို သနားကြင်နာတတ်လေသည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိသောကြောင့်၊ ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီး သင်္ကန်းဆည်းပေးလိုက်ရလျှင် ဆရာတော်ကြီးတမျှ ကြည့်ညှိဖွယ် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးဖြစ်ပေါ်လောက်ပေသည်။ စင်စစ် မှာမူ နှစ်ခေါက်ပြန်၌ လူတစ်ဖက်သားကို သနားကြင်နာစိတ် ဆို၍ တစ်ရွေး သားမျှ မရှိ၊ လက်ကိုင်ပြတ်၍ စားစရာမရှိသော အခိုက်အတန့်နှင့် ကြုံလျှင် လေးနှစ်သမီး၏ နားသံသီးကို လှီးဖြတ် ယူရက်ရုံမက၊ သူငယ်မကိုပါ ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချရန် ဦးမလေးသည် လူစားမျိုး ဖြစ်လေသည်။ နှစ်ခေါက် ပြန်၏ ထူးခြားသော အစွမ်းတစ်ခုမှာ ပရိသတ် ထူထပ်ရှုပ်ထွေးသော နေရာ များတွင် မိမိနှင့် လေးငါးယောက်ခြားသော လူတစ်ယောက်၏ ကျောကို စားမြောင်နှင့် မလွဲတမ်း ထိမှန်အောင် ပစ်သတ်နိုင်သည်အထိ လက်ဖြောင့် ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အနီးရှိ လူများသည် လက်လှုပ်ခြင်းကိုသာ မြင်လိုက် ရ၍ ဘာလုပ်သည်မသိ ရှိနေစဉ် လူတစ်ယောက် လဲကျ၍ ရှုပ်ယှက်ခတ် ဖြစ်သော အချိန်၌၊ နှစ်ခေါက်ပြန်သည် လူအုပ်ထဲသို့ သွားရောလိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လက်သည် မပေါ်ပေါက်ချေ။ ဆပ်ကပ်ပွဲ၌ လူကို မထိစေ ဘဲ ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ် စသည်တို့ အနီး၌ စားတစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း စူးစိုက်အောင် ပစ်ပြခြင်းကို နှစ်ခေါက်ပြန်က ရယ်တာပေါ့ဟု ပြောဖူး၍၊ မိမိကမူ ၎င်းထက် နှစ်ဆ ဝေးကွာသော နေရာမှ ပေါက်ပြနိုင် သည်ဟု အပေါင်းအဖော်များအား ပြောဖူးလေသည်။

နှစ်ခေါက်ပြန်သည် စားပွဲကလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်လျက် တစ်ယောက် တည်း ဘီယာသောက်နေစဉ် ပိုက်ဆံသိမ်းသော စာရေးကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်၏။ ဘီယာဆိုင် ဟူသည်မှာ လူရမ်းကားများ ကျက်စားသော ဌာနဖြစ်၍ ပိုက်ဆံသိမ်းသော စာရေးမှာ လူမိုက်ထဲက ဖြစ်ဖို့ လို၏။ ဤ

အကြောင်းကို နားလည်သော ဘာဘူကြီးသည် “တုတ်ကြီး” ဆိုသော လူမိုက် ကို မကြာမီကပင် စာရေးခန့်ထား၏။ နှစ်ခေါက်ပြန်သည် တုတ်ကြီးဆီသို့ မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်၍ တုတ်ကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်း တိုက်ဆိုင်နေသော အကြိမ်တွင် လက်ဝဲ လက်ကို နားရွက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်သန်း ကလေးကို ကောက်ပြလိုက်၏။ တုတ်ကြီးသည် နှစ်ခေါက်ပြန်၏ အချက် ပေးခြင်းကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘီယာဆိုင်၏ အခြားသောထောင့်တွင် စကားဖောင်လှအောင် ပြောလျက် ရှိသော “ညိုတုတ်” ဆိုသူထံသို့ မျက်စပစ် လိုက်၏။ ညိုတုတ်သည်လည်း စကားပြောဆိုခြင်းကို အရှိန်မပျက်စေဘဲ ပြောမြဲတိုင်း ပြောလျက်ရှိစဉ် အတွင်း၌ပင် နှစ်ခေါက်ပြန်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လျက် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် ညိုတုတ်သည် ဦးခေါင်းကို လက်ယာဘက်သို့ မသိမသာ ခေါင်းငဲ့လျက် မျက်ခုံးတစ်ဖက်တည်း မြောက်ပြလိုက်ရာ၊ နှစ် ခေါက်ပြန်သည် ညိုတုတ်က အချက်ပေးလိုက်သော နေရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ နှစ်ခေါက်ပြန် တွေ့မြင်ရသည်မှာကား စားပွဲကလေးတစ်ခုတွင် ဘီယာတစ်ခွက်ကို တင်လျက် ဘီသုံးလုံး ဆေးတံကို ပါးစောင်၌ခဲကာ အေးအေးထိုင်လျက် သောက်နေသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူမှာ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် ထူးခြားခြင်းမရှိ၊ သူလိုငါလို စာရေးစာချိ တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုးနှင့် မှန်ကပ်ကပ် ရှိသူဟု ဆိုဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သေချာစွာ ကြည့်တတ်သော သူသာလျှင် တရုတ် ပိုးဖျင်တိုက်ပုံအင်္ကျီ အတွင်း ၌ သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသည့် “ကြွက်သား” များ ပြည့်တင်းလျက် ရှိသော ကိုယ်ကာယကို ရိပ်မိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် ဘီသုံးလုံး ဆေးတံမှ ပြာများကို ခေါက်ထုတ်၍ ဆေးအိတ်မှ ဆေးကို နှိုက်ယူထည့်သွင်းကာ အေးအေးဆေးဆေး မီးညှိပြီး ရှူဖွာလျက် ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ နှစ်ခေါက်ပြန်သည် ညိုတုတ်ကို မျက်စပစ် ခေါ်လိုက်သဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာတွင် နှစ်ခေါက်ပြန်က ‘မြန်မြန်

သွားစမ်းကွာ၊ ဘာဂျာဘအုန်းကို ခေါ်စမ်းချေ၊ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောလိုက်ဟု ပြောသည်နှင့် ညိုတုတ်လည်း ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

များမကြာမီ ဘာဂျာဘအုန်းသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုခေတ်၌ စန္ဒရားဘအုန်း၊ ဘာဂျာဘအေး စသော ဇာတ်မင်းသားများသည် နာမည်ကြီးလျက်ရှိရာ၊ ဤလူမှာ စန္ဒရားဘအုန်းကဲ့သို့ ချောလှ၍ ဘာဂျာ အတီးကောင်းလှသောကြောင့် ဘာဂျာဘအုန်းဟု နာမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာဂျာဘအုန်းသည် နန်းကရက်ဖိနပ် နက်ပြာရောင်ဆင်နှင့် ဗန်ကောက်လုံချည် “ထည်လဲ” ဝတ်ကာ မိမိကိုယ်ကို အမြဲ “သ” လှေ ရှိသည့်ပြင် ရုပ်ရည် သနားကမား ရှိသောကြောင့် ခေါင်းကျားတစ်ယောက်အသွင် ပေါက်လျက် ရှိ၏။ ထိုသူ၏ ချောပုံချောနည်းနှင့် ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံတို့မှာ အထက်တန်းစား စာရေးစာချိတို့၏ ဂိုက်ဆိုင်ကုံးမျိုး မဟုတ်၊ ခေတ်ပညာတတ်သည့် အသွင်အပြင်လည်း မရှိသောကြောင့် သဘင်သည်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ မိန်းမထိန်းသော်လည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဆံပင်ရှည်မထားဘဲ ဘိုကေကို သပ်ရပ်ပြောင်လက်စွာ ဖြီးထားခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် ဇာတ်မင်းသား မဟုတ်နိုင်၊ မိန်းမထိန်း (ခေါင်းကျား) သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတောကြပေလိမ့်မည်။ ဘာဂျာဘအုန်း ကိုယ်တိုင်ကမူ အရာရှိဂိုက်ကုံးမျိုး ထုတ်ချင်၏။ သို့သော် နားမလည်သော လူများသာလျှင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ အသားဖြူ၍ နှာတံအနည်းငယ်ပေါ်သဖြင့် သနားကမား ဆိုလောက်သော်လည်း ကျက်သရေရှိသည်ဟူ၍ လုံးဝ ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ချေ။

ဘာဂျာဘအုန်းသည် ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသော နန်းကရက် ဖိနပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကို ဝင့်ယမ်းကာ ဆိုင်ဝ၌ ခေတ္တရပ်ကြည့်နေပြီးမှ နှစ်ခေါက်ပြန်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည်တွင် စားပွဲတစ်ခုသို့ ဝင်ထိုင်၏။ ဤတွင် နှစ်ခေါက်ပြန်သည် မိမိ၏ နေရာမှ ထလာ၍ ဘိယာ

နှစ်ခွက် မှာပြီးလျှင် ဘာဂျာဘအုန်းရှိသော စားပွဲသို့ ဆောင်ယူခဲ့လေသည်။ ဘိယာတစ်ခွက်စီ တည်ခင်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြရာတွင်-

အုန်း။ ။ “ဘာများလဲ နှစ်ခေါက်ပြန်၊ အရေးတကြီးနဲ့”

နှစ်ခေါက်ပြန်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အိတ်ထဲမှ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ဘာဂျာဘအုန်း ရှေ့၌ ချခင်းပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ဖြင့် ထောက်ပြဟန်ပြုရင်း ‘ဗဟုဟိုဘက်မှာ တရုတ် ပိုးဖျင်အင်္ကျီနဲ့ ဆေးတံကောက် သောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒါ အထက် မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို စုံထောက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ “ဘာသာ” ဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဒီပြင် စုံထောက်တွေတော့ ကျုပ်တို့က သိပြီးသားချည်း ဖြစ်နေလို့ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် တမင်တကာ ရွေးပြီး လွှတ်လိုက်တာတဲ့ ဆရာကြီးရှေ့’

နှစ်ခေါက်ပြန် စကားပြောခိုက်တွင် ဘာဂျာဘအုန်းသည် သတင်းစာ၌ လက်ထောက်ပြနေသော နေရာကို ကြည့်ချင်ပြု၍ စိုက်နေပြီးမှ စကားအဆုံးတွင် မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်လျက် ဆေးတံသောက်နေသော လူကို မြင်ရသည်တွင်မှ သတင်းစာသို့ တစ်ဖန် ကြည့်ပြန်လေသည်။

အုန်း။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်သိသလဲ’

ပြန်။ ။ ‘ဟောဟိုက စာရေး တုတ်ကြီးက သူ့ကို သိတယ်၊ တုတ်ကြီးကလည်း အညာသားကိုး။ ဒီလိုတဲ့ဗျ၊ တုတ်ကြီးနဲ့မ မိညန့်ကို ဒီကောင်က ရအောင် ပိုးပြီး သတင်းတွေချုယုလို့ ပွဲစားဦးဘိုးခအိမ် တိုက်တဲ့ ဓားပြမှုကြီး ပေါ်သွားဆိုကိုးဗျ။ တုတ်ကြီးက သူ့ကို သိတယ်၊ သူက တုတ်ကြီးကို မသိဘူး။ မနေ့ညတုန်းက ဒီကောင် လာပြီး ခင်ဗျာအကြောင်း တွေကို မေးလား မြန်းလား လုပ်သတဲ့။ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) ဓားပြမှုကြီးမှာ ကျုပ်တို့ ပါတယ်ထင်လို့ စုံစမ်းနေတယ်လို့ တုတ်ကြီးက တွေးမိတယ်’

အုန်း။ ။ ‘ထင်ရုံ ထင်နိုင်တာပါ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပါ’

ဘူးဗျ။ သို့သော် နေပစေလေ။ ဒီကောင်တော့ မိကျောင်းလား၊ ထင်းတုံးလား သိရအောင် တစ်ချက်တော့ စမ်းကြည့်လိုက်ရတာပေါ့'

ထိုနောက် ဘာဂျာဘာအုန်းသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ တောက်ပြောင်သော မိမိ၏ ဘိုကေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်ကာ ရုပ်လျက် စုံထောက်ဆိုသူဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့ကာ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ လျှောက်သွား၏။ စုံထောက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘာဂျာဘာအုန်းသည် ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထ၍ 'ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ အားလုံး' ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ၊ ဘီယာ သောက်လျက်ရှိသော ကုလား၊ မြန်မာနှင့် ကော်ရင်ဂျီ မကျန် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အုန်း။ ။(အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လျက်) 'ဘာစော်နံပါလိမ့်ကွယ်တို့၊ ရှူး-ရှား-ရှူး-ရှား။ ချဉ်စုတ်စုတ် သိုးသိုးကြီး မနဲကြဘူးလား။ ငါတော့ စုံထောက်စော် နဲတယ် ထင်တယ်ကွယ်တို့။ ဟေ့ မောင်တုတ်ကြီး၊ မင်းတို့ ဆိုင်က ဖနီးရည်လေး ဘာလေး ပျန်းပေးဦးမှ ထင်တယ်ကွ'

လူများသည် အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေကြရာ၊ စုံထောက်ကိုဘာသာမူကား ပြုံးဖြဲကြီး လုပ်နေသေး၏။ ထိုနောက်မှ ကိုဘာသာသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ ဘီယာရောင်းသော နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး လျှင် တုတ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါမှ-

သာ။ ။ 'ဟေ့ တုတ်ကြီး၊ မင်းကို ငါက နှုတ်လုံလိမ့်မလားလို့ ပြောမိတာ၊ ခုတော့ မင်းက လူတကာ လျှောက်ပြောထားကုန်ပြီပေါ့လေ။ မှတ်ကရောဟ... ဒီကောင်'

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုဘာသာသည် တုတ်ကြီး၏ ရုပ်အမှိုက်ကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ဖမ်း၍ လက်ယာဘက်လက်သီးဖြင့် တုတ်ကြီး၏ နှာရောင်ကို ထိုးသတ်လိုက်ရာ တုတ်ကြီးမှာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍ ဘီယာစည်ကြီးနှင့် ဆောင့်မိ၏။ ထိုနောက် ကိုဘာသာသည် ချာခနဲ လှည့်၍ ဘာဂျာဘာအုန်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြီး တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် တံခါး

ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ထိုခဏ၌ တုတ်ကြီးသည် လဲရာမှ ထ၍ အံ့ဆွဲမှ မောင်းချစားတစ်လက်ကို ထုတ်ယူကာ ကိုဘာသာနောက်သို့ လိုက်မည် ပြုဆဲတွင်၊ ဘာဂျာဘာအုန်းသည် တုတ်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက် 'ဟေ့လူ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီနည်းလုပ်လို့ ကြီးစင်တက်ရမှာပေါ့ကွ။ နေပါစေကွာ၊ ငါ စီမံပေးပါမယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တုတ်ကြီးမှာ အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြင့်သာ နေလိုက်ရတော့သည်။

ဘရကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)ရှိ သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အထက်ဆုံး အထပ်တွင် ဘာဂျာဘာအုန်းသည် ဆိုဖာကြီးများဖြင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဖိမ်နှင့်ထိုင်ကာ တံပည့်ကျော် ညိုတုတ်က ငဲ့ပေးသော ဘီယာကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လျက် ရှိ၏။ ဘာဂျာဘာအုန်းမှာ ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်းတွင် ကျက်စားသော တေလေကြမ်းပိုးများ၏ ဆရာကြီးဖြစ်၍ တိုက်လေသမျှသော ဓားပြမှုတို့တွင် ထိပ်ဆုံးမှ ဝေစု အကြီးဆုံး ရရှိခြင်းအားဖြင့် သားသားနားနား နေထိုင် သုံးစွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် တိုက်ခိုက်မှုများနှင့် "ပြန်ပေး" မှုများတွင် ကိုယ်တိုင်မပါဝင်ဘဲ အကြံပေး ဉာဏ်ပေး အနေဖြင့် စီမံခန့်ခွဲ၍၊ ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ဖို့ လိုသော ကိစ္စများတွင်လည်း ၎င်း၏ အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်နိုင်သော အခြေအနေ ရှိသောကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး၏ "ဦးနောက်" ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသင့်ပေသည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘီယာသောက်လျက်ရှိစဉ်၊ တံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သည်နှင့် ညိုတုတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင် နှစ်ခေါက်ပြန်နှင့် တုတ်ကြီးတို့ ဝင်လာကြလေသည်။ တုတ်ကြီးမှာ နှာရောင်တွင် လက်သီးချက် မိထားသော ဒဏ်ချက်ကြောင့် နှာခေါင်း ရောင်လျက်ရှိ၍ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး သပြေသီးမှည့်အဆင်း ရှိနေသည်။ တုတ်ကြီးနှင့် နှစ်ခေါက်ပြန်တို့သည် ဘာဂျာဘာအုန်းက မေးငေါ့

ပြသည့် ဆိုဖာကြီးပေါ်၌ ထိုင်နေကြသည်။ ဘာဂျာဘအုန်းသည် မျက်စိ နှစ်ဖက်လုံး ပိတ်လှမတတ် ဖူးဖူးရှောင်လျက်ရှိသော တုတ်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးရယ်သေး၏။

အုန်း။ ။ 'ကိုင်း... သောက်ကြ၊ သောက်ကြ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ တစ်ခွက် တစ်မတ်လည်း မပေးရပါဘူး၊ သဘောရှိ သောက်နိုင်ပါတယ်။ ဘီယာကလေး သောက်ပြီး ဉာဏ်ကလေး တော်တော်ရွှင်လာပြီ ဆိုတော့ ကျုပ်ပြောတာကို စဉ်းစားပြီး နားထောင်ဗျနော်၊ ကိုတုတ်ကြီး ဟုတ်လား' တုတ်။ ။ 'ကောင်းပါပြီ ဆရာ'

ဘာဂျာဘအုန်းသည် တုတ်ကြီးနှင့် နှစ်ခေါက်ပြန်တို့ ဘီယာသောက် ကြသည်ကို စောင့်၍ စကားမပြောသေးဘဲ၊ စီးကရက်ကို နင့်လှအောင် ရှိုက်၍ နှာခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်သော မီးခိုးများကို ကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့် ငေးကြည့်နေသေး၏။ နှစ်ခွက်စီမျှ သောက်ပြီးကြသော အခါမှ-

အုန်း။ ။ 'နားထောင် ကိုတုတ်ကြီး၊ ခင်ဗျားက အညာသား၊ စုံထောက် ဘာသာကောင် အပေါ်မှာ မကျေနပ်ချက် ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့လူစုက လည်း ဒီကောင်ကို မကြည့်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ကာ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်တို့လူစုနှင့် အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ထိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား'

တုတ်။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာ'

အုန်း။ ။ 'ခင်ဗျားနဲ့မ မယ်ညွန့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီကောင်က ဖြားယောင်းပြီး ပစ်ထားတယ်ဆို၊ ဟုတ်တဲ့လား'

တုတ်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်'

အုန်း။ ။ 'မယ်ညွန့်ကော၊ အခု ဘယ်မှာလဲ'

တုတ်။ ။ '(ရှက်သောကြောင့် မပြောချင်သည့် လက္ခဏာနှင့်) 'ရှိပါ တယ်လေ၊ မယ်ညွန့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးဗျ'

အုန်း။ ။ 'ဆိုင်လို့ မေးတာပါလေ၊ ကိုယ့်လူက စိတ်မတိုပါနဲ့။ မယ်ညွန့်ဆီက ချူလို့ရတဲ့ သတင်းနဲ့ လူတစ်စုကို ဘာသာကောင်က ဖမ်းသွား

ဆို၊ သူလိုချင်တဲ့ သတင်းကလေး ရတော့ ဘာသာက မယ်ညွန့်ကို ကန်ထုတ် လိုက်ဆို'

တုတ်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ဆိုဗျာ၊ အထပ်ထပ် စစ်ဆေးနေပြန်ပါပြီ' ဘာဂျာဘအုန်းလည်း တုတ်ကြီးကို ကလိရသဖြင့် ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ ထိုနောက်မှ-

အုန်း။ ။ 'မယ်ညွန့်ကလည်း သူ့ကို ဒီလို နှပ်သွားတယ်ဆိုလော့ ဘာသာကောင်ပေါ်မှာ ကျေနပ်မယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် ကိုတုတ်ကြီး'

တုတ်။ ။ 'ဘယ်က ကျေနပ်လိမ့်မှာလဲဗျ၊ မိန်းမသားမို့ ခဲလိုက်ရ တာပေါ့'

အုန်း။ ။ 'ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟုတ်လှပြီ၊ နို့ နေပါဦး ကိုတုတ်ကြီး ရဲ့၊ ခုနေ့များ မယ်ညွန့်က ဘာသာကောင် အပေါ်မှာ သနားကြင်နာတဲ့စိတ်မျိုး ရှိနိုင်သေးသလား၊ ဘာသာ ဒုက္ခရောက်တာကို ကြည့်နိုင်ပါ့မလား'

တုတ်။ ။ 'အထပ်ထပ် မေးနေပြန်ပါပြီဗျာ၊ တတ်နိုင်ရင် မယ်ညွန့်က ဘာသာကို ပွတ်ချေပစ်ချင်တာပေါ့ဗျ'

အုန်း။ ။ 'ရွေ့...ဟုတ်လှပြီ၊ သို့သော် ဘာသာကောင် ကိုယ်တိုင် ကတော့ မယ်ညွန့်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ် မကုန်သေးဘူးလို့ ထင်ချင် ထင်ဦးမှာပေါ့။ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတတ်တာမျိုးကိုးဗျ။ ကိုင်း ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ဒီလို အစီအစဉ်ကလေး ထားတယ်၊ ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်စမ်း'

ဘာဂျာဘအုန်းသည် ဆက်လက်၍ မပြောမီ၊ ဘီယာတစ်ခွက်ကို မော့ချ၍ စီးကရက်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိုက်ချသေး၏။ ထိုနောက်မှ ဆက်လက်၍-

အုန်း။ ။ 'ခင်ဗျားနဲ့မ မယ်ညွန့်ကို မန္တလေးက မှာယူဗျာ။ ဒီ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ရောက်ပစေ။ ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘာသာကောင်ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ချိန်းပစေ။ မယ်ညွန့်က ဘာသာကို

ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ခင်ဗျာကို ဘာသာက လက်သီးနဲ့ ထိုးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားက မကျေချမ်းနိုင်လို့ ကျုပ်တို့လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဘာသာကို လုပ်ကြံဖို့ အစီအစဉ် လုပ်နေကြပါတယ်။ ရန်ကုန်လူမိုက်တွေနဲ့ ပေါင်းမိရင် ခင်ဗျား ပျက်စီးပြီး ထောင်တန်းကျမှာ စိုးရိမ်လေတော့ တစ်ဆိတ်လောက် ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ဘာသာက ပြောပေးစမ်းပါလို့ မယ်ညွန့်က တောင်းပန်စေရမယ်။ နားလည်လား'

တုတ်။ ။ 'နားလည်ပါတယ်။ ကောင်းသားဗျို့၊ ဒီလိုဆို ဘာသာတော့ ယုံကြည်လော့က်တယ်။ ချိန်းတဲ့ နေရာကို ဧကန္တ လာမှာပဲ'

အုန်း။ ။ 'စိတ်ချပါ။ ကျုပ် ဆွဲတဲ့ စီမံကိန်းဟာ ဘယ်တော့မှ ချော်တော့ငေါ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ မယ်ညွန့်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဘာသာကို ယခုလို ပြောပြတဲ့အခါမှာ ဘာသာက ဘယ်လိုအကြံ ဖြစ်မလဲ။ ဒီမိန်းမဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ယခုတိုင် မေတ္တာရှိတုန်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာဂျာ ဘာအုန်းတို့၊ နှစ်ခေါက်ပြန်တို့ တစ်မြို့လုံးကို ငါ့ပိုက်ကွန်ထဲ ရောက်အောင် မယ်ညွန့်ဆီက အကူအညီ ယူနိုင်တယ်လို့ တွက်ကိန်းထုတ်လိမ့်မယ်'

တုတ်။ ။ 'ဟုတ်တယ်ဗျို့'

အုန်း။ ။ 'ဒါကြောင့် မယ်ညွန့်က သူ့ကို တွေ့ပါရစေဆိုရင် ဧကန် မှချ သူ လာမှာပဲ။ ဒီတော့ မယ်ညွန့်က ဘာသာကို ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းရမလဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဝေဖခွဲနေကျဖြစ်တဲ့ ၃၂ လမ်း လှော်စာရည်ဆိုင် နောက်ဖေးက အခန်းကလေးမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းပစေ။ နားလည်လား။ အဲဒီနေရာကိုတော့ နှစ်ခေါက်ပြန်က ခင်ဗျားကို လိုက်ပြထားလိမ့်မယ် ကြားလား'

တုတ်။ ။ 'တွေ့ဖို့ အချိန်ကကောဗျ'

အုန်း။ ။ 'အချိန်ကတော့ လှော်စာရည်ဆိုင် ပိတ်တဲ့ ၉ နာရီတိတိ ပေါ့ဗျ'

တုတ်။ ။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ'

အုန်း။ ။ 'ကျုပ် တွက်ကိန်းက ဒီလိုဗျ။ ဘာသာဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သူ့လုပ်ပုံကိုပုံ ကြည့်ရတာ တော်တော် သတ္တိကောင်းပုံ ရတယ်။ ဘယ်သူမှ အားမကိုးဘူး၊ အဖော် မလိုဘူး၊ သူတစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်တတ်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ တူတယ်။ ပြီးတော့ ကိစ္စကလည်း သူ့ရည်းစားနှင့် တွေ့ဖို့ဆိုတော့ လူပို ပါလာရင် ရှုပ်တယ် ထင်မှာပေါ့။ ဒီတော့ကာ သူလာရင် တစ်ယောက်တည်း လာမှာပဲ။ ကျုပ် အစီအစဉ်ကတော့ ၃၂ လမ်း လှော်စာရည်ဆိုင် နောက်ဖေး ခန်းဝ ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘာသာက အခန်းဝမှာရပ်ပြီး တံခါးကို ခေါက် လိမ့်မယ်။ သူ ရပ်တဲ့နေရာနဲ့ ဟောဒီက နှစ်ခေါက်ပြန် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အခန်းဝနဲ့ဟာ ၈ ပေတိတ်သာ ဝေးတယ်။ ဒီလောက် အကွာအဝေးဆိုတော့ နှစ်ခေါက်ပြန်က တစ်ချက်မှ မအော်နိုင်အောင် ကျောကို ဓားမြှောင်နဲ့ ဖိုက်နိုင် တဲ့ လူဗျ... သိရဲ့လား'

တုတ်။ ။ 'ဘာသာမှာလည်း သေနတ်ပါမှာပေါ့ဗျ။ သူ့အနား ကပ်လို့ ခံပါ့မလား'

အုန်း။ ။ 'အနားကပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ နှစ်ခေါက်ပြန်က ၁၅ ပေလောက် က နေပြီး မလွဲတမ်း သိအောင် ပေါက်နိုင်တယ်။ ကိုင်း ဆရာ... ပြလိုက် စမ်းပါ'

ထိုအခါ နှစ်ခေါက်ပြန်သည် အံ့ဆွဲတစ်ခုမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူ၍ အခန်းနံရံတွင် ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို တွယ်အပ်နှင့် ထိုးကပ်ထား ပြီးနောက် ၁၂ ပေခန့် ဝေးသော နေရာမှ ဓားမြှောင်နှင့် ပေါက်လိုက်ရာ၊ ဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင် ချာလပတ်လည် ပြေးပြီးနောက် ဖဲချပ်တွင် ဒေါင်းခနဲ ဖိုက်ဝင်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ဘာဂျာဘာအုန်းက တုတ်ကြီးအား ဓားမြှောင်ကို နုတ်ယူရန် ပြောသဖြင့် တုတ်ကြီးသည် သစ်သားထရံတွင် စူးဝင်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်ကို အားဖိုက်၍ နုတ်ယူရလေသည်။

တုတ်။ ။ 'ဘာသာက သူ့ကို မမြင်ပေဘူးလား'

အုန်း။ ။ 'ဒီအတွက် စီစဉ်ပြီးပါ။ ဘာသာ ရပ်တဲ့နေရာမှာ ဓာတ်မီး လင်းလို့၊ နှစ်ခေါက်ပြန်က မှောင်နေတဲ့ အခန်းထဲက အလုပ်လုပ်မှာကိုးဗျ'

တုတ်။ ။ 'ဒါဖြင့် မယ်ညွန့်က ဘယ်မှာ နေရမှာတဲ့ဗျာ' အုန်း။ ။ 'မယ်ညွန့်က ဘာသာကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ရုံ အတွက်သာ လိုတာပဲ။ ခေါ်ပြီးတဲ့နောက် သူ နေချင်ရာ နေပေါ့'

တုတ်။ ။ 'ကျုပ်ကကော ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ' အုန်း။ ။ 'နှစ်ခေါက်ပြန်နဲ့ ဘာသာတို့က ၃၂ လမ်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ဥ နာရီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက ဒီအခန်းမှာ ကျုပ်နဲ့ သောက်ချင်တဲ့ အရက် သောက်နေရုံပါပဲ။ ဝိစကီ ကြိုက်သလား၊ ဘရန်ဒီ ကြိုက်သလား၊ ဘီယာကြိုက်သလား၊ အစုံရှိပါတယ်'

တုတ်။ ။ 'ဘီယာသာ လုပ်ပါ။ သိပ်မူးနေပါ့မယ်' အုန်း။ ။ 'ခင်ဗျာသဘောပေါ့။ ဥ နာရီမှာ ဘာသာလည်း ကိစ္စတုံးရော၊ ဥ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ခင်ဗျားလည်း လစ်ပေတော့။ ခင်ဗျာအတွက် ကားတစ်စီး ကျုပ် စီစဉ်ထားမယ်။ ပဲခူးထိအောင် ကားနဲ့ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမ သွားကြပြီး ပဲခူး ရောက်တော့ မီးရထားနဲ့ မန္တလေးကို ဆက်စီးသွားကြတာပေါ့'

တုတ်ကြီးသည် ဘာဂျာအုန်း၏ အစီအစဉ်ကို သဘောကျသည့် လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေရာမှ-

တုတ်။ ။ 'ဒီအတွက် ကျုပ်တို့ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိဦးမှာလားဗျာ' အုန်း။ ။ 'ဟာ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ကိုယ့်လူက ကျုပ်အကြောင်း များ သတင်းသန့်သန့် မကြားဖူးဘူးလား၊ ကျုပ်က ငွေကို ရေလိုသုံးတဲ့ လူဗျ။ ဘာသာကိစ္စ ချောချောမောမော ပြီးလို့ ခင်ဗျားကို ကားပေါ် တင်မပေးမီ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမ နေထိုင်စားသောက်ရေးအတွက် ကျုပ်က ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်ဗျား။ ကိုင်း ကျေနပ်ကဲ့လား'

တုတ်။ ။ 'ကျေနပ်ပါဗျား၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ပြောလိုသော ပြောရ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာသာကောင် ကိစ္စတုံးသွားတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီးသားပဲ'

အုန်း။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် တော်ကြစို့၊ ခင်ဗျာအလုပ်က မယ်ညွန့်ကို ချက်ချင်းရောက်အောင် မှာယူပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ည ဥ နာရီတိတိမှာ ၃၂

လမ်း လှော်စာရည်ဆိုင် နောက်ဖေးခန်းမှာ ဘာသာနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းပြီးရင် ခင်ဗျား တာဝန် ကုန်တော့တာပဲ။ မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား'

တုတ်။ ။ 'မှတ်မိပါတယ်ဗျာ' အုန်း။ ။ 'ချိန်းပြီးပြီးချင်း ကျုပ်ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်နော်' တုတ်။ ။ 'ကောင်းပါပြီ'

အုန်း။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် အလိုတော်ရှိရာ သွားနိုင်ပါပြီ' နှစ်ခေါက်ပြန်သည့် တုတ်ကြီးကို တံခါးဖွင့်၍ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာဂျာအုန်းနှင့် ညိုတုတ်တို့ ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ဘာဂျာအုန်းမှာ မိမိ၏ အစီအစဉ်ကို ကျေနပ်သည့် အမူအရာနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ နှာခေါင်းမှ မှတ်ထုတ်သော မီးခိုးများ အလိပ် လိပ် တက်သွားသည်ကို မော့ကြည့်လျက် တဖြိုးဖြိုး ရှိနေလေ၏။ နှစ်ခေါက် ပြန်သည့် ညိုတုတ် အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၍ ညိုတုတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ-

ပြန်။ ။ 'ကျွန်တော်တို့က ဆရာ စီမံတာကို ဝင်မရှုပ်ချင်ပါဘူး ဆရာ၊ အင်မတန်လည်း နေရာကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တုတ်ကြီးကို ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်တောင် ပေးတယ်ဆိုတာ မများလွန်းဘူးလားဆရာ၊ ဒီကောင်မျိုးက ၁၀၀ ကျပ်၊ ၂၀၀ ကျပ်လောက် ပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်မှာပဲ ဆရာရဲ့'

ညိုတုတ်ကလည်း 'ဟုတ်သားပဲ ဆရာရယ်' ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ ဤတွင် ဘာဂျာအုန်းသည် သတ္တဝါများအနက် အလွန်တရာ အောက်တန်းကျသည့် ပက်ကျိနှစ်ကောင်ကို ကြည့်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်တို့အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

အုန်း။ ။ 'ကိုယ့်လူများက ကိုယ်နဲ့ ဒီလောက် ပေါင်းလာတာတောင် ညံ့သေးတာကိုး။ နားထောင်ကြစမ်း၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ အညာသား နာမည် ကျော် စုံထောက်ဘာသာ ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မကိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ချစ်တီး တိုက်မှာ တိုက်တဲ့ ဓားပြမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံထောက်ဖို့ ရောက်လာတယ်ဆို

မဟုတ်လား။ ဒီအမှုဟာ ကျုပ်တို့ကို မပတ်သက်စေဘဲ အညာသား တုတ်ကြီး အပေါ် ပတ်သွားအောင် ကျုပ် စီမံနေတာ ကိုယ့်လူများရဲ့’

နှစ်ခေါက်ပြန်နှင့် ညှိတုတ်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့ ယိမ်းငိုက်လာကြရာ၊ ဘာဂျာဘအုန်းက ဆက်လက်၍-

အုန်း။ ။ ‘တနင်္ဂနွေနေ့ည ၉ နာရီမှာ ဘာသာက ၃၂ လမ်း သွားမယ် မဟုတ်လား။ ဟိုရောက်တော့ သူ ဘာတွေ့မလဲ၊ သူ မျှော်လင့်တဲ့ မယ်ညွန့်ကို မတွေ့ရဘဲ နှစ်ခေါက်ပြန်က စီရင်လို့ ကိစ္စတုံးရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီအခါမှာ နှစ်ခေါက်ပြန်က ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာသာမှာပါတဲ့ ခြောက်လုံးပြုစုသေနတ်ကို ယူ၊ သေနတ်မှာ လက်ရာမထင်စေရအောင် အဝတ်တစ်ခုနဲ့ ကိုင်၊ နှစ်ခေါက်ပြန် သုံးတဲ့ ဓားမြှောင်ရိုးမှာ လက်ရာများ ပျက်အောင် အဝတ်တစ်ခုနဲ့ ပွတ်ဖျက်ပေး။ ကိစ္စပြီးပြီးချင်း နှစ်ခေါက်ပြန်က ဘာသာရဲ့ သေနတ်ရော၊ ကိုယ့်ဓားမြှောင်ပါ ယူလာခဲ့ပြီး တုတ်ကြီး စီးမယ့် မော်တော်ကား ထိုင်ခုံအောက်မှာ ထိုးထည့်ထား။ တုတ်ကြီးစီးမယ့် မော်တော်ကားကို တိုက်ရှေ့မှာ အသင့် ကျုပ် စီစဉ်ထားမယ်၊ သေနတ်နဲ့ ဓားမြှောင်ကို ကားထဲ ထိုးထည့်ပြီး နှစ်ခေါက်ပြန် တာဝန်ပြီးလို့ အသာရှောင်ထွက်နေရော ဆိုပါတော့။ ဒီအခါမှာ အချိန်ဘယ်လောက် ရှိသွားပြီလဲ၊ ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ လောက် ရှိရမယ်၊ လိုလိုမည်မည် ၁၀ မိနစ် အချိန်ပိုပေးပြီး ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ ကျုပ်က တုတ်ကြီးလက်ထဲကို ကတိအတိုင်း ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဟာက ဘယ်ကငွေ မှတ်သလဲ၊ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ချစ်တီးတိုက်ကို ကျုပ်တို့လူစု တိုက်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ ငွေစက္ကူတွေထဲက ရာတန်စက္ကူ တစ်ရာချပ်ကို ကျုပ်က ပေးလိုက်မှာပဲ။ ချစ်တီးတိုက်က ၁၀ တန် စက္ကူတွေကိုတော့ နံပါတ် မမှတ်မိဘူး၊ ၁၀၀ ကျပ်တန်တွေတော့ နံပါတ် မှတ်မိတယ်ဆိုပြီး ပုလိပ်လက်ကို နံပါတ်တွေ ပိုထားလို့ ကျုပ်တို့ လူစုမှာ အသုံးရ ခက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီစက္ကူတွေထဲက ၁၀၀ ကျပ်တန် ၁၀ ချပ်ကို ကျုပ်က ပေးလိုက်မှာပေါ့။ ဒီတော့ကတော့ တုတ်ကြီးက

ကျုပ်ဆီကငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ရလေတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆင်းသွားပြီး သူ့အတွက် ပြင်ထားတဲ့ မော်တော်ကားပေါ် တက်စီး၊ သူ့နှမကို ဝင်ခေါ်၊ ပြည်လမ်းကြီးတစ်လျှောက် ပဲခူးဘက်ကို မောင်းသွားကြရော ဆိုပါတော့။ တုတ်ကြီးရဲ့ မော်တော်ကား ထွက်သွားလို့ ၁၀ မိနစ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ ညှိတုတ်က ပုလိပ်ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ၃၂ လမ်း လှော်စာရည်ဆိုင် နောက်ဖေးခန်းမှာ တုတ်ကြီးဆိုတဲ့ အကောင်က စုံထောက် ကိုဘာသာကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ပြီး ပဲခူးဘက်ကို မော်တော်ကားနဲ့ ထွက်ပြေးလေရဲ့လို့ သတင်း ပို့လိုက်ရမယ်။ ဒီတော့ကတော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ကမာရွတ်တို့၊ ထောက်ကြန့်တို့ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး တုတ်ကြီးရဲ့ ကားကို စောင့်ဖမ်းကြလိမ့်မယ်။ မိတဲ့ အခါမှာ ပုလိပ်တွေက ဘာတွေ့တွေ့မလဲ၊ ကားနံပါတ်ဟာလည်း မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) တိုက်တုန်းက လမ်းစောင့်ပုလိပ်က မှတ်မိလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မော်တော်ကားလည်း ဖြစ်နေတယ်။ တုတ်ကြီးရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ၁၀၀ ကျပ်တန် စက္ကူ ၁၀ ချပ်လည်း တွေ့တယ်။ ကားထိုင်ခုံအောက်မှာ သေနတ်နဲ့ ဓားမြှောင် ကိုလည်း တွေ့တယ်။ ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ တုတ်ကြီး ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ တွေးနိုင်ကြပြီလား’

ထိုအခါ ညှိတုတ်နှင့် နှစ်ခေါက်ပြန်တို့သည် ဘာဂျာဘအုန်း၏ အစီအစဉ်ကို ချီးကျူး၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေကြလေတော့သည်။

‘ဒါကြောင့်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်က ထိုင်ပြီး ဝေစုကြီး ဓားထိုက် ပေတာကိုး’

‘တိုက်ရသမျှ အထဲက တစ်ဝက်ယူတာ နည်းတောင် နည်းပေသေး တယ်ဗျာ’

အုန်း။ ။ ‘ဒီပညာက နယ်နယ် မဟုတ်ဘူး ဆရာတို့၊ အမေရိကန် ပြည် ရှိကာဂိုတို့ ဘာတို့မှာ လုပ်နေကြတဲ့ နည်းတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လူစုက ခေတ်ပညာ မတတ်တဲ့အတွက် ခွကျကုန်ကြတာပဲ’

‘မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သဘောတော့

ဆရာကို နန်းရင်းဝန် တင်လိုက်ရရင် အင်္ဂလိပ်တွေ ထွက်တောင် ပြေးရမယ် ထင်တယ်'

ဤနေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အချိန်မှာ ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ ရှိပြီဖြစ်ရာ ဘရုကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း) ဘာဂျာအုန်း၏ တိုက်ခန်းအတွင်း၌ ဘီယာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သောက်နေကြရာမှ ဘာဂျာအုန်းသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီးနောက် တုတ်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း သွားဖြဲကာ ပြုံးလိုက်၏။

အုန်း။ ။ 'ကိုင်း အချိန်တော်လောက်ပြီ၊ ခုလောက်ရှိ ဟိုကောင် ကိစ္စတုံးရောပေါ့၊ နှစ်ခေါက်ပြန် ဆိုတဲ့လူက ဘယ်တော့မှ လက်ချော်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာပါတယ်၊ ခုလောက်ရှိ စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေရောပေါ့'

တုတ်။ ။ 'ကောင်းပါလေစေ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့တောင် စောင့်ကြည့်ပြီး မိမိယူလိုက်ချင်သေးတယ်'

အုန်း။ ။ 'မိမိယူတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ်လွတ်ရုံးဖို့ အစီအစဉ် ရှိသေးတာကိုး။ ကိုင်း... ကိုယ့်လူ၊ ကားလည်း အောက်မှာ အဆင်သင့်ပဲ။ ရော... ကျုပ် ကတိထားတဲ့ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်'

ဘာဂျာအုန်းသည် ၁၀၀ ကျပ်တန် စက္ကူ ၁၀ ချပ်ကို ရေတွက်၍ တုတ်ကြီး၏ လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လေရာ၊ တုတ်ကြီးလည်း ရွှင်ပျသော မျက်နှာနှင့် စက္ကူများကို လှမ်းယူ၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလေ၏။ ထိုနောက် တုတ်ကြီးသည် မိမိအား ခိုင်းစေရန် ကိစ္စရှိ၍ မှားထားလိုက်လျှင် ဦးခေါင်းနှင့် လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြော၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ညိုတုတ်က တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ညိုတုတ်သည် ဘာဂျာအုန်း ရှိရာသို့ ပြန်သွား၍ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သွားဖြဲလျက် ပီတိဖြစ်နေကြဟန် တူလေ သည်။ ထိုနောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် စီးကရက်ကိုယ်စီ၊ စကားတပြောပြောနှင့် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် မိမိယူလျက် ရှိကြလေသည်။

၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ဘာဂျာအုန်းက 'ကိုင်း အချိန်တော် လောက်ပြီ ကိုယ့်လူ၊ ဌာနာကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားချေတော့။ ကမာရွတ်မှာ မမိရင် ထောက်ကြန့်ထက် မလွန်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင် မိမှာပဲ' ဟု ပြောသည်နှင့် ညိုတုတ်လည်း တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ညိုတုတ် ပြန်လာသောအခါ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များ ပါလာသည်ဖြစ်၍ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စားသောက်ကြပြီးနောက် စကားတပြောပြောနှင့် ထိုင်နေကြ၍ ၁၀ နာရီခွဲလတ်သော် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် ညိုတုတ်လည်း ထိုင်ရာမှ ထသွား၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အပြင်၌ကား ပုလိပ်အရာရှိ နှစ်ယောက်သည် လက်ထိပ်ခတ်လျက်ရှိသော တုတ်ကြီးကို အလယ်၌ ထား၍ ရပ်လျက်ရှိရာ တံခါးဖွင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့ သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ ဘာဂျာအုန်း အံ့အားသင့်ဟန် ဆောင်လျက် ပုလိပ်များကို နှုတ်ဆက်လေရာ၊ ခေါင်းဆောင်အရာရှိက-

လိပ်။ ။ 'ဗျို ကိုဘအုန်း၊ ဟောဒီမှာ တရားခံတစ်ယောက်ကို မိလာ တယ်ဗျို၊ သူစီးလာတဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ပါတ်ဟာ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) တိုက်တုန်းက ဓားပြတွေ စီးလာတဲ့ နံပါတ်နဲ့ ကိုက်နေတယ်။ ၃၂ လမ်းမှာ စုံထောက်တစ်ယောက်ကို သတ်တာလည်း ဒီနေ့ပဲလို့ ကျုပ်တို့ကတော့ ထင်တာပဲ။ သူက ပြောနေတယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ ခင်ဗျား သင်ထားတဲ့အလုပ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ တယ်မယုံပါဘူး။ သို့သော် ဝန်ကလေးက ခင်ဗျားရော ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးရင် စစ်ဆေးလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား သိထားနှင့်ရအောင်လို့ ကျုပ်တို့က ဝင်ပြောထားတာပဲ'

အုန်း။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရင်လည်း လာဖို့ အသင့်ပါ ဌာနာပိုင် ကြီး။ ဝန်ကလေးကတော့ သူ့နယ်အတွင်းမှာ ဘာမှုကလေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးနေကျဖို့ သိပ်ပြီး မဆန်းလှပါဘူး ခင်ဗျ'

လိပ်။ ။ 'ပြောတတ်ဖူးလေ၊ ဒီအမှုမှာတော့ တရားခံက ခင်ဗျားကို

ထည့်ပြီး ပြောနေလို့ ပြောရတာပဲ။ ကျုပ်တို့က မယုံလှပါဘူး။ သို့သော် ဝန်ကလေး သဘောတစ်ခုပါပဲ။ ခင်ဗျား သိနှင့်အောင်လို့ ပြောထားရ ပါတယ်'

အုန်း။ ။ 'ကောင်းလှပါခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဝန်ကလေးက မခေါ် တောင်မှ နက်ဖြန်တော့ ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်ပါဦးမယ်'

၎င်းနောက် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် တုတ်ကြီးကို အလယ်၌ထား လျက် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းမည်ဟု တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကြရာ၊ အဝသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးဖွင့်၍ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ဘာဂျာဘအုန်းသည် ဝင်လာသောလူကို မြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၍ တပည့်ကျော် ညိုတုတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ ညိုတုတ်မှာလည်း ပါးစပ်ကို ဟ၍ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ဝင်လာသောလူမှာ ဘာဂျာဘအုန်းတို့ လူစုက သေပြီဟု စိတ်ချ ထားသည့် စုံထောက် ကိုဘသာပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘသာသည် အင်္ကျီအောက်၌ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ထားသော အမှတ် တံဆိပ်ကို ဌာနာအုပ်အား ပြလျက် 'တစ်ဆိတ် ဆိုင်းပါဦး ဌာနာပိုင်ကြီး၊ ကျွန်တော် အထက်မြန်မာပြည်က စီအိုင်ဒီ စုံထောက်ဘသာ ပါပဲ' ဟု ပြောရာတွင်၊ တုတ်ကြီးကို ဖမ်းလာကြသော ပုလိပ်အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့ လည်း ရပ်တန့်ကြလေသည်။

ထိုနောက် ကိုဘသာသည် သွားဖြဲကာ ဘာဂျာဘအုန်းတို့ ဘက်သို့ လှည့်လျက် 'ဘာဂျာဘအုန်း ခေါ် သန်းမောင်နဲ့ ညိုတုတ် ခေါ် ဘထူးကို ကျုပ် ဖမ်းတယ်။ ပြစ်မှုကတော့ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ချစ်တီးတိုက် ဓားပြမှုတစ်ခု၊ ၃၂ လမ်းမှာ နှစ်ခေါက်ပြန်နဲ့ စီစဉ်ပြီး ကျုပ်ကို သေကြောင်း ကြံစည်မှုတစ်ခု၊ ဒီပြင်တော့ ရန်ကုန်ပုလိပ်ဌာနက ဘယ်နှစွဲချက် တင်ဦးမယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်တော့မှ သိရမှာပဲ' ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ဘာဂျာ ဘအုန်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အကြံထုတ်လျက်

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရှိ၏။ ညိုတုတ်မှာမူ နံရံကိုမှီကာ ရပ်လျက် ဆရာ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေတော့သည်။

၎င်းနောက် ကိုဘသာသည် ပုလိပ်နှစ်ယောက် အလယ်၌ ရပ်နေ သော အကျဉ်းသမား တုတ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ၎င်းအိတ်ထဲမှ သော့ တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီးလျှင် တုတ်ကြီး၏ လက်၌ ခတ်ထားသော လက်ထိပ် ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ကိုဘသာက တုတ်ကြီးအား သွားဖြဲကာ ပြီးသည်နှင့် တုတ်ကြီးကလည်း ပြန်၍ ပြီးလိုက်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဘာဂျာဘအုန်းခေါ် သန်းမောင်နှင့် ညိုတုတ် ခေါ် ဘထူးတို့သည် စုံထောက်ကိုဘသာနှင့် တုတ်ကြီးတို့၏ အပြုအမူကို အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။ ကိုဘသာလည်း ဘာဂျာဘအုန်းတို့၏ အံ့ဩခြင်းကို အရသာနှင့် ကြည့်၍ ပြီးပြီးနောက် တုတ်ကြီးအား 'ကျုပ်မှာ စီးကရက် ကုန်နေတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ပါသေးလားဗျို့' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ တုတ်ကြီးသည် ကိုဘသာ၏ မျက်နှာထားကို မြင်၍ ရိပ်မိသည်နှင့် 'ရောဗျာ၊ ခင်ဗျားဘာသာ နှုတ်ယူပါတော့၊ လက်ထိပ်ခတ် ခဲရလို့ ကျုပ်လက်တွေ ကျိန်းနေပါတယ်၊ အတွင်းဘက်က ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်' ဟု ဆိုကာ ရင်ဘတ်ကို ကော့ပေးလေသည်။

ကိုဘသာသည် တုတ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူရန်အတွက် အပေါ်အင်္ကျီကို လှန်လိုက်သည်တွင်၊ အင်္ကျီအတွင်းဘက်၌ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်အမှတ်တံဆိပ် ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို ဘာဂျာဘအုန်း မြင်လိုက်ရသော အခါမှ 'အလား...လား...လား' ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိတော့သတည်း။

[သွေးသောက်၊ ဇူလိုင် ၁၉၅၂]

မစ္စတာဘတ်(ခ)၏ ကိုယ်တွေ့များ

တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို တိရစ္ဆာန်ရုံများအတွက် အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းဆီးရန် အမေရိကန်ပြည် တိရစ္ဆာန်ဘက်ဆိုင်ရာ အသင်းကြီးများက မစ္စတာ ဖရင့်ဘတ်(ခ)အား စေလွှတ်လိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အိန္ဒိယပြည်၊ ယိုးဒယားပြည်၊ မြန်မာပြည်၊ ပသျှူးကျွန်းဆွယ်၊ သီရိလင်္ကာကျွန်းဆွယ် အစရှိသော တိုင်းပြည်များသို့ ၁၈ နှစ်တိုင်တိုင် လှည့်လည်၍ ခြေလေးချောင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ ခြေအမြောက်အမြားနှင့် ခြေမပါသော သတ္တဝါမျိုးစုံတို့ကို အသေမဟုတ်ဘဲ အရှင်လတ်လတ် ရစေရန် နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။ ဖမ်းဆီးရသော တောတိရစ္ဆာန်များအနက် အချို့မှာ ဖမ်းရသော အခက်အခဲမျှသာ ရှိ၍ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိသော်လည်း၊ လူဝံများ အစရှိသော တိရစ္ဆာန်များမှာ လူသားစားသည်အထိ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၍ ၎င်းတို့ကို ဖမ်းဆီးရာတွင် အသက်ကို စွန့်စားပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်အလျောက် သည်းတုန်အူတုန် အဖြစ်အပျက်များ၊ လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်လာရသည့် အသည်းယားဖွယ် အခြင်းအရာများ၊ ကြောက်ခမန်းလိလိနှင့် ယားကျိကျိ ဖြစ်စေသည့် အကြောင်းအရာတို့ကို မြောက်မြားစွာ တွေ့ကြုံရသည်မှာ ဧကန်မလွဲပေတည်း။ မစ္စတာဘတ်(ခ)

ရာပြည့်စာတိုက်

သည် အဆိုပါ ၁၈ နှစ် အတွင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် အချက်ကျကျ စာဖတ်သူ အရသာပေါ်အောင် စီကုံးရေးသားခဲ့လေသည်။

အသည်းယားခြင်း၊ သည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်ရခြင်း တည်းဟူသော အရသာများကို ခံစားသော စာဖတ်ပရိသတ်သည် စာရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတစ်ခုကို ဖတ်ရသည့်အခါ ယုတ္တိအလွန်ရှိ၍ ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံ အကွက်ကျလှသဖြင့် စိတ်ကိုထိခိုက်သည် ဆိုစေကာမူ၊ ဤသည်ကား စာရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးမျှသာတည်းဟု သတိပြုလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရသာပျက်၍ တစ်ခါတည်း “ရှော်” သွားတတ်၏။ မစ္စတာဘတ်(ခ)၏ ကိုယ်တွေ့များမှာ စာရေးဆရာက ဆင်ထားသော ကိုယ်တွေ့မျိုး မဟုတ်။ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်သိန်းကျော်မျှ အဟုတ်တကယ် ဖမ်းဆီးခဲ့၍ တိရစ္ဆာန်ရုံကြီးများ၌ ပြသလျက်ရှိသည့် သက်သေခံချက်ကြီး ရှိနေပေရကား။ သည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်ရလျှင်လည်း စာရေးဆရာ လှည့်စားခြင်း မဟုတ် ဆို၍ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်နိုင်ခွင့် ရှိကြလေသည်။

စာတတ်လျှင် သူတစ်ပါးကို သင်ပြနိုင်၍ ဆရာဖြစ်နိုင်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လျှင် မြန်မာလိုပြန်နိုင်၍ ဘာသာပြန်နိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုနိုင်ကြပါ၏။ သို့သော် ပါရမီရှိမှ ဆရာကောင်း ဖြစ်နိုင်သည့်နည်းတူ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း အလုပ်၌ လည်း မှန်ကန်ရုံ ပြန်တတ်ခြင်းနှင့် မူရင်းအရသာလည်း မပျက်စေရအောင်၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းကျနပြီး သရုပ်ပေါ်အောင် ပြန်ဆိုခြင်းတို့ သည် ကလေးသူငယ် ရေးခြစ်သော အရုပ်နှင့် ပန်းချီဆရာ ရေးဆွဲသော အရုပ်တို့ကဲ့သို့ ကွာခြားကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မစ္စတာဘတ်(ခ) ၏ ကိုယ်တွေ့များကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ ပန်းချီဆရာ ဆွဲသော အရုပ်ကဲ့သို့ ရှိ မရှိ မပြောတတ်သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားလာခဲ့သည့် လက်စွမ်းကလေးများဖြင့် ထူးခြားကောင်းပါ၏ဟု မျှော်လင့်ရပေသည်။

လက်တုံ့ပြန်သော ကျား

ပတ်ဝန်းကျင်သည် သတ္တဝါ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖန်တီးသည် ဆို၍၊ တော
တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ကြောင့် ရိုင်းစိုင်းကြတော့
သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
ခြင်း အရာဌာနတွင် အိန္ဒိယပြည် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားတစ်ဦးမှာ ရိုင်းလှ
ပါသည် ဆိုသော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများက ဆလံသကြပေလိမ့်မည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥရောပတိုက်၌ လှည့်လည်၍ လူတို့ ပျော်ပါးနည်း
အမျိုးမျိုးတို့၏ အရသာကို စေ့စုံအောင် ခံစားခဲ့ရသဖြင့် “အိ” ၍ ပြန်လာ
သော အခါတွင်၊ မိမိ ပိုင်ဆိုင်သော နယ်ပယ်အတွင်း၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်း
ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ စိတ်ကူးဉာဏ် အမျိုးမျိုးထုတ်လျက် ငွေကုန် လှပန်းခံ၍
ဖျော်ဖြေခဲ့လေသည်။ မဟာရာဇာတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဖျော်ဖြေမှု
အတွက်ဆိုလျှင် ငွေကိုလည်း ပဓာနမထား၊ တန်ခိုးအာဏာလည်း ရှိသူဖြစ်၍
လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရန်အတွက် လူများလည်း လိုသမျှ ရနိုင်လေရကား၊ ထိုသူ
သည် မိမိ၌ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အပျင်းဖြေဖို့ဆိုလျှင် မည်သည့် မည်မျှနစ်နာ
၍ မည်မျှလောက် ခဲယဉ်းစွာ စီမံရသည်ဖြစ်စေ တခမ်းတနား စီမံလေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းဇော်ဘွား၏ နယ်သို့ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ ဝယ်ယူ
စုဆောင်းရန်အတွက် ရောက်သွားရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သီဟောင်းကျွမ်းပောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်သော သြစတြေးလီးယားပြည်သား ဝင်ဒဲ(လ်) ဆိုသူနှင့်
တွေ့၍ နောက်တစ်နေ့တွင် စီစဉ်ထားသည့် ဇော်ဘွား၏ ဖျော်ဖြေပွဲသို့
လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ ၎င်း ဟိန္ဒူဇော်ဘွားသည် သြ
စတြေးလီးယားပြည်မှ ဂရစ်ဖင် ပြိုင်မြင်းများ ဝယ်ယူမွေးမြူလျက် ရှိရာ
မြင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ သြစတြေးလီးယား
ပြည်သား ဝင်ဒဲ(လ်)အား ထရီနီနာအဖြစ်နှင့် ငှားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဇော်ဘွား ဖျော်ဖြေရန်အတွက် စီစဉ်ထားသည်မှာကား ကျားနှင့်
ကျွဲ တိုက်ပေးသောပွဲပင် ဖြစ်၏။ ဇော်ဘွားသည် ၎င်းတိုက်ပွဲမှ ကျပ်ပြည့်

တင်းပြည့် အရသာ ပေါ်ထွက်စေခြင်းငှာ ကျားကို နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်
အစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထား၍၊ ကျွဲကိုလည်း ရေမတိုက်ဘဲ ထား၏။ ကျွဲ
သို့သော သတ္တဝါမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိမ့်နေရမှ နေတတ်
သော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်ပါလျက် တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ သောက်
ဖို့မှ မရဘဲ ရှိရာတွင် အလွန် စိတ်တိုလှသောကြောင့် မည်းခနဲ မြင်လိုက်လျှင်
ခတ်ချင်ကော်ချင်သော ဒေါသကြောင့် တရူးရူး တရားရှား ဖြစ်နေတော့၏။
ဤအတောအတွင်း ကျွဲ၏ပခုံးတွင် သံဆူးသံချွန်များ ရိုက်သွင်းထားသေး
ရကား၊ ကျွဲပေါက်ကြီးမှာ မချိမဆံ့နှင့် အလွန်အခံရခက်လှသဖြင့် ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ဝယ်ယူစုဆောင်းခြင်း
အလုပ်ကို ပြုလုပ်စေကာမူ ၎င်းတို့ နာကျင်သည်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သဖြင့်
သေနတ်နှင့် ကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်သည်လည်း မရှိ။ မိမိတို့ ပစ်သတ်ထားသော
ကျားသေကောင်၊ ခြင်္သေ့သေကောင်တို့၏ ဦးခေါင်းထက်မှ သေနတ်ကိုင်ကာ
ရပ်လျက် ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် တွေ့မြင်ရ
သည့်အခါ၊ အရာမဟုတ်သည်၌ အသားယူချင်သော မှုဆိုး၏ ပါးချိတ်ကို
လက်သီးနှင့် ကော်သတ်ချင်၍ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဆုတ်ပစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။
သို့ဖြစ်၍ ဇော်ဘွား အပျင်းဖြေမှုအတွက် တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို ညှဉ်းဆဲ
ပြီးမှ တိုက်ပေးသော ၎င်းပွဲကို မကြည့်လိုလှသော်လည်း မိတ်ဆွေ ဝင်ဒဲ(လ်)
ကို အားနာသည်နှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

ပြုလုပ်နေကျဖြစ်၍ ဤကိစ္စအတွက် အထူးတလည် စီမံထားသည့်
အုတ်နံရံများ ကာရံထားသော ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိရာ၊ ဇော်ဘွားနှင့်
ဧည့်သည်တော်များ စုစားရန်အတွက် တစ်ဖက်သော မျက်နှာတွင် စင်မြင့်ကြီး
ပေါ်၌ ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားလေသည်။

ဇော်ဘွားနှင့်တကွ ပရိသတ် စုံလင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံချိုင့်
ကြီးများ၌ လှောင်ထားသော ကျား၊ ကျွဲပေါက်တို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာ

အစာငတ်နေသော ကျားနှင့် စိတ်တိုလျက်ရှိသော ကျွဲပေါက်တို့သည် တစ်ကောင် ရှိရာသို့ တစ်ကောင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာကြလေ၏။ ကျားသည် ဦးချိုကို အောက်သို့နှိမ်ချကာ ကော်ခတ်အံ့ဟု ပြေးလာသော ကျွဲကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ဘဲ နံဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးမှ ကျွဲ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လွှားတက်လိုက်၏။ ပခုံးပေါ်သို့ကား ရောက်၏။ သို့သော် သွားများ၊ ခြေသည်းလက်သည်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ခိုင်မြဲအောင် ကိုက်ခဲ ကုပ်တွယ်၍ မထားနိုင်မီ ကျွဲက အမြီးထောင်ကာ၊ လည်လျှိုးကာဖြင့် ခါချလိုက်ရကား ကျားသည် ကျွဲ၏ ကျောက်ကုန်းထက်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားလေတော့၏။ ဤတွင် ကျွဲသည် မြေပေါ်၌ ဖုတ်ခနဲ ကျလာသဖြင့် ရုတ်တရက် ထပြေးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသော ကျားဆီသို့ ဦးတည်လှည့်၍ ဦးချိုကို မြေကြီးနှင့် တညီတည်း ရှိလှမတတ် ရှေ့သို့ ဝင်းပြီးလျှင် “သေရော့ဟဲ့” ဆိုသော သဘောနှင့် ဦးချိုဖြင့် ထုတ်ချင်းပေါက် ထိုးစိုက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျားသည် တစ်စက္ကန့်မျှ ဖင့်နေသွားသည်နှင့် ကျွဲ၏ ဦးချိုဖြင့် ထိုးဖောက်ခြင်း ခံရသော တိုက်ပွဲများလည်း ရှိသည် ဆို၏။ ယခုမှာမူ ကျားသည် ကျွဲ၏ ပခုံးထက်မှ လွင့်စဉ်၍ ကျငြားသော်လည်း မြေပေါ်သို့ အလိုက်သင့် “ကြောင်ကျ” ကျသည်ဖြစ်၍ ဦးချိုဖြင့် ကော်အံ့ဟု ပြေးလာသော ကျွဲ၏ ဦးချိုလမ်းမှ နံဘေးသို့ တစ်ဟုန်တည်း ခုန်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် အရှိန်လွန်၍ ပြေးသွားသော ကျွဲ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြန်လေ၏။ ရည်ရွယ်ရာသို့ ရောက်ကား ရောက်၏။ သို့သော် ခိုင်မြဲအောင် ကုပ်တွယ်ထားရန် မတတ်နိုင်သည်နှင့် ကျွဲက တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ခါလိုက်သည်တွင် တစ်ဖန် လွင့်စဉ် ကျသွားပြန်လေ၏။

ကျွဲက မိမိထံသို့ ကောင်းစွာ မလှည့်နိုင်မီ ကျားသည် တတိယအကြိမ် ခုန်တက်ပြန်လေရာ ထိုအကြိမ်၌မှ ခိုင်မြဲအောင် သွားများ၊ လက်သည်များဖြင့် တွယ်ကပ်၍ မထားနိုင်စေကာမူ ကျွဲ၏ ပခုံးထက်တွင် လက်သည်းရာကြီးများ အစင်းလိုက် ကျန်နေရစ်သဖြင့် သွေးများ ဖြာဆင်းကျလာ ခဲ့လေ

ပြီ။ ကျွဲမှာမူ ဤမျှလောက် ဒဏ်ရာအတွက် အခြေပျက်လောက်အောင် မရှိသဖြင့် ပြေးလွှားကော်ခတ်ခြင်း အလုပ်တွင် အနည်းငယ်မျှ နှေးကွေးခြင်း မရှိသည်ပြင်၊ ထိထားသော ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုကြောင့် တိုး၍ ဒေါသထွက်လာသည်နှင့် တိုး၍ လျင်မြန်လာပြီးလျှင် ဝိုခနဲ ရှိခနဲနေအောင် လှည့်၍ လှည့်၍ လိုက်လေ၏။ ဤတွင် မြေပေါ်သို့ ကိုင်ပေါက်သကဲ့သို့ စဉ်ကျသဖြင့် အခြေပျက်ပြီးလျှင် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ ရှိနေသော ကျားကို ကျွဲသည် ဦးချိုဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးကော်လိုက်ရကား၊ ကျား၏ နောက်ပိုင်းကို ကလော်မိသဖြင့် ကျားမှာ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ရာမှ ချာလပတ်လည်သွားလေတော့၏။ အကယ်၍ ကျွဲသည် လုံလောက်စွာ သွက်လက်ခဲ့ပါမူ ကျားကို နောက်တစ်ပတ် လှည့်၍ သေအောင် ခတ်နိုင်လောက်ပေ၏။ ယခုမူ ခတ်ကား ခတ်ပါ၏။ သို့သော် ဒေါသကြောင့် မွန်နေသဖြင့် ဦးချိုတို့သည် ကျား၏ နံဘေးကို လှလှကြီးမမိဘဲ ခြေထောက်၊ လက် စသည်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများဆီသို့ တချော်တည်းချော်၍ ခတ်နေတော့သည်တွင် ကျားသည် မြေမှ လူး၍ ထလေ၏။ တစ်ခါက ကျွဲ၏ ဦးချိုတစ်ချောင်းသည် ကျား၏ နောက်ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထုတ်ချင်းပေါက် စူးဝင်သွားသဖြင့် တန်းလန်းကြီး ငြိတွယ်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျားသည် တွန့်လိမ်ကန်ကျောက်ကာ ရုန်းထွက်၍ ကျွဲ၏ ပခုံးထက်သို့ လွှားတက်ပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင် ကျား၏ ပါးစပ်သည် ကျွဲ၏ လည်ပင်း အထက်ပိုင်း၌ ခဲထား၍ ခြေသည်းလက်သည်းများသည် ပခုံးစွန်းနှင့် လည်မျိုများတွင် စူးဝင်သွားလေရကား၊ ရုတ်တရက် ခါချရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ကျွဲပြေးတိုင်း တွဲရစ် ကပ်တွယ်လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။ ကျွဲကြီးခမာမှာ ခါချဖို့ အတန်တန် ကြိုးစားပါသော်လည်း သွားရော၊ လက်သည်းများပါ ချက်ကောင်းတွင် တွယ်မိထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် လေးငါးခြောက်ခုမျှလောက် မခုန်နိုင်တော့၍ ရှေ့လက်များသည် မြေပေါ်သို့ ညွတ်ကျလျက် ဒူးထောက်ရရှာလေတော့သည်။ ဤတွင် ကျား၏ လက်ဝဲဘက် လက်တစ်ဖက်သည် ကုပ်တွယ်ထားသော

နေရာကို လွတ်ခဲ့၍ ကျွဲ၏ မျက်နှာနှင့် နှုတ်သီးဆီသို့ လှမ်းပြီးလျှင် ဓားမြှောင်ကဲ့သို့ ထက်မြက်လှသော လက်သည်းကြီး ငါးချောင်းတို့ဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ဖိနှိပ်ကုတ်ခြစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျွဲကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှ သွေးများ ဖြာဆင်း၍ ခြင်းခြင်း နီလျက် ရှိနေလေပြီ။ ကျား၏ လက်ဝဲဘက် လက်သည်းကြီးများသည် ကျွဲ၏ မျက်နှာထဲသို့ နက်သည်ထက် နက်စွာ စူးဝင်သွားကြသဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ကုပ်ဖမ်းနိုင်သောအခါ၊ ကျားသည် လက်ယာဘက် လက်ဖြင့် ကျွဲ၏ ပခုံးကို ဖိနှိပ်ကာ အားယူထားလျက် လက်ဝဲလက်သည် ကျွဲ၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ဆောင့်ကန်ဆွဲလိုက်သည်တွင် ကျွဲကြီးမှာ လည်ပင်းကျိုးသွား ရလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးလေပြီ။ ကျွဲကြီးကား တတွန့်တွန့် ရှူရှိုက်နေရာမှ မချီမဆုံနှင့် အသက်ထွက်သွားရရှာလေပြီ။

ကျားကြီးကမူ အသက်ပျောက်ပြီးသည်ကို မသိသေးသောကြောင့် ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒေါသအရှိန် မကုန်သေးသောကြောင့်ပေလော မဆိုနိုင်။ ကျွဲသေကောင်ကို ဆက်လက်၍ လက်သည်းကြီးများနှင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပုတ်ခတ်နေသေး၏။ အားရလောက်သော အခါမှ နေရာတကျ ထိုင်၍ စားတော့မည့်ဟန် ပြင်လေရာ၊ ၎င်း၏ နံရိုးများမှာ ကျွဲဆောင့်ထားသော ဒဏ်ချက်ကြောင့် အောင့်တောင့်တောင့် ရှိနေဟန်နှင့် ခပ်ဖေးဖေး ထိုင်ရသည်ပြင်၊ လက်ဝဲဘက် နောက်ခြေတစ်ချောင်းမှာလည်း သွင်သွင်ကျိုးဟန်နှင့် တွဲရ၍ ရှိနေလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သုံးလေးရက် အငတ်နေခဲ့ရပြီးနောက် ရန်သူကို အကျောက်အကန် နှိမ်နင်းပြီးရာတွင် အောင်သေ အောင်သားကို အားရပါးရ စားရချေတော့မည့်ဟန် ပြင်သည့်အတိုင်း စားလည်း စားထိုက်ပါပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ကား မဟုတ်ချေ။ မွတ်သိပ်နေသော ကျားသည် ထုံးစံအတိုင်း လည်ချောင်းသွေးကို ရှေးဦးစွာ စုပ်အံ့ဟု ကျွဲသေကောင်၏ လည်ပင်းအနီး၌ ကျကျနန ထိုင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒိုင်းခနဲ မြည်သော သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရာမှ ဒိုင်း.....ဒိုင်း..... ဒိုင်း

.....ဒိုင်း မြည်သော အသံများ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင်၊ လာသမျှသော ကျည်ဆန်များသည် ကျား၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ စူးဝင်သွားကြလေရကား။ တစ်မိနစ်အတွင်း ရှုံးသူနှင့် နိုင်သူတို့မှာ တစ်နေရာတည်းတွင် အလောင်းချင်း ထပ်၍ သေကြရလေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီးသည် ခြေတစ်ဖက် ကျိုးသော ကျားကို ရှုစားတော်မူရသည်မှာ “မျက်စိ ဆံပင်မွေးစူး” သကဲ့သို့ ရှိတော်မူသည် ဖြစ်သောကြောင့် အနီးရှိ မုဆိုးတစ်ယောက်အား နေရာ၌ ပစ်သတ်ရန် အမိန့်ပေးတော် မူလိုက်သောကြောင့် ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ပလက်ဖောင်း (စင်မြင့်) ပေါ်မှ ဆင်းသက်တော်မူလာသော မဟာရာဇာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် ဖောင်းပွပွ ဖောသွပ်သွပ်ရှိနေသော ပါးပြင်နှင့် မျက်ခွံများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ ပွဲလျက်နှင့်လုပ်ထား၍ ဆေးနက်သုတ်ထားသော ဦးခေါင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်မိလေတော့သည်။ မျက်လုံး အသီးအသီး၏ အောက်၌ ဖောင်းမို့နေကြပုံများမှာ ကြက်ဥတစ်လုံးစီ သွတ်သွင်းထားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းတော် စုအောက်နေပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်လည်း မဟာရာဇာ ကိုယ်တော်ကြီးမှာ မိမိ မျှော်လင့်သလောက် ဖျော်ဖြေမှု ရရှိတော်မူပုံ မပေါ်ပေ။

နောင်အခါ၌ စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ကျွဲနှင့် ကျားတိုက်ပွဲသည် အပြီးသတ်ခြင်း မြန်လွန်းသည်ဟု သဘောရတော်မူသည် ဆို၏။ စင်စစ်မှာလည်း ငွေကုန် လှူပန်းခံ၍ နေ့ရက်ကြာရှည်စွာ စီမံထားရပါလျက် ကျွဲကောင်ကို ကတိုက်ကရိုက် အလျင်စလို သေအောင် ကိုက်သတ်လိုက်သော ကျားမိုက်သည်လည်း ရာဇမာန်ရှခြင်း ခံလိုက်ရပါပေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ၎င်းနယ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဝင်ဒဲ(လ်)နှင့်တွေ့၍ ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါသောက်ကြရင်း၊ ဤမျှလောက် ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်သော အလုပ်ရှင် တစ်ယောက်ထံ၌ လခစား သုပ်ရခြင်းမှာ ပျော်ပိုက်နိုင်ပါ၏လောဟု ကျွန်ုပ်က ကျီစား၏။

‘ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ သူငယ်ချင်း၊ ဝမ်းစာကိုးဗျ’

‘ဝမ်းစာအတွက်ဖြင့် မြင်းကုန်သည်လုပ်ဗျ၊ ငွေရင်းမရှိ ခိုးရောင်းဗျာ။ ခင်ဗျာ မဟာရာဇာဆိုတဲ့ ငနဲက သူ ကြည့်ကောင်းမယ်ဆိုရင် သူ့အမေကို တောင် မြေဟောက်နဲ့ တိုက်ပေးဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး’

‘မှန်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီငနဲကိုတော့ ကျုပ်က လုံးဝ မေတ္တာ မရှိပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေ တံဆိပ်ရိုက်တဲ့ သံပူနဲ့ သူ့တင်ပါးကို တံဆိပ်ရိုက် ပေးဖို့ ခဏခဏ ကျုပ် စိတ်ကူးနေလျက်ပါပဲ’

‘ကောင်းသားပဲ ခင်ဗျားအကြံ၊ နို့ ဘာကြောင့် မလုပ်သလဲ’

‘တစ်ယောက်တည်း လုပ်မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကိုင်ပေးမယ့်လူ ရှိရင် ကျုပ် လုပ်ခမ်းချင်လှပေါ့ဗျာ’

‘ကျုပ်ကို ခေါ်ပါတော့လားဗျ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ်၍ ဝိစကီ သောက်ကြရင်း၊ မဟာရာဇာ ၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အမည်များကို သံပူတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ရန် သဘောတူကြ၍၊ တင်ပါးပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမည်များ ကွင်းကွင်းကွက် ကွက် နီနီရဲရဲ ပေါ်ထွက်လာမည့် အဖြစ်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်မိကြသဖြင့် အလွန် အူရွှင်စွာနှင့် တစ်ယောက်၏လက်ကို တစ်ယောက် လှုပ်ယမ်းကာ ပဋိညာဉ် ပေးကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ဒဲ(လ်) နှင့် တွေ့သောအခါ ထိုသူမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

‘အကြောင်းစုံကို ကျုပ် ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တော့ ခင်ဗျားဟာ

ပရိယာယ်ကောင် သက်သက်ပဲဗျ’

‘အလို ...ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်လူကို ရက်စက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေကို မသတ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားက သူ့ဘော်ကောင်း လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ’

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲတာကို ကြည့်ပြီး အရသာ ခံတတ်တဲ့ ဇော်ဘွားတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံ ပါစေလိုလို့ တိရစ္ဆာန်တွေ ပစ်သတ်တဲ့ အရာရှိမျိုးတွေတော့ ကျုပ် သိပ်ရွံတယ်ဗျာ။ မုဆိုး ဆိုရင်လည်း ဂျပန်းနယ် ဆူလတန် ဘုရင်လိုဟာမျိုးတော့ ကျုပ်က ကြည့်ညှိ တယ်။ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ခြေကျင်ထွက်ပြီး သူ့သေ ကိုယ်သေ စွန့်ပုံတဲ့လူမျိုးမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာ။ လူတွေ တစ်ပြိုင် တစ်ခေါင်းနှင့် တောမောင်းခိုင်းပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်က ထိုင်ပစ်၊ ရလာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခြေထောက်နဲ့နင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခံချင်တဲ့ လူမျိုးတော့ ကျုပ်က သိပ်စက်ဆုပ်တယ်..... လွန်ရော၊ ထွီ’

‘မော့ပါ့မယ် သူငယ်ချင်း၊ ဖြည်းဖြည်း ပြောပါ’

‘နေဦး မဆုံးသေးဘူး၊ ကျုပ်က တိရစ္ဆာန်ကို ကျုပ် မသတ်လေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတော်ကောင်း ထင်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒါ ခင်ဗျား လွဲနေပြီ၊ ကျုပ်အလုပ်က တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေကို အရှင် လတ်လတ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မိအောင် ဖမ်းပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံတွေ၊ ဆပ်ကပ် ပွဲတွေမှာ ရောင်းစားတဲ့လူဗျ။ ကျုပ်က သတ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အရှင် ရနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ကျုပ် မစဉ်းစားမိပေဘူးဗျာ၊ ကျုပ်စကား ကျုပ် ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်း ပါတယ်။ လာဗျာ.....တစ်ခွက်လောက် သောက်ကြပါဦးစို့’

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဝင်ဒဲ(လ်)မှာ ယမန်နေ့က စိတ်ထားမျိုး မဟုတ် တော့ဘဲ ပြောင်းလဲသွားမည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် မရိပ်မိသော်လည်း၊ ရာသီဥတု ပူပြင်းသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌ ထုံးစံဖြစ်သည်ဟု နားလည်သဖြင့် အရေး မကြီးလှချေ။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာ စိတ်နည်းနည်းခုသွားတာတ ဒီလို ကြောင့်ဗျ။ ကျုပ်တို့စော်ဘွားက ဖျော်ဖြေမှုအတွက် ပွဲတစ်ခု စီစဉ်နေတယ်။ ဒီပွဲကို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဖိတ်ချင်တယ်။ ဖိတ်ပေမဲ့ ခင်ဗျားက လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရက်စက်တဲ့ စော်ဘွားကြီးလို ဆိုဦးမှာပဲ။ သူ ရက်စက်တာကို ကျုပ် မငြင်းပါဘူး။ သို့သော် ခင်ဗျားက သူ့ကို ခွေးလိုဆိုရင် သူ့ လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ကျုပ်ဟာလည်း ခွေးဖြစ်တာပဲဗျ။ ဩစတြေးလီးယား ပြည်သားတစ်ယောက် ကုလားစော်ဘွား လက်အောက်မှာ ရောက်နေပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာမိတယ်တောင် မပြောတတ်ဘူး။ သို့သော် ရောက်နေပြီး၂၅၅ ကျုပ် ဘယ်နှယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ခင်ဗျားက သူ့ကို အပြစ်ပြောနေရင် ကျုပ်ပါ ထိခိုက်လို့ မခံနိုင်ရုံ ရှိမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့။ သို့သော် ဒီဟာကို အသာထားလိုက်ပါတော့၊ သန့်ဘက်ခါမှာ ပြပွဲတစ်ခု ရှိတယ်။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျား မြင်ဖူးမည့်ပွဲမျိုး မဟုတ်လေတော့ ခင်ဗျား ကြည့်စေချင်တယ်။ ရက်စက်တာတော့ မပြောနဲ့လေ၊ သူ့ဝါသနာကိုဗျ။ တစ်နေ့က အတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါက တစ်မျိုးပဲ'

'တကယ် ရက်စက်တဲ့ကြီး ထင်ပါလားဗျာ။ ခင်ဗျာလူက သူ့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းများ ပါသေးရဲ့လား'

'တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့၊ သူ့သားကလေးတော့ သူ သိပ်ချစ်တာပဲ။ ဒီပြင်က လွဲလို့ဖြင့် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ သူ ကြင်နာတာ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားက ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးမလို့ ဆို၊ ဒီလိုဆိုရင် အခန်းတစ်ခန်း ကောင်းကောင်းရနိုင်မယ်ဗျို့။ ဒီပြပွဲကို ခင်ဗျား လက်မလွှတ်စေနဲ့ဗျို့'

ကျွန်ုပ်က မည်သို့သောပွဲမျိုး ဖြစ်မည်နည်းဟု မေးသော်လည်း ဝင်ဒဲ(လ်) သည် ထုတ်ဖော်၍ မပြောဘဲ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ဖို့သာ တိုက်တွန်းသည်နှင့်၊ အဆန်းအပြား တွေ့ရ မြင်ရဖို့ ဝါသနာရှိလှသော ကျွန်ုပ်သည် ချိန်း ဆိုသော အချိန်နာရီတွင် ဝင်ဒဲ(လ်)ထံသို့ ရောက်သွားလေ၏။

စော်ဘွား၏ ပြိုင်မြင်းများမှာ အဆောက်အအုံကြီး နှစ်ခုအတွင်း၌ မွေးမြူထားလေရာ၊ ၎င်းမြင်းစောင်းကြီး နှစ်ခုအကြား၌ရှိသော ကွက်လပ်၌ ကား သံချိုင့်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ဖူးသမျှအနက်တွင် အချောဆုံး၊ အကြီးဆုံး၊ အသန်မာဆုံးဖြစ်သော ကျားကြီးတစ်ကောင် သို့လှောင်လျက် ရှိ၏။ သံချိုင့်ကြီးမှာ သံတံခါးလုပ်သည့် အိတ်စပင်းဒက်မက်တဲလ် ခေါ် သံကာမျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ ကျဉ်းအောင်၊ ကျယ်အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သောသတ္တိ ရှိစရာ ကံကျွေးကျကုလား လေးယောက်တို့သည် သံကာများကို လက်ဖြင့် တွန်းပေးခြင်းအားဖြင့် သံချိုင့်ကို ကျဉ်းအောင် စိမ့်လျက် ရှိကြ၏။ အတွင်း၌ရှိသော ကျားကြီးသည် မိမိအား အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်အောင် စိမ့်ကြခြင်းကို သဘောမတူသည့် လက္ခဏာနှင့် ဟိန်းဟောက်ကာ ကန့်ကွက်ပါသော်လည်း၊ ကံကျွေးများသည် သံချိုင့်အပြင်ဘက်မှ အလုပ်လုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ ဘေးအန္တရာယ် မရှိသည်နှင့် ရဲတင်းစွာ သံကာများကို တွန်းပေးကြသည်တွင်၊ နောက်ဆုံး၌ ကျားကြီးမှာ သံကာနှစ်ခု အကြားတွင် ညပ်လျက် မလှုပ်နိုင်အောင် ရှိနေလေတော့၏။ လုံလောက်အောင် ကျဉ်းမြောင်း၍ ကျားကြီးမှာ ကိုယ်နှင့် ဦးခေါင်းတို့ကို တစ်လက်မမျှ မရွေ့နိုင်ဘဲ ခိုင်မြဲစွာ ညပ်လျက် ရှိသည်တွင်၊ ကံကျွေးများသည် သံကာများ မရွေ့နိုင်စေရန် သံကုပ်များဖြင့် ကုပ်ထားလိုက်ကြ၏။

ကျားကြီးသည် ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်တို့ကို မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ခြေလက်များကား အန္တရာယ် မပြုနိုင်စေကာမူ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားနိုင်ခွင့် ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် သံချိုင့်အနီး၌ ရပ်လျက် ကျားကြီး၏ ခြေလက်များကို အကယ်ကြီးစား၍ လှုပ်ခွဲလျှင် မည်မျှလောက်အထိ လှုပ်ရှားနိုင်ခွင့် ရှိလိမ့်မည်ကို မှန်းဆလျက်ရှိစဉ်၊ ကံကျွေးတစ်ယောက်သည် ကျားကြီး၏ ခြေလက်များကို နီးရာ သံတိုင်များတွင် ကြီးများနှင့် ချည်တုပ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျားကြီးမှာ အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော အမြီးမှတစ်ပါး အားလုံးသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ကို တစ်ဆဲချည်မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ စိမ့်ပါအောင်

ညပ်နေပြီဖြစ်ရာ၊ ကံကျွေးတစ်ယောက်သည် မြင်းသံခွာဟောင်း နုတ်သော သံနုတ်ကြီးမျိုး တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် သံချိုင့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုနောက် ကံကျွေးသည် လုပ်နေကျဖြစ်သော သံခွာရိုက်သမား တစ်ယောက်၏ ကျင်လည်ပုံမျိုးဖြင့် ကျားကြီး၏ လက်သည်းတစ်ချောင်းကို သံနုတ်အသွားဖြင့် စိမိမိအောင် ဖမ်းပြီးနောက် ဆောင့်၍နုတ်လိုက်ရာ၊ ကျားကြီးလည်း ပြင်းပြစွာသော ဝေဒနာကြောင့် နားကွဲမတတ် ပြင်းထန်သည့် အသံဆိုးကြီးကို လွှတ်ထုတ်လျက်၊ အနောင်အဖွဲ့များမှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျားပေါင်း အမြောက်အမြား တွေ့ဖူး၍ ကျားအော်သံ အမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ရဖူးသော်လည်း၊ ၎င်းကျားကြီး အော်လိုက်သော အသံမျိုးကိုမူ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မကြားရဖူးချေ။ လည်ချောင်းထဲမှ လှိုက်၍ ဟိန်းလိုက်သော အသံမှသည် အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှစွာသော ဝေဒနာကြောင့် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လောင်စွာ ကုန်းအော် ညည်းတွားလိုက်သော ညည်းသံမျိုးသို့ ရောက်သွားပြီးမှ၊ အာလုပ်သံကြီးနှင့် ဟိန်းလိုက်သော အသံမျိုးသို့ တစ်ဖန်လျှော့ဆင်းလာ၍ အာခေါင်အထိပ်ဖြစ်သော ဒေါမနဿစိတ်နှင့် အပြင်းထန်ဆုံးသော ဝေဒနာတို့ နှစ်ခုပေါင်း ရောစပ် ဖော်ထုတ်လိုက်သော အသံဆိုးကြီးကို လည်းကောင်း၊ စိစိညက်ညက် ကြေအောင် ကိုက်ဝါး၍ သတ်လိုက်ချင်သည့် ဒေါသစိတ်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက် ရှိသော ၎င်း၏ ဝဲဘက်ပ ပြူးကျယ်လှစွာသော မျက်လုံးကြီးများကို လည်းကောင်း မြင်ရကြားရသည်မှာ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ရုံသာမက ပြတ်ကြွေလွင့်စဉ် သွားထိုက်သည်ဟု ဆိုလောက်ပါပေ၏။

ကံကျွေးသည် သံနုတ်ဖြင့်ညှပ်၍ ဆောင့်နုတ်လိုက်သည်တွင် အသာစိုင်ထဲ၌ နှစ်မြှုပ်လျက်ရှိသော လက်သည်းတစ်ချောင်းသည် ကျား၏ လက်မ ကျွတ်ထွက်ပါလာ၍ သွေးများ ငေါက်ငေါက် ပန်းထွက်လေတော့၏။ ကျား၌ ခံစားရသော ဝေဒနာကို မှန်းဆကြည့်လိုလျှင်၊ သင်၏ လက်သည်းတစ်ချောင်းကို အစိမ်းလိုက် ဆွဲနုတ်ပါလျှင် မည်မျှလောက် နာကျင်လိမ့်မည်ကို

တွေးထင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်မှာ ကျား၏ လက်သည်းသည် လူ၏ လက်သည်းထက် ပိုမိုခိုင်မြဲစွာ စိုက်ဝင်လျက် ရှိသောကြောင့် ဝေဒနာ ပိုမိုပြင်းထန်ဖို့သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကံကျွေးသည် ကျား၏ လက်သည်းများကို တစ်ခုမကျန် သံနုတ်ကြီးဖြင့် တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဆွဲနုတ်ရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ပေးသော စော်ဘွားအပေါ်၌ ရွံရှာစက်ဆုပ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း လာရောက် ကြည့်ရှုမိသည်အတွက် စက်ဆုပ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်တန်းကျသည် ဟူ၍လည်း မထင်ခဲ့။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ လူရှေ့သူရှေ့တွင် ဖော်ထုတ်ကြွားဝါသော သူများ အပေါ်၌လည်း အယုံအကြည် မရှိခဲ့သော်လည်း၊ သတ္တဝါတစ်ကောင် အတိဒုက္ခ ရောက်ရသော အလုပ်မျိုးကို လာရောက် ကြည့်ရှုမိသည်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိပါတော့သည်။

လက်သည်းများ အားလုံး နုတ်ပြီးလတ်သော် ကံကျွေးသည် ရှေ့အဖို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်လေ၏။

ကျားကြီးသည် ထိုအချိန်၌ ညည်းရုံမျှ ညည်းတွားနိုင်တော့သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ နောက်ဆုံးလက်သည်းကို နုတ်စဉ်က အလွန်တရာ ပြင်းပြစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် တစ်ကောင်လုံး ကျွမ်းသွားမတတ် တောက်လောင်နေသော ဒေါသမီးကြောင့်၊ ညက်ညက်ကြေအောင် ဝါးစားချင်သည့် မှန်းတီးခြင်းတို့ ပူးပေါင်းရောစပ်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော အော်သံကြီးကိုသာ နားထဲ၌ စွဲနေမိပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သံချိုင့်ဘက်သို့ပင် မကြည့်မိတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေမိစဉ် ဝင်ဒဲ(လ်)က ပခုံးကို ပုတ်လျက် 'ကိုယ့်လူ၊ တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်မှဖြစ်မယ် ထင်တယ်' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်နှင့် ဤအခါက

ကဲ့သို့ အရက်ကို တောင့်တမိသော အကြိမ်မျိုး မကြုံဖူးအောင် ရှိနေပေတော့ သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်ဒဲ(လ်)ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သံချိုင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာ၊ ကံကျွေးသည် ဆရာဝန်များ ကိုင်တွယ်လေ့ရှိသော အပ်ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် “ကြောင်အူ” ခေါ် ကြီးများကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကံကျွေး၏ အလုပ်ကို မရိပ်မိသည်နှင့် ငေးကြည့်နေမိဆဲ တွင် ကံကျွေးသည် ကျားကြီး၏ပါးစပ်၌ အထက်နှုတ်ခမ်းနှင့် အောက်နှုတ် ခမ်းများကို ပူးတွဲလျက် လျင်မြန်စွာ ချုပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မကြည့်ရက်တော့သည်နှင့် ဝင်ဒဲ(လ်)နောက်သို့ လိုက် သွား၍ သည်းတုန်အူတုန် ဖြစ်နေသဖြင့် အလွန်တောင့်တလျက် ရှိသော အရက်ကို သောက်မျိုချရလေ၏။

‘လက်သည်းတွေ နုတ်၊ ပါးစပ်ကို ချုပ်ပြီး ကျားကြီးကို ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလို့လဲ ဗျ’

‘တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

‘တန်ပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ လုံလောက်ပါပြီ’

‘ကိုယ့်လူက စိတ်မခိုင်ဘဲကိုးဗျ၊ တယ်နုတာကိုး။ ဝီစကီသာ ဝိုက် ပြည့်အောင် မျိုချပါဗျ၊ သတ္တိကောင်းလာပါလိမ့်မယ်’

‘တော်စမ်းပါဗျာ ဒီသတ္တိမျိုးတော့၊ ကျုပ်မေးတု ဖြေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဝီကျားကို ဘာလုပ်ကြမှာတဲ့လဲ’

‘ခွေးတွေနဲ့ တိုက်ပေးမှာပေါ့ဗျ။ သူ့ခွေးကြီးတွေက ဧရာမခွေးကြီး တွေဗျ၊ ခြောက်ကောင်ရှိတယ်။ ကျားနဲ့ ခွေးနဲ့ တိုက်ပွဲဟာ ကျုပ်လူအဖို့မှာ အရသာကြီး တစ်ခုပေါ့ဗျ’

ကျွန်ုပ်မှာမူ အလွန်တရာ နှလုံးနာလှသည် ဖြစ်၍ စကားများစွာ မပြောတော့ဘဲ ဝီစကီကိုသာ ကြိတ်၍ သောက်နေမိလေတော့သည်။

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း လက်သည်းများကို နုတ်၍ ပါးစပ်ကို အပ်

နှင့် ချုပ်ထားသည့် ကျားတစ်ကောင်နှင့် ခွေးကြီး ခြောက်ကောင်တို့၏ တိုက်ပွဲမှာ “တိုက်ပွဲ” ဟူ၍ ခေါ်ရသော်လည်း၊ တစ်ဖက်သတ် အစာကျွေး သောပွဲ ဖြစ်၍ ကျားသာလျှင် သေဖို့ ရှိပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့် သော အခြင်းအရာများသည် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ် သော လောကကြီး ဖြစ်သည်အလျောက်၊ လူတစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင် သေဆုံးရချေသေး၏။

အချိန်တိုင် ရောက်သောအခါ၌ ကျားနှင့်ကျွဲ တိုက်ပွဲသွင်းခဲ့သော ကွက်လပ်ကြီးထဲသို့ ယခင်ကျားနှင့် ခွေးကြီးခြောက်ကောင်တို့ကို မောင်း သွားလိုက်ကြ၏။ ခွေးကြီးများမှာ “မတ်စံတစ်” မျိုးနှင့် “ဝတ်ဖဟောင်း” မျိုးတို့ စပ်၍ဖောက်ထားသော ခွေးကြီးများ ဖြစ်၍၊ အကောင်ထွားသလောက် ခွန်အားကြီးမား၍ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ကြပေသည်။ ၎င်းခွေးကြီးမျိုးမှာ မဟာရာဇာ စော်ဘွားများက တောဝက်လိုက်ရန်အတွက် အသုံးပြုကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် “ဝက်လိုက်ခွေး” ဟူ၍ အမည်တွင်ကြလေသည်။

ကျားကြီးမှာ လက်သည်းများကို နုတ်ထား၍ ပါးစပ်ကို အပ်နှင့် ချုပ်သီထားရာတွင် ညီညာစွာချုပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ မိရာနေရာကို ကတိုက် ကရိုက် ဖမ်းချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ ပါးစပ်ကြီးမှာ စောင်းရွဲနေ သဖြင့် သနားဖွယ်ကိစ္စ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ရယ်စရာပင် ကောင်းလေတော့သည်။ ကျားကြီးသည် သံချိုင့်မှ လွတ်လိုက်၍ ကွက်လပ်ထဲသို့ ထွက်လာသည် အခါ မိမိအား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားကြသည်ကို နားမလည် ရှာသည် အမူအရာမျိုးနှင့် တွေဝေနေပြီးနောက်၊ သွေများ ယိုစီးကျနေသော ခြေထောက်တိုများဖြင့် ချာလပတ်လှည့်၍ သွားနေရှာ၏။

ခွေးကြီးများသည် ကွက်လပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၍ ကျားနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံကြရာတွင် မိမိတို့အား မကိုက်နိုင်၊ မကုတ်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို ရုတ် တရက် မသိကြသေးသည်နှင့် သဘာဝအားဖြင့် ကြောက်လာခဲ့ကြသော ကျားတိရစ္ဆာန် ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်ကုပ်ကုပ် ခပ်ရိုရိုပင် ရှိနေကြသေး၏။

၎င်းတို့မှာလည်း အစာငတ်ထားခဲ့သော ခွေးကြီးများ ဖြစ်သည်အလျောက် မွတ်သိပ်၍ စားလိုခြင်းနှင့် ရွံ့ကြောက်ခြင်းတို့ လွန်ဆွဲလျက်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ ခုံစမ်းသော သဘောနှင့် ကျားကြီးအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ကျားကြီးမှာ ခွေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကောင်ရေများသည်ပြင်၊ မိမိ၏ အစွမ်း တုံးနေသော အဖြစ်ကိုလည်း ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် ခွေးများက ရှေ့သို့ တိုးတိုင်း ကျားက နောက်သို့ဆုတ်ရ၍ အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးများသည် တံတိုင်းကို ကျောပေးလျက် ရပ်ခံ နေသော ကျားထံသို့ ဆက်လက်၍ တိုးဝင်ခြင်းငှာ မဝံ့သည်နှင့် တစ်မိနစ် ခန့်မျှ မဆုတ်မတက်ဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။ ခွေးများသည် ရန်မူနေကျ ဖြစ်သော ကျားတိရစ္ဆာန်က ရန်မမူဘဲ ရပ်ခံနေသော အဖြစ်ကို တွေ့ရသော အခါ ရဲတင်းလာကြ၍၊ တစ်ကောင်သောခွေးသည် ကျား၏ နောက်ပိုင်းကို ဆတ်ခနဲ ကိုက်ဆွဲ၍ ဆတ်ခနဲ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ ကျားခမုမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ရှာဘဲ သွေးရဲရဲနီသော လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ရုံသာ မြှောက်လိုက်နိုင်၏။ ဤတွင် ယခင် ခွေးသည် ကျားကို နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်၍ ကိုက်ဆွဲပြန်ရာ၊ အခြားသော ခွေးများသည်လည်း ရဲတင်းလာကြ၍ တဝုန်းဝုန်း တဝေါဝေါ ဟိန်းဟောက်ရင်း ကျားကို ပိုင်းအုံ ကိုက်ဆွဲကြလေ တော့သည်။

အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုက်ဆွဲခြင်း ခံရသော ကျားကြီးမှာ တစ်ကောင်စီ တိမ်းရှောင်ကာကွယ်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် မြေကြီး ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး လှဲအိပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကွက်လပ် အလယ်သို့ လူးလိုမိ လာလေ၏။ ခွေးများသည် ကျား၏ကိုယ်လုံး ဖိမိမည့်အရေးကို တိမ်းရှောင် ကြရသည်နှင့် ဖရိုဖရဲ ကွဲလွင့်ကုန်ကြရာတွင်၊ ကျားမှာ ခဏတာမျှ သက်သာ ရာ ရခဲ့၏။ ကျား၏ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသော် လည်း ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရရှိသေးသည် မဟုတ်ချေ။ ခွေးများသည်

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကိုက်ဆွဲကြရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နက်နဲစွာ မထိခိုက်ဘဲ အပေါ်ယံသားရေ စုတ်ရုံမျှလောက်သာ ရှိပေသေး၏။

တစ်ဖန် ခွေးများသည် ကျားကို ပိုင်းကြပြန်လေရာ၊ တစ်ကောင် သော ခွေးသည် ကျား၏ နောက်ပိုင်းမှ အသားတစ်တစ်ကို ကိုက်ဆွဲဖဲ့ယူ သွားပြီးနောက် တစ်ပြိုင်လုံး ပိုင်းအုံ ကိုက်ဖဲ့ကြလေ၏။ ဤအခါ၌မူကား ကျားမှာ အသားတစ်များ ပဲ့ပါသွားသည်အထိ ခံနေရလေပြီ။ သို့ရာတွင် သေလောက်၊ လဲလောက်သော ဒဏ်ရာမျိုးကား မရရှိသေးချေ။

ကျားသည် ဒေါသတရူးရှူး ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ၊ လက်သည်း အပြည့်အစုံရှိ၍ ပါးစပ်ကို အပ်နှင့် ချုပ်သီမထားခဲ့ပါမူ ၎င်းခွေးကြီးမျိုး တစ်ဒါဇင် ပိုင်းကြစေကာမူ တစ်ဝက်မျှကို အူအခွေခွေနှင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာ စင်းစင်းသေလျက်၊ ကျန်တစ်ဝက်ကို အမြီးကုပ်၍ ထွက် ပြေးအောင် တတ်နိုင်မည် မလွဲပေတည်း။ ယခုပင်လျှင် ကျားသည် မိမိ၏ နံဘေးသို့ ခုန်ဟပ်သော ခွေးတစ်ကောင်ကို လက်သည်းမပါသော ရှေ့လက် ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်၍ မြေပေါ်သို့ လိမ့်စဉ်သွားအောင် တတ်နိုင်သေး၏။ သို့ရာတွင် ခွေးလိမ့်သွားခြင်းထက် သံနတ်ကြီး လက်ချက်ကြောင့် လတ် လတ်ဆတ်ဆတ် သွေးစိမ်းထွက်နေသော လက်ဒဏ်ရာကို ခိုက်မိခြင်းက ပိုမိုနာကျင်သည့် လက္ခဏာနှင့် ကျားကြီးမှာ မျက်နှာရှုံ့လျက် ရှိတော့၏။ ကျားအဖို့မှာ အကိုက်မခံရအောင် ကာကွယ်ပြန်လျှင်လည်း နာကျင်ရ၍၊ မကာကွယ်ဘဲ နေပြန်လျှင်လည်း အသားတစ်များ စုတ်ပြတ်ထွက်သဖြင့် နာကျင်ရသည်သာ ဖြစ်တော့၏။

ကျားပုတ်ခံရသော ခွေးသည် မြေကြီးပေါ်မှ လူးထ၍ ဒေါသတကြီး နှင့် သွားကို ဖြဲပြီးလျှင် ကျား၏ ပါးစပ်ကို ခုန်ဟပ်လိုက်လေ၏။ ခွေး၏ သွားများသည် ကျား၏ လက်ယာဘက်ထောင့်ရှိ နှုတ်ခမ်းကို မိမိရရ တွယ်မိ သဖြင့် နက်နဲစွာ စူးဝင်သွားလေရကား၊ ကျားပါးစပ်ကို ချုပ်သီထားသည့် “ကြောင်အူ” ကြီးတစ်ချောင်း ပြတ်သွား၍ ကျား၏ အစွယ်ကြီးတစ်ချောင်း

ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ကျားလည်း မိမိ၏နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ဆတ်သွားသော ခွေးနောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးခုန်လိုက်၍ လက်ဖြင့်ပုတ်လှဲပြီးလျှင် ခြေထောက်များဖြင့် ဖိနှင်းလျက်၊ လွတ်ထွက်လာသော အစွယ်ကြီးဖြင့် ခွေးမိုက်ကို ကိုက်ဖြိုရာတွင် “တင်းကတ္တာ” နှင့် သံဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည်အလား အလျားလိုက် တောက်လျှောက် ပေါက်ပြဲသွားလေတော့၏။

အခြားသော ခွေးများသည် ကျားက ထိရောက်စွာ ရန်မူနိုင်သဖြင့် မိမိတို့အစော်တစ်ကောင် ကျဆုံးသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရာတွင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြား၍ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားကုန်ကြလေ၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရုစားလျက်ရှိကြသော မဟာရာဇာ စော်ဘွားနှင့် တကွ မျိုးမတ် ပရိသတ်တို့သည် ထိုနေ့အပို၌ အသည်းယားဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အဖြစ်အပျက်များကို မြင်ကြရသဖြင့် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ကျားသည် မိမိအား မပြတ်ကပ်၍ နှိပ်စက်နေကြသော ခွေးများ၏ နေ့ခင်းယှက်ခြင်းမှ ရပ်နားခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မိမိ၌ ရှိသမျှသော ခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်၍ အုတ်တံတိုင်းကို လွှားခနဲ ခုန်လိုက်၏။ ဒေါသကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝေဒနာကြောင့် တစ်ကြောင်း ကျားကြီးမှာ ရုတ်တရက် ရူးသွားဟန် တူပေရာ၊ အရူးတို့မည်သည် တစ်ပွဲတိုး ခွန်အားကောင်းတတ်သော သဘာဝအတိုင်း ကျားသည် အုတ်တံတိုင်းထိပ်ကို ကိုင်ဖမ်းမိ၍၊ နောက်တစ်လွှားဖြင့် တံတိုင်းကို ကျော်လွန်သွားလေတော့သည်။ စော်ဘွား အနီး၌ ရှိသော လက်နက်ကိုင်များက သေနတ်နှင့် ပစ်ကြပါသော်လည်း ချက်ကောင်းကို မထိမှန်ဘဲ အသားစိုင့်ကိုသာ ထိမှန်သဖြင့်၊ တန့်ရပ်အောင် မတတ်နိုင်ဘဲ တိုး၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားစေရုံမျှလောက်သာ ရှိပေတော့သည်။ ကျားသည် ခြေသည်းမရှိသော ခြေထောက်များဖြင့် ပြေးလွှားရဖန် များသည်နှင့် အတော်အတန် ကျင့်သားရလာ၍ ထုံနေသည့် လက္ခဏာနှင့် နာကျင်တော့ဟန် မတူဘဲ ပြေးသွားလေရာ၊ မည်သည့်နေရာသို့ ပြေးရမည်လည်း မသိ၊ ခြေဦးတည့်ရာ တန်းပြေးလေတော့၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌

မိမိအား ညှဉ်းဆဲသူများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးစေဖို့လောက်ကိုသာ ကြံရွယ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ စော်ဘွား၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများသည် ကျားနောက်သို့ ပြေးလိုက်လျက် ရှိကြလေပြီ။ သေနတ်တစ်ကမ်း မိသူတို့က လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ချက်ကောင်းကို မထိမှန်ချေ။ ခြေနှာသော ကျားပင် ဖြစ်စေကာမူ လူခြေထက် လျင်မြန်အောင် ပြေးနိုင်သေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျားသည် နောက်မှ ထိုက်လာသော လူများနှင့် ကြာလေ ဝေးလေ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျား၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ စော်ဘွား၏ ဟော်နန်းဥယျာဉ်ကြီး ရှိရာ၊ ကျားသည် ၎င်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ပြေးသွားလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲ၌ကား အထိန်းတော် ကုလားမ သုံးယောက်တို့သည် မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ ထီးမွေနန်းညောင်ဖြစ်သည့် တစ်ယောက်တည်းသော သားတော်ကလေးကို ဖျော်ဖြေစောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းလျက် ရှိကြ၏။ အထိန်းတော်များသည် ကျားကြီး ပြေးလာသည်ကို မြင်ကြသောအခါ စော်ဘွားကြီး ပေးသနားတော် မူအပ်သော လခငွေတော်ထက် မိမိတို့၏ အသက်ကို ပိုမိုကာကွယ်ကြသည့် လက္ခဏာနှင့် သားတော်ကလေးကို ပစ်ထားခဲ့၍ ကိုယ်လွတ်ရန်းကာ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဒေါသမာန်ထလျက် ရှိသော ကျားရိုင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်ဘက်သို့ ပြေးလာ၍၊ အထိန်းတော်များ ထားပစ်ခဲ့သော ထီးမွေနန်းညောင်ကလေးကို မြင်သည့်အခါ မိမိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏သား ဖြစ်သည်ဟု သိဟန်မတူသော်လည်း၊ မြင်ရာကို ခံချင်မတတ် ဆတ်ဆတ်တုန် ဒေါပွလျက် ရှိသည်နှင့် လက်သည်းမရှိသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စော်ဘွား၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာကလေးကို ပုတ်လှဲလိုက်ပြီးလျှင်၊ “တင်းကတ္တာ” နှင့် တူသည့် တစ်ချောင်းတည်းသော အစွယ်ဖြင့် သူငယ်၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ နှလုံးအိမ်

အစရှိသော နေရာများသို့ တရန့် ထိုးမွှေလိုက်လေ၏။ ဤတွင် မိမိပြည်နယ် အတွင်းရှိ သတ္တဝါများကို ထင်သလို နှိပ်စက်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်အတိုင်း စိတ် တိုင်းကျ နှိပ်စက်လာခဲ့သည့် မဟာရာဇာ (မြတ်သောမင်းကြီး) ၏ တစ်ဦး တည်းသော သားတော် ရင်နှစ်ကလေးမှာ နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ရရှာလေ သည်။

ထိုခဏ၌ နောက်မှ တထိန်းထိန်း တဖြောင်းဖြောင်း ပစ်လျက် ပြေးလိုက်လာကြသော သေနတ်ကိုင် ကိုယ်ရံတော်များသည် အနီးသို့ ရောက် လာကြ၍ လှဲချော်နိုင်ဖို့ မရှိသော ကျားကြီးကို အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ် ကြလေတော့သည်။

ကျားသည် အကြောင်းခြင်းရာ အလုံးစုံကို ကုန်စင်အောင် သိနိုင် သောဉာဏ် ရှိခဲ့ပါမူ မိမိအသက် ဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် အနည်းငယ်မျှ နှမြော တာတွယ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကာ ပျော်ပျော်ကြီး သေပွဲ ဝင်ကောင်း ဝင်ပေလိမ့်သတည်း။

[တော်ဝင်အမြုတေ၊ တော်ဝင်တိုက်၊ ဓနုစံသက္ကရာဇ် ၈၆၂]

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်ထွင် ရနိုင်သော စာအုပ်များ

၁။	ပါရဂူ	သိဒ္ဓတ္ထ	၂၀၀	ကျပ်
၂။	ပါရဂူ	စိတ္တရလေခါ	၃၅၀	။
၃။	ပါရဂူ	နိဗ္ဗာန်	၂၀၀	။
၄။	ပါရဂူ	ဗုဒ္ဓဒိုင်ယာရီ	၁၃၅	။
၅။	ပါရဂူ	ခေါမ ဒဿနပညာရှင်	၁၇၅	။
၆။	ပါရဂူ	ပဏ္ဍိတ ကထာ	၂၀၀	။
၇။	ပါရဂူ	ညီတော်မင်းနန်	၁၀၀	။
၈။	ပါရဂူ	အမ္မပါလီ	၂၅၀	။
၉။	ပါရဂူ	ဗုဒ္ဓစကား	၃၀၀	။
၁၀။	ပါရဂူ	တမ္မပဏ္ဍိ	၃၇၅	။
၁၁။	ပါရဂူ	စရက	၁၇၅	။
၁၂။	ပါရဂူ	သားတော်ရာဟုလာ	၂၀၀	။
၁၃။	ဒေါက်တာကျော်စိန်	သင့်ဘဝတွက်တာ အသုံးမျှစိတ်ပညာ	၃၅၀	။
၁၄။	ဒေါက်တာကျော်စိန်	လူငယ်လမ်းညွှန်	၂၅၀	။
၁၅။	ဒေါက်တာကျော်စိန်	သင် သိလိုသမျှ စိုးရိမ်သောကအကြောင်း	၁၅၀	။
၁၆။	ဒေါက်တာကျော်စိန်(နှင့်-)	မသိစိတ်၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာ	၂၀၀	။
၁၇။	ဒေါက်တာကျော်စိန်(နှင့်-)	စိတ်နယ်လွန်ပညာနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာ	၃၅၀	။
၁၈။	မောင်ပေါ်ထွန်း	ဟားဗတ်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ မသင်ခဲ့ရသမျှ	၂၅၀	။
၁၉။	မောင်ပေါ်ထွန်း	အဆင့်မြင့် အောင်မြင်သူတို့၏ အလေ့အထများ	၁၅၀	။
၂၀။	မောင်ပေါ်ထွန်း	အမြန်ဆုံး သူငွေဖြစ်နည်း(၁)	၁၅၀	။
၂၁။	မောင်ပေါ်ထွန်း	အမြန်ဆုံး သူငွေဖြစ်နည်း(၂)	၁၅၀	။
၂၂။	မောင်ပေါ်ထွန်း	ကျွန်ုပ်တို့ စမ်းရေးအိုင်	၁၀၀	။
၂၃။	မောင်ပေါ်ထွန်း	စံပြ အရောင်းလမ်း	၃၀၀	။
၂၄။	မောင်ပေါ်ထွန်း	လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်များ	၃၀၀	။
၂၅။	မောင်ပေါ်ထွန်း	ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စမြင့် ကြီးပွားရေး	၂၅၀	။
၂၆။	မောင်ပေါ်ထွန်း	စွန့်စားမှ အောင်မြင်မည်	၂၅၀	။
၂၇။	မောင်ပေါ်ထွန်း	စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်း	၂၀၀	။
၂၈။	မောင်ပေါ်ထွန်း	ယက်စံတူရှင်ကို (ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ)	၄၀၀	။
၂၉။	သက်လှ	ဘဝအောင်မြင်ရေး၊ ကျန်းမာပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်စွမ်းအင်	၁၅၀	။
၃၀။	ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်	ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒ အမြုတေ	၂၀၀	။
၃၁။	ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်	ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒ အမြုတေ(၂)	၂၀၀	။